

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Bestselling Author

 **SHELLY
LAURENSTON**

BITE ME

THE PRIDE SERIES

"Hot Shape-shifters and even hotter passion."

—New York Times bestselling author Gena Showalter

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Shelly Laurenston'ın PRIDE SERİSİ'nin
hiçbirini kaçırmayın

Yele Etkinliği

İçindeki Canavar

Yele Cazibesi Yele

Sıkma Kötü Davranan

Canavar Büyük Kötü

Canavar

Bear Meets Girl

Wolf with Benefits

Howl for It

ISIR BENI GURUR SERISI

SHELLY LAURENSTON

KENSINGTON YAYINCILIK ŞİRKETİ

www.kensingtonbooks.com

İçindeki tüm telifli materyaller Atıfçı Korumalıdır.

İçindekiler

Ayrıca .
göreBaşlı
k
Sayfasına
BÖLÜM 1
BÖLÜM 2
BÖLÜM 3
BÖLÜM 4
BÖLÜM 5
BÖLÜM 6
BÖLÜM 7
BÖLÜM 8
BÖLÜM 9
BÖLÜM 10
BÖLÜM 11
BÖLÜM 12
BÖLÜM 13
BÖLÜM 14
BÖLÜM 15
BÖLÜM 16
BÖLÜM 17
BÖLÜM 18
BÖLÜM 19
BÖLÜM 20
BÖLÜM 21
BÖLÜM 22
BÖLÜM 23
BÖLÜM 24
BÖLÜM 25
BÖLÜM 26
BÖLÜM 27
BÖLÜM 28

[BÖLÜM 29](#)

[BÖLÜM 30](#)

[BÖLÜM 31](#)

[BÖLÜM 32](#)

[BÖLÜM 33](#)

[BÖLÜM 34](#)

[BÖLÜM 35](#)

[BÖLÜM 36](#)

[BÖLÜM 37](#)

[BÖLÜM 38](#)

[BÖLÜM 39](#)

[BÖLÜM 40](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

Sevgili Okuyucu-

Yıllar boyunca kitaplarımı okuyanların bildiği gibi, her türlü bağınazlığa karşıyım. Özellikle de arkadaşlarıma, melez şekil değiştirenlere karşı bağınazlığa.

Diş gibi sivri dişleri olanlara ya da küçük pençeleri olanlarla birlikte aşırı uzun bacakları olanlara karşı önyargılı olmanın haksızlık olduğunu ilk söyleyen benim. Farklı donanıma sahip olanlardan nefret etmek yanlıştır. Ve zamanın sonuna kadar, melez ruhlu kardeşlerimle birlikte dimdik ayakta duracağım.

Bununla birlikte, bir tasarım ekibine ancak bu kadar baskı uygulayabilirim. Özellikle de tüm güzel kapaklarımı yaratan ekibe. Ve bunu aklımda tutarak, tüm sadık okuyucularımın ve melez arkadaşlarımdan *Isır Beni'de* yapılan özgürlükleri affedeceğinden eminim.

Kahramanımız Vic Barinov'un bir bozkurt-kaplan melezi olduğu doğru, ancak bunu başarılı bir şekilde aktarabilecek bir kapak yaratmak biraz zor. Bu yüzden tek bir hayvan seçildi; seksi kaplan. Bazı boz ayıların bunu bir hakaret olarak algılayacağını biliyorum ve Ursidae'nin kedigiller kadar seksi olduğunu ilk söyleyen benim. Ama bir sanatçının yapabileceği çok şey var.

Yani, evet, kapağın üzerinde beyaz bir kaplan olduğunun tamamen farkındayım ve hayır, bu bir hata değil. Bu sadece, bal fetişi ve içe kapanık eğilimleri olan bir boz-Sibirya kaplanı erkeğinin mucizesini kavrayamayan, şekil değiştirmeyen bir toplumun sınırlamaları.

Ancak, umarız, zamanla, dünya melez ulusun harikalarını gerçekten anlamaya başladığında, bu durum geçmişte kalacaktır. O zamana kadar, hepimiz kapağımdaki sevimli kedinin tadını çıkaralım.

-Shelly Laurenston

BÖLÜM 1

Livy Kowalski, savaşan kadınlar tabutun üzerine sert bir şekilde indiğinde nefesini tuttu.

Livy'nin babası o tabuttaydı. Ve babasının kız kardeşi ve Livy'nin Annesi onun üstünde kavga etmekle meşguldü.

Kuzeni Jake eğildi ve fısıldadı, "Windsor ailesiyle birlikte kasvetli ve eski bir yas töreni izlemek gibi, değil mi?"

Tanrı'ya şükür Jake buradaydı. Onsuz bu kâbusla yüzleşebilir miydi, bilmiyordu.

Hayır. Babasının ölümü değil ama ailesiyle uğraşmak. Yine de böyle yas tutuyorlardı. Yine de babasının ölümüne neden bu kadar şaşırmış göründüklerini Livy bilmiyordu. Damon Kowalski pek de sessiz ve yumuşak huylu biri olarak tanınmıyordu. Bir hırsız, bir yalancı, bir kavgacı, bir kışkırtıcı ve bir içkiciydi. Sadece içici değil, bal porsuğu içicisiydi. Babası farklı yılan zehirleriyle karıştırılmış likör içerdi. Antiveninle hemen tedavi edilmedikleri sürece çoğu insanı öldürecek zehirler -bazen o zaman bile değil- ama HB'ler için sadece gülünç bir yüksekliğe ve yoğun bir açlığa neden oluyorlardı.

Livy'nin türünün çoğu zehir alımını çingıraklı yılan ailesiyle sınırlı tutuyordu ama babası Black Mamba ya da Puff Adder gibi daha iğrenç zehirli bira ve tekilaları denemişti.

Ve ne yazık ki, babası o içkiyi ilk içtiği andan beri doğru dürüst bir insan olmamış, geveze, bazen sinir bozucu bir hırsızdan düpedüz piç bir insana dönüşmüştü.

O kadar kötüleşmişti ki, sonunda Livy'nin annesi bile ona katlanmayı reddetmişti. Onu Washington Eyaleti'ndeki evlerinden kovmuş ve sonunda boşamıştı ama anne ve babası arasındaki bağ her zaman gülünç olmuştu. Çünkü ne kadar tartışırlarsa tartışsınlar, birbirlerine kaç kez bir şeyler fırlatırlarsa fırlatsınlar ya da birbirlerini o anda kiminle çıkıyorlarsa onu öldürmekle tehdit ederlerse etsinler, ikisinin birlikte iyi yaptığı iki şey vardı: seks ve hırsızlık.

Livy'nin anne ve babası konu hırsızlık olduğunda harika bir takım oluşturunuyordu ve bal porsuğu şekil değiştiren için para kraldı. Çünkü para, onların rahatsız edici yaşam tarzlarını endişelenmeden sürdürmelerini ve son derece sağlam ve gerekli sağlık sigortası satın almalarını sağlıyordu - bugünlerde yara izleri için estetik ameliyatlar pahalıya mal olabiliyordu.

Ayrıca para, Livy'nin teyzesinin Livy'nin annesinin buna hakkı olmadığını düşündüğü daha da sağlam bir *hayat* sigortasına da olanak sağlıyordu, çünkü Livy on beş yaşından beri boşanmıştı. Ne yazık ki Livy'nin annesi bu mantığa katılmıyordu çünkü son yirmi yıldır bu sigortanın primlerini kendisi ödüyordu ve her zaman Damon Kowalski'den daha uzun yaşayacağını tahmin ediyordu. Bu onu kendisinin öldürmesi anlamına gelse bile.

Daha da kötüsü, bu mesele Damon'ın mezarı başında ortaya çıkmıştı. Cenaze töreni çoğu insan için uygun değildi ama bal porsukları ... Livy'nin türü söz konusu olduğunda "uygun" göreceli bir ifadeydi.

Livy diğer akrabalarına baktı, amcalarından ya da kuzenlerinden birinin annesiyle teyzesini kırıp kırmayacağını merak ediyordu ama onlar da cenazeyi izlemekle, içmekle ve kendi aralarında didişmekle meşguldüler.

"Demek hâlâ onunla takılıyorsun, ha?" Livy omzunun üzerinden "ona" baktı.

Toni Jean-Louis Parker en iyi yas kıyafetiyle Livy'ye küçük bir el salladı ve cesaret verici bir gülümseme verdi. O gülümseme "Bunu atlatabilirsin!" diyordu. Livy arkadaşının haklı olduğunu umuyordu.

Ama Toni Livy için tek başına gelmemişti. Toni'nin anne ve babası Jackie ve Paul da vardı. Ne yazık ki Toni'nin erkek kardeşi Cooper ve kız kardeşi Cherise Avrupa'da turne ediydi. Çok iyi müzisyenlerdi ve kapalı gişe konserler vermek için çok para kazanıyorlardı. On altı yaşındaki kız kardeşleri Oriana İngiltere'de Kraliyet Balesi'nde eğitim görüyordu ve yakında sahneye çıkacaktı. On iki yaşındaki Kyle İtalya'da sanat eğitimi alıyordu. On yaşındaki Troy ise matematik ya da fen bilimlerinden birinde yüksek lisans yapıyordu. Livy bunu hiç bilmiyor ya da umursamıyordu. Sekiz yaşındaki Freddy teorik fizik alanında lisans eğitimi alıyor ve boş zamanlarında ciddi anlamda eğlenceli video oyunları yaratıyordu. En küçük kardeş, altı yaşındaki Dennis mimarlık okuyordu; ve üç yaşındaki ikizler, Zia ve Zoe, dünyanın belli başlı dillerinin çoğunun lehçelerini öğrenmekle meşgulken bir yandan da sadece kendileri olarak dadılarını korkutuyorlardı.

Oh. Bir de on dokuz yaşındaki Delilah vardı ama kimse ondan pek bahsetmezdi. Şu anda New York'un kuzeyinde kendisini mesihleri olarak gören bir tarikatı yönetiyordu. O ve tarikatı federal hükümeti de biraz tedirgin ediyordu ama aile böyle bir şey yokmuş gibi davranmayı seviyordu.

Ve hayır, Livy Jean-Louis Parker'ların kan bağı olan bir akrabası değildi. Sonuçta onlar çakaldı. Vahşi doğada kendi türlerine düşmandılar. Yine de HB'ler *herkese* düşmandı. Aslanlar. Sırtlanlar. Leoparlar. Arıcılar. Arıcılar kendi türlerinden *gerçekten* nefret ederdi ama bunun tek nedeni Afrika ovalarında boz ayı bulunmamasıydı. Yine de Livy'nin kan bağı olmadığı gerçeği Jean-Louis Parker'lar için hiçbir zaman önemli olmamıştı. Onlara göre Livy ailedendi ve Toni'nin Manhattan'daki işini bırakıp Livy'yle birlikte, Livy'nin annesinin eski kocasının çelik tabutunu karıştırırken eski kocasının küçük kız kardeşini dövmesini izlemeye gelmesinin nedeni de buydu.

Jake Livy'ye baktı. "Nerede o?" "Ne nerede?"

"Kameran. Seni onsuz gördüğümü hiç sanmıyorum."

Livy omuz silkti. "Babamın cenazesine fotoğraf makinemi götürmek bana yanlış geldi," diye yalan söyledi.

"Polonya'daki büyük teyzemizin cenazesine getirmiştin. Yanlış hatırlamıyorsam çektiğiniz fotoğraflarla ödül kazanmıştınız."

"Sanırım o ödülü yeniliği kazandı. Yüz sekiz yaşındaki kadınların cenazelerinde pek fazla bıçaklı kavga çıktığını göremezsiniz."

Jake tekrar Toni'ye baktı. "İtiraf etmeliyim ki, gerçekten çok sevimli olmuş."

"Artık bir eşi var." "Gerçekten mi? Çok yazık."

"Neden?"

"Eşler işleri zorlaştırır."

Livy omuz silkti. "Benim ailem için hiç olmadı."

"Şimdi, şimdi ..." Livy'nin annesini ve eski bir *Hanedan* dizisindeymiş gibi birbirlerini tokatlamakla meşgul olan teyzelerini işaret etti. "Belli ki annen eşinin yasını tutuyor."

"Belli ki."

Vic Barinov sırtı duvara dönük bekledi. Ve beklerken yemek hakkında düşündü. Acıkmıştı.

Neyse ki bu Arnavutluk şehrinde en az iki iyi et lokantası biliyordu. Biri tüm şekil değiştirenlere, diğeri ise özellikle aylara hitap ediyordu. Doğu Avrupa'da çok sayıda ayı vardı, en büyüklerinden bazıları Ukrayna ve Sibirya'daydı.

Ne yazık ki Vic bu işi halledene kadar bir şeyler yiyemeyecekti. Ve zaten son üç saattir bu duvarın yanında duruyordu. Ama Vic'in çok sabrı vardı. Gerekirse günlerce bekleyebilirdi. Yine de ABD hükümeti için çalışmayı bıraktığından beri böyle bir şeye gerek kalmamıştı. Tüm politiklardan bıktığı için aniden ayrılmıştı ama o zamanlar faturalarını, özellikle de oldukça yüklü olabilen yemek faturasını ödeyebilmek için hayatının geri kalanında ne yapacağından emin değildi.

Ancak serbest çalışma umduğundan daha iyi sonuç vermişti. Ve melez olmak - boz ayı ve Sibirya kaplanı - bir kez olsun onun yararına olmuştu. Ayrıca Rusça, Lehçe, Almanca ve Arnavutça da dahil olmak üzere sekiz farklı dil konuşabilmesinin yanı sıra bu ulusların çoğunun kültürünü bilip anlayabilmesi de para akışını sağlıyordu ve Vic uzun zamandır ilk kez hayatında bir istikrar olduğunu hissetmeye başlamıştı. Bu güzel bir şeydi.

Kulakları seğiren Vic, şiddetli bir nefes alış veriş sesi duydu. Başını kaldırıp havayı kokladı. Sokakta kendisine doğru koşan insanın kokusunu aldı.

Vic nefes nefese kalan adam tam yanına gelene kadar bekledi ve sonra ...

Vic uzanarak hedefinin boynunu yakaladı ve onu ara sokağa doğru çekti.

Ayakları hâlâ koşuyor, kolları hâlâ pompalıyordu, hedefi artık yere değmediğini bile fark etmemişti.

Vic, yerel polis geçene kadar onu bu şekilde tuttu. Onların gittiğinden emin olduktan sonra hedefini yere indirdi ama adamın boynunu tutmaya devam etti. Hedef artık polisten kaçmadığını fark etmişti. Vic'in yüzünü görebilmek için başını geriye atmak zorunda kalana kadar kısa bir süre için rahatlamış görünüyordu.

"Oh . . . Victor. Merhaba."

"Seni arayan insanlar var, Bohdan."

Bohdan Vic'in elinden kurtulmaya çalışırken, "Beni onlara teslim etme Victor," diye yalvardı. "Bana ne yapacaklarını biliyorsun."

"Hiçbir şey bilmiyorum. İnsanların seni aradığı dışında." Vic duvardan uzaklaştı, Bohdan hâlâ elindeydi.

"Bekle! Bekle! Elimde bilgi var. İsteyeceğin bilgiler."

"Bilgiye ihtiyacım yok."

"Peki ya Whitlan?"

Vic hareket etmeyi bıraktı, gözlerini Bohdan'ın çaresiz yüzüne dikti. Vic Rusça, "Bana yalan söylemenin sana bir faydası olmaz, küçük adam," diye homurdandı.

"Yalan

söylemiyorum."

"Hayır mı?"

Bohdan Vic'in hâlâ Bohdan'ın boynunda olan elini işaret etti. "Biraz sıkı."

"Ve çok daha sıkı olabilir. Sana ne kadar olduğunu göstermek zorunda bırakma beni."

Bohdan'ın gözleri panikle büyüdü, bu biraz üzücüydü çünkü Vic gerçekten de yaptığı şey için hiç çaba sarf etmiyordu. Öyle yapsaydı Bohdan'ın boynundaki kemikleri un ufak edebilirdi. Bu tam insanlar . . çok kırılabilirlerdi.

"Konuş, küçük adam."

"Whitlan'dan ülke içine ve dışına gönderilen paketler."

Vic kaşlarını çatı. "Whitlan'dan geldiklerini nereden biliyorsun? Herhangi birinden gelmiş olabilirler."

"Onu gördüm. Frankie Whitlan'ı gördüm."

Vic şimdi sırtıyordu. "Sen mi? Frankie Whitlan'ı mı gördün? İki yıldan uzun süredir kimsenin görmediği bir adamı mı?"

"Onu Amerika'da kimse görmedi belki. Ama Rusya'da, Polonya'da, Romanya'da, Bulgaristan'da pek çok kişinin dostu. . ."

"Sizin arkadaşınız mı?"

"Hayır ama o gün depodaydım. Gönderdiği büyük kutular. Her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak istiyordu. Onları gemiyle gönderdi."

"Nereye gidiyor?"

"Her yere. Ama en azından birinin Miami'ye gittiğini biliyorum." "Peki bu kutuları göndermesine kim yardım etti?"

Bohdan şimdi sırtıyordu. "Boğazımı büyük bir kesik olmadan severim, Victor Barinov."

Bu yeterince makuldü. Büyük olasılıkla Whitlan, Bohdan gibi birini canları sıkıldığı için parçalayacak gangsterlerle ilişki kurmuştu.

Vic elini açtı ve Bohdan homurdanarak dizlerinin üzerine çökerek yere düştü.

"Buna pişman olmayacaksın Victor Barinov," dedi Bohdan genişçe sırtarak ve boğazını ovuşturarak. "Yardım edebileceğimi biliyordum!"

Vic, Bohdan'ın üzerinden atladı ve ara sokaktan çıktı. Kaldırım kenarında durdu ve cebinden telefonunu çıkardı. Bir numarayı hızlıca çevirirken, yerel polislerden birkaçının hâlâ Bohdan'ı aramak için ara sokağa doğru koştuğunu gördü.

Vic sokağı işaret etti ve polisler teşekkür ederek başlarını salladılar, sonra da içeri girip Bohdan'ı yakaladılar. Bu Vic için kolay bir para kaybıydı ama Whitlan hakkında aldığı bilgi çok daha önemliydi.

"Evet?" diye duydu telefonun diğer ucundan. Smith Sürüsü'nden Dee-Ann Smith pek de konuşkan bir dişi kurt sayılmazdı. Ya da arkadaş canlısı.

"Elimde bilgi var," dedi şifreli bir şekilde, havadan çok fazla ayrıntı vermek istemiyordu. Ama Whitlan'ın adını Dee-Ann'e söylemesine gerek yoktu. Frankie Whitlan şekil değiştiren tarihinde en çok aranan tam insandı. Üç büyük organizasyon da onun izini bulmaya ve şekil değiştirenleri avlamak için düzenlenen keşif gezilerine katıldığı ve bu gezileri yönettiği için onu idam etmeye çalışıyordu. Ama adamın ortadan kaybolmak gibi esrarengiz bir yeteneği vardı. Ya da onu koruyan çok güçlü insanlar vardı. Her ne ise, Grup -Amerikan şekil değiştirenleri koruma ajansı; Katzenhaus Securities -kedileri koruma örgütü- aynı zamanda KZS olarak da adlandırılır; ve Ayı Koruma Konseyi -dünya çapında ayları koruma örgütü- aynı zamanda BPC olarak da adlandırılır, adamın izini bir türlü *bulamıyorlardı*. İhtiyaçları olan tek şey, Dee-Ann Smith ya da KZS'nin keskin nişancısı Cella Malone'u adamı öldürmek için gönderebilecekleri bir yerdi. Ama yıllar geçmesine rağmen adamın yerini tespit edememişlerdi.

"Buraya ne zaman dönebilirsin?" diye sordu.

"İlk uçağı göndereceğim."

"Güzel."

Arama kesildi ve Vic Arnavutluk caddesinde kiralık arabasına doğru ilerlemeye devam etti.

"Nereye gidiyoruz?" dedi Vic'in arkasından bir ses.

"Amerika'ya dönüyoruz."

"Harika."

Vic yürümeyi bıraktı ve arkasındaki vites değiştiriciyle yüzleşti. Shen Li ağzındaki kısa bambu sapının etrafından Vic'e gülümsedi.

"Benimle gelmene ihtiyacım yok."

"Beni Arnavutluk'ta bırakmayı mı planlıyordun?"

San Francisco'da doğup büyümüş dev bir panda olan Shen, Vic'in bazı işler için kullandığı özel becerilere sahipti. Hükümet için birlikte çalışmış uzun süreli meslektaşlardı. Artık ikisi de serbest çalışıyordu ve Vic gerektiğinde Shen'i işe alıyordu. Ama Vic bunun için Shen'e ihtiyaç olduğunu düşünmüyordu.

"Kendi başına dönebilirsin, değil mi?"

"Arnavutça bilmiyorum. Sen konuşuyorsun."

"Ah. Doğru. Tamam o zaman. O zaman, tabii. Benimle gelebilirsin."

"Harika."

Shen'in bambu saplarını çiğnerken çıkardığı hiç bitmeyecekmiş gibi görünen ses dışında ikili yine sessizlik içinde yola koyuldu.

"Peki bir sonraki işimiz ne?" Shen sordu ve Vic yine durdu.

Shen'le yüz yüze geldi. "Ortak olmadığımızı anlıyorsun, değil mi?" "Değil miyiz?"

"Hayır."

"Neden değiliz?"

"Yalnız çalışmak ve ihtiyacım olduğunda seni çağırmak benim için daha kolay." Shen çiğnedi, çiğnedi ve koyu kahverengi gözlerini Vic'e dikti.

Melez olmanın sorunu da buydu işte. Vic'in ayı tarafının bakışlarla, sessizlikle ve bambu kemirmeyle bir sorunu yoktu. Ancak kedi tarafı Shen'in yüzünü parçalamak istiyordu. Sırf o lanet çiğneme sesi için bile.

Vic son derece sıkı çalışarak kedigil eğilimlerini dizginledi ve "Neden bunu başka bir zaman konuşmuyoruz? Otelden eşyalarımızı almamız ve buradan kalkan ilk uçağı bulmamız gerekiyor."

"Tamamdır!" Shen yürüyüp gitti ve Vic kontrolünü sağlamak için başını biraz salladı, kedi hırıltısı boğazının arkasından çıkınca onu durduramadı. Yanından geçmekte olan birkaç tam insan onu çabucak görmezden geldi... ve bunun için onları uzaktan suçlayamazdı.

Vic tekrar sakin ve kontrollü bir şekilde Shen'i kiralık arabaya kadar takip etti ve sonunda Amerika'ya geri döndü.

"Nasıl gidiyor?" Toni Livy'ye koyu bir Alman birası uzatırken sordu.

Livy, Toni'nin ailesinin, kendi ailesinin evindeki cenaze sonrası buluşmaya katılmaması için ısrar etmişti. Jean-Louis Parker'lar çok iyi insanlardı, bu adil olmazdı. Ama hiçbir şey Antonella'yı caydıramazdı. Tüm bu korkunç yolculuğun bir parçası olmaya kararlıydı.

Livy eliyle birasının kapağını kapattı, esnedi, bir yudum aldı ve omuz silkti. "İyiyim."

"O kadar kötü, ha?"

"Daha kötüsü de olabilirdi."

"Babanın cenazesindesin-"

"Eminim çok iyi bir sebepten ötürü öldürülmüştür."

"-annen onun tüm ailesiyle para için kavga ediyor-"

"Ona göre, onu kendisinin öldürmemiş olması o para."

"-Birisi arka bahçeye zehirli yılanlar saldı-" "Çocuklar oynasın diye."

"-ve babanın metresi ortaya çıktı."

Livy döndü ve uzun boylu Sırp süper modelin koridordan geçerek Livy'nin annesine doğru ilerleyişini izledi. Siyah bir kürk şal ve altı inçlik siyah Louboutin ayakkabılar da dahil olmak üzere tamamen siyah giymişti. Livy'nin annesi onu hemen fark etti ve tek kelime etmeden etrafı kız kardeşleri ve kuzenleri tarafından sarıldı.

"Harika," diye mırıldandı Livy. "Dövüşün."

"Annenin onunla dövüşmesine izin veremezsin."

"Muhtemelen dövüşmez. Ama Teddy halam kesinlikle onunla dövüşecek. Çünkü babamla çıkmaya başlamadan önce o mankenin Teddy'nin oğullarından biriyle çıktığına eminim. Teddy'nin nasıl olduğunu bilirsin" -Livy sesini alçalttı ve en iyi Polonyalı aksanını takındı- "benim güzel, güzel oğullarım. Onlar Tanrı'dan, değil mi?"

Toni başını salladı. "Yemin ederim, tüm aileniz bir dizi gibi. *Dallas*."

"Ben daha çok *Dynasty* gibi düşünüyordum, ama vatkalar olmadan. Benim halkımın vatkalara ihtiyacı yok."

Livy annesinin -doğum adı Chuntao Yang; dokuz yaşındayken Amerika'ya yeni taşındığında seçtiği Amerikan adı Joan- Livy'nin babasının yattığı son kadın ona doğru yürürken yerinde durmasını izledi.

Toni burnunu ovuşturdu ve çok sessiz bir şekilde, "O tam bir insan." dedi. "Bu onun sapkınlığıydı."

"Yani Livy, o *tam bir insan*."

Livy omuz silkti ve annesinin eğilip kadına bir şeyler fısıldamasını izledi. "O zaman arka bahçeye girmesine izin vermememizi öneririm."

"Livy-"

Annesi her ne söylediyse, çok sert bir şey söylemiş olmalıydı, çünkü kadın arkasına yaslandı ve Joan'ın suratına bir tokat atarak Dişi Porsuğun kafasını bir tarafa savurdu.

Joan yavaşça kendisinden çok daha genç olan kadına baktı. Başı yana eğikti, soğuk siyah gözleri inceliyor, yargılıyordu. Sonra modele kafa atarak tam insanın çığlık atmasına ve geriye sendelemesine neden oldu. Joan bunu çeneye bir sol kroşe, bağıracağı bir sağ ve doğrudan yüze bir başka sol ile takip etti. Ve tüm bunları zerre kadar öfke duymadan yaptı. Eğer kızgın olsaydı, o süper modelin gözlerini kaçırmaması gerekirdi.

Joan elini uzattı ve kız kardeşlerinden biri avucuna bir sustalı yerleştirdi.

Toni tek kelime edemedi -Livy edeceğini biliyordu çünkü bütün bunlar çok daha kontrollü ve kibar olan Jean-Louis Parkers'ın anlayışının ötesindeydi- Livy odanın diğer ucuna doğru yürüdü.

Joan sakince, "Bakalım o yüzün şimdi kaç *Vogue* kapağına çıkacak," dedi, bıçağı tutan elini geri çekerek.

Tam bıçağı aşağı doğru sallıyordu ki Livy annesinin bileğini yakalayıp tuttu.

"Hayır, anne."

Annesi dudaklarını büzerek, Livy'nin yıllar önce görmeye alıştığı o hayal kırıklığıyla ona baktı. Livy şekerli dükkânındaki adama ona çok fazla bozuk para verdiğini söylediğinden beri. Annesinin *asla* affetmediği bir şeydi bu.

"*Hayır,*" diye ısrar etti Livy.

"Sen ve senin şu zayıflığın." Bu zayıflık Livy'nin vicdanıydı. Onu pek sık kullanmazdı ama Livy'nin onu kullanması ailesini büyük hayal kırıklığına uğratmıştı.

Joan onun kolunu geri çekti. "Bu doğanı ailemden almadığını biliyorum."

"Yani *bizi* mi suçluyorsun?" Teddy Teyze sordu. "Bu kızın her türlü zayıflığı *senin* suçun *Joan*. Kesinlikle yakışıklı kardeşimin değil."

Sanki kanayan, hıçkıran metres artık yokmuş gibi, Joan ve kız kardeşleri Kowalski'lerle karşı karşıya geldiler.

Livy, Toni'nin yanına geri döndü. "Canım waffle çekti. Waffle ister misin?"

Çakal gözlerini kocaman açarak, "Ama senin ailen-" dedi.

"Arka bahçede yılanlar var." Toni'nin bileğini tuttu ve onu koridora doğru götürdü. "Yani waffle'a ihtiyaçları yok."

"Evet, ama ya-"

Bu işin nereye varacağını çok iyi bilen Livy, babasının metresinin yanında durdu. "Yerinde olsaydım," diye uyardı aptal kadını, "buradan giderdim. Ve polise gitme riski sana ait."

Ahlaki olarak yapması gereken her şeyi yaptığını düşünen Livy ön kapıdan çıkıp merdivenlerden inerek limuzine doğru ilerledi.

"Durun!" diye bağırdı arkalarından bir ses. "Bekle!"

Livy durdu, arkasını döndü, eli hâlâ Toni'nin bileğindeydi. Jake ona doğru koştu. "Waffle yemeye bensiz mi gidiyorsun kuzen?"

"Arka bahçedeki yılanlara karşı cesur olacağını düşünmüştüm."

"O hırçın küçük piç yavrularıyla mı? Yaşları seni yanıltmasın. Çok acımasızlar. Ama daha önemlisi ..." Bir dizi araba anahtarı uzattı. "Babamın Bentley'sini alabiliriz."

Livy homurdandı ve anahtarları kuzeninin elinden alabilmek için Toni'nin bileğini bıraktı. "Hadi gidelim."

İkili yürümeye başladı ve Toni ısrarla, "İkiniz de araba kullanırken hiçbir yere gitmiyorum!" dedi.

Livy kuzenine baktı ve sırtıarak geri döndüler, Toni'yi kollarından tutup arkalarından sürüklediler.

"Bunu yapamazsınız!" Toni itiraz etti. "Bu adam kaçırma! Acımasız, anlamsız bir kaçırma!"

"Övünmeyi bırak," diye alay etti Livy.

"Biliyorum," diye şaka yaptı Jake. "Sanki o kadar önemliymiş de iki yüz bin dolarlık bir arabayla kaçırılması gerekiyormuş gibi."

"Tanrım, ne kadar?" Toni talep etti. "Bu arabaya bir şey olursa baban kışına tekme basar!"

"Sürüş becerilerime olan inançsızlığın beni incitiyor." Livy güzel arabanın yanında durdu, parlak sarı boyası neredeyse retinalarını yakıyordu. Evet. Kowalski'ler Kowalski'ler pek de ince stil anlayışlarıyla tanınmazlardı.

Toni her iki Kowalski kuzenine de, "Açık konuşalım," dedi, "eğer senin çılgınca araba kullanman yüzünden ölürsem. sizi asla affetmeyeceğim."

"Anlaşıldı. Şimdi sıksa kışını ve dar omuzlarını arabaya sok."

Toni'yi arka koltuğa zorla oturttuklarında Jake, "Gerçekten de acayip küçük omuzları var," dedi.

"Biliyorum. Ama bu yüzden ondan nefret etmiyorum."

"Bu gerçekten büyük bir davranış kuzen." "Sanırım  yle."

Livy güzel arabanın etrafında dolaşırken Jake yolcu kapısını açtı. "Yemekten sonra ne yapmak istersin?" diye sordu.

Livy lise yıllarında yaşadığı eve baktı. Toni'nin evinde kalmadığı ya da birkaç g nl g ne terk edilmiş bir ev bulmadığı zamanlara.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu kuzenine. Jake sırttı. "Seni havaalanına götüreyim mi?"

"Gördün mü? Babanın söylediğı kadar aptal değılmişsin."

Jake'in sırtışı hiç solmadı. "Ahhh, evet. Bir ailenin sevgisi. Manhattan'da yaşayarak neler kaçırdığını görüyor musun?"

Livy homurdanarak sürücü tarafındaki kapıyı açtı. "Hayır. Hayır, göremiyorum."

BÖLÜM 2

Her zaman olduğu gibi Livy'nin planları umduğu gibi gitmemişti. Babasının cenazesinin olduğu gece ya da en azından ertesi sabah erkenden Manhattan'a dönmeyi planlamış olmasına rağmen, bir tam gün daha Washington'da kalarak annesinin *birçok* hayat sigortası şirketiyle temasa geçmesine yardımcı olmuştu. Kadın Damon'ın parası üzerinde hak iddia edebilsin diye değil, annesinin Livy'yi önümüzdeki birkaç ... yıl boyunca rahatsız etmeyeceği anlamına geldiği için.

Annesi, tek çocuğuyla "kaliteli" zaman geçirmek zorunda kalana kadar Livy'yi ne kadar sinir bozucu bulduğunu sık sık unutuyordu. O zaman bütün o anılar geri geliyor ve Livy'nin annesini görmek konusunda endişelenmesine gerek kalmıyordu

-Ya da yıllardır ona katlanıyordu.

Livy'nin gitmesi yönündeki telkinlerine rağmen Toni kalmakta ısrar etti. Sonunda bu iyi oldu. Çünkü kadın insanları bir havaalanından olabildiğince çabuk nasıl geçireceğini biliyordu.

"Buraya otur," dedi Toni, Livy'yi omuzlarından aşağı iterek yanında getirdiği tek parça bavulun üzerine oturmasını sağladı. "Bir taksi çağıracağım ve buradan gideceğiz."

Toni gitti ve Livy dirseğini dizine dayayıp çenesini yumruğuna dayadı ve JFK Havaalanı'nı çevreleyen kalabalık caddelere baktı. O beklerken, müstehcen uzunluktaki bacaklar ve iri gövdeler yanından geçmeye başladı.

Kıpırdamadı ama ciyaklayan kızları ve yürüyen tam insan erkekleri takip eden insan kalabalığını fark etti. Tam o sırada alçak bir erkek sesinin "Ben futbolcu değilim. Şimdi gözümün önünden çekil."

Livy günlerden beri ilk kez gülümsedi. Elinde değildi. Adam tam olarak ne bekliyordu? Boyu iki metre on santimdi. Neredeyse dört yüz kiloydu. Ve o yakışıklı yüzü, hınzırca keskin elmacık kemikleri ve neredeyse omuzlarına kadar düzensiz katlar halinde sarkan koyu kahverengi ve altın rengi saçlarıyla bile korkunç görünüyordu. *Tabii ki* insanlar onun

ulusal bir spor takımındaydı. Diğer seçenekleri ise "13. Cuma" filmindeki seri katili öldürmekti.

Livy, Vic kendisinden birkaç adım uzaklaşana kadar bekledi ve tatlı bir sesle, "Hey, bayım. İmzanızı alabilir miyim?"

Vic hırlayarak cevap verdi, "Ben Livy *değilim*?" Vic tam önünde durdu, yüzündeki kızgınlık ifadesi kayboldu ve yerini merak ifadesi aldı. "Ne yapıyorsun?"

"Birkaç dolar için sokaklarda kıcımlı satıyorum."

"O kadar zor zamanlar mı?"

Neyse ki Vic, tanışmalarından kısa bir süre sonra Livy'nin çok az kişinin "espri anlayışı" dediği şeyle nasıl başa çıkacağını öğrenmişti. Bu iyi bir şeydi çünkü Livy insanlara tuhaf, kafa karıştırıcı sorular sormamayı gerçekten bilmiyordu. Bir sanatçı olarak onların kafa karışıklıklarını büyüleyici buluyordu.

"Yeterince sert," diye cevap verdi.

"Merhaba, Shen." "Selam Livy. Saçını beğendim."

Livy, Shen'in devam eden şakasına sırtıttı. Bir bal porsuğu olarak siyah saçları vardı ve yanlarında beyaz bir çizgi vardı, Shen ise dev bir panda olarak beyaz saçlarının arasında büyük siyah çizgiler vardı. Ayrıca o lanet olası bambu zırvasını çiğniyordu. Dişleriyle, açıkça bir yırtıcıydı. Ama her nedense, etoburların sindirim sistemine sahip olmalarına rağmen, dev pandalar bambu yiyordu. Sorun, pandaların hayatta kalmak için çok fazla bambuya ihtiyaç duymalarıydı. Hem *de çok*. Yani Livy adamı her gördüğünde ... yemek yiyordu.

Yine de onu zavallı Vic Barinov'un etrafında dolanırken izlemek eğlenceliydi. Livy Vic'in boz tarafını kaplandan daha fazla görmesine rağmen, melezin iki tarafı da neredeyse boyu kadar eni olan, tatlı ama bazen geveze, bir metre boyundaki pandayla ne yapacağını bilmiyor gibiydi. Livy ve Shen'in başka bir ortak noktası daha vardı. Çoğu şekil değiştirenin alışık olduğundan nispeten daha küçük insan bedenleri üzerinde devasa omuzlar. Oh. Ve ikisi de Asyalıydı. Jake'in söylemekten hoşlandığı gibi, "Livy yarı Asyalı, yarı Polonyalı ve hepsi de bal porsuğu!"

Livy'nin Vic'le çok daha az ortak noktası vardı ama bir keresinde Toni'nin küçük kardeşini Delilah'nın tarikatından kurtarmasına yardım ederken birlikte çalışmışlardı.

"Daha ileri gitmeden önce," dedi Vic Livy'ye, "benim evim mi?" "Ne olmuş ona?"

Vic bir kaşını kaldırdı.

Livy gözlerini devirdi. "Beni en son kapı dışarı ettiğinden beri geri dönmedim."

"Seni dışarı atmadım. Senden kibarca gitmeni istedim, böylece açtığın delikleri tamir etmesi için müteahhidi çağırabilecektim."

"İçeri girmek zorundaydım, değil mi?" "Ama senin kendi evin var." "Balım bitti."

"Yani Westchester'a kadar onca yolu bal için mi geldin?"

"Gerçekten iyi balın var."

Vic nefesini dışarı verdi. "Sadece eve döndüğümde deliklerle karşılaşp karşılaşmayacağımı söyle."

"Delik yok."

"Hiç balım kaldı mı?" "Evet."

Balın kaldı."

"Neden bu sesi duyuyorum bilmiyorum. Bütün balımı yiyip duran sensin."

Livy sırttı. "Dolabında romlu bal varsa, bunu sen istiyorsun demektir."

Bu Vic'in pek sık yapmadığı bir şeyi yaparak gülümsemesine neden oldu. O da pek sık yapmazdı.

Shen bambu sapıyla onları işaret ederek, "İkinizin bala olan düşkünlüğünüzü anlamıyorum," diye itiraf etti.

Vic Livy'ye dönüp, "Eve bırakmamı ister misin?" diye sorana kadar bambusunu çiğnerken ona baktılar.

"Toni taksi çağırmaya gitti. Birazdan döner." Bir an Vic'i inceledi. Onu aylardır görmemişti; işi nedeniyle sık sık ülke dışına çıkıyordu. "Amerika'da ne yapıyorsun? Yoksa Rusya'nın o ılık kışlarından kaçmak için geldiğiniz Doğu Yakası'nın dondurucu soğukları mı?"

"Eski dostumuz hakkında bilgim var."

"Şu Whitlan denen adam mı? Hâlâ onu arıyorlar mı?"

Vic başıyla onayladı. "Evet."

"Şimdiye kadar onu yakalamışlardır diye düşünüyorsun. Bu çağda birini bulmak ne kadar zor olabilir ki?"

"Adam nasıl ortadan kaybolacağını biliyor."

Livy Omuz silkti, değil gerçekten Bakım. Bal
PORSUKLAR yapmadı diğer şekil değiştirenlerin
sorunlarıyla ilgileniyorlardı. Onlar kendilerini

bal porsukları, daha büyük bir şekil değiştiren evreninin parçası olarak değil. Bu iyi bir şeydi çünkü diğer ırkların çoğu onlardan pek hoşlanmıyordu ve bazıları bal porsuklarının varlığından bile haberdar değildi.

"Peki ya sen?" Vic sordu. "Burada ne işin var?"

"Washington'dan geliyorum."

"Aile ziyareti mi?"

"Ölü aile." Livy kendi şakasına kıkırdadı ama Vic ve Shen ona öylece bakınca, "Özür dilerim. Kötü bir şakaydı. Cenazeye gitmiştim."

Vic kaşlarını çatı, bu onu *daha* da korkunç gösteriyordu ama Livy bunun sadece onun yüzü olduğunu biliyordu. Yakışıklı ama ürkütücü yüzü. *Tanrım, o elmacık kemikleri inanılmazdı.*

"Özür dilerim Livy. Kim öldü?"

"Babam."

İki adam da gözlerini kırıştırdı ve Livy onları şaşırttığını fark etti.

"Livy ..." Vic bir Shen'e, bir ona baktı. "Tanrım, çok üzgünüm." "Sorun değil."

"Öyle mi?"

Livy omuz silkti. "Yakın değildik."

"Yine de. O senin baban."

"Bir keresinde ona beyzbol sopası fırlatmıştım," diye itiraf etti iki adama. "Tam kafasına vurdum. Yaklaşık otuz dakika baygın kaldı."

Shen bir nefes verdi. "Oh. Tamam."

Ama Vic oyalanmayı reddetti. "O hâlâ senin baban. Bunun senin için zor olduğunu biliyorum."

"Uyanıp beyzbol sopasıyla peşimden geldiği zamanki kadar zor değil. Yine de beni yakalayamadı. Kaçarken süper hızlıyım."

Vic bir süre ona baktı ve sonunda, "Sana garip bir şekilde sarılmak istiyorum," dedi.

Livy başını kaldırıp ona baktı. "Beceriksizce mi?"

"İkimiz de şefkat konusunda pek iyi değiliz, bu yüzden aramızdaki her türlü fiziksel karşılaşmanın garip olacağını varsayıyorum."

Bu Livy'yi güldürdü ve üzerinde fazla düşünmeden ayağa kalkıp kollarını Vic'in beline doladı ve New York'a dönmek üzere havaalanına giderken annesine sarılmadığı gibi ona sarıldı.

Vic de ona sarıldı ve Livy yanılmıyorsa başının tepesini öptü.

"Bir şeye ihtiyacın olursa," dedi Vic, "bana haber ver yeter."

"Teşekkürler, Vic."

Livy geri çekildi. Sarılmaktan yorulduğu için değil -şaşırtıcı derecede güzeldi- birinin yolculuk için yanında getirdiği tekerlekli çantayı aldığını hissettiği için.

Livy ayağını kullanarak çantayı yere çarptı, döndü ve Toni koşarak gelip, "O taksici!" diye bağırdığında neredeyse ellerini adamın boğazına dolamıştı. O taksici!"

Livy hemen ellerini geri çekti. "Ah. Özür dilerim."

Toni, "O sadece bavullara yardım ediyor," diye açıkladı. Livy'nin bacağını okşayarak ayağını çantadan çekmesini sağlamaya çalıştı. Livy yeterince hızlı hareket etmeyince okşama sert bir tokat halini aldı.

Livy ayağını çekti ve şoför hızla çantasını alıp bekleyen taksiye yöneldi.

Toni ona ters ters baktı, bu da Livy'nin kıkırdamasına neden oldu. Sonra Toni Vic'e gülümsedi. "Merhaba Victor."

"Merhaba, Toni. Nasılsın?"

"Tamam." Toni Vic'in kolunu okşadı, Shen'i hiç tanımadığı için ona el salladı ve taksiye yöneldi.

"Benim gitmem gerek." Livy Vic'e gülümsedi. "Belki seni buralarda görürüm." "Hâlâ Spor Merkezi'nde mi çalışıyorsun?" diye sordu.

Livy içini çekti. "Elbette. Başka nerede olabilirdim ki? Paris'te mi? Milan'da mı? Belki de büyük bir savaşın ortasında? İnce patenler üzerinde dengede duran ve buz pistinde küçük siyah bir diskin peşinden koşan dev adamların fotoğraflarını çekmek varken neden orada olayım ki? Çünkü *bu* büyüleyici."

"İşler iyi gidiyor mu?" Vic yüzünü ekşitmeden sordu. Livy sırtıttı. *Piç kurusu*. "Görüşürüz."

Livy taksiye Toni'nin yanında bindi ve kapıyı kapattı.

"Huh," dedi Toni.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey."

"Bana arkadaşlığımızın hangi noktasında *bu* oyunu oynayan kızlara karşı hoşgörülü olduğumu söylediğimi açıklar mısın?"

"Peki," dedi Toni. "Vic'in sen taksiye binene kadar seni izlediğini fark ettim."

"Ne olmuş yani?"

"Arkadaşı az önce yanımdan geçen futbol amigolarına, dansçılara ya da her neyse onlara bakmakla meşguldü. Ama Vic *seni* izledi."

"Ee? Ne demek istiyorsun?"

Toni omuz silkti ve pencereden dışarı baktı. "Sadece söylüyorum."

"Yine," diye açıklama gereği duydu Livy, "bu tür kızlara pek tahammülüm yok."

"Kendimi kötü hissediyorum," dedi Vic Shen'e, şehre geldiğinde kullanmak üzere havaalanında uzun süreli park ettiği arabasına doğru giderlerken.

"Ne için?"

"Livy hakkında. Babasının öldüğünden haberim yoktu." "Pek yakınmışlar gibi görünmüyor."

"Yani? Hâlâ onun babası."

"Herkes ailesine senin kadar yakın değildir." "Bu ne anlama geliyor?"

"Sen ve ben ailelerimize yakınız demek. Babam mı öldü? Birkaç hafta evimde tek başıma oturup hıçkıra hıçkıra ağlıyorum ve onun şerefine bambu sapları yiyorum. Ama herkes ölümle benim gibi başa çıkamaz."

"Yine de . . . Bir şeyler yapmam gerektiğini hissediyorum." "Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Bazı fikirlerin olduğunu umuyordum."

"Harika fikirler bulmama ne yardım eder biliyor musun?"

Vic iç çekti. "Bedava bir akşam yemeği mi?"

"Menüsünde çiğ bambu bulundurmaktan çekinmeyen bir et lokantasında."

"Van Holtz Steak House'a gitmemiz için para ödememi mi istiyorsun?" Şekil değiştirenlerin işlettiği, tüm tür ve ırklara hitap eden ve Vic'in aklına garnitür olarak çiğ bambu sunan tek restorandı.

Shen ellerini havaya kaldırıp indirdikten sonra kot ceketinin cebinde sakladığı paketten kısa bir bambu sapı daha çıkardı. "Fikir istiyorsun, değil mi? Benim fikirlerim bedava değil."

Livy çantasını kapının yanına bırakarak dairesine girdi. Işıkları açmaya zahmet etmedi. Görecek pek bir şey yoktu. İndirimden aldığı birkaç dandik mobilya. Evdeyken arka planda gürültü olsun diye açık bıraktığı bir televizyon. Ve bir yığın kitap. Okumayı severdi. Henüz üç yaşındayken ailesinin ona hayran olduğu, ancak ailenin en küçük çocukları için birkaç haftada bir düzenlediği eğlenceli ve bilgilendirici "Yakalanmadan arka ceplerden cüzdan nasıl çıkarılır?" eğitimlerine katılmak yerine kitap okuyarak vakit geçirmeyi tercih ettiğinde daha az hayran oldukları bir şeydi bu.

Ancak Livy'nin dairesinin gerçekliğinden kaçılmazdı. İlk sorun işaretinde terk edilmeyi kolaylaştıracak şekilde düzenlenmişti. Ve Livy'nin bu eve sahip olmasının tek nedeni Toni'nin ısrarla, "Kendi evin olmalı. Normal bir insan gibi yaşamalısın." Anlaşılan Toni, Livy'nin ailesi tarafından dünyanın dört bir yanında kurulan bir dizi "güvenli evin" normal bir insan gibi yaşamak olduğunu düşünmüyordu.

Bu yüzden Livy aslında yatağı olmayan bu tek yatak odasına para yatırmıştı. Burada kaldığı nadir zamanlarda kanepede uyuyor ve yatak odasını ofis ya da sanat atölyesi olarak kullanıyordu.

Yine de Livy o odaya adımını atar atmaz tekrar dışarı çıkmak zorunda kalıyordu. Gerçek şu ki Livy fotoğrafçılık yapıyor olsa da gerçek bir "sanat" yapmıyordu.

Bunun ne zaman olduğunu bilmiyordu. O sürekli yaratıcılık kaynağı ne zaman kurumuştı. Yaratıcılık altı yaşından beri, babasının bir gece fazladan paraya ihtiyacı olduğunda yaptığı küçük bir ev soygunundan eve getirdiği bir fotoğraf makinesiyle oynamaya başladığından beri onunla birlikteydi. İçinde film vardı ve hepsini kullandıktan sonra babasına filmi banyo ettirmesi için ısrar etmişti. Ailesi bile bazı fotoğrafların ne kadar iyi olduğuna şaşırmıştı. Ve hiçbirisi basit bir aile fotoğrafı ya da çiçek resmi değildi. Tam tersi. Görüntüler arasında şehir merkezindeki bazı evsizlerin, esrar içen genç çocukların ve kasabada dolaşırken yakalanan kanlı bir ayının fotoğrafları da vardı. Fotoğraflardan Livy'nin ayının kucağında vakit geçirdiği anlaşılınca bu durum annesini gerçekten korkutmuş ve ailesi sonunda altı yaşındaki kızlarının, kendileri evde yokken, bir sonraki soygunları üzerinde çalışırken ya da saçma sapan bir konuda tartışırken kasabada tek başına dolaştığını fark etmişti.

Tabii ki kızlarının başıboş dolaşmasını engelleme çabaları bir sonraki soygunları gelene kadar yaklaşık ... bir hafta sürdü. O zaman Livy fotoğrafçılık yoluna girmekte özgürdü. Eline geçen her kitabı okumuştı. Düz teknik kitaplardan Ansel Adams ve Dorothea Lange gibi isimlerin büyük sehpa kitaplarına kadar. Moda da dahil olmak üzere tüm dergileri inceledi, kendine ışık ve gölgeyi anlamayı öğretti. Büyüdüğünde, eski kameralar ve kamera ekipmanları satın aldı, onları parçalarına ayırdı ve sonra tekrar bir araya getirmeyi kendi kendine öğretti, böylece ekipmanının içini ve dışını anladı.

Dürüst olmak gerekirse, Livy kendini bildi bileli fotoğraf makinesini yanından hiç ayırmazdı. İster boynunda olsun, ister omzundan sarksın ya da

Livy her zaman çantasında taşırdı çünkü bir görüntünün ne zaman dikkatini çekeceğini asla bilemezdi.

Ama son bir yıldır durum böyle değildi. Fotoğraf makinesini yanından ayırmıyordu ama onu giderek daha az kullandığını fark ediyordu. Sonunda hiç kullanmadığı ruju ve içinde olduğunu unuttuğu sakızıyla birlikte sırt çantasının dibine gömüldü.

Yine de insanların anlamadığı şey, bu arzuyu kaybetmenin, fotoğrafa ve sanata olan ilgisini kaybetmenin Livy'ye zarar verdiğiydi. Fiziksel olarak. Tam göğsünden. Spor Merkezi'ndeki günlük işi için ilginç bir şeyler bulmaya kendini zorlamak da bir o kadar acı veriyordu. Anestezi olmadan dış çekmek gibiydi. Yaptığı her atış işkence gibiydi. Yine de nedenini bilmiyordu. Yıllarca faturalarını ödemek için düzenli fotoğrafçılık yapmıştı. Asistanlık yapmıştı - kimin için çalıştığına bağlı olarak bazen nankör bir işti bu - moda çekimlerinde dekoratörlük yapmıştı. Hatta bir alışveriş merkezindeki portre stüdyosunda can sıkıcı ailelerle etkileşim içinde çalışmıştı. Gerekli olan her türlü önemsiz işi yapmıştı çünkü her şey fotoğrafçılıkla ilgiliydi ve aldığı her ek kuruluş sanatına gidiyordu.

Peki o zaman neler oluyordu? Neden şimdi onun için bu kadar zordu?

Livy bilmiyordu. Bildiğı tek şey, önümüzdeki birkaç hafta içinde bir galeri sergisi açacak olması ve kesinlikle yeni *bir şey olmamasıydı*. Küratöre sürekli yeni bir şeyler yapacağına dair söz veriyordu. Yeni, güçlü ve şaşırtıcı bir şey. Ama kışından yalan söylüyordu. Elinde hiçbir şey yoktu. Kesinlikle hiçbir şey.

Livy oturma odasına geri döndü ve koltuğunun kenarına oturdu.

Bazı sanatçılar, babasını kaybetmek gibi kayıpların acısını

-Onları harekete geçiren güçlü şeytanları gerçekten keşfetmek için.

Livy ise televizyonunun kumandasını alıp açtı.

Kanepeye uzandığında cep telefonu titreşti. Uzanıp arka cebinden çıkardı. Arayan Vic'ti.

Tekrar söylüyorum, bir şeye ihtiyacın olursa ya da konuşmak istersen. Ben buradayım.

Livy biraz gülümsedi. Vic görüldüğü kadar korkunç biri değildi. Sadece iyi bir adamdı. Ona bir "teşekkür" mesajı gönderdi ve telefonunu sehpanın üzerine fırlattı.

"Ne dedin sen?" Shen bifteğinin yanında sarımsaklı çiğ bambunun tadını çıkarırken sordu.

"Bana ihtiyacı olursa burada olduğumu söyledim." Vic telefonunu masanın üzerine koydu. "Bu çok hoştu."

"Evet."

Shen bir süre ona baktıktan sonra, "Bunun yeterli olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Babası öldü! Bu çok büyük bir şey. Sence de çok büyük değil mi?"

"Benim için çok büyük. Senin için çok büyük. Hayatına devam ediyor gibi görünüyordu. Onu bir keresinde Spor Merkezi'ndeki bir restoranda çikolatalı dondurma yerken de aynı ifadeyle görmüştüm. Yüz ifadesi *yok denecek* kadar *azdı*. Bir insan çikolatalı dondurma yerken nasıl yüz ifadesine sahip olmaz?"

"İnsanları böyle mi yargılıyorsunuz? Çikolatalı dondurma yerken yüzlerindeki ifadeye göre mi?"

"Ya da yüz ifadesinin değiştiğini gördüğüm tek an o aslan erkek futbolcuya saldırdığı an olduğu için."

"Bunu o istedi. Kıçımı okşadı."

"Doğru. Okşadı. Ama yine de kafa derisinin bir kısmını koparmanın aşırı bir tepki olduğunu düşünüyorum. Özellikle de ikimiz de bunun ne kadar hesaplı olduğunu biliyorken. Aslan erkeklerinin saçları konusunda nasıl olduklarını bilirsin."

Vic yemeğine baktı. Biber-bal soslu yetmiş iki onsluk bir pirzola. Hem kaplan hem de boz ayı tarafları için mükemmeldi.

"Sadece onun için bir şeyler yapmam gerektiğini düşünüyorum," diye itiraf etti Vic. "Ona çiçek göndermeliyim."

Vic ve Shen aynı anda yemeklerinden başlarını kaldırıp birbirlerine baktılar ve sonunda birlikte, "Hayır," dediler.

BÖLÜM 3

Livy asansörden çıktı ve ofisine doğru ilerledi. Yürürken adını duydu. İnsanlar bir tür selam veriyordu ama o cevap vermedi. Selamlaşmayı pek sevmezdi. Onları rahatsız edici bulurdu.

Koridorda ilerlerken Livy diğer ofislere bakmadı. Yanından geçen insanlara da bakmadı. Sadece başını eğdi ve yoluna devam etti. Fotoğraf makinesi yanında olmadığı sürece Livy çoğunlukla böyle seyahat ederdi.

Livy ofisinin kapısını iterek açtı ve içeri girdi. Her türden şekil değiştirenin tehlikeli şekil değiştirme oyunlarını oynamak için geldiği Spor Merkezi'nin yeraltı katlarında devasa bir ofisi yoktu ama yine de esasen bir personel fotoğrafçısı pozisyonu için iyi bir büyüklükteydi.

İki ya da üç yıl önce Livy Spor Merkezi'ne asla gelmezdi. Asla bir nedeni olmazdı. Ama finansal olarak işler değişmişti. Bir zamanlar Livy yükselme yolundaydı. Dünyanın pek çok yerini gezmiş ve geleceğin sanatçılarının üzerinde çalışacağını bildiği türden fotoğraflar çekmişti. Ama sonra, bazı sorunlar yaşamaya başladı. Tartıştığı birkaç editör. Birkaç ülkeyi kızdırmıştı. Ve ailesinin üzü onu her zaman rahatsız etti.

Kuzeni Jake birden fazla kez nazikçe ona yepyeni bir kimlik vermeyi teklif etmişti. O da yapabilirdi. Bu onun uzmanlık alanıydı. Ama Livy kaçmaya inanmıyordu. İster olduğu kişiden kaçmak olsun, ister kızgın bir sırtlandan kaçmak, bu ona ailesi tarafından öğretilen her şeye aykırıydı.

Bal porsukları kaçmaz. Savaşır.

Elbette, bir ülke sizden hoşlanmadığını göstermek için vizenizi iptal ettiğinde savaşmak biraz zordu.

Gerçi ilk başta bunların hiçbir önemi yoktu. Elbette, vizesini elinden alabilir, silahlı korumalar olmadan Louvre'a girmesine izin vermeyebilir ve onu lanet olası öfke kontrolü derslerine gitmeye zorlayabilirlerdi. Ama asla yapamayacakları tek şey sanatını ondan almaktı.

Ne yazık ki bunu kendi kendine yapmış gibi görünüyordu.

Sporu gerçek bir kariyer olarak gören adamların fotoğraflarını çekmekle geçen bir yılın ardından Livy artık kendini bir sanatçı olarak görmüyordu. Bir zamanlar bir dahi olarak görülüyordu ama Şimdi sadece fiziksel olarak mükemmel insanların güzel fotoğraflarını çeken bir hatundu. Bu bir meydan okuma değildi.

Bu bir işti.

Livy sırt çantasını yere bıraktı ve masasının arkasındaki sandalyeye oturdu. İncelemesi gereken bir yığın kanıt vardı. Üç eyaletin futbol, hokey, futbol, basketbol ve umurunda olmayan başka takımlarında oynayan Şekil değiştirenlerin resimleri.

Bunlar profesyonel takımlardı. Ya da Livy'nin dediği gibi, "bütün penisleri olan takımlar."

Tamam. Doğru. Bu adil değildi. Tam insan sporlarının aksine, profesyonel Şekil değiştiren takımlarında birçok kadın vardı. Ama bunların çoğu dişi aylar ve büyük silahlı dişi kaplanlardı. Yani Livy bunun sayıldığından emin değildi.

Livy masasında oturmuş, gözlerini önüne dikmiş, telefonu arka cebinde titriyor, bilgisayarını pır pır ederek e-postasının geldiğini haber veriyordu.

Livy bunların hepsini görmezden geldi.

Ama aniden kapısını dolduran uzun boylu, güzel kadını gerçekten görmezden gelemezdi. Aslında onu görmezden gelebilirdi ama bunu daha

nce de denemiŐ ve bu yüzden suratına bir yumruk yemiŐti. Gerekeçe?

"ldğnden endişelendim. . . Sadece ölmediğini kontrol ediyordum. Birinin umursamasından memnun değil misin?" Cella Malone o sırada hiç ironi yapmadan sormuştu. "Hey, Livy." Ve işte gerekli zgn yüz ifadesi geldi. Bu ifade

Herkes tanıdığı birinin ailesinde bir ölüm olduğunda bunu kullanırdı ama aslında ölen kişiyi tanımıyorlardı. Toni haberi alınca gözyaşlarına boęulmuŐtu. Ama Damon Kowalski'yi iyi tanıyordu, hatta bir keresinde aşırı suçluluk duygusunu kullanarak Livy'nin babasının sanat okulu masraflarını karŐılamasını sağlamıştı.

New York Carnivores hokey takımının koluğunu yapan Dişi Kaplan'dan daha özgün bir yüz ifadesi. "Nasılsın tatlım?"

Livy kısa bir süre cevap vermemeyi ve dişinin çekip gitmesini beklemeyi düşündü ama ... dayak yiyecek havada değildi. Tekrar.

"Ben iyiyim."

Cella ona "Cesur ol ufaklık. Cesur ol" ifadesini takındı.

"Bir Şeye ihtiyaın var mı, Cella?" diye sordu.

"Geri döndüğün ilk gün olduğunu biliyorum..." Ve Livy, Dişi Kaplan'ın Livy'ye "bu zor zamanda" iş verme fikriyle gerçekten mücadele edişini izledi.

Livy bunu Katolik bal porsuklarının bile asla dert etmediği İrlandalı-Katolik suçluluğuna bağlayarak kadının yakasını bırakmaya karar verdi.

"Sorun değil," diye yatıştırdı Livy. "Kafamı dağıtmak için bir şeyler yapmam gerekiyor." İnsanlar yas tutarken böyle derlerdi, değil mi? Kulağa doğru geliyordu. Sanki dün gece bilgisayarda oyun oynarken arka planda açık olan TV için yapılmış filmlerden birinde duyduğu bir şey gibi.

Cella, "Eğer eminsen," diye çekindi. "Eminim. Neye ihtiyacınız var?"

Malone oyuncularından birinin sekize on boyutlarında bir resmini kaldırdı. "Onu daha az seri katil gibi göstermemiz mümkün mü?"

Livy resme baktı. "Adam yedi buçuk yaşında, yaklaşık beş yüz kilo ağırlığında ve yüzünün bir kısmı yok."

"Eksik değil." Malone resme baktı. "Bunlar sadece karısının pençe izleri. Sevimli bir dişi aslan." Biraz eğildi ve fısıldadı, "Duyduğuma göre tutkunun sancıları sırasında verilmiş."

"Yani dolabına 'Aile İçi Şiddet Nasıl Durdurulur' broşürleri koymama gerek yok mu?"

Dişi Kaplan Livy'ye baktı, bu bayağı şakayı hiç anlamamıştı. Livy bu işe girmeden önce zamanının çoğunu tam insanlarla geçirmişti. Çoğu HB gibi ya diğer HB'lerle ya da tam insanlarla takılırdı. Bir bal porsuğunun bu kadar çok başka cins ve türden şekil değiştirenle bir arada olması nadir görülen bir şeydi ve Livy sık sık kendine şekil değiştirenler arasındaki hayatın farklı olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyordu. Şekil değiştiren erkekler genellikle eşlerine saygı duyarlardı çünkü aksi takdirde sonuçlarının hızlı ve uzun vadeli olacağını bilirlerdi. Polisler nadiren işe karışırdı. Barınaklar hiç kullanılmazdı. Bu yüzden tam insanlarla ilgili duyduğu o bayağı şakalar -ki kendisi de trajik bir şekilde bu şakaları kullanmaktan geri durmuyordu- çoğu şekil değiştiren tarafından asla anlaşılmıyordu.

Livy'nin babası bir keresinde bir kavga sırasında Livy'nin annesini itmişti. Joan Kowalski misilleme olarak babasının elini bir biftek bıçağıyla mutfak masasına sıkıştırmıştı. Bu hareket elbette onu öldürmedi ama Damon'a bir şekil değiştirenle ne kadar ileri gidebileceğini hatırlattı. Özellikle de dişi biriyle.

"Yara izlerini silmemi mi istiyorsun? Yoksa çenesini yeniden inşa etmemi mi?" Dişi Kaplan ona bakmaya devam edince Livy sonunda sordu.

"Hayranları bundan hoşlanır mı bilmiyorum." Cella resimleri incelemeye devam etti. "Belki ona bir şapka takabiliriz."

Livy yanağını kaşıdı. "Şapka mı? Şapkalı fotoğrafını çekmemi mi istiyorsun?"

"Uh-huh. Sadece yüzünü biraz kapat."

Birkaç yıl önce olsa, Livy bu noktada ayağa fırlar, bu koşullar altında çalışamayacağını söyler ve hışımla çıkıp giderdi. Fotoğraf editörü geri bildirimleri konusunda kaba davranmadığı sürece; o zaman Livy sadece yüzüne saldırırdı. Ancak bu kez, içindeki mücadele tamamen bitmiş olan Livy sadece omuz silkti ve "Elbette. Şapka kullanalım" dedi.

Malone gözlerini kırıştırdı ve şimdi Livy'yi inceliyordu.

"Gerçekten mi? Sakıncası yok mu?" "Hayır."

"Tamam." Malone fotoğrafı Livy'nin masasına bıraktı ve kapıya doğru yürüdü. Durdu, Livy'ye baktı, başını salladı ve dışarı çıktı.

Livy yalnız kaldığında sandalyesini kapıdan uzağa, arkasındaki duvara bakacak şekilde çevirdi. Galeri sergisi için kullanmayı planladığı bazı fotoğrafların provaları vardı ama onları görmedi bile. Hiçbir şey görmedi. Sadece önüne baktı ve bekledi. Neyi bekliyordu? Livy'nin hiçbir fikri yoktu.

"Bu gürültüye nasıl tahammül ediyorsun?" Dee-Ann Smith soğuk, ölü, köpeğe benzeyen gözlerini dikerek sordu. Üzerinde hiçbir şey olmayan bir masanın arkasında oturuyordu. Bilgisayar yoktu. Kağıt yoktu. Telefon yoktu. Küçük bir lamba bile yoktu. Sadece bir tarafta bir sandalye, diğer tarafta iki sandalye ve arada metal bir masa vardı. Ve bu konuda çok rahatsız edici bir şey vardı. Kadın Soğuk Savaş sırasında bir Sovyet ajanı olarak gerçek görevini kaçırmıştı. Komünistler onun yanlarında olmasıyla gerçekten kazanmış olabilirlerdi.

Vic omuz silkti. "Ne gürültüsü?"

"Şu ses." Yanında oturmuş bambusunu kemiren Shen'i işaret etti.

"Ne olmuş ona?" Vic ona sordu.

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Belli ki seni rahatsız ettiği kadar değil." Vic ellerini kaldırdı, sonra indirdi. "Az önce sana söylediğim bir şeyi duydun mu?"

Dee-Ann cevap veremeden, Cella Malone aniden kapı aralığına kaydı ve omzu oradaki savunmasız tahtaya çarptı.

"Üzgünüm geciktim," dedi Cella, Vic ve Shen'e gülümseyerek. "Ne hakkında konuşuyoruz biz?"

"Bambu yemenin Vic'in sinirlerini bozup bozmadığını merak ediyordum."

Dee'nin sözleri karşısında Vic'in ağzı açık kaldı. Asıl endişesi *bu* muydu?

Şimdi masanın diğer tarafında Dee'nin yanında duran Cella ellerini kalçalarına koyarak Shen'e baktı. "Sanırım buna alışabilirim. Ayrıca, bir erkek olarak yapabileceği daha kötü şeyler de var."

Dee homurdandı. "Haklısın."

"Ve kabul edelim, siz köpeklerin seslere karşı toleransı çok düşük."

"Tüm şekil değiştirenler sese karşı hassastır."

"Biz öyleyiz ama siz en küçük seslerden bile ürküyorsunuz. Ve ben ekiple seyahat ederken hepimiz bir siren sesi duyduğumuzda, sadece köpekler ulumaya başlıyor."

"İyi bir ulumada yanlış bir şey yok, kedi. Yavaşça sönen bir hava yastığı gibi tıslamaktan iyidir."

"Huysuzlanmaya başlıyorum," diye duyurdu Vic ve iki dişinin dikkatlerini yavaşça kendisine çevirmesini izledi. "Huysuzlanıyorum," diye hırladı sıkılmış dişlerinin arasından.

"Sorun mu var?" Dee-Ann ona sordu.

"Zaman kaybı olacaksa neden bu kadar yol geldim?"

"Merak etme. Verdiğin bilgiler için para alacaksın."

Vic göz ucuyla Shen'in irkildiğini gördü. Ve iyi bir nedeni vardı. Bohdan gibi etrafta dolaşıp para ya da beladan kurtulmak için bilgi dağıtan bir sıçan değildi. Ve insanların öyleymiş gibi davranması onu rahatsız ediyordu.

Vic ayağa kalktı ve Shen'in bacaklarının etrafından dolaştı. "Dur bakalım, ahbap."

"İşimiz bitti, Dee-Ann."

"Bekle."

Vic durdu.

"Kapıyı kapat, Hoss."

Vic tekrar Dee-Ann'e baktı. Bir süre sonra geri çekildi ve kapıyı kapattı.

Dee-Ann sandalyeden masasına doğru ilerledi ve kışını metale yasladı. Cella'ya işaret etti ve Dişi Kaplan eğildi. Tekrar ona odaklanmadan önce neredeyse bir dakika boyunca birbirlerine ileri geri fısıldadılar.

Sonunda Vic daha fazla dayanamadı. "Neler oluyor?"

"Yönetim," dedi Cella, "Whitlan'ı bulmaktan vazgeçti." "Bu ne kadar zamandır devam ediyor?"

"Birkaç aydır."

"Neden?"

"Emin değiliz. Ama bu işe eskisi kadar kaynak ayırmadıkları kesin."

"Ama biz pes etmiyoruz," dedi Dee-Ann kesin bir ifadeyle.

"Bize farklı görevler verildi ama bu işin peşini bırakamayız," diye açıkladı Cella.

Vic, "Yine de bunun üzerinde açıkça çalışamazsınız," diye tahmin etti.

"Başka görevlerimiz var. Ama biraz boş vaktin varsa ..."

"Benden üç büyük kuruluşun iki yıldan uzun süredir yapamadığını yapmamı istiyorsunuz."

Dee-Ann sırttı. "Evet."

"Merhaba Livy!"

Livy iç geçirmemek için kendini zor tutarak masasındaki sandalyeyi döndürdü ve kapısının önünde duran kurt köpeğine baktı. Bu *özel konuşma ne kadar acı verici olacaktı?* Çoğu gün Blayne Thorpe'a kolayca tahammül edebiliyordu. Uzun bacaklı kurt köpeğine eziyet etmek eğlenceliydi. Zalimce ama eğlenceliydi.

Ama bugün ... bugün iyi bir gün değildi.

"N'aber, Blayne?"

"Meşgul müsün?"

Hayır, ama yalan söyledi. "Biraz."

"O zaman çok kısa tutacağım," diye söz verdi ofise girerken. "Tamam."

Blayne içeri girer girmez hemen ellerini kaldırdı ve "Öncelikle baban *için çok üzgünüm*" dedi. Ellerini göğsünün üzerine koydu. "Kalbim senin için kırıldı."

"Teşekkür ederim."

"Sen iyi misin?"

Livy "iyiyim" demenin Blayne'in Livy'nin iyi olmaktan ne kadar uzak olduğunu kanıtlamayı hayattaki misyonu haline getirmesine yol açacağını biliyordu, bu yüzden onun yerine "Beklenebileceği kadar iyi," dedi.

"Anlıyorum. Ve seni tutmayacağıma söz veriyorum. Sadece umutsuzca yardımına ihtiyacım var."

"Ne konuda?"

"Biliyorsun, Gwen'le benim düğünümüz yaklaşıyor."

"İkinizin birlikte çok mutlu olacağınıza eminim."

Blayne kaşlarını çatı, kafası karışmış bir Labrador gibi başını yana eğdi. Sonra gözleri büyüdü ve güldü. "Hayır, hayır! Çifte düğün yapıyoruz. Ben Bo'yla evleniyorum, Gwen de Lock'la evleniyor."

"Uh-huh."

"Ve Gwen'in bazı şeyleri halletmesine izin verdim, ki başlangıçta bu gerçekten iyi işliyordu. Ama satıcılarımızdan biriyle küçük bir kavga etti ve boynuyla yaptığı o şeyi yaptı."

Livy kaşlarını çatı. "Boynuyla yaptığı şey mi?"

"İnan bana... eğer görürsen... ne demek istediğimi anlarsın. Her neyse, kötü bir durumdayız ve bize yardım edebileceğinizi umuyorum."

"Anlamıyorum."

"Ben de fotoğrafçımız olur musunuz diye merak ediyordum!" O büyük Blayne sırtışıyla sırtı ama Livy onu göremedi bile.

"Özür dilerim. Ne dedin?"

"Çok iyi iş çıkarıyorsun ve Gwen seni hiç korkutmuyor. Bu yüzden *mükemmel* olur."

"Benden senin ... olmanı mı istiyorsun?" Livy boğazındaki safrayı yuttu. "*Düğün* fotoğrafçınız mı?"

"Çok iş olduğunu biliyorum. Biliyorum. Ama bana *gerçekten* yardımcı olur. Video ya da başka bir şey istemiyoruz. Sadece senin yaptığın o güzel resimleri istiyoruz."

Livy daha sonra Blayne Thorpe'un ağzından çıkan kelimeleri duymasına ve bilmesine rağmen o anda bir şey dışında hiçbir şey anlamadığını fark edecekti ... kendisine düğün fotoğrafçılığı işi teklif ediliyordu.

Düğün fotoğrafçılığı.

Düğün. Fotoğrafçılık.

Livy Kowalski. Bir *düğün* fotoğrafçısı.

"Şimdi cevap vermek zorunda değilsin," diye devam etti Blayne, umursamaz bir tavırla. "Ama sana çok iyi ödeme yapmaya niyetliyiz. Arkadaş indirimi ya da başka bir şey istemeyeceğim." Güldü. "O yüzden bana haber ver!"

Blayne dışarı çıkmaya başladı, durdu ve Livy'ye döndü. "Ve tekrar söylüyorum, baban için gerçekten üzgünüm."

Sonra da çekip gitti.

Livy'nin kapıya bakmaktan ve hayatının tam olarak ne zaman tamamen çukurlara düştüğünü merak etmekten başka bir şey yapamamasına neden oldu.

Cehennem.

Vic neyin yanlış olduğunu bilmiyordu. Yapmak istemediği şeyleri neden kabul ediyordu? Ama kabul etmişti.

Sen bir aptalsın.

"Ben ıslak iş yapmam," diye hatırlattı Vic iki kadına.

"Merak etme," dedi Cella gülümseyerek. "Sen onu bul, Smith ve ben gerisini hallederiz."

"Bağlantınızın size bahsettiği paketlerin kime gittiği hakkında bir fikriniz var mı?" Dee-Ann sordu.

"Hayır. Birkaç ülke üzerinden yönlendirilmişler. İzini sürmek kolay olmayacak ama en azından bir tanesi Miami, Florida'ya gidiyordu. Sanırım oradan başlayacağız. Bu gece yola çıkacağız."

Dee bir an düşündü. "Whitlan'ın çocuğu ne olacak?"

"Allison mı?" Cella sordu. "Dairesini kontrol ettik. Hatırladın mı? Livy geçen yıl bizim için gitmişti. Allison Whitlan'ın babasının nerede olduğunu bildiğini gösteren hiçbir şey bulamadı. Ya da onunla herhangi bir teması olduğunu."

Vic onlara, "Babası onu ve annesini daha beş yaşına bile gelmeden terk etmiş," dedi. "Onunla iletişim halinde olmak istemiyor olabilir."

"Aradan bir yıl geçti. Bazı şeyler değişmiş olabilir." Dee-Ann kolunu kaşıdı. "Sence Livy bize yine yardım eder mi?"

Vic omuz silkti. "Sorabilirim."

"Sor." Dee-Ann masasından kalktı ve Vic onlarla işinin bittiğini anladı. "Barinov, bulduklarını benden ya da Cella'dan başka kimseyle tartışmayacaksın."

"Pekâlâ." Vic ofisin kapısını açtı.

"Ve ülkeden tekrar ayrılmak zorunda kalırsan bize haber ver." "Haber veririm."

Dışarı çıktı, Shen de hemen arkasındaydı.

Asansörü beklerken Shen, "Bunu bedavaya mı yapıyoruz?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Bu önceden öğrenmemiz gereken bir şey değil mi?"

"Benden bir iyilik yapmamı istediler."

"Hayır diyebilirdin." Vic, Shen'e baktı. Hâlâ bambu yiyen dev panda omuz silkti ve ekledi, "Sadece söylüyorum."

Asansörün kapıları açıldı ve iki adam da içeri girdi.

"Peki şimdi nereye?" Shen sordu.

"Livy için bir şeyler alacağım. Bilirsin işte, onu neşelendirmek için."

"Çiçek mi?"

Vic gözlerini pandaya dikti. "Dün gece çiçek istemeyeceği konusunda anlaştığımızı sanıyordum?"

"Evet, ama tekrar düşündüğümde ..."

Vic iç çekerek, "Bazı günler kollarını koparasım geliyor," diye itiraf etti.

Shen başını salladı. "Şaşırtıcı bir şekilde bunu anlıyorum."

Hayatının nasıl bu hale geldiğini bir türlü çözemeyen Livy, ofisinde kendini en rahat hissettiği yere, masasının altına gitti. Masanın altındaki çekmeceler nedeniyle küçük bir yerd, bu yüzden ona güzel bir yuvada olduğu yanılsamasını veriyordu.

Ve Livy güllerin, zambakların ve diğer bazı sinir bozucu çiçeklerin kokusu hassas burun deliklerini doldurana kadar orada kaldı.

Kokuyu görmezden gelmeye çalıştı ama birileri ofisine girip çıktıkça koku daha da keskinleşiyordu. Tekrar tekrar.

Havayı kokladı, çiçekleri görmezden gelmeye ve o kişiye odaklanmaya çalıştı. Vic. Ofisinde Vic vardı. Çiçeklerle birlikte.

Kafası karışan ve meraklanan Livy sessizce masanın altından çıktı ve Vic Barinov'un büyük bir meyve sepetinin yanı sıra başka bir dev çiçek sergisi getirdiğini görmek için köşesinden baktı.

Livy dizlerinin üzerine çökerek, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Vic durdu ve ona baktı. "Masanın altında mıydın?"

"Evet."

"Her zaman masanın altında mısın?"

"Her zaman değil."

Omuz silkti, dışarı çıktı ve başka bir sepetle geri döndü. Bu sefer bir dizi kurabiyeyle doluydu.

"Vic?"

"Anlaşamadık."

"Kim anlaşılmadı? Ne?"

"Bu Shen'in suçu," diye yakındı, ama bu onun sorusunu gerçekten yanıtlamıyordu.

"Tamam."

"Önce çiçek istemeyeceğini söyledi. Sonra bugün, isteyebileceğini düşündü, ancak bu inancının doğruluğuna dair deneysel bir kanıtı yoktu."

"Ampirik kanıt mı?"

"Doğru. Sana çiçek getirdim. Ve kurabiye." Ofisinden dışarı çıktı. "Ayrıca," dedi koridordan, "sana bir bitki aldım." Ve elinde bir köşeye koyduğu bir metre boyunda bir bitkiyle içeri girdi. Tanrım, Livy sadece beş-bir yaşındaydı.

"Ve" dedi, diğer iki sepeti göstererek, "yiyecek." Bir sepeti işaret etti. "Kuruyemişler ve meyveler, kuruyemişler genel sepetin vurgusu." Diğerini işaret etti. "Meyveler ve kuruyemişler, ağırlık meyvelerde." Koridora geri döndü ve başka bir sepetle geldi. "Ve etler ve balıklar."

Sepetleri masasının önüne yerleştirdi.

"Ve" - tekrar dışarı çıktı ve hemen bir sepetle daha döndü

- "Bal. Avrupa ve Amerikan. Afrika ya da İsrail arı balı yoktu."

Odanın içinde göz gezdirdikten sonra sonunda sepeti ayakta duran bitkinin yanına koymaya karar verdi.

Livy topuklarının üzerinde geriye yaslanarak,

"Neden?" diye sordu. "Neden ne?"

"Neden bana bir şey getiriyorsun?"

"İnsanlar bir arkadaşlarını kaybettiklerinde böyle yaparlar." "Biz arkadaş mıyız?"

"Sana bu sepetleri daha yeni aldım, öyle olsak iyi olur."

Vic Livy'yi hep sıradışı bulmuştu. Sevimli. Bir aslanın kafa derisini yüzmediği zamanlarda çok seksi. Ama kesinlikle sıradışıydı. Yine de neden masasının altında saklanıyordu? Bu garip görünüyordu. Onun için bile.

Daha da kötüsü, arkadaş olduklarını söylediğinde, kız ona boş boş baktı. Bu onun duygularını incitmişti.

"Sana bal getirdim. En azından arkadaşmışız gibi davranabilirsin."

"Evet. Arkadaşız. Sadece neden bana bir sepet dolusu şey alma ihtiyacı hissettiğini anlamıyorum."

"Çünkü insanlar böyle yapar Livy. Buna empati denir." "Bu kelimeyi duymuştum."

Vic gözlerini devirdi. "Bak Livy, harika bir fotoğrafçı olduğunu biliyorum ama-"

"Ah evet," diye aniden araya girdi. "Harika bir *düğün* fotoğrafçısı olabilir."

"Ne?"

Livy başını salladı. "Unut gitsin."

"Livy, sana neler oluyor?"

"Hiçbir şey." Birden yere çöktü ve tekrar masasının altına girdi.

Livy'nin bu yönüyle nasıl başa çıkacağını bilemeyen Vic, masasının etrafından dolaştı ve onu görebilmek için çömeldi.

"Bir yere gidip konuşmak ister misin?" diye sordu. "Çok konuşkan olduğum için mi?"

"Hayır. Ama bir ebeveynin kaybından sonra-" "Yakın değildik."

"Daha önce de söylediğin gibi. Yine de gidip kahve içebiliriz." Saatine baktı. "Belki öğle yemeği yeriz."

"Bana çıkma mı teklif ediyorsun?"

Vic düşünmeden biraz geriye yaslandı. "Hayır."

"Bu kadar dehşete düşmüş görünmene gerek yok."

"Korku değil bu. Kafa karışıklığı. Kafamı karıştırıyorsun. Bu da," diye düşündü, "dehşete yol açabilir. Ama kafamın karıştırılmasından hoşlanmıyorum. Yani korku sana değil, kafa karışıklığına yönelikti."

"Şey, sen böyle söyleyince ..."

Ne demeye çalıştığını anladığına sevinen Vic tekrar sordu: "Öğle yemeği istemediğine emin misin?"

"Pek aç değilim. Ama yine de teşekkürler."

"Tamam." Ayağa kalkmaya başladı ama Dee-Ann'le yaptığı konuşmayı hatırlayarak durdu. "Bir şey daha var..."

"Evet?"

"Bir iş için hazır mısın?"

Livy gözlerini kapadı. "Dur tahmin edeyim... yeğeninin doğum günü partisi için bir fotoğrafçıya mı ihtiyacın var?"

"Doğum günü Haziran'da." Vic yine kafası karışmış bir halde başını kaşıdı.

"Sen de mi bu tür fotoğrafçılık yapıyorsun?"

"Ne işi?" Livy sordu ve içinden bir ses Vic'e onu zorlamamasını söyledi. "Şu senin gittiğin kadının dairesini hatırlıyor musun? . uh ... geçen yıl girdiğin?"

"Haneye tecavüz" demekten nefret ediyordu. Bu ağır bir suçtu.

"Whitlan'ın kızı mı? Evet, hatırlıyorum.

Hatırlıyorum." "İhtiyacım olursa tekrar yapar mısın?"

"Evet, elbette," dedi omuzları çökmüş bir şekilde. "Yapmak zorunda değilsin."

"Uzun zamandır bana teklif edilen en iyi iş bu. O yüzden kabul edeceğim."

"Bu sefer benimle ve Shen'le çalışacaksın."

"Neden?"

"Bunu daha sonra açıklayacağım. Ama döndükten sonra." "Şimdiden gidiyor musun?"

"Evet. Ama Amerika'da kalacağım." Vic Livy'yi biraz daha inceledi. Livy'nin davranışlarından hoşlanmamıştı. Ama yine de insanlar farklı şekilde yas tutarlardı. "Bana ihtiyacın olursa Livy, beni ara. Anladın mı?"

Livy ona baktı ve çok küçük bir gülümseme verdi. "Anladım.

Teşekkürler." Dışarı çıktı. "Döndüğümde iş için seni arayacağım." "Tamam."

Vic koridorda yürüdü ve Shen'le buluştu.

Shen dizüstü bilgisayarını kapatıp çantasına yerleştirirken, "Uçuşlarımızı ayarladım," dedi.

"Güzel."

"Peki neyi beğendi?" Asansörlere doğru giderlerken Shen sordu.

Vic durdu, bir an düşündü ve itiraf etti, "Biliyorsun Hâlâ hiçbir fikrim yok."

BÖLÜM 4

Sonunda Livy kayda değer bir şey yapamayacağına karar verdi ve masasının altından sürünerek çıktı, sırt çantasını aldı, Vic'in ona verdiği sepetten bir miktar Avrupa balı aldı ve ofisinden ayrıldı.

Livy eve doğru yürüdü. Her zaman yaptığı gibi etrafına bakmadı. Ona fikir veren ya da dijital SLR fotoğraf makinesini almak için çırpınmasına neden olan görüntüleri aramadı. Bunun yerine başı öne eğik ve kendisi için oldukça üzgün hissederek yürüdü.

Livy daha önce hiç böyle hissetmemişti. Bunu yapan pek çok sanatçı tanıyordu. Ne kadar başarılı olurlarsa olsunlar ya da olmasınlar, her zaman kendileri için üzüyorlardı. Her şeyden ve her şeyden şikâyet ederlerdi. Etraflarındaki herkesi mutsuz ederlerdi. Livy her zaman böyle olmamakla övünürdü. İşine çok odaklanmıştı. Bu gereksiz saçmalıklarla uğraşamayacak kadar fotoğraflarında kaybolmuştu.

Ama bu günlerde . . .

Yine de Livy kendini aşması gerektiğini biliyordu. Herkes bunun babasını kaybetmesinden kaynaklandığını söyleyip duruyordu ama o daha iyi biliyordu.

Daha çok kariyerini kaybetmişti. Ruhunu.

Livy sürüklenerek apartmanına ulaştı. Merdivenlerden çıktı, kapıyı açtı ve asansöre doğru yürüdü. Orada ve koridorda birkaç dakika geçirdikten sonra evine ulaştı. Anahtarı kilide soktu ve içeri girdi.

İşte o zaman durdu. Durmak zorundaydı. Piton, birkaç hafta önce duvara yerleştirdiği ve o zamandan beri başka bir şey yapmaya zahmet etmediği büyük bir kitap yığınının arkasında kaybolmadan önce ayaklarının üzerinden kaymıştı.

Livy tam insanlarla dolu bir binada yaşadığı için evinde yılan yoktu. Asla. Duvarlarınızın içine girip yuva kurabilirlerdi ve bir de bakardınız ki her yer yılanlarla dolmuş.

Livy mutfağa varana kadar koridorda ilerledi. Ama tam kapı girişinde durdu ve aval aval baktı.

"Livy!"

Yanılıcı derecede zayıf kollar Livy'nin boynuna dolandı ve ona sıkıca sarıldı. Onu tanıyan herkesin nefret ettiğini bildiği bir şeydi bu. Sarılmayı sevmezdi. Sarılmaktan da hoşlanmazdı. Herhangi biri tarafından. Annesi bile ona sarılmazdı.

"Burada ne yapıyorsun?" Livy sordu.

"Merak etme." Sıska kollar kaydı ve dar bir sırtın arkasına geri döndü. Ziyaretçisi her zamanki gibi küçük bir kız gibi görünüyordu. Ama öyle değildi. "Ben kaçmadım. Buraya yasal olarak geldim."

"Kanıtla."

"Livy-"

"Kanıtla yoksa polis çağırırım."

Ayaklarını yere vurarak mutfak masasına gitti ve sırt çantasının önünden çoktan buruşmuş bir belge çıkarıp Livy'ye uzattı.

Livy ona baktı. New York hapishanelerinden bir tahliye belgesi. Kuzeni Melanie "Melly" Kowalski son on aydır orada yaşıyordu. Ona on sekiz ay verilmişti ve neden erken çıktığını Livy bilmiyordu. Ama onun daha büyük bir sorunu vardı.

"Neden buradasın Melly?" Livy sertifikayı kuzenine geri verirken sordu.

"Kalacak bir yere ihtiyacım var. Annen senin için sorun olmayacağını söyledi." "Oh," dedi Livy. "Tamam."

Sonra Livy döndü ve ön kapıya doğru yöneldi.

"Hey," diye arkasından seslendi Melly. "Eğer dışarı çıkıyorsan, bana biraz votka alır mısın?"

Livy apartmanın dışındaki kaldırıma ulaştı ve durdu. Etrafına bakındı. Hemen bir şey göremeyince yürümeye başladı.

Belki Toni'de kalabilirdi. Çünkü dairesinde kalamazdı. Dairesinde kalmayı reddediyordu.

"Ne o oluyor için benim hayat?" Livy sordu
ve Hava. "Ne oluyor?"

Tamamı insanlardan oluşan havayolu rampasından uçağa doğru yürürlerken Shen, "İyi bir şirket ismine ihtiyacımız olacak," diye duyurdu.

Vic iç çekti. "Hâlâ ortak değiliz."

"Neden olmasın? İyi bir ekip oluruz."

"Tek başıma çalıştığımı gerçekten belirtmek zorunda mıyım? Çünkü ben yalnız çalışıyorum."

"Benimle her z a m a n çalışıyorsun. Daha dün benimle çalıştın."

Şimdi de benimle çalışıyorsun."

"Gördün mü? Her şeyi benimle tartışıyor olman ortak olmamızı imkânsız kılıyor."

Uçağın girişine ulaştılar ama Vic eğilip açıklıktan geçmeden Shen onu arkasından hızla itti. Vic öne doğru tökezledi ve kafası uçağın gövdesine çarptı.

"Ah!" Vic havladı. "Bu da ne böyle-"

"İyi misin?" Shen kolunu Vic'in omuzlarına dolayarak sordu. "Seni zavallı adam."

Shen elini Vic'in başının arkasına bastırarak onu kabine girebileceği kadar aşağı indirdi.

Yolculara yardım eden iki uçuş görevlisi öne atıldı. "Efendim, iyi misiniz?"

"O iyi," dedi Shen. "Ama başı için küçük bir buz torbası harika olur."

"Elbette," diye onayladı bir görevli koşarak giderken.

"H a d i dostum," dedi Shen, Vic'in omzunu sıvazlayarak. "Hadi gidip o uzun bacaklarını ekonomi orta koltuğuna zorla yerleştirelim."

"Oh." Diğer görevli eğildi. "Biliyor musun, birinci sınıfta boş koltuklarımız var."

"Bu gerçekten iyi olur. O küçük koltuklarda çok rahatsız oluyor."

Shen'e gülümseyen görevli, ikiliyi birinci sınıftaki koltuklarına götürdü. Yerleştiklerinde, görevli işine geri döndü.

"Gördünüz mü?" Shen

Vic'e sordu. "Neyi

gördün mü?"

"Ne kadar yardımcı olduğumu gördün mü? Bizi birinci sınıfa aldım."

"Uçak tamamen dolu olmadıkça, *her zaman* birinci sınıftan yer alırım. Tek yapmaları gereken bana bakmak. Ama hiçbir zaman birinci sınıf koltuk almak için kafamı uçağa sokmak zorunda kalmadım."

"Biliyor musun, masaya getirdiklerimi hiç takdir etmiyorsun."

Vic eğilip koridorda bir uçuş görevlisi aradı. "Bir votka alabilmek için kalkışı beklemek zorunda mıyım acaba?"

Toni'nin eşiyle paylaştığı dairenin mutfak masasında oturan Livy başını çapraz kollarına dayamıştı. "Belki de Avrupa'ya gitmeliyim."

"Avrupa'ya gitmene izin var mı?" Toni bulaşıkları baş üstü dolaplarına yerleştirirken sordu.

"Parça parça. Almanya'da beni seviyor gibiler."

"Ülkeyi terk etmek zorunda kalmamak için kuzenini evinden de atabilirsin."

"Bu kulağa rahatsız edici bir şekilde iş gibi geliyor." "Olivia-"

"Ah-oh," diye içini çekti Livy, bir Toni Dersi almak üzere olduğunu biliyordu.

"-Zor bir dönemden geçtiğini biliyorum. Hayatın için istediğin şey bu değildi. Ama her sanatçı zorluklarla mücadele eder." Toni elini Livy'nin omzuna koydu. "Ama katlandığın her mücadele seni sadece yaptığın işte daha iyi yapacaktır."

"Kyle artık bezini giymeyi reddettiğinde ona bu konuşmayı yapmıştın."

Toni gözlerini kaçırdı. "Emin misin?"

"Evet. Çok net hatırlıyorum çünkü ona giydirdiğin bezi yırtıp kafana fırlatmıştı. Ama atmadan önce içini doldurmuştu."

"Küçük piç." Toni ürperdi. "Bak, anlatmak istediğim şey şu... sineye çek! Sen büyük bir sanatçısın. Bunu biliyorum. Sen de biliyorsun. Sadece kötü bir zaman geçiriyorsun. Babanın ölümünü de eklersek, biraz depresif olmana şaşırmadım."

Toni'nin telefonu çaldı ve arayanın kimliğine baktı. "Rusya'dan arıyorlar." "Şimdi de tüm ülke seninle iletişime mi geçiyor?"

"Rus hokey takımı. Geçen yılki maç çok iyi geçmiş, burada da bir maç yapmak istiyorlar. Ayarlamaları yapmaktan ben sorumluyum." Çok sevdiği işi yapmanın gururuyla gülümsedi, bu da Livy'nin biraz hırlamasına neden oldu. "Eğer böyle bir tavır takınacaksan, sanırım telefona ben cevap vereceğim."

Konuşmak için odadan çıktı.

Livy bir şeyler yemeyi düşündü ama daha kıpırdayamadan birden etrafının sarıldığını fark etti. Kurtlar tarafından.

Başını kollarından kaldıran Livy, şu anda mutfak masasında onunla birlikte oturan ya da arkasında duran Smith Sürüsü dişilerine baktı.

"Ne?" diye sordu dişilere.

"İyi misin hayatım?" diye sordu içlerinden biri. "Çok üzgün görünüyorsun."

Ama Livy'nin Jake'ten öğrendiğine göre, Jocelyn cenaze sırasında Roma'da bir kaçış arabası kullanmış, sonra da ortalık yatışana kadar bir süre ortalıkta görünmemiştir. Livy'nin kuzeninin güvenli olana kadar uzaklaşmasını beklemediği bir şeydi bu. Bir cenaze için bile olsa.

Livy kuzeniyle telefonda konuşurken mutfağa üç kurt girdi. Onlara Reed Oğlanları deniyordu. Rahat Ricky Lee, Toni'yle çiftleşmişti. Rory Lee üç kardeşin en yaşlısı ve en huysuzuydu. Nezaketen mecbur kalmadıkça Livy'yle nadiren konuşurdu. Bir de Karnivor hokey oyuncularından biri olan Reece Lee vardı. Livy Reece'i en eğlenceli bulan kişiydi ve onu portre çalışmaları için birden fazla kez model olarak kullanmıştı.

Reece içeri girdiğinde Livy'yi hemen fark etti ve ona el salladı. Kuzeni, "Nasıl geçti?" diye sorduğunda Livy de başını salladı.

"Tabutta yumruk yumruğa kavgı. Arka bahçede zehirli yılanlar. Babamın eski kız arkadaşı anneme kafa attı." Livy omuz silkti. "Her zamanki şeyler, gerçekten."

"Öyle görünüyor."

Kardeşlerini gören Ronnie Lee kucağında oğluyla ayağa kalktı. "Reggie'yi al, tuvalete gitmem gerek."

Ricky Lee, kız kardeşinin isteği üzerine hemen yön değiştirip lavabonun yanındaki Livy'ye doğru yürüdü, Reece de ihtiyacı olmayan bir botu bağlayabilmek için tek dizinin üzerine çöktü ve zavallı Rory'yi hazırlıksız bıraktı. Kız kardeşi bebeği Rory'nin kollarına itti ve soğukkanlı kurt birden dehşete kapıldı. Sürünün dişileri fark ettiyse de hiçbirini bir şey söylemedi. Bunun yerine kendi aralarında sohbet etmeye devam ettiler.

Livy kuzenine, "Ee, ne var ne yok?" diye sordu.

"Şey, önümüzdeki birkaç gün içinde bir iş için Manhattan'da olacağım. İmzalamak istersin diye düşündüm."

Livy bu açıklama karşısında kaşlarını çatı. "Ne?"

"Annen beni aradı... işe ihtiyacın olduğunu söyledi."

Livy alnını ovuşturarak, "Ne dedi?" diye sordu. "Uh ... oh."

Kuzeni telefonun diğer ucunda kekelerken Livy, Rory Lee'nin yeğenini açık kapıdan geçirip yemek odasına götürmesini izledi. Çocuğun sırtını hafifçe sıvazlayarak ileri geri volta atmaya başladı.

"Kahretsin," diye mırıldandı kuzeni. "Önce Jake'le konuşmam gerektiğini biliyordum.

Ama annenin sesi çok-" "Rahat mı?" Livy sordu.

"Evet. Aynen öyle. Sanırım hâlâ fotoğrafçılık kariyerinin büyük bir destekçisi değil, öyle mi?"

"Görünüşe göre değil."

Rory aniden tökezleyerek açık kapı aralığından geçti, Ronnie Lee'nin bebeği şimdi küçük bebek dişleriyle amcasının boğazına yapışmıştı, küçük bebek pençeleri amcasının omuzlarına saplanmıştı.

"Hey," diye sordu Jocelyn, "iyi misin?"

"Evet, iyiyim," diye yalan söyledi Livy, zavallı Rory'nin tökezleyerek geri dönmesini ve yeğenini umutsuzca boynundan çekmeye çalışmasını endişeyle izliyordu.

"Belki şehre indiğimde buluşabiliriz." "Tabii."

"Tamam. Sonra konuşuruz."

"Tamam. Teşekkürler, Joce." Livy telefonu kapattı ve Ricky'ye baktı. "Ona yardım edecek misin?"

"Bu işe karışmamak daha iyi olur."

Ronnie mutfığa geri döndü, tam o sırada bebeği Rory'nin boynundan çekilip kollarına doğru fırlatıldı. Çocuğunu kolayca yakaladı ve ardından tüm Dişi Kurtlar Rory'ye dönerek zavallı kurda dehşet içinde bakmaya başladılar.

"Yüce Tanrım, Rory Lee!" Ronnie hırladı. "Bebekleri fırlatamazsın! Özellikle de benimkini!"

"Bak bana ne yaptı!" Rory yaralanmamış boynunu işaret etti.

"Neye bakıyorum ben?" Sissy Mae sordu. "Çünkü ben hiçbir şey görmüyorum." Rory, "O küçük piçin dişleri çıkana kadar bekle," diye söz verdi.

"O zaman göreceksin!"

"Son zamanlarda senin neyin var bilmiyorum," dedi Ronnie, mutfak masasına tekrar otururken. "Sanki aklını kaçırmış gibisin!"

"Toni nerede?" Ricky Livy'ye sordu. "Rus ekibinden telefon alıyor."

Ricky iç çekti. "Sibiry'a yeni bir seyahatin yaklaştığını hissediyorum." "Şimdi mi?" Livy biraz homurdandı. "Orası buz gibi."

"Tam bir kış kâbusu, ama geldiğimizde bize çok iyi bakıyorlar." Biraz daha yaklaştı. "Bil diye söylüyorum," dedi Ricky alçak sesle,

Sürü arkadaşlarını işaret ederek, "muhtemelen bu gece burada kalacaklar."

"Bütün gece mi?"

"Evet. Bir maç var. Hepimizin sevdiği büyük düz ekranımızda izleyeceğiz ve sonra bir bakmışsınız, oturma odamızın zemininde uyuyorlar. Toni aldırıyor ama sen-"

"Evet. Toni'ye onu daha sonra kontrol edeceğimi söyle."

Ricky kıkırdarak başını salladı. "Söylerim. İyi geceler."

Livy apartmandan çıkıp sokağa indiğinde Reece ona yetişti.

"Hey," dedi Reece, Livy'nin kolunu tutarak. "Kalmayacak mısın?" "Kalamam. Arkadaşların sinirlerimi bozuyor."

Reece güldü. "Kurnaz bir kız değilsin, değil mi Livy?"

"Hayır." Caddede ilerlerken ona el salladı.

Köşeyi döndüğünde Livy bir an durdu, şimdi nereye gideceğini merak ediyordu. Elini bile kaldırmadan önünde bir taksi durdu. Livy kapıyı açtı ve bindi.

"Nereye?" diye sordu taksici.

Livy bir an düşündü, sonra sırtıttı. "Westchester."

Vic, Shen'in omzunun üzerinden pandanın en iyi yaptığı şeyi yapıp teslimat şirketinin bilgisayar sistemine girmesini izledi. İçeri girmelerine izin verecek bir güvenlik görevlisi bulmuşlardı ama fazla zamanları yoktu.

Bu şirketin gerçekten de bir teslimat işi olduğunu anlamam uzun sürmedi. Zengin müşterileri için yabancı ülkelere araba ve diğer ağır eşyaları götürüp getiriyorlardı. Ama aynı zamanda fil dişleri, çalıntı tablolar, koruma altındaki hayvanların etleri ve kürkleri gibi yasadışı ürünleri de taşıyorlardı. Yine zengin müşterileri için.

Ama bu yine de Rusya'dan gelen paketin Miami'ye ulaşmak için izlediği dolambaçlı yolu açıklamıyordu. Shen sisteme girdiğinde, paketin Miami'ye ulaşmadan önce Rusya'dan Japonya'ya, Avustralya'ya, Güney Afrika'ya, Arjantin'e, Peru'ya, Kolombiya'ya ve Küba'ya gittiğini keşfetti.

Vic'in cevaplanması gereken soru ise paketin oradan nereye gittiği idi.

"Bir pikaptı," dedi Shen sonunda. "Biri gelip kutuyu aldı ve götürdü. İsim verilmemiş ama."

"Pekâlâ." Vic Shen'in omzunu sıvazladı. "Hadi gidelim." "Bana bir dakika ver."

Shen şirketin sisteminde dolaştığına dair kanıtları silerken Vic bekledi. İşlerini bitirdikten sonra dışarı çıktılar, Vic söz verdiği paranın geri kalanını güvenlik görevlisine verdi.

Limandan uzaklaşıp kiralık cipi bıraktıkları yere doğru yürüdüler.

"Peki şimdi ne olacak?" Shen sordu.

"Ne zaman yaklaştığımızı düşünsek, bu adamla başka bir çıkmaza giriyoruz."

"Deneyebileceğimiz bir şeyler olmalı."

Vic durdu, elleri ceplerinde, bakışları açık gökyüzüne kilitlenmişti. "Kızının evini tekrar kontrol edebiliriz," dedi boyun eğerek.

"Paket oraya gidiyor olabilir." "Şüpheli."

"Belki. Ya da belki de son otuz yılı kaçırdıktan sonra kızını tanımak için umutsuz bir girişimde bulunan bir baba. O ilk olmazdı. Ve paketi her kim aldıysa ve ona getirdiyse ..."

"Aramaya nereden başlayabileceğimizi biliyor olabilir." Vic başını salladı. "Hiç yoktan iyidir."

Yürümeye devam ettiler ve hızla araca ulaştılar.

"Bu işi bitirdiğimizde," dedi Shen yolcu tarafını açarken. "O yeri kapatmamız gerekiyor." Az önce ayrıldıkları şirkete doğru eliyle işaret etti.

"Kesinlikle," dedi Vic, hemen aklına en saçma nedenlerle acı çeken hayvanlar geldi.

Vic kapısını açıp cipe binerken Shen saatine baktı. "Trafik iyiye sanırım kırmızı gözle yetişebiliriz."

"Harika," dedi Vic cipi çalıştırırken. "Eve gitmeye çok hazırım."

BÖLÜM 5

LaGuardia'ya dönmek için kırmızı gözle uçmuşlardı ve Vic şimdi yorgun ve huysuzdu. Ayrıca Shen'den kurtulamıyor gibiydi. Panda da onunla birlikte taksiye binmişti ve şimdi Vic şoföre ödeme yaparken iniyordu.

"Neden oteline gitmiyorsun?" Westchester'daki evine doğru giderlerken Vic sordu.

"Eve sağ salim vardığından emin olmak istedim."

Vic evini çevreleyen tel örgülü kapının önünde durdu. "Sana yiyecek bir şeyler hazırlamamı istiyorsun, değil mi?"

"Ben misafirim," dedi Shen, kapıyı hafifçe aralayıp Vic'in mülküne adım atarken. "Yapılacak en kibar şey bu."

"Sen tam bir-"

"Merhaba Victor!"

Vic dişlerini sıktı. Bunun için havasında *değildi*. Onun için. En azından Shen'leyken Vic sabahın bu erken saatinde gerekli gördüğü kadar huysuz ve kaba olabiliyordu. Ama Shen bir pandaydı. Çoğu ayı gibi hoşgörülüydü. Babasının Vic'in güzel ama çok bakım isteyen annesine katlanabilmesinin nedeni buydu. O da hoşgörülü bir boz ayıydı. Elbette, bir boz ayıyı ürkütürseniz, yüzünüzün parçalanma riski vardı. Ama bunun dışında, sesleri alçakta tuttuğunuz ve yiyecek kaynağını bol tuttuğunuz sürece pek çok şeye katlanıyorlardı.

Ama bu dişi bir ayı değildi. O bir kedi. Hem de saldırgan bir kedi.

"Günaydın, günaydın," diye şarkı söylüyordu neredeyse arkasından.

Vic kapısını kapatıp cevap vermeden evine girmeyi o kadar çok istiyordu ki... Ama Rus anne babasının kibar davranma konusundaki ısrarlarına lanet olsun. Ne kadar sinir bozucu olursa olsun, bir bayanı görmezden gelmesine izin vermeyen kibar davranışlar.

Eliyle seyahat çantasının askısını kavrayan Vic yavaşça döndü ve arkasında duran güzel dişi kaplanla yüzleşti.

"Merhaba Brittany."

"Burada olmana çok sevindim." Kristal kubbeli kristal bir tabakta mükemmel pişmiş bir kahve keki tutuyordu.

Elbette, çoğu kadının yapacağı gibi pastaneden de alabilirdi. Ama yerel dişi kaplan, iki çocuk annesi ve uzun süreli bir eş arayışında olan Brittany öyle yapmazdı. Hayır. İki mükemmel yavrusunu büyütürken ve evinde oldukça başarılı bir parti planlama şirketi işletirken o mükemmel tasarımlı ve muhtemelen inanılmaz lezzetli pastayı tek başına yapmıştı.

Brittany ile tam olarak ne yapması gerekiyordu? Vic mükemmel olmaktan çok uzaktı. Aslında kendisinin ve ailesinin kusurlu olmasından hoşlanıyordu. Ve annesiyle Brittany'nin ne kadar kötü geçineceklerini hayal edebiliyordu. Bu düşünce onu ürperti.

"Bunu sadece senin için yaptım. Benim meşhur limonlu ballı kahveli kekim ve tereyağlı kremam."

"Kulağa-"

"Neden sana kendim bir dilim kesmiyorum?" Shen yokmuş gibi onun yanından geçip evine giden patıkaya doğru yürüdü.

Vic onun hareketlerini izledi. Değişmiş haliyle olsaydı, kuyruğunun bir o yana bir bu yana sallanıp ucunda seğirerek ona sesleneceğini biliyordu.

"Tam bir kış," diye mırıldandı Shen.

"Evet. Mükemmel."

Shen kıkırdadı, gözlerini devirdi. "Sen ve senin mükemmellik karşıtı gündemin."

Vic sürekli mükemmel olmaya çalışan biri hakkında neden böyle hissettiğini tekrarlayacaktı ama Brittany'nin evine engelsiz girişini izlemekle meşguldü.

Shen ona, "Kapını asla kilitlemeden bırakmazsın," dedi.

"Biliyorum."

"O zaman nasıl-"

Birkaç saniye sonra, bir dişinin irkilerek attığı çığlının öfkeli bir kükremeye dönüştüğünü duydular.

Vic ve Shen koşarak evin yolunu tuttular. Vic metal güvenlik kapısını çekerek açtı ve Shen hemen arkasında olduğu halde içeri, koridora ve mutfığa koştu.

Brittany'yi orada elleri kanlı bir şekilde yüzünü kapatmış, buzdolabının üzerindeki dolaplara kükrerken buldular. Kafası karışan Vic bir havlu kaptı ve yaralarına bastırdı.

"Tanrım, Brittany, ne oldu?" "Bana saldırdı!"

Vic ve Shen odanın etrafına baktılar ama başka kimseyi göremediler.

"Sana kim saldırdı?"

Kadın havluyu adamın elinden çekip aldı ve dolapları işaret etti. "O!"

Artık kafası iyice karışmış olan Vic, paslanmaz çelik buzdolabının üzerindeki dolaplara doğru yürüdü ve ahşap kapaklardan birini açtı. Açtı ve baktı.

Dolabın içinde rahatça kıvrılmış çıplak Livy Kowalski açık bir kavanozu uzattı ve usulca, "Afrika balı mı?" diye sordu.

Vic kızmak istedi. Evine zorla girmiş, balını yemiş ve komşusuna saldırmıştı. Ve yine de . . .

Dolabın kapağını kapatan Vic, öfkeli Brittany'yle yüzleşti.

"Brittany," diye başladı, "çok üzgünüm. Bunların hepsi benim hatam." "Senin hatan mı?"

"Benim iznim olmadan o dolaptan çıkmasına izin vermiyorum." Vic, Shen ve onun vereceğinden emin olduğu tepki yüzünden artık öfkeden kudurmuş olan Brittany'ye odaklanmamak için kendini zor tuttu ama Shen hepsine sırtını dönecek kadar akıllıydı.

"Senin iznin mi?" Brittany homurdandı. "Bir kadını *yemeğinde* tutuyorsun dolaplar?"

"Onu lavabonun altında tutmak zalimlik olur. O *kadar* da küçük değil."

"Buna gerçekten inanmamı mı bekliyorsun Victor Barinov?"

Uh-oh. Onun yalanını anlıyordu, bu da ondan asla kurtulamayacağı anlamına geliyordu. Evet, evet, Brittany gerçekten çok güzeldi ve muhtemelen bir erkeği yatakta çılgına çeviriyordu. Ama Vic artık on dokuz yaşında değildi. Sabahları söyleyecek hiçbir şeyi olmayan bir kadınla uyanmaktan gerçekten nefret ediyordu. Ve Brittany'ye söyleyecek *hiçbir şeyi* yoktu.

Ama Vic içini dökmeden önce - "Dolabımda neden bir bal porsuğu olduğu hakkında hiçbir fikrim yok!"- ya da daha fazla yalan söylemeden önce - "Ve o benim kuzenim! Bu çifte yanlış!"- ablası aniden mutfığa daldı, Vic'in altı yaşındaki yeğeni kalçasından sarkıyordu.

"Ben onu terk ettim!" Aile tarafından Ira diye çağrılan Irina odadakilere bunu duyurdu.

"Yine mi?" Shen sordu.

Bu da ona Ira'dan "Kapa çeneni Shen" yanıtını getirdi. Vic kız kardeşine odaklandı. "Bana inanmıyor."

Ira gözlerini kırptırdı. "Sana kim inanmıyor?" "Brittany."

Ira ve Brittany sadece dişi avcıların yapabileceği gibi birbirlerini tarttılar. Vic gibi Ira da yarı ayıydı ama Sibiryalı kaplanı tarafı pek hoşuna gitmemişti.

Ira'nın koruma ihtiyacı hissettiği bölgedeki bu diğer kedi, en azından Vic kendine bir eş bulana kadar.

"Sana ne konuda inanmıyor?" Ira sordu.

"Küçük Livy'm hakkında."

Kız kardeşi etrafına bakındı, gözleri dolaba takıldı. Vic, Livy'nin evine zorla girdiğini ilk kez kız kardeşi dolabı açıp bal porsuğunu mışıl mışıl uyurken, parmakları ve yüzü yediği bal yüzünden hâlâ yapış yapışken bulduğunda öğrenmişti. Gerçi Ira, Brittany kadar şiddetli bir tepki vermemişti. Bunun yerine dolabı sessizce kapatmış, sessizce odadan çıkmış ve Vic'e "Dolabında çıplak bir kadın var ... ve bütün balı yemiş" demişti.

Bir anlık sessizlikten sonra Ira aniden, "Bu toplumda herkes bu tür bir ilişkiden rahatsız olur," dedi. Brittany'ye gülümsedi. "Ama Livy'nin avantajları var. O şehir dışındayken gelip çamaşırlarımı yıkıyor ve evimi temizliyor. Ama önce kıyafetlerini giymesi için *ısrar ediyorum!* Düşünmem gereken bir çocuğum var."

Brittany ellerini havaya kaldırdı. "Ben gidiyorum!" diye açıkladı, yüz ifadesi iğrenmişti. "Ve pastamı da yanımda götürüyorum-"

Sözleri aniden sona erdiğinde Vic ve kız kardeşi yere baktı. Shen mutfak masasında oturuyordu ve elinde bir avuç kek vardı, ağzı tereyağlı kremaya bulanmıştı.

Yutkundu ve "Gerçekten güzel bir pasta. Üstelik limon seven biri de değilim."

Belki Shen pastayı kesmiş olsaydı Brittany yine de alırdı. Ama ellerinin pastanın içinde olduğunu görmek

Kesinlikle ayıların görmezden gelebileceği bir şeydi ama bir kedinin değil. Ve Brittany tam bir kedigildi.

Topuklarının üzerinde dönerek hışımla dışarı çıktı ve ön kapıyı arkasından çarptı.

Bir anlık sessizlikten sonra Ira, "Livy yine dolaplarınızda çıplak mı?" diye sordu.

Vic omuz silkti. "Evet."

Dolap kapakları açıldığında Livy bir kavanoz bala daha uzanıyordu. Mutfak pencerelerinden gelen parlak ışık karşısında irkildi.

"Ne yapıyorsun sen?" Vic sordu. "Neden evime girip duruyorsun?"

"Seni bu zavallı kadınlardan koruduğum kadar, varlığımı takdir edeceğini sanıyorsun."

"Takdir etmiyorum." Kaşlarını çatı. "Peki seni bulduğumda neden hep çıplak oluyorsun?" Vic kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bana yine evime yemek yiyerek girmediğini söyle."

"Tabii ki yemedim." Livy başparmağındaki balı yaladı. "Evine girmenin bir yolunu buldum. Arada fark var."

"Kahretsin, Livy!"

Kız kardeşi oğlunu yere yatırıp poposuna vururken Vic, Livy'nin açtığı deliği aramaya koyuldu. "Git televizyon izle, Igor."

"Ama ben çıplak Livy'yi görmek istiyorum!"

"Igor . . ."

Annesi daha fazla sertleşmeden küçük çocuk kaçtı ve Ira Barinov dolaba doğru yürüdü. Kardeşinden neredeyse bir karış daha kısaydı ama yine de boyu iki metrenin üzerindeydi. Ira kollarını havaya kaldırdı. "Haydi, huysuz porsuk."

"Ama ben rahatım."

"Zaten delikler konusunda onu korkutuyorsun. Çıplak kışının yiyeceklerini koyduğu dolaplara sürtünmesini fazla düşünmesini istemezsin."

Livy Ira'nın haklı olduğunu biliyordu. Vic çoğu zaman oldukça yumuşak başlıydı ama bazen en tuhaf şeylere bile şaşırtıcı derecede takıntılı olabiliyordu. Ve bir kez kilitlendi mi, asla bırakmıyordu. Livy bunun altında kalmak istemediği için Ira'nın kollarını sallayarak uzaklaştı. "Kendi başıma aşağı inebilirim."

"Pençelerin olmadan olmaz ve zaten tırmandığın yerde tahtada çizikler bıraktın. Daha da kötüleştirmeyelim."

Tartışmamaya karar veren Livy ellerini Ira'nın devasa omuzlarına koydu ve melezin onu yere indirmesine izin verdi. Ardından gelen başının okşanmasını görmezden geldi.

"Peki seni kardeşimin bölgesine getiren nedir?" diye sordu Ira.

Livy mutfak adasının etrafında yürüdü ve bir gece önce orada bıraktığı kıyafetleri aldı.

"Şehir dışında olduğunu sanıyordum."

Ira kıkırdadı. "Neden onun evini seçtin ki? Şehirde hiçbir yerde açık bir pencere bulamayacağını düşünmüştüm. Ben neden onun bal dolaplarını karıştırma ihtiyacı hissettiğinden bahsediyorum."

"Oh, hiçbir şey. Sadece tüm hayatım parçalanıyor." "Kendi evinde parçalanamaz mıydı?"

Livy onun sözlerinde kötü bir ton duymamıştı. Sadece bir soruydu. O da giysilerini toplarken cevap verdi: "Dairede kalamazdım. O oradayken olmaz."

Ira tezgâha yaslandı ve bir kase meyveyi yanına çekti. Birkaç üzüm seçip ağzına attıktan sonra "Kim?" diye sordu.

"Kuzenim."

"Madem onu orada istemiyordun, neden davet ettin?"

Livy başını eşofmanının içinden çıkardı. "Onu ben davet etmedim." "Ah." Ira omuz silkti. "O zaman onu dışarı at."

"Fark etmez. Geri gelecektir." Livy saçlarını parmaklarıyla tarayarak yüzünden uzaklaştırdı. "Biz hep geri döneriz."

"Kronik bir hastalık gibi," dedi Shen bir lokma kekin etrafında. Livy ve Ira ona bakınca omuz silkti ve ekledi: "Sanki bir benzetmeye ihtiyacın varmış gibi hissettim. Sonunda." Kadınlar bakmaya devam edince Shen aniden dizüstü bilgisayarını sandalyesine yasladığı çantasından çıkardı. "Unut gitsin."

Livy sırt çantasının askılarını omuzlarına çekti. "Pekala, ben gidiyorum."

"Gidiyor musun?" Ira sordu.

"Kardeşin artık evde olduğuna göre-"

"Oh, hadi ama. Kal. Pastamız var." Shen'e ters ters baktı. "Pastayı yemeyi bırak!"

"Açım ben!"

"Davetiniz için minnettarım ama kardeşiniz o deliği bulduğunda-"

"Lanet olsun Livy!"

Livy az önce bağırışların geldiği yeri işaret etti. "Evet. Ben yokum." Adanın etrafında yürümeye başladı ama Ira uzanıp Livy'nin kolunu yakaladı.

"Kal. Lütfen. Sohbet edebiliriz!"

Livy kaşlarını çatmaktan kendini alamadı. "Sohbet mi?"

"Bir kız arkadaş arıyor," diye açıkladı Shen, bakışları dizüstü bilgisayarının ekranına kilitlenmişti. İki büyük parmağı klavyede hızla hareket etti.

"Ben kız arkadaş için uygun değilim."

"Hiç bir çift ayakkabının sevimli olduğunu düşündün mü?" Livy omuz silkti. "Evet. Sanırım, ama-"

"Yeterince iyi!"

Ira Livy'yi masaya doğru çekti, sırt çantasını çıkardı ve onu bir sandalyeye oturmaya zorladı. "Ben kahvaltı hazırlayacağım!"

Vic mutfığa geri döndü. "Evimde delikler açıp duruyorsun," diye suçladı haklı olarak.

"Ben burada değilken suçluların kırık camlar görmesini istemiyorum. Delikleri fark etmek daha zor."

"Ne kadar nazik değil mi?" Ira başını buzdolabına dayayarak sordu. "Oooh. İşte pastırma."

"Onun tarafını tutmayı bırak." Vic, Livy'nin karşısına oturdu.

"Evine zorla girmesini istemiyorsan ona bir anahtar ver." "Teklif ettim."

"Anahtarları sevmiyorum. İma ediyor ..." Livy bir an düşündü. "Kalıcılık."

"Senden benimle evlenmeni istemiyorum. Senden evime girmemeni istiyorum.

Eve."

"Evet," diye yanıtladı Livy. "Biliyorum."

Vic bu kadını anlamıyordu çünkü en basit şeyleri bile anlamıyor gibiydi. Geceyi geçirebileceği bir yer olsun diye evine pahalı ve kolay tamir edilemeyen delikler açmaktansa, onun için özel olarak yaptırdığı anahtarları almanın daha mantıklı olması gibi. Vic sonunda delik sorununu halletmesi için bir şekil değiştiren müteahhit tutmak zorunda kalmıştı çünkü normalde kullandığı tam insan müteahhide söyleyecek yalanı kalmamıştı. Peki ya şekil değiştiren müteahhitler? Fazla ücret alıyorlardı! Hırsızlar! Hepsi hırsızdı! Özellikle de ayılar.

Yine de tüm bunlarla ilgili en tuhaf şey neydi? Vic, Livy'den evine geri dönmemesini çok ciddi bir şekilde isteseydi, Livy'nin bunu yapmayacağını kuvvetle hissediyordu. Sadece Livy'nin anlayabileceği bir onur duygusuyla. Ama bunu yapmaya bir türlü cesaret edemiyordu, nedenini bilmiyordu.

Livy'nin telefonu çaldı ve cihazı arka cebinden çıkardı. Ama ekrana bir kez baktıktan sonra başını kalın ahşap masaya doğru eğdi

-Sert. Ses o kadar yüksekti ki Ira, hiç kullanmaya vakit bulamadığı tavalardan birine pastırma koymakla meşgul olduğu ocağa doğru döndü.

Telefon çalmayı kesti ama birkaç saniye sonra yeniden çalmaya başladı. Livy başını kaldırdı, birkaç derin nefes aldı ve cevap verdi.

"Öyle mi?" Livy'nin ağzı sert bir çizgiyle kapandı. Garipti. Pek gülümsediği söylenemezdi ama ağzı genellikle oldukça rahattı . . . bekle. Bunu nereden biliyordu? Bu kadının ağzına ne sıklıkla bakıyordu? "Evet. "Evet.

Orada. Evet, onu yalnız bıraktım. O bir çocuk değil." Livy durakladı, koyu renk gözleri kısıldı. "Çünkü o küçük dangalak benim sorunum *değil*," diye tersledi telefonda.

Livy yüzünü buruşturdu ve telefonun diğer ucundan gelen bağırışlar Vic'e ulaştı. Bağırışların çoğu Mandarin dilindeydi ama Vic ses tonundan ve bildiği kadarıyla -ki bu da gerektiğinde Çin'de başarılı bir şekilde dolaşmak için yeterliydi- Livy'nin annesi tarafından kıcına tekmeyi yediğini anlayabiliyordu.

"Sen şımarık bir çocuksun! Ailen için tek bir şey bile yapamıyorsan Yang ya da Kowalski adını hak etmiyorsun demektir!"

"Melly-"

"Kuzenin! Ve bu ailenin önemli bir parçası! Çok bencilsin!" "İyi! Ben-"

"Hayır, hayır! *Presesten* ailesine yardım etmek için kendini alçaltmasını istemeyi aklımdan bile geçirmem. Onun o çok önemli sanat hayatına müdahale etmeye asla cüret edemem! Kuzenlerini Melly'ye göz kulak olmaları için gönderdim. Ve gittiler. Çünkü onlar aileden anlar! *Senin aksine!*"

Livy içini çekti ve İngilizce, "Her neyse anne." dedi.

Uzun bir duraklama oldu. Tehlikeli derecede uzun. Sonra Vic annesinin çığlığını duydu: "*Artık bir kızım yok! Kızım benim için öldü!*"

Ama bu histerik sözler karşısında Livy sadece gözlerini kaçırdı. Vic bu iki cümlelerin kendisine ilk kez söylenmediğini hissetti.

Karşı taraftaki çığlıklar kesildi ve Livy telefonu kapattı. Vic annesinin telefonu kapattığını düşündü.

"Söylemem gerek, kelimeleri anlamadım," diye gözlemledi Shen, "ama ses tonunu büyükannemle annemin atışmalarından hatırlıyorum."

Adaya yumurta ve süt getiren Ira, Shen'e "Mandarince bilmiyor musun?" diye sordu.

"Kardeşinle birlikte üniversiteye gittiğimizden beri sana söylediğim gibi. Ben *altıncı nesil* Çinli Amerikalıyım. Bildiğim en fazla Mandarin dilini sokağın aşağısındaki Çin restoranında öğrendim. O yüzden Rus ırkçılığını kendine saklayabilirsin."

"Affedersiniz," diye karşılık verdi Ira. "Bu *Rus ırkçılığı* değildi. Bu eski güzel Amerikan ırkçılığıydı, çok teşekkür ederim. Ve bununla gurur duyuyoruz."

"Bilemek yıllarını aldı," diye mırıldandı Vic.

"Kesinlikle öyle!" Kadın sırtıttı. "Ben de bu konuda oldukça iyi olmaya başladım."

Ira yumurta ve sütü tezgâha koydu ama kardeşinin kaşlarının çatıldığını hemen fark etti. "Sorun nedir?"

"Bunlar taze mi?" Çünkü Vic aylardır market alışverişi yapmamıştı.

Livy, "Onları dün gece getirdim," diye itiraf etti.

Vic afallamış bir halde Livy'ye baktı. "Öyle mi?"

"Bir süre eve gelmeyeceğini sanıyordum. Yeterince yiyeceğim olduğundan emin olmak istedim."

Vic bir an Livy'yi inceledi.

"Ne?" diye sordu Livy, Vic bir şey söylemeyince.

"Asla bir geceden fazla kalmıyorsun. Şu kuzeninden gerçekten kaçırıyorsun, değil mi?" diye tahmin etti.

"Onun yanına gidiyorum ... ve kıyamet kopuyor. Delinin teki. Sevimli, sevimli bir deli ya da sinir bozucu, baş belası bir deli demek istemiyorum. O sadece deli."

"Annen bu yüzden mi seninle kalması için ısrar ediyor? Ona bakabilesin diye mi?"

Livy homurdandı. "Tabii ki hayır. Annem Melly'den nefret ediyor," dedi Livy açıkça. "Bütün aile Melly'den nefret ediyor."

Yumurtalar unutulmuştu, Ira adanın etrafında yürüdü ve kollarını göğsünde kavuşturarak poposunu adaya yasladı. "Öyle mi?"

Livy telefonunu masanın üzerine düşürdü, bu da telefonunun neden çoğu kadının akıllı telefonları için kullandığı gibi seksi ya da şirin bir kılıfta değil de gerçekten dayak yiyebilecek sağlam bir kauçukta olduğunu açıklıyordu. Çünkü muhtemelen o da telefonun canına okumuştı.

"Melly," diye başladı, "o ..." Livy açıklamadan önce bir an düşündü, "Deli. Şekil değiştiren bir deli demek istemiyorum. Anasını siktiğimin delisi demek istiyorum. Hapisteydi. . . hayır." Livy başını salladı. "*Hapisten* yeni çıktı. Lanet aileden kimse onunla uğraşmak istemiyor ama hepimiz uğraşıyoruz."

Vic, "Anlamıyorum... madem ailen ona katlanamıyor... neden annen seni ona bakmaya zorluyor?" dedi.

"Çünkü yetenekleri var. Ve ailem her zaman yetenekleri kullanacaktır. Ne kadar can sıkıcı olursan ol."

"Yetenekler mi? Ne becerisi?"

"Şey . . . Melly bir Monet, Renoir ya da Bernardo Zenale tablosuna -çünkü onu çok severdi- iki saat kadar bakabilir ve üç gün içinde size mükemmel bir kopyasını verebilir. Mükemmel yıllanmış ve her şey. Louvre'da onun Monet'lerinden en az iki tane ve bir François Clouet var." O

durakladı. "Ama sen bunu bilmiyorsun çünkü hepimiz hapse girebiliriz, falan filan, falan filan."

Bundan sonraki sessizlik uzun ve acı vericiydi, ta ki Vic'in kız kardeşi neredeyse bitmek üzere olan tatlı tabağını Livy'ye doğru itip, "Pasta?" diye sorana kadar.

Livy ayağa kalktı. Yemeğini bitirdikten sonra Ira'ya, "Kahvaltı için teœekkürler," dedi. "Çok güzeldi."

"Pastırmaydı," diye şaka yaptı Ira. "Pastırmayla kim yanlış yapabilir ki?" "Eve mi gidiyorsun?" Vic sordu.

"Sanırım gitmeliyim. En azından dairemin hâlâ orada olduğundan emin olmak için."

"Belki o kadar da kötü olmaz." Livy onun kendisini daha iyi hissettirmeye çalışmasını takdir ediyordu. Aslında bu ona kısa bir an için de olsa umut vermişti - ta ki Shen bu umudu kırana kadar.

"Uh Livy?" Kahvaltı ederken bile üzerinde çalıştığı dizüstü bilgisayarından başını kaldırıp baktı.

"Ne?"

"Kuzenin hakkında araştırma yapıyordum çünkü bilirsin işte..." Panda omuz silkti. "Çılgın kızlar genellikle ateşli seks anlamına gelir ve ben de onun neye benzediğini görmek istedim."

Ira alay etti. "Bunca yıl geçti Shen, *hâlâ* beni iğrendiriyorsun."

Shen arkadaşının kız kardeşini görmezden geldi ve bilgisayar ekranını işaret etti. "Bu o mu?"

Livy, Shen'in arkasında durana kadar yürüdü ve Barinov kardeşler de onun arkasında durdu. Sonra hep birlikte dehşetin ortaya çıkışını izlediler.

Özellikle Melly'nin bir bardak votka ve portakal suyunu daha yudumlarırken Livy'nin çevrimiçi toplantılar için kullandığı bilgisayar kamerasına "Biliyor musun? Şu anda kesinlikle içki içmemem gerekiyor. Sanırım bunu yargıç söyledi." Melly gözlerini tavana dikerek bir an düşündü. "Evet! Kesinlikle içki içmemem gerekiyor. Sanırım şartlı tahliyemin bir parçası ya da her neyse." Omuz silkti. "Peki, kim öğrenecek ki? Haksız mıyım kızlar?" Tam o sırada Melly arkasına yaslandı ve Livy arka planda, Livy'nin annesinin "Melly'ye göz kulak olması" için gönderdiği diğer kız kuzenlerini görebiliyordu, Livy'nin daha iyi bildiğini düşündüğü Jocelyn de dahil! Ve tüm grup çoktan sarhoş olmuş ve kontrolden çıkmıştı.

Yumruklarını havaya kaldıran Dişi Balinalar, "Çuf, Melly! Chug! Chug! Chug! Chug!" Ve Melly yaptı.

"Bu canlı mı?" Livy sordu.

"Hayır. Birkaç saat önce yayınlandı."

"Doğru." Livy başını salladı, ne yapması gerektiğini biliyordu. "Tamam. Kahvaltı için teşekkürler. Kahvaltı için teşekkürler."

"Nereye gidiyorsun?" Vic sordu.

"Daireme dönüyorum. Öldürmem gereken insanlar var."

Vic başını salladı. "Başka biri olsa Livy, aşırı dramatik davrandıklarını düşünürdüm. Ama sen . . . Onları öldüreceğinden oldukça eminim."

"Evet. Ben de paçayı kurtaracağım. İşim bittiğinde, sanki hiç var olmamışlar gibi olacaklar."

Vic mantıklı olmaya çalışarak, "Bu da bir seçenek," dedi ona. Her zaman makul olmaya çalışırdı, bu da onun kediden çok ayı olduğunu düşünmesine neden oluyordu. "Ama senin için bir işim var. Çok önemli bir iş."

"Yine mi Whitlan'ın kızı? Ciddi misin? O kızı rahat bırakamaz mıyız?"

"Onun dairesini kontrol etmeni istiyoruz, bu şu anda kuzeninle uğraşmaktan çok daha güvenli olur."

"Yine de haneye tecavüz beni hapse attırabilir Barinov. Eğer yakalanırsam."

"Ama birinci derece cinayetten çok daha az yatarsın." Haklıydı.

"Kuzenlerin bir yere gidecek değiller ya," diye ekledi Vic.

İçtikleri her neyse uyuyana kadar olmaz. Ve eğer biraz da yılan zehri eklerlerse günlerce baygın kalabilirlerdi.

"Bunu birlikte yapacağız," diye teklif etti Vic.

Livy homurdanmaktan kendini alamadı. "Sen mi? Benimle birlikte mi gireceksin? Çünkü seni duvarların arasına karışırken pek göremiyorum."

"Shen ve ben sana destek olacağız."

Shen sonunda gözlerini Melly'nin kameraya göstermeye karar verdiği göğüslerinden ayırdı. "Bekle. *Ben* bunun ortasına nasıl düştüm?"

"Sürekli ortağım olmak isteyen sensin," diye tersledi Vic arkadaşına.

"Evet, ama-"

"Sadece sana söylediğimi yap, panda." Vic Livy'ye gülümsedi. "Tamam mı Livy?"

Livy derin bir nefes aldı. "Bu muhtemelen iyi bir fikir. Böylece cinayetleri daha dikkatli bir şekilde düzenleyebilirim."

Vic onun bu sözleri karşısında başını salladı. "Gördün mü? Kulağa iyi bir plan gibi geliyor."

Ama Ira aval aval kardeşine baktı. "Bu sana gerçekten iyi bir plan gibi mi geliyor?"

"İlkinden daha iyi," diye karşılık verdi.

BÖLÜM 6

Vic, Livy'den kuzeninin içini boşaltmak için aniden kaçmayacağına dair ciddi bir söz aldıktan sonra günün büyük bir kısmını uyuyarak geçirdi. Üzerini değiştirme zahmetine bile girmeden, tamamen giyinik bir halde yüzüstü yatağına uzandı. Kız kardeşinin sarımsaklı tavuğunun kokusu merdivenlerden yatak odasına yayılınca uyandı. Ama gözlerini açmadan önce yeğeninin sırtına tırmanmasını ve saçlarını çekiştirmesini bekledi.

"Vic Amca, annem yemeğin hazır olduğunu söylüyor." Vic kıpırdamayınca yeğeni daha sert çekiştirdi. "Vic Amca! Vic Amca! Akşam yemeği!"

Vic hâlâ hareket etmeyince, yeğeni Vic'in yüzünü görmek için eğildi. İşte o zaman Vic dişlerini serbest bıraktı ve düşük volümlü bir kükreme çıkardı.

Igor ciyaklayarak güldü ve kaçabilmek için hızla Vic'in üzerinden kalkmaya çalıştı.

Vic sırt üstü dönerek yeğenini belinden yakaladı ve havaya fırlattı.

Igor bacaklarını tekmeleyip kollarını sallarken gülüyordu, ta ki annesi merdivenlerden yukarı bağırana kadar, "Siz ikiniz oyalanmayı bırakıp yemek için aşağı iner misiniz? Hemen!"

Vic sırtarak ayağa kalktı ve çocuğu omzuna atıp aşağıya, mutfağa götürdü. Igor'u bir sandalyeye oturttu, çocuğun bir gün muhtemelen olacağı kadar uzun hissedebilmesi için birkaç telefon rehberi ekledi ve etrafına bakındı.

"Livy nerede?"

"Dışarıda," dedi kız kardeşi, onlar için büyük yemek kapları koyarken. "Sanki dünyanın bütün kötülüklerini analiz ediyormuş gibi uzaklara bakıyor." Ira başını salladı. "Bu sanatçılar. Çok karamsarlar."

Vic, "Kocan nasıl?" diye sormadan önce bir süre kız kardeşine baktı.

Ira gözlerini kısarak elini oğlunun yüzüne götürdü, böylece Vic'i suçluluk duymadan parmaklayabilecekti.

Vic kıkırdayarak dışarıya, arka bahçeye yöneldi ama Shen'in mutfağa girdiğini görünce durdu.

"Kalıyor musun?" Vic sordu.

"Beni zalimce bir otele göndermeyeceksin, değil mi? Tek başıma?"

Sonra Shen gözlerini Vic'in hiç de hoşnut olmadığı bir şekilde kırıştırdı.

"Yapma bunu," diye mırıldandı Vic, Livy'yi bulmak için arka kapıdan çıkmadan önce.

Kız kardeşinin söylediği gibi, arka bahçedeki banklardan birine oturmuş, vücudu neredeyse deri ceketlerinden birinin içinde kaybolmuş, gökyüzüne bakıyordu.

Vic onun yanına oturdu, bank uğursuz bir şekilde gıcırdayınca yüzünü buruşturdu. Livy yavaşça, gözlerini kocaman açarak ona baktı.

"Bu benim suçum değil. Bu zayıf, tam insan mobilyası."

"Tam insan olmaktan çok uzakken neden tam insan mobilyalarınız var?"

Vic biraz utanarak omuz silkti. "Evle birlikte geldi." "Tüm mobilyalar evle birlikte mi geldi?"

"Hayır."

"Mobilyaları sen mi seçtin?" Vic cevap vermeyince Livy, "Kız kardeşin. Ben de öyle düşünmüştüm."

"Ne? Çok mu kızsı?"

"Hayır. Hiç de değil. Büyük, rahat ve çok sağlam. Ama dikkatlice satın alındı ve yerleştirildi ve senin bunu mobilyalarla yaptığını görmüyorum. Sen 'etrafta ne varsa onu kullanırım' tarzında bir adamsın."

"Ve bunu biliyorsun çünkü ?"

"Ben de öyleyim. Eğer bir gün bir eve yatırım yaparsam, muhtemelen Toni benim için tasarlayacaktır." Livy bir an düşündü ve ekledi, "Ya da Kyle. Ev dekorasyonu konusunda çok titizdir. On yaşındayken ailesinin evini neredeyse yeniden tasarladı. Harika bir iş çıkardı."

"O sadece bir *çocuk*."

"O çok zeki. Ve biraz da şeytan. Ama sanırım onun bu yönünü seviyorum."

"Peki neler oluyor?" Vic, kız tekrar sessizliğe büründüğünde sordu.

"Görünüşe göre normalden daha karamsar. Baban mı?"

"Hayır."

"Kuzenin mi?"

Livy gözlerini devirdi ve tiksintiyle homurdandı, ama başka bir şey söylemedi ve Vic bunun da o olmadığını hissetti.

"İş mi?"

İşte o zaman Livy uzun -Livy'ye göre oldukça dramatik- bir iç geçirdi ve tekrar gökyüzüne baktı.

Vic Livy'nin fotoğraf makinesini almadığını fark etti. Küçük, sessiz bir Leica'dan, onu sıkı bir foto muhabiri gibi gösteren büyük, dijital, SLR Nikon makinesine kadar her zaman yanında bir fotoğraf makinesi olurdu. Ama son zamanlarda Livy'nin yanında telefonundaki kameradan başka bir şey yok gibiydi - o da "çok özel ahlaki nedenlerle" fotoğraf çekmek için hiç kullanmıyordu.

Vic bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama bildiği bir şey varsa o da Livy'den gördüğü işlerin inanılmaz olduğuydu. Ve rahatsız edici. Ve biraz da ürkütücüydü. Mapplethorpe da öyleydi... ama açıkçası Vic daha çok Ansel Adams'ın adamıydı. Güzel manzaraların dramatik siyah-beyaz çekimleri onun hızına daha uygundu. Kırbaçla yapılan tuhaf şeyler o kadar değil.

Yine de Vic, Livy'nin çalışmalarının onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. "Yakında bir gösterin yok mu?" diye sordu.

Bacaklarını bankın üzerine çeken Livy, kollarını kullanarak vücudunu ona doğru çevirdi. "Gösterimi nereden biliyorsun?"

"Bana bir davetiye göndermiştin."

"Ben mi gönderdim?" Livy gözlerini kaçırdı, sonra başını salladı. "Toni. Davetiyeleri muhtemelen o göndermiştir." Livy aniden başını salladı. "Bende hiçbir şey yok."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani... Hiçbir şeyim yok. Yaratıcılığım tükendi. İçim ölü gibi." "Her zaman ölü gibi görünüyorsun."

"Ölü değilim. Sadece sessizim."

"Belki de farklı bir şeyler yapmalısın. Her şeyden uzaklaşmalısın. Takımdan ücretli izin alıyor musun?"

"Daha önce hiç molaya ihtiyacım olmamıştı. Yaratıcılık, uzun mesafe koşucusunun terlemesi gibi benden akardı. Ama şimdi hiçbir şey yok. Her şey bitti."

"Ya da," diye akıl yürüttü Vic, "drama kraliçesi olmayı bırakabilir ve işe yarayıp yaramayacağını görmek için biraz ara verebilirsin."

"Evet. Bu da bir seçenek."

"Gördün mü?"

"Sonra yine ..."

Vic içini çekti. "Sonra ne?"

"Ne zaman zamanım olacak? Şimdi lanet olası bir düğün yapıyorum."

"Düğün mü yapıyorsun?"

"Öyle görünüyor."

"Neden, istemiyorsan? Aileden biri değilse tabii." "Aile değil. Sadece paraya karşı acınası bir zaafım var." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Blayne düğününü çekmemi istedi. Onu başımdan savmak için, aklı başında hiç kimsenin ödemeyeceği uçuk bir meblağı mesaj attım."

"Blayne'in doğduğundan beri aklı başında olduğunu sanmıyorum."

"Bir fiyat dökümü bile eklemedim ve yarısını peşin istedim."

"Ve yine de evet dedi."

"Tabii ki evet dedi!" diye patladı öfkeli Livy. "Çünkü o Blayne ve üzerinde hiçbir kontrolü olmayan bir adamla evleniyor."

"Yine de hayır diyebilirsin."

"Ve sonra ne olacağını biliyor musun?" "Acı gözyaşlarıyla seni üzecek mi?"

"Daha çok onun lanet olası acı gözyaşları yüzünden yüzünü parçalayacağım." "Bu senin derbi takımında garip zamanlara neden olacak."

"U m u r u m d a değil. Ama Toni umursayacak çünkü Smith Sürüsü Blayne'i *seviyor*."

Ve Toni Ricky Lee ile birlikte olduğu için bu önemli."

"Senin hayatın çok karmaşık."

Livy, Vic'in ceketinin içine daha da gömülmüş, olması gerekenden çok daha sevimli görünüyordu. "Biliyorum."

"Yani kendini satılmış gibi mi hissediyorsun?" Vic sordu.

Livy bir an için bu ceketin içinde kalıcı olarak yaşayıp yaşayamayacağını düşündü. Güzel kokuyordu ve Doğu Yakası'nın sert soğukunda şaşırtıcı derecede sıcak hissetmesini sağlıyordu. "Evet. Ayrıca hangi aptal bu kadar parayı geri çevirir ki?" Doğrudan Vic'e bakmak için ceketin yakasının üzerinden göz attı. "Bu *inanılmaz* bir para. Un. Tanrım. Ly."

"Ama Da Vinci kraliyet ailesi için çalışmıyor muydu? Ve kilise için?" "Ha?"

"Rönesans ressamaları, iyi olanlar, her zaman kraliyet mensuplarının resimlerini yapmakla görevlendirilirdi. Bach ve Mozart kraliyet mensupları için müzik yazdılar."

"Ne demek istiyorsun?"

"Gündüz ne yapmanız gerekiyorsa onu yaparsınız, böylece geceleri sevdiğiniz şeyi yapabilirsiniz. Para, ne yazık ki, size özgürlük verir. Tabii eğer bir gün

şebekeyi kesmek, hiçliğin ortasında bir ev kurmak ve tamamen topraktan geçinmek. Ben buna Tam Ted Kaczynski diyorum."

"Çünkü paranoyak bir şizofrenle kıyaslanmayı seviyorum."

"İkimiz de senin şizofren olmadığını biliyoruz."

Livy sırttı. "Bunun için teşekkürler."

"Demek istediğim, birkaç saatini alacak bir iş yaparak çok para kazanabiliyorsan ve böylece gerçek işlerin üzerinde çalışmak için zaman kazanabiliyorsan ... kimin umurunda? Tabii bunun olabileceğin en iyi iş olduğuna inanmıyorsan - bal porsuklarından korkmayan zengin şekil değiştirenler için düşün fotoğrafçılığı."

Livy Vic'in paltosunun içine daha da gömülünce melez gülümsedi. "Burada durumun böyle olmadığını bilmelisin."

"Öyle mi? Galeri açılışım için gösterecek yeni bir şeyim yok-" "O zaman ilk çalışmalarınızın sınırlı baskılarını yapın."

Livy sessizliğin biraz uzamasına izin verdikten sonra, "Bitirebilir miyim?" diye sordu. "Elbette. Ama haklı olduğumu biliyorsun."

Livy içini çekti. "Evet. Haklı olduğumu biliyorum. Sanırım ben sadece-" "Yaratıcı dehanı kaybetmediğini kanıtlamak mı?"

"Şunu yapmayı keser misin?" Livy hırladı, sinirlenmişti ve Vic'in onu bu kadar iyi anlamasına şaşırmişti. Toni bile son zamanlarda Livy'nin endişelerini tam olarak kavrayamamıştı ama çakalın da bugünlerde ailesinin performans programlarından başka endişelenmesi gereken milyarlarca şey vardı.

"Özür dilerim. Devam etmekte özgürsünüz."

Ama Livy'nin söyleyecek başka bir şeyi yoktu. "Livy?"

"Ne?"

"Bazen korkmak normaldir." "Ben bir bal porsuğuyum. Korkusuzum."

"Kavgada mı? Evet. Yılanların etrafında? Kesinlikle. Ama bu bir kavga ya da yılan değil. Sıradan bir insanın asla anlayamayacağı son derece kişisel bir şey."

"O zaman nasıl oluyor da anlıyorsun?"

Vic ona baktı, acı verecek kadar parlak altın rengi gözleri mutfak pencerelerinden sızan ışık yüzünden karanlıkta parlıyordu.

"Yani bana ortalama mı diyorsun?" diye sordu.

Livy irkilerek, "Hayır, sana sıradan demiyorum," dedi.

"Yani benim şaşırtıcı olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Şaşırtıcı mı? Şaşırtıcıya nasıl geldik? Ortalamanın üstünde duraklamadın bile. Sadece şaşırtıcıya sıçradın."

Vic ayağa kalktı, sırttı. "A s l ı n d a hayret verici demediğinizi fark ettim."

"Şey-"

"Hayır, hayır," dedi hızla, uzanıp o n u kaldırdı ve arka kapıya doğru götürdü. "Anı mahvetmeyelim."

Akşam yemeğinden ve birkaç saat televizyon seyrettikten sonra Ira kocasına "bu gece neden eve gelmediğimi anlatmak için arka bahçeye çıktı, seni mankafa" ve Vic uyuyan yeğenini yatağına taşıdı. Ona en sevdiği Kaptan Amerika pijamalarını giydirdi ve gece için onu yatırdı. Sonra odasına gitti ve kapıyı arkasından kapattı.

Vic kıyafetlerini çıkardı, bir çift siyah eşofman altı giydi ve yatağına girdi. Bu sefer yorganın *altına*.

Evde olmaktan mutluydu -kanepesinde dev bir panda uyuyor olsa bile- Vic rahat bir nefes aldı ve geceyi geçirmek üzere yatağına yerleşti.

Vic uykuya dalmaya başladığında akşam yemeğini düşündü. Yemek çok lezzetliydi ve beraberindekiler de katlanılabilir olmaktan çok öteydi, ki bu Vic için büyük bir şeydi. Herhangi bir günde pek çok şeye katlanabilirdi ama bu, o şeyleri katlanılabilir bulduğu anlamına gelmezdi. Yine de Livy'nin arkadaşlığından gerçekten keyif almıştı. Acı verecek kadar geveze değildi, bu yüzden konuştuğunda sözlerinin bir anlamı vardı ve genellikle doğrudan konuşuyordu. Ayrıca Livy'nin son derece iyi okuduğunu, ama bu konuda züppe olmadığını ve gerçekten kötü televizyon hakkında engin bir bilgiye sahip olduğunu keşfetmişti. Çalışırken bir kanalı açıp gece boyunca öylece bıraktığı ortaya çıktı - ne olursa olsun. Onlara bunun odaklanmasına yardımcı olan arka plan gürültüsü olduğunu söyledi, ancak kötü romantik komedilerden en son "hayatta kalma hikayesi" manşetiyle ilgili kötü biyografilere ve yaygın reality TV süperstarlarının isimlerine ve geçmişine kadar izlediği her programın her hikayesinden tamamen haberdar görünüyordu. Yine de bu abartılı şovları öylesine sarılıklı bir gözle anlatıyordu ki Vic onu akşam yemeğine memnuniyetle tekrar davet edeceğini biliyordu. Çünkü Rus mirasına sahip biri için hiçbir şey mükemmel bir akşam yemeği arkadaşı kadar büyük bir anlam taşımıyordu.

Vic, Livy'yi düşünmenin kendisini onun kokusuyla sarmaladığını fark ettiğinde neredeyse uyumak üzereydi. Bu kadar hoşuna gitmesine şaşırmıştı,

ve onunla ne kadar iyi karıştığını fark etti.

Vic'in gözleri açıldı ve dirseğini kullanarak ayağa kalktı. Havayı kokladı, yatağının altına bakabilmek için yatağının yarısına gelene kadar burnunun onu yönlendirmesine izin verdi. Livy'yi de orada buldu.

"Olivia?"

"Evet?"

"Odanla ilgili bir sorun mu vardı?"

"Hayır."

"O zaman neden yatağımın altındasın?" "Diğer yataklardan daha yüksek." "Ne?"

"Diğer yataklar yere daha yakın ve altına girmem daha zor. Bu yatakta daha fazla yer var. Neredeyse biraz *fazla* geniş."

"Gerçek bir yatakta, yani yatakta olmak sana göre değil mi?"

"Yatağının altında olmamla ilgili bir sorunun mu var?"

"Evet. Biraz. Kendimi kötü bir ev sahibi gibi hissettiriyor."

"Yapmamalısın. Burası çok güzel. Ve sen yokken evini kim temizliyorsa harika bir iş çıkarıyor. Cehennem gibi temiz. Bazı yatakların altına giriyorum ve ertesi sabah toz tavşanlarına bulanmış olarak çıkıyorum."

"Peki rahat olduğuna emin misin?"

"Hem de çok."

"Peki o zaman."

Vic yatağına uzandı ve gözlerini tavana dikti. Yatağının *altında* onu öldürmek için pusuya yatmamış birinin olması gerçekten garipti. Hükümet için çalışırken daha dikkatli olması gereken bir şeydi bu. Ama şimdi yatağının altında horlayan bir bal porsuğuna tahammül etmek zorundaydı.

Vic gözlerini kırıştırdı. Uyuyor muydu? Şimdiden mi?

"Şanslı kız," diye mırıldandı, çünkü Vic yatağının altında uyuyan bir kadın varken yakın zamanda uyuyabileceğini sanmıyordu. Özellikle de böyle pürüzsüz bir teni, koyu renk gözleri ve her zaman bal gibi kokan saçları olan bir kadın.

Bir dakika. Ne yapıyordu? Düşündüğü kişi Livy'ydi. Livy. Bal porsuğu ve ara sıra mızızlanan sanatçı. Livy. Onun için kız kardeş gibi olan Livy mi? Hayır. Ira'nın pürüzsüz tenini hiç düşünmemişti. Hatta onun

Pürüzsüz bir cilt mi? O bilmiyordu ama Livy kesinlikle biliyordu. Gerçekten güzel, pürüzsüz bir cilt

...

Bu iç diyalogla kafası daha da karışan Vic yan döndü ve başını yastığıyla örttü. Hiç değilse belki yastık Livy'nin saçlarından gelen bal kokusunu engelleyebilirdi. Ne yapıyordu ki? Balla mı yıkanırdı?

Bir dakika. Balla mı yıkandı?

Vic homurdandı. *Ne yapıyorum ben böyle?*

BÖLÜM 7

Livy ertesi sabah uyandığında hâlâ Vic'in yatağının altındaydı ama artık altı yaşında bir yavru ona bakıyordu.

"Evet?" diye sordu, Vic'i uyandırmamak için sesini alçaltarak.

"Neden amcamın yatağının altındasın?"

"Burası rahat."

"Öyle, değil mi?"

Livy ve Igor birkaç dakika daha birbirlerine bakmaya devam ettikten sonra Livy, "Aç mısın?" diye sordu.

"Evet."

"Krep olur mu?"

"Bal var mı?"

"Sanırım dolaplarda en azından bir iki aralık bıraktım."

"Afrikalı mı?"

"Şansını zorlama."

"Tamam."

Livy küçük çocuğu yatağın altından takip ederek odadan çıktı ve Vic'i uyandırmamak için kapıyı arkasından dikkatle kapattı.

Çift birlikte, uyuyan melezler ve bir pandayla dolu evin içinden geçerek mutfığa ulaştı.

Livy işi Igor'la paylaştı, buzdolabından bir şeyler taşımasına ve ölçtüğü şeyleri kaseye dökmesine izin verdi. Livy yumurtaları kendisi ekledikten sonra -kabukların hamura karışma riskini göze alamazdı- Igor'u mutfak masasına oturttu ve kâseyi kucağına koydu. Ona tahta bir kaşık verdi ve hamuru üzerine bulaştırmadan nasıl karıştıracağını öğretti.

Ne yaptığını pek düşünmemişti çünkü Toni'nin annesinin bunu kendi çocuklarına yaptığını yıllar boyunca çok sık görmüştü. O zamanlar çocuklara yardım ettirmek mantıklı gelmişti çünkü bu onların kavgalarını azaltıyordu. Ama şimdi Livy, Igor'un parlayan yüzüne baktığında

bunun çocukların kendilerini işin içinde hissetmelerini sağlamaktan çok bebek köleler yaratmakla ilgili olduğunu fark etti.

Hamur iyice karışınca Livy, biraz daha devam edebilmesi için Igor'un elini bıraktı. Bunu yaparken, sevimli yüzünde geniş bir sırıtışla omzunun üzerinden baktı ve "Bak Vic Amca! Yemek yapıyorum!"

"Bunu görebiliyorum."

Vic kapı aralığında durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, çerçeveye yaslanıp onları izliyordu. Ne kadar zamandır orada durduğunu Livy bilmiyordu. Sormadı da.

Hâlâ siyah eşofmanını giyen Vic, eski ve yıpranmış gibi görünen düz beyaz bir tişört de giymişti. Biraz da dar olduğu için Livy Vic'in kaslı kollarını ve göğsünü oldukça iyi seçebiliyordu. Ve kabul etmeliydi ki bu kaslar çok etkileyiciydi.

"Bu gece için hazır mısın?" diye sordu Livy'ye.

"Evet."

"Bu gece ne var?" Igor sordu.

"Senin otobüs-"

Livy Vic'in sözünü kesti: "Senin yaşındayken öğrendiğim şeyi yapıyorum."

"Hamur yapmak mı?"

"Kilit açmak."

Vic hemen kendini kapı çerçevesinden uzaklaştırdı ve ellerini çırttı. "Tamam! Hadi seni duşa sokalım, evlat."

Vic yeğenine doğru uzanırken Livy arka kapıdan anahtar sesleri duydu ve birkaç saniye sonra kocaman bir boz ayı mutfığa daldı.

Vic, "Merhaba Dan," demeden önce bir süre ayıya baktı.

Boz ayı yüksek sesle, "Karım için geldim," dedi. Igor'u işaret etti. "Git anneni getir oğlum. Onu eve götürüyorum!"

"Tamam, baba!"

Livy kaseyi Igor'un kucağından aldı ve çocuk masadan atlayıp annesini bulmak için koşmaya başladı.

Çocuk gittikten sonra Dan fısıldadı, "Nasıldı Vic? Oldukça sert miydi?"

Kayınbiraderine aval aval bakan Vic yavaşça başını salladı. "Uh ... evet. Elbette. Zor."

"Harika." Livy'ye baktı. "Selam Livy."

"Merhaba Dan."

"Yine dolaplarda mıydın?" "Hemen hemen."

Ayı biraz eğildi. "Krep mi yapıyorsun?"

"Ve domuz pastırması. Artı bal-akçaağaç şurubu karışımım. Lezzetli çöküşün en üst noktası."

"Oh adamım. Kulağa çok hoş geliyor."

"İstersen kalabilirsin," diye teklif etti Vic.

"Evet, ama kız kardeşini saçlarından tutup eve sürüklemem gerekiyor." Bir nefes verdi ve tavana baktı. "Ama o şurupla krep yemeyi çok istiyorum."

"O zaman ona kalması gerektiğini söyle," diye önerdi Livy. "Sen yemeğini bitirene kadar."

"Oh. İyi fikir. Teşekkürler Livy!" Ayı ona sırtıttı ve kahvaltısını bitirene kadar karısının kalmasını emretmek için yürüdü.

Livy Vic'e baktı. "Böyle mutlular mı?" diye sordu. "Hem de çok."

Omuz silkti ve ocağa doğru yürüdü. "O zaman önemli olan tek şey bu."

Shen penceresiz siyah minibüsü hedeflerinden iki blok öteye park etti ve motoru kapattı. Onlara dönüp baktı ve "Ben bölgeyi keşfe çıkıyorum" dedi.

Sürücü kapısı arkasından kapandı ve Livy, "Bölgeyi keşfe mi gidiyor?" diye sordu.

Vic omuz silkti. "Benim inek odası dediğim yerden hiç çıkmazdı. O ve inek iş arkadaşları teknolojiyi ve saplantılı doğalarını hedefleri izlemek için kullandılar ve geri kalanımız da oradan aldık. Bu geçmişte benim için iyi işleyen bir ilişkiydi."

Daracık siyah giysiler içindeki Livy, "Huh," diye cevap verdi.

Vic onun siyah eldivenlerini giymesini ve siyah-beyaz saçlarını siyah bir örgü şapkayla örtmesini izledi.

"İhtiyacın olan her şeyi aldın mı?" diye sordu.

"Neye ihtiyacım var?"

"Livy ..."

Kadın kıkırdadı. "Her şeyim var."

"Güzel. Bütün gece apartmanda olmaması gerekiyordu ama-"

"Endişelenmeyi bırakır mısın? Ben ne yaptığımı biliyorum. Anne karnındayken bunu yapmayı öğrendim."

"Ve endişelenmek benim işim. *Benim işim* bu."

Livy saçlarını başlığının altına sıkıştırdı. "Ve bu konuda şaşırtıcı derecede iyisin." "Senden sadece dikkatli olmanı istiyorum."

"Olacağım. Söz veriyorum."

Minibüsün kapısı açıldı ve Shen, "Temiz Livy," dedi.

"Teşekkürler."

Livy küçük siyah sırt çantasını taktı ve minibüsten indi. "Geri döneceğim," dedi karanlığın içinde kaybolmadan önce.

Shen minibüse bindi, kapıyı kapattı ve yere oturdu. Dizüstü bilgisayarını çıkardı ve hedeflerinin güvenlik sistemine erişmeye başladı.

Shen gülümseyerek kesilmiş bambu saplarından birini çıkardı ve bir yandan çalışırken bir yandan da çiğnemeye başladı.

"Ee," dedi sapın etrafında, gözleri bilgisayar ekranına kilitlenmişti, "o küçük kıyafetin içinde oldukça iyi görünüyor, değil mi?"

"Kapa çeneni." Ve Vic kendisine gülen pandayı boğazlamamak için kendini zor tuttu.

Livy binanın yanındaki ara sokağa girdi. Bunu yapar yapmaz kendini evinde hissetti. Karanlıkta, gölgeler arasında ilerliyordu. Bu onun kanında vardı. Ailesinin her iki tarafı da yüzyıllardır hırsızdı. Bal porsuğu hırsızları. Hedefleri sanattan gümüşe, altına, bankalara ve kraliyet mücevherlerine kadar uzanıyordu. Ailenin tahammül edemediği şey, her türlü adi ev istilası, yoksulların hedef alınması ya da kendi ailelerinden çalınmasıydı. Bir Kowalski asla başka bir Kowalski'den çalmazdı. Bir Yang asla başka bir Yang'dan çalmazdı. Tepkiler olmadan olmaz. Ve bal porsuğu yansımaları acı verici olabilirdi.

İşin komik yanı, Livy hayatının bu kısmından kendini uzaklaştırmak için elinden geleni yapmıştı. O bir sanatçıydı, annesini içgüdüsel düzeyde rahatsız eden bir ifadeydi bu. "Biz sanatçı değiliz," demişti yıllar önce bir Şükran Günü yemeğinde sarhoş bir şekilde, "sanatçılardan *çalıyoruz*. Bunu asla doğru anlayamazsın."

Ama annesinin sürekli zorlaması ve babasının kayıtsızlığı Livy'yi daha da kararlı hale getirmişti. O bir sanatçıydı, bir fotoğrafçıydı. En azından bu

Ta ki fikirleri, yaratıcılığı ve arzusu tükenene kadar. Sanat söz konusu olduğunda, arzu bunun büyük bir parçasıydı. Cinsel arzu değil, ama yaratma, üretme, etrafındaki dünyayı keşfetme arzusu. Arzu olmadan . . . bir sanatçının elinde hiçbir şey yoktu.

Ve şu anda Livy'nin hiçbir şeyi yoktu.

Bu yüzden bildiği şeye geri döndü: haneye tecavüz.

Gerçi Livy için haneye tecavüz çoğu kişi için olduğu kadar zor değildi. Bir hedefe ulaşmak için süslü ekipmanlara ihtiyacı yoktu. İhtiyacı olan tek şey bir binanın düzeni ve karanlığın örtüsü hakkında bir fikir sahibi olmaktı ki şu anda her ikisine de sahipti.

Böylece Livy pençelerini kullanarak binanın duvarına tırmanmaya başladı, Shen'in bölgeyi çevreleyen güvenlik kameralarıyla çoktan ilgilenmiş olduğundan emindi.

Eğitimi aldığı gibi sessiz ve hızlı hareket ediyordu. Kolay bir tırmanış değildi ama en azından çatı katına kadar bu şekilde çıkmak zorunda değildi. Bunu yapabiliirdi ama hem çok yorulacak hem de çok çalışacaktı.

Sonunda Livy yirmi üçüncü katın yakınındaki hava kanalına ulaştı. Bir pençesi ve ayaklarının toplarıyla tutunarak, boştaki elini ve küçük bir tornavidayı kullanarak metal paravanın alt vidalarını çıkardı. İşini bitirdikten sonra onu kaldırdı ve bedenini içeri çekti. Alan küçüktü ama Livy neredeyse her alanda manevra yapabiliyordu. Evet. Geniş omuzlarıyla bile. Elbette bazen omzunu yerinden çıkarmak zorunda kalıyordu ki bunu yapmaktan nefret ederdi. Hoş bir şey değildi ve sırf bal porsuğu olması acıdan hoşlandığı anlamına gelmiyordu. Çünkü öyle değildi.

Omzunun çıkmasına gerek kalmadan Livy hızla hava kanallarından inip arka merdiven boşluğuna doğru ilerledi ve Allison Whitlan'ın dairesine çıkan acil durum kapısına vardı. Livy kapıyı hafifçe araladı ve başka bir acil durum kapısına ulaşana kadar merdivenlerden yukarı süzüldü. Alarm kablolarını kontrol etti, buldu ve devre dışı bıraktı. Sonra içeri girdi, servis girişine ulaşana kadar küçük bir koridordan geçti.

Vic'in bağlantılarına göre, bu gece personelin izin gecesi idi ve evin hanımı kendisi gibi diğer zenginlerle birlikte bir hayır etkinliğindeydi. Ama Livy aletlerini çıkarıp kilidi açmadan önce bir süre daha kapıyı dinledi.

Kapıyı açıp karanlık koridora bir adım atmadan önce bir nefes daha bekledi. Yine bekledi, hiçbir şey duymadı; bu yüzden kapıyı yavaşça kapattı ve dairede ilerlemeye başladı.

Burası muazzam bir yerdi. Birkaç milyona mal olmuş olmalıydı. Livy'nin yeni bir geçici sığınağa ihtiyaç duyduğu bir gece seve seve kalabileceği bir yerdi.

Livy saatini kontrol etti. Zamanı vardı, bu yüzden dairenin içinde dikkatle dolaştı ve kadının babasıyla temas halinde olduğuna dair herhangi bir işaret aradı. Kötü şöhretli Frankie "Fare" Whitlan'la. Livy'nin daha az umursayamayacağı bir adam. Ama Barinov ofisini o kadar sepetle doldurmuşken onu nasıl geri çevirebilirdi ki?

Livy bir Picasso tablosunun önünde durdu. Eğildi, imzayı inceledi. Başını salladı. Bu gerçek bir imzaydı. Çoğu sanat uzmanının gerçek bir Picasso olmadığını kanıtlamakta zorlanacağı bir Kowalski kopyası değildi.

Livy önce yatak odalarını kontrol etti. Dairede dokuz yatak odası vardı. En çok zamanı kadının ofisinde geçirdi. Allison Whitlan'ın mali durumu ve hayır işleriyle ilgili tonlarca bilgi ve post-it'lere el yazısıyla yazılmış bir sürü not buldu ama "Babam Frankie Whitlan, Beşinci Cadde'yle Broadway'in köşesinde!" diye bağırarak bir şey bulamadı.

Saatini tekrar kontrol eden Livy zamanının azaldığını fark edince önce tüm tuvaletleri, sonra da dev mutfak hızla gözden geçirdi.

Livy'nin son durağı televizyon odası ve oturma odasıydı. Önce oturma odasını hızla gözden geçirdi, sonra da televizyon odasına gitmek üzere çıkışa doğru yürüdü.

Livy koridora adımını attı ama durdu, yavaşça gözlerini kırıştırarak zihnini yokladı.

Yaklaşık bir dakika sonra yavaşça oturma odasına doğru geri geri gitti ve tekrar durdu. Bir an daha bekledi, nefes aldı ve döndü.

Livy baktı, gördüklerini inceledi, ağzı yavaşça açık kaldı, kalbi hızla çarpmaya başladı.

Sonra, Allison Whitlan'ın şöminesinin yanında iğrenç bir şekilde duran doldurulmuş hayvan leşini birkaç dakika inceledikten sonra, Livy küçüklüğünden beri söylemediği bir kelimeyi söyledi ...

"Baba?"

BÖLÜM 8

Vic saatini tekrar kontrol etti. Şimdi endişelenmeye başlamıştı.

"Hangi cehennemde o?"

"Kabloyla bağlamalıydık," dedi Shen, dikkati hâlâ dizüstü bilgisayarındaydı.

"Ben denedim. Hayır dedi."

"Kız arkadaşın iletişim konusunda pek iyi değil, değil mi?" "Livy'nin kız arkadaşım olmadığını ikimiz de biliyoruz."

"Sürekli senin evinde, sana kahvaltı hazırlıyor ve çıplakken bal yiyor. Ve sen bana yaptığın gibi onun elindeki balı tokatlamıyorsun. Ona başka ne diyebilirsin ki?"

"Senden çok daha az sinir bozucu bulduğum arkadaşım. Ve sen bal yemiyorsun."

Vic minibüsün kapısını açtı ve dışarı çıktı. "Bundan hoşlanmadım."

"Yakalanmış olsaydı siren seslerini duyardık. Sakin ol. Kız arkadaşın ne yaptığını biliyor."

Vic, Shen'e ters ters baktı. Ağzındaki bambu sapını çıkarmayı düşündü ama bunun duruma pek de yardımcı olmayacağını biliyordu.

Vic saatine bakarak bir sonraki hamlesini düşündü... ama o zaman bir sonraki hamlesinin olmadığını fark etti. Elinde hiçbir şey yoktu. Hepsi Livy'nin işiydi. Onlardan tek istediği, tek izin verdiği şey Shen'in güvenlik kameralarıyla ilgilenmesi, binayla ilgili istihbaratı ona ulaştırması ve iki adamın ona hedef bölgeye kadar eşlik etmesiydi. Bunun dışında onlara ihtiyacı yoktu.

Ve Vic, içinde Allison Whitlan'ın olduğunu tahmin ettiği bir limuzinin köşeyi dönüp binanın önüne park ettiğini gördüğünde, Livy yakalanıp ağır hapis cezasına çarptırıldığında bu aptallığın bedelini ödeyeceğini fark etti.

Livy'nin karanlık sokaktan çıkıp kendisine doğru geldiğini gördüğünde giderek panikleyen düşünceleri kayboldu.

Vic rahatlayarak gülümsedi ve kaldırımında biraz daha ilerledi. Ama Livy ona yaklaştıkça Vic'in gülümsemesi soldu. Bu sadece Livy'nin yüzündeki ifade değildi.

Yüzü rahatsız ediciydi. Tüm vücudu. Onu daha önce hiç bu kadar kaskatı görmemişti. Normalde Livy çok gevşek bir oduncu gibi hareket ederdi. Dee-Ann gibi salına salına yürümezdi. Sokağa hakim bir yürüyüşü vardı. Sanki önüne çıkan her şeyin üstesinden gelebilirmiş gibi.

Ama şimdi... şimdi ona bir şey söyleyen ilk kişiyi öldürecekmiş gibi görünüyordu. Erkek, kadın ya da çocuk. Sanki onu harekete geçirecek tek bir şeyi bekliyordu.

Bağırmasına gerek kalmayacak kadar yaklaştığında Vic sordu: "Livy? Ne oldu?" diye sordu.

"Sonra," dedi Livy ve Vic'in yanından geçip minibüse doğru yürüdü. Her yere getirdiği büyük sırt çantasını aldı.

"Livy?"

"Daha sonra."

Sonra o ve sırt çantası ortadan kayboldu ve Vic'in az önce ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Neler oluyor?" Shen minibüsten sordu.

Pandaya baktı ve ellerini havaya kaldırdı. "Hiçbir fikrim yok."

Ailesi Amerika'ya ilk taşındığında adını Joan olarak değiştiren Chuntao Yang erkenden uyandı. Kız kardeşleri ve bir teyzesinin öğleden sonra Belçika'ya giden uçağa yetişmeleri gerekiyordu. İtalya'daki bir iş için hazırlık yapmaları gerekiyordu. Vatikan'a bu kadar yakın bir yerde çalışmak her zaman riskliydi ama getirisi olağanüstü olacaktı.

Yine de hangi ülkede çalışıyor olurlarsa olsunlar dikkatli plan yapmaları gerekiyordu. Joan'ın hapse girmeye hiç niyeti yoktu. Kendi türü olan bal porsukları dünyanın her yerindeki hapishaneleri dolduruyordu, bu da zamanının çoğunu savaşıarak geçireceği anlamına geliyordu. Bu yüzden hapse girmemeyi ve hayatının tadını çıkarmayı tercih ediyordu.

Joan en sevdiği kırmızı elbisesini giydi -kırmızı içinde harika görünüyordu- Jimmy Choo marka kırmızı topuklu ayakkabılarını, özelliklerini vurgulayacak kadar altın takılarını ve kırmızı kaşmir paltosunu giydi.

Aynada gördüklerinden memnun olan Joan -ve ne zaman memnun olmamıştı ki?- merdivenlerden inerek kız kardeşleri ve teyzesinin kahvaltı hazırladıkları ve öğleden sonraki gezileri için hazırlık yaptıkları mutfığa doğru yöneldi.

En alt basamağa geldiğinde Joan seyahat çantalarını yere bıraktı ve paltosunu tırabzanın üzerine bıraktı. Saçlarını kabartarak koridorda yürüdü, zihni bir sonraki işi planlamak için dönüyordu.

Joan işini seviyordu. Onu sorunlarından uzaklaştırmasına bayılıyordu. Hayatındaki her şey İş'i planlamaya ve uygulamaya odaklanmıştı. Öyle ki, İş tamamlandığında sorunları da genellikle onunla birlikte yok oluyordu. Ya da en azından en kötüsü biterdi.

Ve son zamanlarda işlerin gidişatına bakılırsa... Joan bu işi gerçekten dört gözle bekliyordu. Söyleyebileceğinden çok daha fazla.

Mutfğa yaklaşırken, Joan kız kardeşlerinin ve teyzesinin İngilizce ve Mandarin dillerinde sohbet ettiklerini duyabiliyordu. Joan yıllarca ana dilini konuşmayı reddetmişti çünkü Asyalı bir kadının Amerika'da uyum sağlayabileceği kadar uyum sağlayabilmek istiyordu. Bu bir dereceye kadar işe yaramıştı. İngilizce, Fransızca, Rusça, Almanca, İtalyanca ve İspanyolca'yı kusursuz bir şekilde konuşabiliyordu, tüm bu dillerdeki aksanı mükemmele yakındı. Ama yeterince sinirlendiğinde, kendi rızası olsun ya da olmasın Mandarin dili ortaya çıkıyordu. Tabii ki sadece ailesi ve eski kocası onu bu kadar kızdırabiliyordu. Başka hiç kimse bu zahmete değmezdi.

Joan mutfğa girmek üzereydi ki kızının kokusu onu şaşırttı ve durdu.

Joan yavaşça arkasını döndü ve evet, kızı sadece birkaç adım ötesinde, arkasında duruyordu. Kızının Chicago'daki güvenli evlerinde ne aradığından emin olamayan Joan sormak üzereydi. Ama Olivia sözünü kesti.

"Kimi gömdük anne?" diye sordu.

Joan gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Babamın mezarına kimi gömdük?"

Joan arkasına bakmadan, ani sessizlikten kız kardeşlerinin ve teyzesinin her kelimeyi dinlediğini anladı. Onları suçladığından değil.

"Kimi gömdük?" Joan sordu. "Şey... babanı tabii ki."

Livy başını salladı. Joan şimdi kızının kızgın olduğunu fark etmişti. Sadece kızgın değil... öfkeliydi. Ve kızı Joan'ın kendisine çok benzediği için, bu çok nadir görülen bir şeydi.

"Babam olamaz."

"Olamaz mı?" Joan sıkılmış gibi görünmeye çalışarak sordu. "Neden olamaz?" "Çünkü onu az önce gördüm."

Joan, bunca zamandır kendisiyle iletişime geçmediği için babasına duyduğu öfkeyle savaşıırken kalbinin göğsünde çarptığını hissetti. "Yaşıyor mu?"

Kızı bir an için ona baktı. Joan'a bir şeylerin çok yanlış olduğunu söyleyen uzun bir an.

"Livy mi?"

"Hayır, hayatta değil. Doldurulmuş ve arkadaşlarının ordövrlerini yerken ve şampanya içerken aval aval bakmaları için bir kaltağın şöminesinin yanına yerleştirilmiş."

Livy'nin sözleri Joan'ın içini parçaladı, kalbi artık heyecandan değil, umutsuzluk ve öfkeden çarpıyordu.

"Yani o mezardaki babam olamaz. Şimdi sana tekrar soracağım ve sonra da çıldırmaya başlayacağım... Washington'daki o mezarlığa kimi gömdük?"

Livy küfrettiği anda bunu teyzelerinden ve büyük halasından duyacağını biliyordu. Bal porsuğu olabilirlerdi ama büyüklere saygı göstermek kardeşleri arasında çok önemliydi. Bu yüzden ağzından "siktir" sözcüğü çıkar çıkmaz teyzeleri ona Mandarin dilinde bağırıp parmaklarını sallarken, büyük teyzesi Li-Li annesinin mutfağa girip büyük masaya oturmasına yardım etti ve elini tuttu.

Livy bunların hiçbirini kaldıracak durumda değildi, parmak sallayan ve bağırان teyzelerini itti ve annesinin peşinden mutfağa girdi.

"Cevap ver bana."

Livy'nin teyzeleri de onu takip etti ama onlar daha bu işe karışmadan Livy onlara doğru döndü, dişlerini gösterdi ve bir uyarı tısladı.

"Kesin şunu," dedi Joan. "Hepiniz."

Li-Li sobaya gitmeden önce, "Size çay getireyim," dedi ve Livy'ye sert bir "Li-Li bakışı" atmak için kısa bir süre durdu. Sonra yaşlı boynundaki büyük, acımasız yara izini kaşıdı ve çay yapmaya devam etti.

Livy akrabalarını görmezden gelerek annesinin hemen köşesindeki sandalyeyi çekip oturdu.

"Oturun," diye emretti annesi kız kardeşlerine.

Söyleneni yaptılar ama Livy'nin teyzesi Kew durup Livy'nin omzunu dürttü ve "Sen her zaman korkunç bir kız oldun," diye hırladı.

"O parmağınla bana bir daha dokunursan," diye uyardı Livy, "onu yerim."

Joan, "Kew, lütfen," diye itti ve Livy ilk kez annesinin sesinin çok yorgun çıktığını duydu.

Kew Teyze sandalyesine doğru yürüdü ve kollarını göğsünde kavuşturmuş, bacaklarını dizlerinin üzerinde kavuşturmuş, bir ayağı tehlikeli bir şekilde titreyerek sandalyesine çöktü.

Evet. Livy bu küçük olayı kıyamete kadar duyacağını biliyordu. Ama gerçekten umurunda değildi.

"Neler olduğunu bilmek istiyorum," dedi Livy annesine. "Ve şimdi bilmek istiyorum."

"Babanla ben," diye başladı Joan, "sen on sekiz yaşındayken boşanmış olabiliriz-"

"Ben on beş yaşındayken boşandınız."

"İlk seferinde."

İşte o zaman Livy'nin başı ağrımaya başladı. "Her neyse," diye devam etti annesi, "hiç durmadık-" "Birbirimizin kafasını karıştırmaktan mı?"

Annesi durakladı, dudaklarını büzdü, sonra itiraf etti: "Bunu her zaman iyi yaptık. Sen ortaya çıkmadan çok önce."

"Ama ne kadar tartışırsak tartışalım," diye devam etti annesi, "birbirimize ne kadar bir şeyler fırlatırsak fırlatalım ve birbirimize ne kadar küfrederek edelim... birbirimizi hâlâ seviyorduk."

"Ve iş ortağıydık."

"Evet," diye tısladı Joan. "O da var. Bir anlaşmamız vardı. Nerede olursak olalım, o sırada kiminle görüşüyor olursak olalım ya da hangi iş üzerinde çalışıyor olursak olalım, Baltık Denizi kıyısında sevdiğimiz bu küçük otelde her zaman belirli tarihlerde buluşurduk. Tarihleri ve yeri sadece biz biliyorduk."

Livy kaşlarını çattı, romantik kaçamakları için lanet olası Baltık Denizi'ni seçen ebeveynlere sahip olmayı nasıl başardığını merak ediyordu.

"Ve?"

"Ve baban ayarladığımız *iki* toplantıya da gelmedi. On yıldan fazladır bu şekilde buluşuyoruz ve bırakın iki kez, bir kez bile gelmemiştii. O porno yıldızıyla çıkarken bile. *O* bile onu benden uzak tutamadı." Başını iki yana salladı, gözlerini ovuşturmaya başladı ama yüzüne ne kadar makyaj yaptığını hatırlayınca durdu ve tüm o özenli çalışmayı mahvetmekle tehdit edebilecek gözyaşlarını geri çekti.

"Kardeşlerine ve kız kardeşine sordum," diye devam etti Joan. "Birçok ülkede polise ve morglara başvurdum. Her şeyi yaptım ama hiç kimseyle temas kurmadı. Baltazar'la konuştum ve o da benimle aynı fikirdeydi."

"Anne, Baltazar Amca ne istesen kabul ederdi, çünkü babam seni eve getirdiği günden beri kardeşinin kadınına aşık."

Joan elini dizine vurdu. "Damon'ı ben öldürmüşüm gibi davranmayı kes!"

"Onu senin öldürdüğünü hiç söylemedim. Sadece bana *yalan* söyledin. Öz babam hakkında. Ve o tabutun içindeki cesede ne yaptığın hakkında hiçbir fikrim yok."

"O zaten ölüydü ve ben öldürmedim. Sana söylemedim çünkü bu konuyu büyüteceğini biliyordum."

"Ve hayat sigortasını kız arkadaşından ya da Teddy Teyze'den önce aldığından emin olmalıydın. Değil mi?"

İşte o zaman hepsi ona bağırmaya başladı. Teyzeler, büyük teyze, anne. Livy'nin başında dikilip ona İngilizce, Mandarince ve bilinmeyen bir nedenle biraz da İtalyanca bağırıyorlardı.

Tüm bunlar Livy'nin haklı olduğunu kanıtlıyordu. Çünkü ailesi bağırmaya başladığında, bunun nedeni genellikle hep birlikte yalan söylüyor olmalarıydı.

"Bir şey bulmuş olmalı," dedi Shen, dizüstü bilgisayarıyla meşgulken.

"Ama ne bulmuş olabilir ki? Demek istediğim, kadın bir zamanlar bir tarikat üyesi tarafından zehirlenmiş ve kısa süreli komadan uyandığında ona gerçekten korkunç şeyler yapmıştı ve hala söyleyebilirim ki Onu daha önce hiç bu kadar kızgın görmemiştim."

"Evet. Biliyorum."

"Onu hâlâ bulamadınız mı?" Vic, Shen'in omzunun üzerinden bakarak sordu.

"Sanırım buldum. Evet, buldum. İşte burada. O'Hare'e giden bir uçağa binmiş. Bavulları kontrol edilmemiş. Bu sabah gelmiş. Araba kiralamamış ve uçuş için nakit ödeme yapmış gibi görünüyor."

"O'Hare mi? Whitlan'ın kızının dairesine giriyor, çıkıyor ve hemen Chicago'ya mı gidiyor?" Vic aynı derecede kafası karışmış Shen'e baktı. "Dostum... bu da ne?"

Livy neredeyse ön kapıdan çıkmıştı ki, "Peki bütün bunlar hakkında ne yapacaksın?" sorusunu duydu.

Livy durdu ve ailesiyle yüzleşti. Annesi, teyzeleri ve büyük teyzesi kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş ona bakıyorlardı.

"Ne yapacağımı sanıyorsunuz?"

"Amcalarına söyleyemezsin."

"Hiçbir şey söylemememi mi istiyorsun?"

"Kowalski'lere bunu söylemenin kime ne faydası olur ki?"

"Zaten öldüğünü biliyorlar," dedi teyzelerinden biri. "Onlara *nasıl* öldüğünü söylemek neyi değiştirecek ya da neyi daha iyi hale getirecek?"

"Yani bu tam-insanların babama yaptıklarının yanlarına kâr kalmasına izin mi vereceğiz?" "Büyük Teyze Li-Li, "Bir baba," diye hatırlatmak için yoğun bir ihtiyaç hissetti.

"Evlatlıktan reddettiğini söylemiştin."

"Bunun konuyla ne ilgisi var?"

Joan, Livy'ye yaklaşıp elini usulca Livy'nin kolunda gezdirerek, "Biz sadece işleri karıştırmaman gerektiğini düşünüyoruz," dedi. "Her şeyi olduğu gibi bırakalım."

"Sanmıyorum-"

Annesinin yumuşak eli şimdi bir yumruk olmuştu, işaret parmağı Livy'nin burnuna bastırıyor ve sertçe itiyordu. "Düşünmene gerek yok." Annesinin sesi alçak ve tehlikeliydi. "Sadece çeneni kapalı tut ve akıllı ol. Anladın mı beni?"

Livy annesine baktı. Sert siyah gözler ona baktı. Tıpkı Livy'ninkiler gibi gözler.

Livy tek kelime etmeden arkasını döndü ve dışarı çıktı.

Dört kadın mutfak masasına oturdu ve birbirlerine baktılar. Kew sonunda onlara, "Bu işi çirkinleştirecek," diye haber verdi.

Sanki Joan bunu zaten bilmiyormuş gibi.

Joan kızını hiçbir zaman gerçekten anlamadığını itiraf eden ilk kişi olacaktı. Denemek zahmetine de katlanmamıştı. Tüm bu sanat konuşmalarının, bir şeyin kaç mal olduğu ya da nasıl alınıp satılabileceği ve elde edilen paranın ilgili herkes arasında eşit olarak nasıl paylaştırılacağıyla hiçbir ilgisi yoktu. Joan, Damon ve ailelerinin her iki tarafı için de sanatın anlamı buydu. Yine de Livy kendisinin gerçek bir sanatçı olduğuna inanıyordu. Resimler çekiyor ve insanların bunları evlerine asmak için para ödemelerini bekliyordu. Bazıları da ödedi. Joan o meraklı kaltak Jackie Jean-Louis'nin "Livy'nin geleceğini tartışmak" için birden fazla kez evine geldiğini açıkça hatırlıyordu.

Livy'nin geleceği mi? Joan her zaman onun geleceğinin de kendisinin, kız kardeşlerinin, erkek kardeşlerinin, onların annelerinin, teyzelerinin, amcalarının ve daha nicelerinin geleceği gibi olacağını düşünmüştü. Ama Jean-Louis ve o gülünç ailesi, Livy buna gerçekten inanıncaya kadar sanat meselesini tekrar tekrar ileri sürmeye devam ettiler. Ve o da Joan kadar inatçıydı. Bu yüzden Joan onunla mücadele etmenin bir anlamı olmadığını biliyordu. Onun yerine gitmesine ve ne isterse yapmasına izin verecekti. Sanat okulu mu? Elbette. Neden olmasın? Süslü dergiler için fotoğraf çekme işi mi? Her neyse.

Livy Livy olarak kalacağı için bu konuda onu rahatsız etmenin bir anlamı yoktu.

"Peki," diye hırladı Joan, "o Kowalski'lere hayat sigortası parasını vermeyeceğim. O *benim* kocamdı."

"Eski kocası," diye hatırlattı Kew.

Joan kız kardeşine kaşlarını çatı.

Li-Li uzun, manikürlü tırnaklarını masaya vurdu. "Kesin şunu. O kızın ne *yapacağını* bilmemiz gerek."

Joan güldü. "Sana ne yapacağını söyleyeyim." Kız kardeşlerinin her birine ve teyzesine baktı. "Babasına bunu yapanı yakalamak için bu dünyayı paramparça edecek."

Li-Li Teyze başını salladı. "O zaman işi iptal etmeliyiz." Yeğenleri ona bakıp paranın parmaklarının arasından kayıp gittiğini düşününce ekledi: "Eğer bu durumu kontrol altında tutmak istiyorsan Chuntao, o zaman kalıyoruz. Şefkatli bir aile böyle yapar ... ve biz de şefkatli bir aile gibi davranıyoruz."

Joan kız kardeşlerine baktı. "Haklı. Şefkatli bir aileymişiz gibi davranmakta çok başarılıyız."

9. BÖLÜM

Livy uçaktan indi ve havaalanına doğru ilerledi. Hiç bavulu yoktu. Sadece güvenilir sırt çantası ve bir sürü acı.

Ama dairesine dönme ve başına geleceklerle yüzleşme düşüncesi Livy'nin kalabalık JFK'nin ortasındaki boş bir koltuğa düşmesine neden olan kabus oradaydı.

Orada ne kadar oturduğu ve hiçbir şeye bakmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama sonunda cep telefonuna bir mesaj geldi. İlk başta, onu minibüsün yanında bıraktığından beri kendisiyle temasa geçmeye çalışan Vic olduğunu düşünerek mesajı görmezden gelecekti. Ama sonra yine de bakmaya karar verdi.

Merhaba. Ben Blayne. Düğünle ilgili bir toplantıya gelebilir misin?

Livy bunun muhtemelen kötü bir fikir olduğunu bilmesine rağmen, hiçbir şey yapmak istemediği bir düğünle ilgili bir toplantıya gitmenin eve dönmekten çok daha iyi olduğunu fark etti.

Livy ayağa kalkıp çıkışa ve bir taksi bulma umuduyla taksiye doğru yöneldi. Ama bir dakikadan kısa bir süre sonra durdu ve arkasına baktı. İşte o zaman havaalanı güvenliğinin kendisini takip ettiğini fark etti.

Nedenini bilmiyordu. Hiçbir şey yapmamıştı. Sonra yine Toni, Livy'nin morali bozuk olduğu zamanlarda bıyık altından hırlamaya ve ters ters bakmaya eğilimli olduğunu söylemişti.

Şu anda bunu yapıp yapmadığını Livy bilmiyordu. Yine de vücudunu güvenlik ekibine doğru salladı, onlar geri çekilip içgüdüsel olarak ellerini silahlarının üzerine koyduklarında sırtıttı.

Livy arkasını dönüp havaalanından çıktı ve onu Manhattan'a götürebilecek ilk taksiye bindi.

Shen odasına girer girmez Vic bir anda uyandı.

Shen, "Chicago'dan dönen bir uçağı var," dedi. Onun hareketlerini bilgisayarından elinden geldiğince izliyordu. Ama Livy, evrenin geri kalanının aksine, cep telefonu ya da sosyal medya aracılığıyla nerede olduğunu pek belli etmiyordu. Bu yüzden Shen'in onu bulmak için daha çirkin yollara başvurması gerekiyordu.

Vic Livy'nin Chicago'ya gitmiş olmasına şaşırmıştı. Bildiği kadarıyla Livy'nin orada hiçbir bağlantısı yoktu. Ailesi yoktu. Ama biraz araştırdıktan sonra Kowalski'lerin ve Yang'ların Amerika'nın her yerinde ve pek çok ülkede güvenli evleri olduğunu öğrendi. Bu güvenli evlerin tam olarak nerede olduğunu ise Vic bulamamıştı.

Yine de Livy'nin ailesini aramasını tuhaf bulmuştu. Onu tanıdığı süre boyunca hiçbir şey için ailesine gitmemişti. Herhangi bir yardıma ihtiyacı olduğunda Toni'ye ya da Toni'nin ailesine giderdi. Başka hiç kimse onun işine yarayacak gibi görünmüyordu. Vic de dahil.

Onu aramaya, mesaj atmaya, e-posta göndermeye... her şeyi denemişti. Livy onu bir kez bile geri aramadı. O dairede ne gördüğü ya da neden onunla konuşmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama Shen'den onun geri döndüğünü duymak kendini biraz daha iyi hissetmesini sağlamıştı.

Vic yataktan kalktı ve hızlı bir duş almak için banyoya yöneldi.

"Nereye gittiğini biliyor musun?" Shen sordu.

Vic durdu ve pandayla yüzleşti. "Hiçbir fikrim yok."

"Buraya gelmeden önce dolaplarınızı kontrol ettim. Livy yok." Bunu duyunca hayal kırıklığına uğrayan Vic, "Önce Spor Merkezi'ni deneyeceğim," dedi. "İyi plan. Ayrıca Dee-Ann'e ne olduğu hakkında bilgi verecek misin?"

devam ediyor mu?"

Vic bir an düşündükten sonra, "Muhtemelen hayır," diye karar verdi.

"Muhtemelen de iyi bir plan. O kadın beni korkutuyor."

Livy, Midtown'daki Van Holtz Steak House'un özel yemek salonuna girdi ve büyük masanın etrafındaki sandalyelerden birine oturdu.

Masada şimdiden altı kişi vardı. Blayne, Gwen, iki yaşlı kedigil ve Livy'nin Carnivores hokey takımındaki çalışmalarından tanıdığı müstakbel damatlar Lock MacRyrie ve Bo Novikov.

Blayne masanın karşısından Livy'ye el salladı ama o daha konuşmadan düğün organizatörü, Livy'nin Cella Malone'un annesi olduğunu duyduğu bir Dişi Kaplan, parlak altın rengi gözlerini Livy'ye dikti.

"Vay, vay. Pahalı düğün fotoğrafçısı değil mi bu? Bize katılabildiğine sevindim."

"Barb," dedi Blayne kediciğe. "Kibar olacağına söz vermiştin."

"Müşterilerimden faydalanılmasından hoşlanmıyorum."

"Livy benden asla faydalanmaz! O benim en yakın arkadaşlarımdan biri!"

Barb başını salladı. "Blayne, bunu herkes için söylüyorsun." "Çünkü bu doğru." Sırıttı. "İnsanlar beni seviyor."

"Bu kadının fahiş fiyatını sorun etmediğine inanamıyorum, Bo."

"Zamanında geleceğini biliyorum," dedi Novikov açıkça. "Bu da onu her kuruşuna değer kılıyor. Şimdi şu düğünün geri kalanını bir programa bağlayabilsem-"

"Bu eğlenceli olacak Bo," diye karşı çıktı Blayne. "Zamanında geldiğimizi hissedebilmen için bunu bir tür kâbus olayına dönüştürmeyeceğim."

"En azından belli bir saatte başlaması için çok şey istediğimi sanmıyorum."

"Bu şey bizim düğünümüz."

"Tam bir kaos olacak gibi görünüyor. Kaos!"

Livy tartışmalara pek aldırmış etmedi. Onun yerine masanın karşısındaki dişi kaplana bakmakla meşguldü. Yanındaki dişi aslan -Livy'nin derbi maçlarından birinde tanıştığı Gwen'in annesi- sessizce onu izliyordu ama Livy onun iyi bir dövüş beklemekten mutlu olduğunu söyleyebilirdi.

"Mantıksız davranıyorsun!" Blayne arkadaşına bağırdı.

"Mantıksız mı *davranıyorum*? Hızla çılgın bir olaya dönüşen bu olaydan bir düzen bekleyerek mi?"

Hâlâ Livy'ye bakmakta olan Dişi Kaplan aniden kaşlarını kaldırdı. Livy'nin saldırgan bulduğu bir hareketti bu.

Livy sakin ve makul bir tavırla masanın üzerinden atladı, dişlerini çıkardı, pençeleri parlak ahşapta oyuklar açtı.

Büyük boz ayı kolları Livy'nin etrafını sarıp onu masadan çektiğinde neredeyse tüm dişleri ve pençeleri kükreyen dişi kaplanın yüzüne gömülmek üzereydi. Çoğu boz ayı gibi Lock da şaşırtıcı derecede hızlı ve zekiydi, Livy'nin kollarını iki yanına sıkıştırdı, böylece Livy ne ona ne de başka birine pençe atabildi.

Livy Dişi Kaplan'a tıslarken ve herkes ona bakarken Bo Novikov başını salladı. "Livy haklı. Bu toplantı çok uzun sürüyor."

Şimdi herkes Novikov'a bakıyor, yedi-bir hokey oyuncusunun ayağa kalkışını izliyordu. "Antrenmanım var."

Novikov dışarı çıktı ve Livy de bunun iyi bir fikir olduğuna karar verdi. MacRyrie'den uzaklaştı. Sırt çantasını aldı ve omzuna astı.

Blayne ve Gwen'e, "Bana ne zaman ihtiyaç duyacağınıza dair bir program gönderin," dedi. Sonra da restorandan dışarı çıktı.

Livy dışarı çıktıktan sonra nereye gitmesi gerektiğini düşündü. Dişi kaplanla ilişkiye girememiş olması kendini boşlukta hissetmesine neden olmuştu.

Böylece Livy uzun zamandır yaptığı en mantıksız şeyi yaptı.
. . eve gitti.

BÖLÜM 10

Livy dairesinin kapısını itti. Sertçe itmesi gerekiyordu... çünkü kapının önünde bir ceset vardı.

Omzunu kullanarak itti ve kuzenlerinden biri sonunda yuvarlandı. uzaklaşarak Livy'nin içeri girmesine izin verdi.

Bira, şarap, votka ve viski şişelerinin; neredeyse boş abur cubur torbalarının; kusmuk ve kan birikintilerinin üzerinden geçti. Yine de Livy, kral kobra ayaklarının arasında sürünene kadar bu partinin ne kadar kötü bir hal aldığını anlamamıştı.

Zehirli yılanlar getirmişlerdi. Livy'nin zaman zaman karşı çıkmadığı bir bal porsuğu-kaydırıcı lezzeti. Yine de komşularının tuvaletlerinden sürünerek çıkan kral kobralarla karşılaşmak istemediklerinden emindi.

Livy oturma odasından geçip kısa koridordan mutfığa doğru yürüdü. Kapı girişinde durdu. Melly yerde sızmış, karnının üzerinde yarısı yenmiş bir puff adder yatıyordu.

Kuzeninin yanına çömelen Livy, Melly'nin yüzündeki saçları nazıkçe itti. "Melly? Tatlım? Beni duyabiliyor musun?"

Melly yavaşça gözlerini açtı ve Livy'ye baktı. Gülümsedi. Tam o sırada Livy onun yüzüne bir yumruk attı.

Melly sallanarak ayağa kalktı ve Livy'yi de kendisiyle birlikte yere sürükledi. Livy'nin diğer kuzenleri sarhoşluktan uyanıp onları ayırmaya çalıştılar.

Ancak tamamen ayık olan Livy kuzenlerini itmeyi başardı ve Melly'yi elbisesinin önünden tuttu. Kuzenini kaldırdı ve onu tekmeleyerek ve çığlıklar atarak banyoya sürükledi.

Livy klozetin kapağını kaldırıp Melly'nin kafasını suyun altına soktuğunda, diğer kuzenleri Livy'yi kollarından ve saçlarından tutmuş, geri çekiyorlardı.

Melly tuvaletten atladı, siyah-beyaz saçları sıırılsıklamdı, nefes nefese kalmıştı. Sonra Livy'nin üzerine yürüdü.

Kollarını kendisini tutan ellerden çeken Livy kuzeninin üzerine atıldı. Hırlayarak ve tıslayarak banyodan çıkıp yatak odasına, yatak odasının karşısına, yatak odasının penceresinin yanına ... ve sonunda yatak odasının penceresinden *dışarı* çıktılar.

Kavga etmeye devam eden çift, siyah-beyaz bir sedanın tavanına sertçe inene kadar on altı kat aşağı düştü. Livy sırt üstü yere düştü ama hemen ters döndü ve kuzeninin kollarını dizleriyle tutarak Melly'yi altına sıkıştırdı.

Livy kuzeninin yüzüne ve boynuna defalarca vururken uzaktan kendisine bağırان sesler duydu ama tüm bunları duymazdan gelmeyi seçti.

Sonunda eller Livy'yi kavradı ve geri çekti.

Biri eğildi ve Melly'ye yardım etmeye çalıştı. Livy'nin onun bir polis olduğunu anlaması bir saniye sürdü. Melly'nin bunu fark edip etmediğini bile bilmiyordu Livy. Tek bildiği, kuzeninin çığlık atarak ona saldırmaya başladığıydı: "*Bırakın beni! Bırakın beni!*"

"Seni küçük *zayıf* orospu," diye tısladı Livy, bal porsuklarının bilmediği daha büyük bir hakaretti bu.

"Seni nankör fahişe!"

"*Ben mi nankörüm?*"

"*Zayıf*, nankör bir fahişe!"

Livy kollarını kendisini tutan kişiden çekti ve kuzeninin üzerine atladı. Onu ve Melly'yi tutan polisi sertçe yere serdi.

Livy kuzenini defalarca yumruklarken uzaklardan yine kendisine bağırان sesler duydu ama yine görmezden gelmeyi tercih etti.

"Vic! Vic!"

Vic arkasını döndü ama tek gördüğü kendisine doğru yürüyen iri yarı, ağaç gibi sporculardı. Ancak tüm bu cüssenin arasında el sallayan bir kol vardı.

Adamlar yanından geçip gidene kadar bekledi, birkaçı önünde durdu, Vic'in hareket etmesini bekliyorlardı ama o kimse için hareket etmeyecekti. Özellikle de hiçbir mantıksal düzeyde anlamadığı bir spor olan hokey oyuncularını için.

Oyuncular uzaklaştığında Vic, Toni'nin kendisine doğru koştuğunu görebildi. Arkasında da Ricky Lee yürüyordu.

"Seni bulduğuma çok sevindim," dedi Toni Vic'e ulaştığında, eli Vic'in kolundaydı.

"Neyin var?"

"Yardıma
ihtiyacım var."

"Elbette."

"Rusya'ya gitmem gerek. Hemen."

"Şey-" diye söze başladı, Toni'nin güvenlik ekibinin bir parçası olarak Rusya'ya geri dönmekten kendisini kurtaracak bir bahane arıyordu. Livy'yi hâlâ bulamamıştı ve ona ne olduğunu öğrenene kadar hiçbir yere gitmeye niyeti yoktu. Ama Livy'nin kaybolduğunu söyleyerek Toni'yi telaşlandırmak da istemiyordu.

"Ama az önce bir telefon aldım," diye devam etti Toni, sesinde biraz panik vardı. "Livy hapiste."

Şoke olan Vic, "Ne? Ne oldu böyle? *Ne zaman* oldu bu?"

"Önemli değil. Sadece onu çıkarmam gerek."

"Sorun değil. Kefaletini ben ödeyeceğim."

Toni kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. "Hayır, hayır. Rusya'ya gitmeni istiyorum. Livy'yi hapisten *ben* çıkaracağım."

Vic bakışlarını Toni'nin arkasında duran kurda çevirmeden önce bir an Toni'yi inceledi.

Reed o sinir bozucu sırtışıyla Vic'e kadının ciddi olduğunu söyledi.

"Saygı bile duymadığım bir spor için o Rus ayılarıyla pazarlık yapmamı mı istiyorsun?"

"Tabii ki hayır," dedi kadın bıkkınlıkla. Ve bu lanet olası konuşmaya daha yeni başlamışlardı. "Ben oraya varana kadar onları oyala yeter."

"Anlıyorum. Ve bu mantıklı... nasıl?"

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Sen Rusya'ya gidip Livy'nin kefaletini ödememe izin vermek yerine, sen Livy'yi hapisten çıkarırken *benim* Rusya'ya gidip ayıları *oyalamamı* mı istiyorsun? Bunun neresi mantıklı?"

"Çünkü Livy'nin başı belaya girdiğinde onu ben idare ediyorum."

"Hayır. Sen paten kayarken kavga eden o saçma sapan et kafalıları idare ediyorsun. Korkunç kardeşlerini de idare ediyorsun. Livy'yi sen yönetmiyorsun. Yönetmemelisin de, çünkü o yetişkin bir kadın."

"Öyle diyorsun ama nerede o? Hapiste!"

"Onun iyi kararlar veren yetişkin bir kadın olduğunu söylemedim. Ama sırf sen arkadaşını hapisten çıkarırken ben bir avuç huysuz Rus ayısını oyalayayım diye on yedi saatlik bir uçuşa katlanıp sonra da ona hapse girmesinin ne kadar kötü bir şey olduğu konusunda nutuk çekecek değilim."

"Bu kadar duygusuz olduğuna inanamıyorum!"

"Sana istediğini vermediğim için mi duygusuz davranıyorsun?"

"Ben de tam olarak bunu kastediyorum!"

Reed kıkırdarak kolunu Toni'nin omuzlarına doladı. "Bunu duymak istemediğini biliyorum, sevgilim -"

"Hayır!" Toni tersledi. "İstemiyorum."

"Ama Vic haklı. Bu anlaşma çekip gidemeyeceğin kadar büyük. Bu takımın şimdiye kadar yaptığı en önemli anlaşmayı imzalamak üzeresin. Bunu riske atmak istemezsin."

"Ama çekip gitmiyorum. Sadece Vic'e soruyorum-"

"Hayır," dedi Vic sakince. "Rusya'ya gitmeyeceğim. Bunun için değil. Zubachev seni bekliyor ama ya *ben gidersem?*" Vic, Rus şekil değiştiren takım sahibinin programındaki bu küçük değişikliğe vereceği tepkiyi düşünerek başını salladı. Ivan Zubachev, çoğu boz ayı gibi -Rus ya da başka türlü- değişikliklerle arası iyi değildi. Herhangi bir değişiklikte. Hem de hiç. "Kendimi ateşe vermeyi tercih ederim, Antonella."

Toni ayağını yere vurdu, büyük olasılıkla "yanlışlıkla" uçağını kaçırana kadar bu konuyu tartışmaya hazırды. En azından Vic onun bilinçaltındaki planının bu olduğundan emindi.

"Vic-"

"Unut gitsin, Toni," diye araya girdi Vic, bu tartışmayı sürdürmek istemiyordu. Bunun yerine Toni'nin başını okşadı. Eli büyük olduğu için Toni'nin başının tamamını ve yüzünün büyük bir kısmını kaplıyordu. "Her şey yolunda, küçük köpek. Arkadaşınla senin için ben ilgileneceğim."

Toni Vic'in elini tokatladı. "Bu o kadar kolay değil, biliyorsun."

"Eminim değildir," dedi Vic uzaklaşırken, onun gizliden gizliye "köpek havlaması" dediği şeyi görmezden gelmeyi seçerek. Yapmak zorundaydı; sesi dayanılmaz derecede bağırmaya başladığında içindeki kedi bir şeyleri tırmalamaya başlamak istiyordu. Ve kesinlikle hiç kimse onun pençelerini serbest bırakmasını istemiyordu.

Toni uzaklaşırken ona bağırmaya devam etti ama o yine de dinlemeyi reddetti. Sorunu halledecekti. Lanet kadın daha ne isteyebilirdi ki?

Ama asansöre bindiğinde, Toni'nin eli açık kapıya çarparak kapanmasını engelledi. "Öylece çekip gidemezsin," dedi ona.

Vic, Shen'in bitmesi ihtimaline karşı her zaman yanında bulundurduğu bir kutu bambu çubuğu çıkardı. Kutu bir sigara paketini andırıyordu ama üzerinde "Yoldaki Dev Panda için Bambu!" yazıyordu.

"Şimdi," diye devam etti Toni. "Yapmanız gereken şey-"

Vic kutuyu birkaç adım öteye fırlattı. Toni konuşmayı kesti, kutuya ve Vic'e baktı, gözleri uyarıcı bir şekilde kısıldı. "Ben bir çakalım, Barinov," diye hırladı. "Ben aptal bir Labrador av köpeği değilim-"

Bir karaltı yanlarından hızla geçti, kutunun üzerine atladı, birkaç metre öteye yuvarlandı, nispeten küçük ayaklarına geri sıçradı ve kutuyu muzaffer bir edayla havaya kaldırdı.

"Bunu sen düşürdün!" dedi güzel kurt köpeği zıplayarak yanlarına gelirken. Kutuyu Vic'e uzattı ve Vic de kaşlarını kaldırarak Toni'ye baktı.

Çakal gözlerini kapadı ve bir nefes verdi.

"Merhaba Toni!" diye cıvıladı kurt köpeği.

Bir süre sonra Toni, "Merhaba Sarışın" diye cevap verdi.

Blayne'in gülümsemesi kayboldu ve dudağı kıvrıldı. "Ben *Blayne*!"

"Her neyse."

Blayne Vic'e odaklandı, gülümsemesi hızla geri döndü. "Ee, neler oluyor?" diye sordu.

"Livy polisler tarafından alındı," dedi Vic, Blayne'in kendisiyle ilgisi olmayan herhangi bir duruma verdiği aşırı tepkilerden birinin Toni'nin dikkatini Vic'in uzaklaşmasına yetecek kadar dağıtmasını umarak.

"Olamaz!" Blayne'in elleri kısa süreliğine ağzını kapattı, gözleri irileşmişti. "Bu sabah toplantıda gösterdiği tepkiden sonra bunun olmasından korkuyordum."

"Sen neden bahsediyorsun?" Toni sordu.

"Düğünle ilgili toplantımıza geldi ve kuduz bir sincap gibi Bayan Malone'un peşine düştü. Ve eğer bilmiyorsan söyleyeyim, sincaplar tanıdığım tüm yırtıcı hayvanlardan çok daha acımasızdır."

"Livy neden düğününüzle ilgili bir toplantıda olsun ki?" Toni kısa bir süre gözlerini kapadıktan sonra, "Ondan yine nedimelerinden biri olmasını istemedin, değil mi?" diye sordu.

"Bana o dolabı fırlattıktan sonra olmaz."

Vic elini kaldırdı. "Özür dilerim. Bu konuda açıklığa ihtiyacım var. Livy sana dolap mı fırlattı? *Dolap* mı?"

"Evet. Bir derbi maçından sonra soyunma odasıındaydık. Ona nedimelerimden biri olmasını teklif ettim -bunu bir iltifat olarak kabul edeceğini varsayarak- ama hiçbir şey söylemedi. Onun yerine dolaplara doğru yürüdü, bir tanesini kaldırdı ve *bam!* Bir de baktım ki dolaptan kaçıyorum."

Sırıttı. "İyi ki çevikmişim!"

Vic başını salladı. "İyi bir şey."

"Bu yüzden ona nedime olmayı teklif etmedim." "Güzel," dedi Toni.

"Onun yerine, düğün fotoğrafçım olmasını istedim!"

Vic asansörden çıktı ve Toni ellerini Blayne'in boğazına dolamadan onu yakaladı, kollarının arasına aldı ve hırlayan çakalı vücuduna yasladı.

Blayne tökezleyerek geri çekildi. "Ne oluyor lan?"

"Sen," diye tükürdü Toni. "Zamanımızın en iyi fotoğrafçılarından birinden *düğün* fotoğrafçınız olmasını mı istediniz?"

"Ona para ödemeye niyetliyim!"

"Mesele bu değil! Ansel Adams'tan bebek partinizi fotoğraflamasını ister miydiniz? Ya da Renoir'ın yatak odanızı boyamasını?"

"Şey ... eğer bugün hayatta olsalardı ve bu tür bir şey için-" Çakal pençeleri neredeyse yüzünü parçalayacakken Blayne geriye doğru eğildi. "*Mantıksız davranıyorsun!*"

Vic, Toni'yi pençe menzilinden uzaklaştırmak için geri çekildi ve neredeyse Ricky Lee'ye çarpıyordu.

"Kadınım la ne yapıyorsun, dostum?" diye sordu kurt sakince. "Onu Blayne'i öldürmekten alıkoyuyorum."

"Blayne'i kim öldürmek ister ki?"

"Blayne Livy'den düğün fotoğrafçısı olmasını istedi."

Ricky Lee başını salladı. "Benim Toni'm ailesinin yetenekleri konusunda çok korumacıdır. Livy'yi de ailesinden sayıyor. Blayne senin yanında olduğun için şanslı. Ben senin kadar hızlı değilim. Şimdi, neden onu ben almıyorum?" Ricky Lee kollarını uzattı ve Vic de çakalı ona verdi. "Ben de ikimizi Rusya'ya giden uçağa bindireyim. Sen Livy'yi hallet."

"Hallederim."

Şimdi Ricky Lee'nin kollarında güvende olan Toni dudaklarını büzdü ve iki adama da ters ters baktı. "Bu çok saçma. Beni yere bırak, Ricky."

"Hayır." Eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Seni havaalanına götürelim, sevgilim."

"Bekle-"

"Livy'yle ben ilgilenirim," diye söz verdi Vic, onu rahatsız eden şeyin bu olduğunu biliyordu.

"Sadece Livy ile ilgilenemezsin. Onu ve kuzenlerini dışarı çıkarmalısın. İnan bana, Kowalski kuzenlerini hapiste bırakamazsın. Birlikte kapana kısılmaktan hoşlanmazlar. Birbirlerini parçalarlar ve sonunda kendilerini gerçek hapisanede bulurlar."

"Merak etmeyin. Ben her şeyi hallettim."

"Ve," diye devam etti, "onları dışarı çıkardıktan sonra Livy'yi Melly'den uzak tutman gerekecek. Bir süre hapiste kaldığında gerçekten huysuzlaşıyor ve Melly Livy'yi sinirlendirmek için basılacak her düğmeyi biliyor."

"Ben hallederim. Şimdi uçağını kaçırmadan önce git." "Vic-

"

"Git."

Ricky Lee onunla birlikte yürürken Toni, "Sinirlendiğinde dengesizleşiyor," diye uyardı. "Ve bir düvenin düğün fotoğrafçısı olmasının istenmesi onu üzecektir!"

Blayne ayağını yere vurdu. "*Hâlâ mantıksız davranıyorsun!*"

"İstediğin buydu, değil mi?" Melly, kuzenleri ve Livy'nin tanımadığı diğer birkaç tam insan kadınla paylaştıkları hücrede gözleri Livy'ye kilitlenmiş, onu suçluyordu. "Beni tekrar burada görmek için. Ait olduğumu düşündüğün yere."

"Bence senin ait olduğun yer rehabilitasyon merkezi ya da maksimum güvenli bir akıl hastanesi."

"Sen çok kötü bir kaltaksın Livy!"

"Ben mi kötüyüm? Evimi dağıttın."

"Ailem ve birkaç arkadaşım küçük bir parti verdim. Neden bu kadar gerginsin?"

"Küçük bir partide kobralar ve puff adders olmaz." "Ve kara mambalar," diye mırıldandı Livy'nin kuzeni Jocelyn.

Livy, dünyanın en ölümcül yılanlarından birinin savunmasız komşularının su tesisatında sıçradığı düşüncesiyle dehşet içinde gözlerini kapadı. "Sen," diye hırladı Melly'ye, "*evrenin* bu tarafındaki en aptal dangalak olmalısın."

"*Acıkmıştım!*" Melly bağıarak karşılık verdi.

Livy ellerini kaldırdı. "Şu anda seninle gelemem. Aklımda çok şey var ve-" Melly, "Yuh," diye şarkı söyledi, sesi kötü bir alaycıydı. "Babam öldü, bu yüzden herkes bana acımalı."

Jocelyn'in gözleri büyüdü. "Vay canına. Oraya gitmiş," dedi diğer kuzenlere. "Yani ... gerçekten oraya *gitmiş*."

"Kapa çeneni," diye tersledi Melly Jocelyn'e.

"Ama kim babasını yeni kaybetmiş birine bunu söyler ki?" Joce talep etti. "Kim?"

"Livy her zaman kaltağın tekiydi. Damon Amca'nın ölmesi bu konuda hiçbir şeyi değiştirmez."

Livy hiçbir şey söylemedi. Hareket etmedi. Hırlamadı, hırlamadı ya da tıslamadı. Ama gerçek bir bal porsuğu, bir HB arkadaşının bomba gibi patlamak üzere olduğunu anlamak için bu uyarı işaretlerine asla ihtiyaç duymazdı. Jocelyn hızla Livy'nin önünde diz çöktü ve ellerini Livy'nin dizlerinin üzerine koydu. "Yapma."

"Neyi yapmayayım?"

"*Livy*." Jocelyn başını yana eğdi. "Sana izin veremem."

Kuzenini inceleyen Livy sordu: "Melly'nin nefes almaya devam etmesini önemseydiğin için mi? Yoksa yetenekleri yüzünden mi?"

"Saçmalama Liv." Kowalski kuzenlerinin en yaşlısı ve en olgun olanı Jocelyn uzandı ve Livy'nin yanağını nazikçe okşadı. "Eğer yetenekleri olmasaydı, anaokulundan mezun olmadan önce onu ben öldürmüş olurum. Ama bu, türümüzün en zayıfını yok etmeye yönelik içgüdüsel ihtiyacımızın ötesine geçiyor. Bu yüzden sana izin veremem. Anladın mı?"

Livy bir nefes verdi ve başını salladı. Ayrıca. Kendi kuzenini öldürecekse bunu güvenlik kameraları ve çok sayıda tanık olmadan yapmalıydı.

Livy'nin sözsüz yanıtından tatmin olan Jocelyn gülümsedi ve ayağa kalktı. Döndüğünde Melly orada duruyordu.

"Anaokulundayken beni öldürebilir miydin?" Jocelyn cevap vermeyince Melly hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

Jocelyn iğrenerek Livy'ye baktı, gözleri şaşı olmuştu.

"Aynı kanı paylaştığımıza inanamıyorum," diye fısıldadı Jocelyn Melly'ye, sonra da çekip gitti.

Livy birinin burnunu çektiğini duydu ve arkasına hapsediği parmaklıklara baktı. Orada duran ve havayı koklayan kutup ayısının yüzünü tanıdı. Koyu kahverengi gözleri yavaşça ona odaklandı.

"Olivia."

"Crushek."

Üniformalı bir polisi işaret etti. Kapı açıldı ve Livy ayağa kalktı. "Onları getirmeliyim," dedi kuzenlerini işaret ederek.

"O zaman getir onları."

Ayı döndü ve uzaklaştı. Livy ve kuzenleri omuz silkerek onu takip ettiler. Asansörlere yaklaşmışlardı ki başka bir sivil polis koşarak yanlarına geldi.

"Hey! Crushek! Öylece-"

Crushek adamla yüzleştirdi ve ona baktı. "Neyi yapamam?" Crushek sordu.

Tam insan yutkundu. "Bu ... kadınlar ..." Crushek gözlerini kırptırdı. "Ne olmuş onlara?"

"İki subayımızı hastanelik ettiler." Crushek Livy'ye baktı. "Sen ne yaptın?"

"Kuzenimle benim arama girdiler ama o kadar da büyük bir olay değildi. Birkaç kırık burun, birkaç kırık parmak ve biraz zedelenmiş ego . . ama herkes hayatta."

"Bunu bir daha yapma," dedi ona, büyük, küt bir parmağını göstererek. "Anladın mı?"

"Evet."

Crushek diğer polise baktı. "Artık bunu yapmayacaklar." "Bak Crushek, insanları buradan öylece çıkaramazsın. . ." O temizledi boğazını sıktı, tekrar denedi. "İnsanları buradan çıkarın. . ." Bir boğaz temizleme daha. "Ne zaman istersen..." O amansız kutup ayısı bakışıyla aval aval baktı ve birkaç dakika sonra ellerini havaya kaldırdı. "Ne istersen onu yap," diye tersledi yürümeye başlamadan önce.

Crushek kaşlarını çatarak Livy'ye, "Bu da neydi böyle?" diye sordu. "Eminim önemli bir şey değildir," dedi Livy.

"Evet. Muhtemelen haklısın. Hadi gidelim." Kutup asansörlere doğru yürüdü.

"Hiçbir fikri yok, değil mi?" Jocelyn sordu.

"Çoğu ayı gibi o da tamamen habersiz." Livy omuz silktilti. "Onu sevimli yapan da bu zaten."

Kuzenleri uzaklaştı ve Livy de onu takip etmek üzereydi ki omzunun üzerinden Melly'ye baktı. Küçük aptal bir polisle konuşuyordu. Kızın elinde

Poposunu masasına dayamıştı ve eğilmişti, böylece üst kısmı muhtemelen ona sütyensiz göğüslerinin çok güzel bir görüntüsünü veriyordu.

Livy kısa bir süre kaltağı burada bırakmayı düşündü ama bunu daha sonra annesinden duymak istemiyordu. Bu yüzden ona doğru yürüdü, Melly'yi başının arkasından yakaladı ve saçlarından tutarak masadan çekti.

Livy onu asansörlere doğru sürüklerken Melly kavga etmek yerine dedektife el salladı ve kıkırdayarak "Ara beni!" diye seslendi.

BÖLÜM 11

Aracına yaslanan Vic, yanında duran tam insan dişiye baktı.

"Bu konuda bana yardımcı olduğunuz için size gerçekten minnettarım," dedi.

Dez MacDermot ona gülümsedi ve bir gözünü ögle güneşine karşı kısarak kapattı. "Hiç sorun değil. Zaten şu anda Crushek ve benim için işler oldukça sakın."

"Dee-Ann'den duyduğuma göre patronları ve Cella Whitlan davasından çekilmişler. Nedenini biliyor musun?"

"Hayır. Ama bizim departman da bizi zorlamıyor. Bu garip, çünkü bir süredir Crush'la beni *sadece* bu dava üzerinde çalıştırıyorlardı. Ama Dee-Ann sessizce bizim için bu konuyu araştırdığınızdan bahsetti."

"Evet. Sadece kendi başıma bir şey bulabilir miyim diye bakıyorum."

"Ben ve Crush sana yardım edebilirsek bana haber ver. Whitlan'ın tüm bu saçmalıklardan sıyrılabilmesi beni rahatsız ediyor. Whitlan'ın yakalanmasını istemeyen pek çok kanun adamı olduğuna dair söylentiler duydum. Whitlan'ın yakalanması halinde kariyerleri zarar görecek bazı üst düzey adamlar."

Frankie "Fare" Whitlan'ın yasadışı işlerini korumak için polisleri kullandığı ve yoluna çıkan diğer suçluları ispiyonladığı ortaya çıkmıştı.

Yine de bunların hiçbiri, her türden ve her cinsten şekil değiştirenin bu orospu çocuğunun peşine düşmesinin nedeni değildi. Çünkü dünyadaki en başarılı şekil değiştiren avcılığı işlerinden birini yürütüyordu. Whitlan, fahiş bir ücret karşılığında aslan, ayı, kaplan, kurt... *her* türden şekil değiştireni içeren bir av düzenleyebilirdi. Ve sıkı avcılar için, şekil değiştirenler nihai avdı. Avcının gücü ve kuvveti, başparmak sahibi insanların zekâsıyla birleşmişti.

Whitlan'ı kendi türü arasında "en çok aranan" yapan şey, sayısız şekil değiştirenin zengin insanların evlerinde doldurulmuş ve sergileniyor olmasıydı. Bu yüzden koruma ajanslarından herhangi birinin bu adamı geri çekmesi garipti.

"Burada olan şeyin bu olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi? Bizim tarafımızdan birinin Whitlan'ı korumaya çalıştığını?"

Dez Vic'in sorusu karşısında şaşkınlıkla biraz sarsıldı. "Hayır. Hiç de öyle düşünmüyordum. Ya sen?"

"Hayır ama bir şeyler döndüğünü hissediyorum."

Kadın homurdandı. "Her zaman bir *şeyler* oluyor. Siz her zaman böyle karmaşık politikalara karışıyorsunuz."

"Doğru."

Crushek yan kapıdan çıktı, Livy ve diğer altı bal porsuğu dışısı de arkasındaydı.

Vic Livy'yi incelerken Livy onu gördü ve ona doğru ilerlemeye başladı. Yüzündeki iyileşmekte olan morluklara rağmen gayet iyi görünüyordu.

Ta ki diğer porsuk dişilerinden biri Livy'ye bir şey söyleyene kadar. Sadece Livy'nin duyabileceği bir şey. Ama her ne söylendiyse, bu kadarı yeterliydi.

Livy hınzırca bir hızla döndü, açık eli fırladı ve diğer dişinin suratının tam ortasına bir tokat attı. Sertçe. O kadar sertti ki, darbe diğer dişinin tökezlemesine ve kısa süreliğine dizlerinin üzerine düşmesine neden oldu. Yine de hızla ayağa kalktı ve Livy'ye saldırdı.

"Crush!" Dez kutuplara seslendi.

"Ne?"

Arkasındaki kadınlara işaret etti ve Crush döndü, gözleri şok içinde açıldı. Ama o kıpırdayamadan diğer dişiler araya girerek kuzenleri ayırdı ve birbirlerinden uzaklaştırdı.

Vic eliyle onları işaret etti, şimdi Melly'yi Livy'nin tokatladığı kişi olarak tanıyordu.

Dişiler Vic'in önüne geldiğinde Vic şöyle dedi: "Dinleyin hanımlar. Bunu çok hızlı yapacağım. Kefaletle serbest bırakılmadınız. Aksine, serbest bırakıldınız ve tutuklanmanızla ilgili tüm kayıtlar silindi."

Melly iki yumruğunu da havaya kaldırdı. "Devam et!"

"Dur bakalım," diye araya girdi Vic, Melly kendini yenilmez hissederek yürüyemeden.

Vic, Dez'i işaret etti. "Bu Dedektif MacDermot. Siz bayanlara Livy'nin dairesine kadar eşlik edecek ve orada bıraktığınız pisliği temizleyecek."

"Siktir et onu," diye tersledi Melly.

"Temizleyeceksiniz," diye devam etti Vic, "yoksa Dez *sizi*"
"Melly'yi işaret etti." "Hapishaneye geri dön."

Dez elinde tuttuğu bazı kâğıtlara baktı. "Melanie Kowalski. Burada güzel bir sayfan var, Mel." Başını kaldırıp Melly'yi inceledi. "İçki mi içtiniz, Bayan Kowalski? Çünkü burada okuduklarıma göre, yargıç-"

"Pekâlâ, pekâlâ!" Melly kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Onun dairesini temizleyeceğim." Sonra birdenbire gözyaşlarına boğuldu. "Bana neden bu kadar kötü davrandığınızı anlamıyorum!"

Vic'in gördüğü şey çok hızlıydı. Ama gördüğünü biliyordu. Melly'nin kuzenlerinin ona nasıl baktığını. Eğer tam kan bal porsuğu olsalardı, Melly'yi zayıf olduğu için parçalayıp yok ederlerdi.

"Oooo ... tamam." Vic Dez'e baktı. "Neden sen ve Crush hanımları Livy'nin dairesine götürmüyorsunuz?"

"Tamamdır."

Vic, kuzenlerini takip edemeden Livy'nin kolunu yakaladı. "Hay di. Benimle geliyorsun."

"Gelemem," dedi Livy.

"Melly'yle kalamazsın." "Tamam. O zaman başka bir yere giderim."

"Benimle gelememenin bir nedeni var mı?"

"Çünkü şu anda sadece ellerimi sıksa boynuna dolamayı ve bayılana ya da ölene kadar seni boğmayı düşünebiliyorum."

Vic kaşlarını çatarak boştaki elini boynuna götürdü. "Kimsenin bana cılız bir boynum olduğunu söylediğini sanmıyorum. Bebekken bile. İlkokuldayken bana Koca Boyunlu Vic derlerdi."

"Sorun sen değilsin," diye itiraf etti Livy. "Sadece kuzenime olan hislerimi sana yansıtıyorum, ki bunun pek adil olmadığını kabul ediyorum. Ama ben ... inanılmaz derecede gerginim."

Vic bunu bir an düşündü. "Gergin mi? Bir turist gelip sana J Trenini nasıl yakalayacağını sorsa, onu sokak ortasında öldüresiye dövecek kadar mı gerginsin?"

Livy omuz silkti. "Muhtemelen."

Vic yolcu kapısını açtı. "O zaman içeri girsen iyi olur."

"Evet, ama-"

"İçeri. Benim 'cılız boynum' seninle başa çıkabilir. . ama günübirlik ziyarete gelen zavallı bir tam insan? Muhtemelen o kadar şanslı olmayacaktır. O yüzden kışını kaldır ve arabaya bin."

"Sanırım haklısın." Livy arabaya doğru yürüdü. "Peki nereye gidiyoruz? Senin evine mi?" diye sordu.

"Hayır. Başka bir yere. Orayı seveceksin."

Livy cipe binmeye başladı ama durup Vic'e baktı. "Bütün bunlar için minnettarım, ama hâlâ konuşmaya hazır değilim."

"Seni rahatlayabileceğin bir yere götürüyorum. Bu kadar. Ayrıca, evimdeki bir sürü porsuk deliğini tamir edecek havada değilim."

Gülümsemesi küçüktü ama oradaydı. Ve o gülümsemeyi görmeye ne kadar ihtiyacı olduğuna şaşırırdı.

BÖLÜM 12

Livy uyandığında nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Gözlerindeki uykuyu kırıştırarak pencereden görünen manzaraya odaklanmaya çalıştı. Birkaç dakika öylece baktıktan sonra Livy sonunda Vic'e, "Hangi cehennemdeyiz?" diye sordu.

"Massachusetts."

Livy kafasını çevirdi. "*Neredeyiz?*" "Büyük Massachusetts eyaletinde."

Adamın sesi o kadar neşeliydi ki, kız onu yere sermek istedi. "Neden büyük Massachusetts eyaletindeyiz?"

"Seni dinlenebileceğin bir yere götürebileceğimi düşünüyordum. Baykal Gölü'nü düşündüm."

"Baykal Gölü mü?" Livy aval aval adama baktı. "*Sibiry'a*'da mı?" "Evet. Ama bu çok fazla yolculuk demek."

Livy bu saçma ifadeye cevap veremeden, adam birkaç üniformalı polis tarafından tutulan bir barikata yanaştı.

"Harika," diye mırıldandı Livy. "Daha fazla polis."

"Yardımcıları," diye düzeltti Vic. "Ve kibar ol."

Vic cipini durdurdu ve camı indirdi. Polislerden biri yaklaştı, ön kolunu camın çerçevesine dayadı ve içeri bakmak için eğildi. Çünkü *çok* eğilmesi gerekiyordu ve kafası neredeyse açık pencerenin tamamını dolduruyordu. Livy bunun bir ayı olduğunu biliyordu. Devasa kafası her gün okula giden bir çocuğu korkutacağı için ıssız bir yerde yaşamak zorunda kalan ayılardan biriydi.

"Beni ayıların bölgesine mi getirdin?" Livy sordu.

Vic omuz silkti. "Burası dünyada kendimi tamamen rahat hissettiğim birkaç yerden biri. Ve ben kendimi rahat hissedersem, senin de benim yanımda rahat hissedeceğini varsayıyorum."

"Ve bu mantık senin için işe yarıyor mu?" "Şimdilik."

Şerif yardımcısı önce Vic'e, sonra Livy'ye, sonra tekrar Vic'e baktı.

"Orada ne var, Barinov?" Şerif yardımcısı havayı kokladı, geniş burnu rahatsız edici miktarda ses çıkarıyordu. "Kokuyu tanıyamadım. Ve küçük kasabamıza herkesin girmesine izin vermeyiz."

"Bu Livy. Bal porsuğu."

Şerif yardımcısının sırtışı genişti. "Bal porsuğu mu? *Gerçek* bir tane mi?" diye sordu *gerçek* bir coşkuyla. "Hey, çocuklar," dedi diğer yardımcılara, "burada gerçek bir bal porsuğumuz var!"

Polis memurları aniden cipin etrafında toplandılar ve hepsi Livy'yi görebilmek için aracın içine bakmaya başladılar. Sanki aniden bir karnaval gösterisine dönüşmüştü.

İlk şerif yardımcısı, "Çok şirin bir şey," dedi. Sonra da Livy'nin bir insanda gördüğü en uzun kolu taksinin diğer tarafına uzattı ve Livy'nin yüzüne "coochie-coo" yapmaya çalıştı.

Livy o dev sosis parmaklardan uzaklaştı ve tısladı, ekstra uyarı olarak dişlerini gösterdi. Bu uyarı ayının kıkırdamasına neden oldu. Kıkırdadı. Sekiz yaşında bir çocuk gibi. "O çok tatlı bir şey! Ona sarılmak istiyorum! Sarıl ona! Sarıl ona! Sarıl ona!"

Livy Vic'e baktı. "Artık eve gidebilir miyiz?"

"Hayır. Rahatlaman gerek. Ayrıca . . . tatlım!"

"Senin evinde bal bulabilirim."

"Ben de evimde daha fazla delik açabilirim. Hayır, teşekkürler." Vic yardımcısına sordu, "İçeri girebilir miyiz, Mike?"

"Elbette. Festivalin bu hafta sonu boyunca devam edeceğini unutmayın. Başladı bile." Şerif Yardımcısı Mike Livy'ye el salladı. "Güle güle, tatlı şey!"

Diğer şerif yardımcılarından biri ağır görünümlü, sağlam bir beton bloğu çekerek yoldan kaldırdı ve Vic yoluna devam etti. Yolun aşağısında ...
. bir yere gidiyordu.

Kafası karışan Livy, "Bu da neydi böyle?" diye sordu. "Ne neydi?"

"Çoğu şekil değiştiren bana kur yapmaya çalışmaz."

"Burası sadece ayıların yaşadığı bir kasaba. Dışarıdan gelen şekil değiştirenlere alışık değiller. Ve çok azı bal porsuğu görmüştür."

"Yani?"

"Yani ... senin sevimli olduğunu düşündü."

"Biri bana sevimli olduğumu söylediğinde, genellikle bir kadın kadar sevimli olduğumu kastederler. Sanki doldurulmuş bir oyuncak kadar sevimliymişim gibi davrandı. Sanırım beni kucaklamak istedi," dedi iğrenerek.

Vic omuz silktili. "Aslında bunu görebiliyorum."
"Kapa çenenli."

Vic arabayı kasabanın içine çekti ve ağaçlarla çevrili cadde boyunca uzanan boş alanlardan birine park etti.

Motoru kapattı ve aracın dışından kasabayı işaret etti. "Honeyville'e hoş geldiniz."

Livy'nin gözleri kafasının içinde o kadar geriye kaydık ki Vic kalıcı olarak kör olacağından endişelendi.

"Biliyorum. Sadece ayıların yaşadığı bir kasaba için oldukça açık ama merak etmeyin," diye söz verdi. "Kasaba adının hakkını veriyor. Burada bir dizi bal satıyorlar. Yabancı ve yerli. Ve kendi markaları-"

"Lütfen konuşmayı kes."

Vic sustu, çünkü Livy böyle kibar davrandığında ... bunun nedeni insanları incitmeye başlamak üzere olmasıydı.

Cipten indi ve etrafına bakındı. Ailesi onu ve kız kardeşini ilk kez tatile götürdüğünden beri bu kasabayı hep sevmişti. Annelerinin kedi, Vic ve Ira'nın da melez olduğu düşünüldüğünde, ayılar aileye her zaman şaşırtıcı derecede misafirperver davranmıştı. Bir sonraki kasabadaki kedi bölgesinin aksine.

Ama oraya gitmeye hiç niyeti yoktu. Kediler onu orada istemiyorsa, parasını da istemedikleri kesindi. Ayrıca ayıların balı vardı.

Vic cipinin etrafından dolaştı, Livy'nin elini tuttu ve kadını arkasından çekerek yürümeye başladı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu kadın.

Vic cevap verme zahmetine girmedi. Bunun yerine onu en sevdiği mağazaya götürdü ve içeri girdi. Tezgâhın arkasındaki kadın ona baktı ve hemen gülümsedi.

"Vay anasını! Vic Barinov!" diye haykırdı. Günde en az üç kez ot içen altmış yaşındaki hippie boz ayısı Rita Thompson kollarını iki yana açtı. "Gel lan buraya!" Vic'i gerçek bir ayı sarılmasıyla kavradı, altı onluk dişi ayı onu sıkıca kavıyordu. "Burada ne işin var senin?"

"Arkadaşımın bir molaya ihtiyacı vardı ve ben de gidecek daha iyi bir yer düşünemedim."

Rita etrafına bakındı, sonra tezgâhının üzerinden Livy'ye doğru eğildi. "Oh! İşte buradasın!"

"O kadar da küçük değilim."

"Bir hobbit gibisin!" Rita biraz daha eğildi. "Senin de ayakların kıllı mı?"

Rita ve Vic güldüler ama Livy ona ters ters bakınca Vic durdu.

"Rahatlamıyorum!" Livy hırladı.

"Özür dilerim." Rita'ya döndü. "Aslında buraya senin lezzetli-"

"Nesin sen?" Rita, Vic'in sözünü keserek Livy'ye sordu. "Tilki olmadığın çok açık." Tezgâhın etrafında yürüdü ve kokladı, kaşlarını çattı. Tekrar kokladı. Yine kaşlarını çattı. Sonra Rita eğildi ve Livy'nin başının üstünden kocaman bir koku aldı. Livy'nin insan dişlerinin yerini keskin, sivri, çoklu dişler aldı ama saldırmak yerine, "Bayan, eğer benden uzak durmazsanız, kokudan kör olana kadar anal koku bezlerime doldurduğum her şeyi serbest bırakacağım," dedi. Rita Livy'den uzaklaştı ve Livy sözlerini şöyle bitirdi: "Ve inan bana *günlerce* kimse dükkânına gelmeyecek."

"Bir bal porsuğu," diye tersledi Rita, Vic'e dönerek. "Kasabamıza bir bal porsuğu mu getirdin?"

"O benim arkadaşım ve benim korumam altında ve kimseye saldırmayacağına söz veriyor. Değil mi Livy?"

"Hayır."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Rita. "Kimseye saldırması umurumda bile değil. Onlar ayı!" Rita ellerini çırpı, işaret parmaklarını birbirine bastırdı ve Vic'e doğrulttu. "Ama kovanlarımızı *yağmalayamaz*."

"Tabii ki kovanlarınızı basmayacak. Değil mi Livy?"

"Hayır."

Vic, Livy'ye bir dişini gösterdi ve Livy gözlerini devirdikten sonra, "İyi. Kovanlarını basmayacağım."

"Gördün mü Rita? Endişelenecek bir şey yok. Söz veriyorum, satın almak için buradayız. Hem de çok.

Arkadaşımı neşelendirmeye çalışıyorum."

"Sana iyi şanslar," diye mırıldandı Rita onlara dönmeden önce. En iyi sahte gülümsemesini takındı ve kollarıyla geniş bir jest yaptı. "Lütfen. Bakın. Dünyanın dört bir yanından gelen ballarımız var ama yerel ürünlerimizi de unutmayın. Ve sunduğumuz her şeyi denemekten çekinmeyin."

Livy gözlerinden başka hiçbir yerini oynatmadan Rita'nın sunduğu her şeyi inceledikten sonra, "Kullanabileceğim bir dolabınız var mı?" diye sordu.

Vic, Dişi Ayı'ya bir tomar para bıraktıktan sonra, Rita dükkânın arkasındaki evinin mutfağını kullanmalarına izin verdi. Seçebilecekleri elliden fazla bal varken Livy lavabonun altındaki dolabın içine, Vic de inanılmaz uzunluktaki bacaklarını önüne uzatarak dolabın dışına oturdu.

Livy itiraf etmeliydi ki, bunlar şimdiye kadar yediğı en lezzetli ballardı. Sadece farklı bal türleri değil, her türlü şeyle aşılannış ballar da vardı. Çikolata, ahududu, fıstık ezmesi, tarçın... liste uzayıp gidiyordu.

Daha da iyisi ve Vic'in hakkını vermek gerekirse, bir kez bile ona neler olduğunu sormadı. Whitlan'ın kızından ya da onunla ilgili herhangi bir şeyden bahsetmedi.

Bunun yerine, Dişi Bozayı'nın mutfağında oturup bal yediler ve saçma sapan şeyler hakkında sohbet ettiler. Spor gibi.

"Vic, "Ortaokulda altmış beş ve iki yüz elli kilo olup da futbol ya da basketbol takımlarına *girememenin* ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsin," diye yakındı. Müdür bu konuda ailemi aradı. Bay Lawrence. Amerikan deneyiminden tam anlamıyla yararlanamadığım için çok endişeliydi; babam da ona siktir olup gitmesini söyledi. "Oğlum," dedi Vic ağır bir Rus aksanıyla, "senin zayıf Amerikan sporlarına ihtiyacı yok. O bir Rus! Ayıyla dövüşür!" Bay Lawrence," diye devam etti Vic normal sesiyle, "tam bir insandı, bu yüzden bunun çok abartılı olduğunu düşündü, ama aslında dışarıda ayılarla dövüşüyordum. Kuzenlerim o sonbahar Moskova'dan ziyarete gelmişlerdi ve arka bahçede beni bir güzel dövüyorlardı."

"Aaaah, aile."

"Hazır bahsetmişken... Kokulu Melly?"

Livy bu lakap karşısında kıkırdadı. "Bunu Shen'den mi aldın?"

"Tabii ki. Peki kuzeninin olayı ne?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, neden hapisteydi?"

Livy normalde aile üyeleriyle ilgili bu tür sorulara cevap vermezdi ama burada, Massachusetts'te, Honeyville adlı bir kasabada, yabancı bir ayının mutfağında oturmuş elli çeşit bal yerken ... "*Neden olmasın?*" diye düşündü.

"Melly hapisteydi çünkü erkek arkadaşının onu görmezden geldiğini düşünüyordu, bu yüzden başka bir adamla takıldı. Başkasıyla yatmak işe yaramayınca da kendi kaçırılmasını ayarladı."

"Özür dilerim," diye araya girdi Vic, ağzının önünde bir kaşık limonlu bal duruyordu. "Ne yaptı?"

"Kendi kaçırılmasını ayarladı. Çok da ayrıntılı bir plandı. FBI olaya dahil oldu, olay yerinde kan vardı ve 'kaçıranlar'dan gelen telefonlar -parmaklarıyla tırnak işareti yaptı-" 'kaçıranlar' taleplerini ilettiler ve o da erkek arkadaşının aslında sahip olmadığı para yüzünden bunu yapmaya ikna ettiği adamlarla birlikte yaklaşık altı mil ötede bir tatil köyündeydi. Ve bundan sonra bile onu büyük olasılıkla bir bilek darbesiyle serbest bırakmaya hazırdılar çünkü onun deli olduğunu ama Bedford Akıl Hastanesine yatırılacak kadar deli olmadığını anladılar. Ama sonra ceza duruşmasına sarhoş geldi. O kadar sarhoştur ki savunma masasına takılıp düştü ve balyozun üzerine bir sürü votka kustu, bu da yargııcı kızdırdı. On sekiz ay ceza aldı ama birkaç gün önce öğrendiğim kadarıyla sadece on ay yatmış."

"Vay canına," diye mırıldandı, limonun ekşiliğinden yanakları biraz içine çekilmişti. "Bu *çok* çılgınca."

"Bu Melly. Çılgın Melly." Livy kaşığı kaldırdı. "Bunlar dünyanın en *inanılmaz* ballar tattım."

"Biliyorum."

"Gerçi birkaç tanesini senin evinde yedim. Şimdi neden sürekli oraya gittiğimi anlıyorsun."

"Şimdi hepsini yediğinde neden bu kadar huysuzlandığımı biliyorsun. Balımı seviyorum."

Evin içinde bir yerde bir kapı açıldı ve Livy metal şangırtısına benzer bir sesin kendilerine doğru geldiğini duydu. Bir iki dakika sonra tam bir zırh giymiş bir erkek kutup mutfağına girdi. Kral Arthur zırhı gibi.

Kutup ayısı, canlı renklerde bir tüyle tamamlanmış miğferini masanın üzerine koydu. Başını yavaşça çevirip Livy ve Vic'e bakana kadar bir saniye orada durdu.

"Victor."

"Merhaba Ken."

"Mutfağımda ne yapıyorsun?" "Karının balını yiyorum."

"Oh. Tamam."

"Neden zırh giyiyorsun?"

"Bu hafta sonu kasabada Rönesans Fuarı var. Sen de gelmelisin. Jousting bu akşam başlıyor."

"Teklifin için teşekkürler, ama arkadaşımın isteyeceğinden emin değilim-"

Livy Vic'in kucağına uzanana kadar emekledi. "Mızrak dövüşü m  var?" diye sordu kutba.

"Elbette var. Bizim için tüm hafta sonunu kapsayan bir şey. İlk rauntlar bu gece başlıyor." "Herkes katılabilir mi?"

"şey-"

"Hayır Livy," dedi Vic.

"Sessiz ol." Livy hızla dolaptan dışarı fırladı. "Bana bir zırh ve bir at ayarlayabilir misin?" diye sordu ayıya.

"Sanırım  yle, ama bu panayırda tilki dövüşü yok."

"Tilkilerle d v ş mek istemiyorum." Livy sırttı. "Ayılarla d v ş mek istiyorum."

BÖLÜM 13

Vic bunun olduğuna inanamayarak başını salladı. "Bunun ne kadar çılgınca olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Livy bir kask daha taktı ama o kadar büyüktü ki başının etrafında dönüyordu bir top gibi. "Bunu söylemeye devam edebilirsin, ama bu hiçbir şeyi değiştirmmez." "Öldürülmeye mi *çalışıyorsun*? İntihara mı meyillisin?"

"Başımı koruduğum sürece . . . İyi olmalıyım." "İyi olacak mısın? Bu harika Livy." "Bunu yapmam gerek."

"Neden? Aklı başında biri neden bunu yapmak istesin ki?"

Dövüş hazırlanan tüm ayılar zırhlarını giymeyi bırakıp Vic'e odaklandılar. Vic de onlara baktı. "Evet," diye meydan okudu. "Buna siz de dahilsiniz."

"Bunu mahkeme kararıyla aldığım öfke yönetimi dersinde öğrendim. Saldırganlığınızı nasıl gidereceğiniz hakkında. Yoga, koşu, boks, Krav Maga, Muay Thai... hiçbiri işe yaramıyor. Ama daha önce hiç mızrak dövüşü denemedim. Bu yüzden mızrak dövüşünü deneyeceğim."

"Ama ayılara karşı dövüşeceksin Livy." İçinde bulundukları çadırı işaret etti. "Yani, şuradaki adama baksana."

Sekiz metrelik kutup ayısı Vic'in kendisinden bahsettiğini anladı. "Hey! Neden beni işaret ediyorsun? Bir çeşit ucubeymişim gibi mi? Bu sadece duygularımı incitiyor, dostum!"

"Hadi oradan," diye homurdandı Vic.

"Kedigilliğin ortaya çıkıyor," diye uyardı Livy.

"Çünkü mantıklı davranmıyorsun ve şurada iki metre boyunda, dört yüz kiloluk mızramız bir bebek onu pençelerimle parçalamam için bana yalvarıyor."

"Çok kabasın!" diye yakındı kutup.

Vic oraya gidip salağa ne kadar kaba olabileceğini göstermek üzereydi ki Livy kolundan yakaladı.

"Seni kızdırıyorum diye onu dövmeye kalkma."

"Beni dövebileceğini kim söyledi?" diye sordu kutup.

"*Ben* seni dövebilirim," diye karşılık verdi Livy. Kutup ona öylece bakınca, "Kanıtlamamı ister misin?" diye sordu.

Kutup, çadırdan çıkmadan önce bir an bunu düşündü. "Bir kask bulmama yardım et," diye emretti Vic'e.

Vic iç geçirerek bir sıra kaska doğru yürüdü. "Bunu neden yaptığını bilmiyorum," dedi. Kasklardan birini kaptı. "Üzgün olduğunu biliyorum ve hazır olduğunda bana nedenini söyleyeceğini de biliyorum. Ama bu kadar aptalca bir şey yapmak-" Kaskı kafasına yerleştirdi. Tam oturmuştu.

Vizörü kaldırdı, sırttı. "Nasıl görünüyorum?"

"Ölümü karşılıyormuşsun gibi."

"Bana olan inancın yüreklendirici."

"Gidip seyircilerin arasına otursak ve başka bir yüzyıla ait kıyafetler giymiş insanlarla alay etsek olmaz mı? Bilirsin işte... normal şekil değiştirenlerin yaptığı gibi?"

"Çoğu zaman evet derdim ama bunu yapmam gerekiyor. Ve eğer hayatta kalırsam, benimle gerçekten gurur duyacaksın."

"Ya yaşamazsan?"

"Beni yaktır ve aileme şehri terk ettiğimi söyle. Bundan daha iyisini hak etmiyorlar."

"Peki ya Toni?"

Livy bir nefes verdi ve başını salladı. "Evet, her şeyi kendi başına çözecek ve sonra ... evet, sen öldün."

"Yine... bu neden *benim* üzerime geliyor?"

Livy omuz silkti, kınındaki kılıcını aldı ve dışarı çıktı. "Hey," dedi tembel bir ayı Vic'in arkasından, "sen hokey oynamıyor musun?"

"*Hayır, oynamıyorum!*" Vic kükredi.

"Vay canına," dedi tembel ayı ondan uzaklaşarak. "Sen tam bir şirret melezsın."

Livy, panayır çalışanlarından birinin kendisi için tuttuğu ata baktı. Şöyle bir baktı ve "Ciddi olamazsınız" dedi.

"Bunlar iki şey için yetiştirilmiş atlar. Zırhlı büyük adamların ağırlığını taşımak ve şekil değiştirenlerin kokusu karşısında paniğe kapılmamak. Bir şeyler kanıtlamaya çalışan küçük bir feministe yardım etmek, yetiştirme sürecinde başarılabacaklar listemizde yoktu," diye bitirdi.

Livy atın altına baktı ve sordu, "Bu da ne? Kötü görünüyor."

Panayır çalışanı Livy'nin neye baktığını görmek için eğildi ve işte o zaman Livy kılıcının kabzasını çalışanın kaval kemiğine sapladı. Bir şeyin çatırdadığını duydu ve adam kükreyerek tek dizinin üzerine düştü. Adam daha geriye düşmeden Livy onun omuzlarına tırmandı ve kendisi için fazla büyük olan ata bindi.

Şimdi hıçkırarak ağlayan ayıya baktı. "Yardımanın için teşekkürler."

Vic hazırlık alanına doğru yürüdü ve onu görünce durdu.

"Daha önce hiç ata bindin mi?" diye sordu.

"Hayır. Gittiğim özel okulda atlar vardı. Binicilik dersleri zorunluydu ve beden eğitimi dersimizin bir parçasıydı ama ne zaman onlara yaklaşısam atlar beni yere sermeye çalışıyordu. Sonunda, izin almak zorunda kaldım."

"Ama şimdi senin için çok büyük olana bineceksin, böylece .
. . mızrak dövüşü mü?"

"Planım bu." Biri eline bir mızrak verdi. Ağır ve çok uzundu ama Livy onu tuttu. "Nasıl görünüyorum?" diye tekrar sordu.

"İntihara meyilli."

"Eğer olumsuz olacaksan ..." Livy
eyerin üzerinde kıpırdandı.

"Ne?" Vic sordu.

"Keşke bu zırhı giymek zorunda olmasaydım. Derimi kaşındırıyor."

"O zırhı çıkar kadın, yine de mızrak dövüşü yapmaya kalkarsan seni öldüresiye döverim."

Livy başını salladı. "Kurnazca."

"Ben kurnaz değilim. Kurnaz olduğumu hiç söylemedim. Aptalca bir şey yapacağından mı endişeleniyorsun? Evet. *Bu* doğru."

"Bal porsuğu uyandı!" diye seslendi biri.

"Uyandım." Livy atın başının arkasına baktı. "Artık gidebilirsin," dedi hayvana.

Vic başını ellerinin arasına aldı.

Kıkırdarak topuklarıyla atın yanlarına vurdu ve sahaya doğru sürdü. Doğru, lüks özel okulunda ata binmemiş olabilirdi, ama bu beden eğitimi öğretmenin Livy'den nefret eden bir sürtük olmadığı anlamına gelmiyordu, öyle ki on dört yaşındaki çocuğu bütün ders boyunca oturtup diğerlerini izletmişti. O zamanlar Livy Bayan Webb'den nefret ediyordu ama şu anda yeni keşfettiği bir takdir duygusu vardı.

Livy yerini aldıktan sonra etrafındaki kalabalığa baktı. Panayır şaşırtıcı derecede büyüktü ve çok sayıda katılımcısı vardı. Yandaki kasabanın kedileri bile Honeyville Yıllık Rönesans Panayırı'na geliyordu.

Ve görünüşe göre mızrak dövüşü en popüler atraksiyondur; derme çatma arena çoktan dolmuştu ve izleyiciler artmaya devam ediyordu.

"Bal sopası?"

Yedi ayaklı, yaşlı bir boz ayı yanında duruyordu, yüzü kocaman bir sakal ve uzun kahverengi ve gri saçlarla gizlenmişti. Başka bir hippi olduğunu tahmin ediyordu. Rita gibi.

Livy uzatılan bal çubuğunu aldı, ucunu ısırıp ve içindeki balı emerken boz ayı bir süre onu inceledikten sonra sordu: "Siz bal porsuklarının sert olduğunu biliyorum ama o küçük bedenini toprağa gömeceğimizi biliyorsun, değil mi?"

"Evet. Bunu biliyorum."

"Aldırmıyor musun?"

"Muhtemelen olması gerektiği kadar değil." Omuz silkti. "Bazı sorunları çözmeye çalışıyorum."

"Ahhh. Anlıyorum." Boz ayı eğildi. "Şey, ben ve çocuklar bir şey düşündük. Bu ilk mızrak dövüşü gecesini yapmamızın nedeni, geri kalanımızla iyi bir mızrak dövüşü yapmadan önce her zaman yan taraftaki kedilerle uğraşmak zorunda olmamız. Kedigiller bu panayıra çok para getiriyor, bu yüzden onlara katlanıyoruz. Ama bu biraz sıkıcı oluyor."

Livy yine etrafına baktı, seyirciler hâlâ ayılarla birlikte büyüyordu.

"Kedileri dışarı çıkarmamı istiyorsunuz, değil mi?" diye sordu Livy.

"Kedi aşağılaması ve ayı eğlencesi bir arada. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Benim bundan çıkarım ne olacak?" Çünkü günün sonunda Livy hâlâ annesinin kızıydı.

"Rita'nın dükkânından bir yıllık en sevdiğin balı mı?"

Livy'nin aklına hemen tarçınlı bal geldi ve ürperdi. Ama iyi bir ürpermeydi bu. Lezzetli, bal dolu bir ürperti.

"Ben varım."

Boz ayı onun bacağını okşadı. "İyi eğlenceler, tatlım." Livy şunu yapmayı planlıyordu.

Vic kollarını mızrak dövüşü alanını çevreleyen kalabalıktan ayırmak için kullanılan tahta bariyerlere dayadı ve Livy'yi izledi.

Onun neyin peşinde olduğunu bilmiyordu. Bunu neden yapıyordu? O lanet kadının dairesine girdiğinde ne olmuştu? "O senin kız arkadaşın mı?" Rita ona sordu.

"Kim? Livy mi?" Başını iki yana salladı. "Hayır, hayır. Sadece bir arkadaş. İyi bir arkadaş," diye hızla ekledi. "Onun arkasındayım ya da her neyse. Ama sadece ... um biz sadece ... bilirsin ..."

Rita elini onun omzuna koydu ve başını koluna yasladı. "Nefes al, tatlım. Nefes al. Her şey yoluna girecek."

"Başlama, Rita."

Güldü. "Her zaman en tuhaf şeylere telaşlanıyorsun." "Livy tuhaf bir şey değil. Ancak şu anda intihara meyilli."

"O iyi olacak. Sadece kedilere karşı geliyor." Vic Rita'ya baktı ve o da hemen ekledi, "Alınmak yok."

Evet, aylar onun yarı kedi olduğunu unutmayı seviyordu ama bu yine de çoğu kedinin onun için yapmak istediğinden daha fazlaydı.

Livy mızrağını ağırlığına alışmaya çalışıyormuş gibi kaldırdı. "Bu çılgınlık," diye homurdandı Vic. "Aptalca ve çılgınca."

"Bal porsuklarına aptal dendiğini daha önce hiç duymamıştım."

Vic, Rita'nın daha fazlasını söylemesini bekledi. Rita konuşmayınca ona baktı ve omuz silkti. "Gerçekten. Onlara aptal dendiğini hiç duymadım."

Vic iç geçirerek dikkatini tekrar sahaya verdi, tam işaret verilmiş ve mızrak dövüşü başlamıştı. Livy mızrağını indirdi ve atını dörtnala mahmuzladı. En azından bu sefer atı gitmeye ikna etmeye çalışmamıştı.

İki atlı, mızrakları diğerinin kalkanına çarpana kadar birbirlerine doğru hücum etti. Livy atının sırtına düştü ama yerini korudu. Ancak rakibi irkilmiş bile görünmüyordu. Gerçi kafasındaki miğferden bunu anlamak zordu.

Livy ve rakibi bariyerin sonuna kadar at sürüp tekrar birbirlerine döndüklerinde kalabalık tezahürat yaptı. Livy'nin kasklı kafası yana doğru eğildi ve Vic onun rakibini ölçüp biçtiğini anladı. Kendisine verilen yeni mızrağı yeniden kavradı ve eyerinin üzerinde biraz kıpırdandı. Sonra başını salladı.

İşaret verildi ve iki binici birbirlerine doğru hücumla geçti. Livy mızrağını rakibine çarpmadan birkaç saniye önce biraz indirdi ve onu atından fırlatarak sert bir şekilde yere düşürdü.

Kalabalıktaki ayılar çılgına döndü. Kediler o kadar da değil. Ama en azından tıslamama nezaketini gösterdiler.

Ne yazık ki, mızrak dövüşü akşama doğru ilerledikçe, bu nezaket uzun sürmedi. Livy önüne çıkan her kediyi atından düşürürken bu böyle devam etmedi. Leopar. Bobcat. Çita. Bengal kaplanı. Puma. Böyle devam etti. Sonunda, bir molanın sonunda Livy'nin yanından geçip büyük dişlerini göstererek yüzüne doğru kükrediğinde ondan hoşlanmadığını açıkça belli eden iri bir erkek aslan kalmıştı.

Livy ona bakmadı bile. Ayılardan birinin onu kucağına alıp tekrar atına bindirmesine izin verdi.

İşaret bir kez daha verildi. Atlılar saldırdı ve mızrakları aynı anda birbirlerine çarparak ikisini de bineklerinden düşürdü. Vic bunun yolculuğun yeniden yapılması anlamına geldiğini düşündü ama dehşet içindeydi, bu özel Rönesans Panayırı mızrak dövüşünün eski usul kurallarını seviyor gibiydi.

Livy ve aslana silahları verildi. Aslan şimdi elinde tuttuğu gürzü savurdu, miğferini yırttı ve Livy'ye doğru tekrar kükredi.

Livy önce kendi gürzüne, sonra da aslana baktı.

"Uh-oh," dedi Vic.

"Ne?" Rita sordu.

Ama Vic cevap vermeye zahmet etmedi. Livy onun yerine gürzünü yere atıp tahta bariyerin üzerine zıplayarak ve küçük, zırhlı bedenini şaşkın aslanın üzerine fırlatarak cevap verdiğinde değil. Livy aslanın kafasına sarılıp miğferini fırlatıp ağzını kocaman açarak küçük ama keskin dişlerini aslanın devasa kaşının tepesine geçirmeden saniyeler önce meşale ışığında parıldayan Livy tökezleyerek geri çekildi.

"Owwwwww!" diye bağırdı aslan. "Alın şunu üzerimden! Alın şu çılgın kaltağı üzerimden!"

Rita elinin içine doğru kıkırdadı. "Oh, onu seviyorum!"

Aslan Livy'yi kafasından kopardı ve tarlanın bir ucundan diğerine fırlattı. Livy birkaç metre yuvarlandı, durdu, sıçradı ve tekrar kedinin üzerine geldi. Aslan tökezleyerek geri çekildi, Livy onu yakaladı. Livy şimdi onun yüzünü ısıırıyordu, pençeleri onun altın sarısı saçlarına saplanmıştı, kalabalığın tezahüratları kedinin çığlıklarını neredeyse bastırıyordu, "Saçlarım! Benim güzel, güzel saçlarım! *Alın şunu üstümden!"*

Mızrak dövüşü hakemlerinden ikisi, biri çita -ki zaten aslanları hiç sevmezlerdi- diğeri güneş ayısı, birbirlerine baktılar ve ayı öneride bulundu,

"Saçı için üç yaşında bir kız gibi çılgılık atmak mı? Bu bana otomatik bir kayıp gibi geliyor."

Çita başını salladı. "Sanırım bu konuda seninle aynı fikirdeyim."

Güneş ayısı öne çıktı ve kulağa gülünç gelen eski bir İngilizceyle seslendi: "Bu meydan okumayı Bayan Bal Porsuğu kazandı!"

Bu sözler söylenir söylenmez Livy dişlerini aslanın suratından çekti ve yere düştü. Kan tükürdü ve rakibine göz ucuyla bile bakmadan sakince uzaklaştı. Sanki artık onun için var olmamış gibiydi.

Rita ona, "O muhteşem," dedi. "Delinin teki."

"Ama *inanılmaz derecede* deli."

Vic kısa süreliğine gözlerini kapadı. "Kapa çeneni, Rita."

Livy'nin bir sonraki rakibinin siyah bir dişi ayı olduğu ortaya çıktı. Livy daha önce kedilerle yaptığı her şeyi yaptı ama siyah ayının mızrağı ona saplanınca Livy atından uçarak hakemlerin yanından geçti ve alanı çevreleyen tahta bariyere çarptı. Mızrağın çarptığı kısım çarpmanın etkisiyle parçalandı ve Livy kırık bir tahta yığınının altında kayboldu.

Kalabalık sessizleşti, tüm gözler Livy'nin düştüğü yere çevrildi. Tam bir dakika boyunca kimse kımıldamadı. Kimse tek kelime etmedi. Vic bile. Çok şaşırmıştı. Dehşete düşmüştü.

Ama sonra tahta hareket etti ve Livy'nin kolu aniden havaya kalktı, bir başparmağı havaya kalktı. Kalabalık kendini kaybetti; tezahüratlar, kükremeler ve tepinmeler etrafındaki her şeyi sarstı.

Vic ona doğru koşmadan birkaç saniye önce nefesini bıraktı. O ve diğer birkaç kişi ona ulaşana kadar odunları ve enkazı kaldırdı.

Vic çömelerek Livy'nin kaskının burun siperini kaldırdı. Yüzü kanla kaplıydı ama gözleri açık ve tetikteydi ve gülümsüyordu.

"Deli," diye uyardı Vic. "Sen delisin."

"Evet ama yine de bir *yıl* boyunca bedava bal alacağız. Önemli olan da bu değil mi?"

"Aslına bakarsan, Olivia ... *hayır!*" Vic sağlıklı bir bağırıyla sözlerini bitirdi.

BÖLÜM 14

Vic Livy'yi bu gece için tuttuğu evdeki kanepenin önüne oturttu. Rita'nın kiralık evlerinden biriydi. Esrar içen bir hippie olabilirdi. Ama kapitalistti. Kardeşinin Livy'yle yaptığı bedava bal anlaşmasını öğrendikten sonra bir gecelik kullanım için fahiş bir para talep etmişti ama Vic şimdi New York'a geri dönecek değildi. Sadece trafik bile onu cinayete sürükleyebilirdi.

Yavaşça ilerleyen Vic, Livy'nin miğferini çıkardı; mızrak dövüşünde bunu yapmak istememişti. Onun yüzünü görünce yüzünü buruşturdu. Artık kan kurumuştı ve mızrak dövüşleri sırasında aldığı sayısız yara ve kesigi görebiliyordu.

"O kadar kötü mü?" diye sordu.

"Evet." Deli biriyle uğraşırken neden lafı dolandırırdı ki? Zahmete girmenin bir anlamı olduğunu düşünmüyordu.

"O zaman senin yerinde olsam zırhımın geri kalanını çıkarmazdım."

"Yapmak zorundayım. Kaburgalarından hiçbirinin önemli bir yeri delmediğinden emin olmalıyım. Yarın seni her yerde kanlar içinde ölü bulmak istemem."

"Şey, sen böyle söyleyince ..."

Vic Livy'yi yana çevirdi ve göğüs zırhının kemerini açabilmek için çömeldi. Tüm kayışları ayırdıktan sonra metali yukarı kaldırıp Livy'nin başının üzerine koydu. Bunu yaptığında, zırhın altına giydiği dolgulu gömlek de yukarı kalktı ve Vic'in tek yapabildiği, "Ah Livy ..." diye iç geçirmek oldu.

."

Vic hızla zırhı bir kenara bıraktı, sonra da gömleği tamamen çıkardı. Vücudunun ne kadar morarmış olduğuna inanamıyordu. Sadece tek bir noktada da değil, göğsünün, boynunun ve omuzlarının her yerinde. Hatta göğüsleri bile. Kadın kocaman bir çürükten ibaretti.

"Bana dürüstçe söyle," diye fısıldadı Livy. "Bir daha bikini modelliği yapacak mıyım?" "Hiç komik değil."

Livy kıkırdadı. "Hadi ama. Bu *biraz* komik."

"Hiç dişini kaybettin mi?" Vic, Livy'yi kanepeye oturtuktan sonra onun zincirli tayıını çıkarmaya çalışırken sordu.

"Ben mi? Benim dişlerim granit gibidir." "Granit kırılır."

"Bir kedi yüzünden değil."

"Sağ bacağını kaldır," diye emretti Vic, L i v y önce sağ bacağını, sonra da sol bacağını kaldırınca tayı indirdi.

"Peki ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Bu gece burada kalacağız. Bana yaşattıklarından sonra araba kullanacak havada değilim."

"*Sana* yaşattıklarım mı? Nesin sen? .. annem misin?" Elini kaldırdı. "Şuna bak. Sen nesin? . . Toni?"

"O zavallı çakalı şimdi biraz daha iyi anlıyorum. Bunca yıldır ona cehennemini yaşatmış olmalısın."

"Bunu birden fazla kez ima etmiş olabilir." Livy bir elinin parmaklarını dizine vurdu. "Ben acıktım."

Vic tozlukları bir kenara fırlattı. "Yemek sipariş edebiliriz. Ayılar bedava teslimatı sever. Doğrudan kapınıza teslim edilebilecekken neden avlanasınız ki?"

Kızın bacaklarını inceledi. "En azından bunlar oldukça iyi görünüyor." "Teşekkür ederim."

Vic gözlerini kırıştırdı. "Yani nispeten hasarsız görünüyorlar." "Yani bacaklarımı beğenmedin mi?"

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Bacaklarımı beğenmediğimi hiç söylemedim. Neden bacaklarımı beğenmeyeyim ki?"

"Buralarda dişi ayıları görüyorum. Uzun bacakları var."

"Çünkü çoğunun boyu 1.80'in üzerinde. Bazıları 7'nin üzerinde ve WNBA'de oynuyorlar. *Tabii ki* uzun bacakları var."

"Çok mantıklısın, değil mi?"

Vic bu konuşmanın nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Kafasında bir yaralanma mı vardı? Görebildiği bariz yaralanmalardan daha fazlası mı?

"Sanırım." Omuz silkti. "Mantıklı olmak yaptığım işin bir parçası." Livy başını salladı. "Çok seksi."

Vic hızla ayağa kalktı ve Livy'nin başının etrafını yoklamaya başladı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Kafatasında hasar olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Bugün herhangi bir noktada bayıldın mı?"

Livy adamın ellerini başından çekti. "Hayır."

Vic geri çekildi. "Emin misin?"

"Evet, eminim."

"Bana yalan söylemiyorsun, değil mi?"

"Hayır."

Omuz silkti. "Pekâlâ. Ama beyin sarsıntısı belirtilerine dikkat etmeliyiz." Mutfağa açılan kapıyı bulana kadar etrafına bakındı. "Eminim Rita teslimat menülerini orada tutuyordur."

Vic mutfağa doğru yürümek için

döndü. "Senin de güzel bir kışın var."

Vic adımının ortasında dondu kaldı. "Livy-"

"Beyin sarsıntısı geçirip geçirmediğimi bir daha sormayın. Sarsılmadım." Onunla yüzleşti. "O zaman ne halt ediyorsun?" "Acıktım."

"Ben de bu yüzden menüleri almaya gidiyordum."

"Ve biraz da azgınlım."

Vic bir adım geri çekildi. "Ne?"

"Elimde değil. Sanırım mızrak dövüşü yüzünden. O kedilerin ağzını burnunu kırmak beni biraz ... azdırdı." Kadın ona baktı, sonra bir kaşını kaldırdı.

Vic kendini işaret etti. "Ve bu konuda bir şey yapmamı mı istiyorsun?"

"Sen buradasın."

"Vay be. Teşekkürler. Bu çok romantik."

"Ben romantizmden bahsetmiyorum. Aslında . . . Mümkün olduğunca romantizmden kaçınmak istiyorum. Annemle babamın sonu pek iyi bitmeyen bir romantizmi vardı."

"Baban vefat ettiği için mi?"

"Hayır."

Vic içini çekti, yumruklarıyla gözlerini ovuşturdu. "Bunun nereye varacağından emin değilim Livy."

"Yatak odası mı?"

Vic ellerini hızla indirdi. "Livy." "Ne?"

Ben genç ve sağlıklıyım-" "Ve hırpalanmış!"

"-Sen genç ve sağlıklısın-"

"Daha otuz üç yaşımdayım," diye tersledi, hakaret ederek.

"-Peki neden kullanılmayan enerjimin bir kısmını kullanamıyoruz?"

"Çünkü geçici bir beyin hasarı altında çalışıyor olabilirsin. Sabah kendinden nefret edeceksin... ve ben de senden nefret etmek zorunda kalacağım."

Senden faydalandığım için kendime
kızıyorum." Livy homurdandı.

"Ne?"

"Benden faydalanabileceğini düşünmen hoşuma gidiyor." Bir an ona baktı,
sonra yine homurdandı. "*Sen.*"

"Ve ben yokum," diye hırladı Vic arkasını dönmeden önce.

Livy kıkırdayarak, o kedilerle diş diş mücadele ettikten sonra son derece
iyi bir ruh hali içinde uzanıp Vic'in kolunu yakaladı. "Özür dilerim," dedi
hemen. "Dallama gibi davranıyorum."

"Öyle yapıyorsun!"

"Ben de özür dilerim. Gerçekten." Livy onun içindeki ayıyı paniklettiğini
fark etti. Vic, en azından insanken -henüz değişmiş halini görmemişti- tam bir
ayıydı. Ve boz ayılar kolay ürkütülür, çabuk öfkelenir ve paniğe kapılmaları
hiç de zor olmazdı. Livy üçünü de fazla çaba harcamadan yapmayı
başarıyordu.

Yine de Vic onu öfkesi geçtikten sonra hiç görmemişti. Muhtemelen şu
anda onu tamamen korkutuyordu. Ve arkadaşlarına gerçekten ihtiyacı vardı.

Vic'e Allison Whitlan'ın dairesinde ne bulduğunu söylemeyi düşündü.
Babasını bulduğunu. Ama bu konuda konuşmaya hazır değildi. Bunu
düşünmeye hazır değildi. Vic'in acımasına kesinlikle hazır değildi. Vic bir
şeylerin yanlış gittiğini bilmesine rağmen ona hâlâ alan tanıyordu. Kendini
dolaplara ve yatakların altına sıkıştırmayı ne kadar sevse de, Livy'nin başka
her şey söz konusu olduğunda hâlâ alana ihtiyacı vardı. Kalabalık olmaktan
nefret ederdi.

Livy eninde sonunda Vic'e neler olduğunu anlatacağını biliyordu ama ne
yapmak istediğini öğrenene kadar bunu yapmayacaktı. Ve şu anda kesinlikle
hiçbir fikri yoktu.

"Açlıktan ölüyorum," dedi ona. "Çin yemeği yemek istiyorum."

Vic ona şüpheyle baktı. Birkaç saniye sonra, "Honey Panda Inn var. Paket
servis yapıyorlar. Ve gerçekten çok iyi General Tso'nun Ballı Tavuğu var."

Livy kollarını kaldırıp vücudundan uzaklaştırdı. "Şimdi *buna* nasıl hayır
diyeceğiz?"

Vic dev pandanın parasını ödedi ve yiyecek dolu büyük kutuyu aldı. Kapıyı ayağıyla kapatarak mutfığa doğru yürüdü.

Neyse ki kot pantolonunu, botlarını ve kalçalarına kadar inen yavru boy Honeyville tişörtünü giymiş olan Livy, bulaşık makinesiyle yerel ballarla dolu dolabın arasına sıkışmış şarap dolabını keşfettikten sonra iki kadeh beyaz şarap dolduruyordu.

Kutuyu tezgâhın üzerine bırakan Vic, Livy'yi kısa bir süre inceledi. "İçmen gerektiğine emin misin?"

"İçki içen kızlardan hoşlanmıyor musun?"

"Hayır, hayır. Ondan değil. Sadece iyileşiyorsun. İçki bunu bozabilir. Özellikle de bu gece ateşin çıkarsa."

"Ne ateşi?"

Vic gözlerini kırıştırdı, Livy'ye baktı. "Ateş. Her şekil değiştirenin travmatik bir yaralanmadan sonra iyileşirken yakalandığı ateş. Korkunç yaralanmalardan sonra bazen yirmi dört saat içinde iyileşmemizi sağlar. *Ateşi* bilirsiniz."

"Evet. Bunu duymuştum. Biz bunu anlamıyoruz. Bal porsuklarıyla iki seçeneğiniz var: bizi öldürmek ya da artık savaşamayacak kadar yorulana kadar savaşmaya hazır olmak."

"Mızrak dövüşü sırasında yaralandın. Ben gördüm-"

Livy bir yandan tişörtünü kaldırırken bir yandan da kadehinden bir yudum aldı. Ve haklıydı. Livy'nin iç kanaması olduğundan ve onu acilen hastaneye götürmesi gerektiğinden ya da sabaha kadar öleceğinden endişelenmesine neden olan o korkunç görünümlü morlukların hepsi kayboluyordu.

Ayrıca Livy'nin sutyeninin de solmuş gibi göründüğünü gördü.

Vic hızla Livy'nin mükemmel göğüsleri yerine dolaplara odaklanarak, "Livy, sutyenin nerede?" diye hırladı.

"Onu çıkardım. Çok daraltıyordu." Şarap kadehini yere bıraktı. "Bu iyi bir Riesling. Biraz denemelisin."

Şarabın tam da gerginliğini atması için gereken şey olduğunu düşünen Vic, onun için doldurduğu şarabı alabilmek için mutfağın diğer tarafına doğru bir adım atıyordu ki Livy aniden elini kaldırdı.

"Dur."

Vic yaptı, hemen odayı ve etrafı belaya karşı taradı. Bu onun eğitiminde vardı.

"Bu mutfağın ışığı inanılmaz." "Işık mı?"

"Evet. Harika elmacık kemiği yapını gerçekten ortaya çıkarıyor."

Bu Vic'i güldürdü. "Ne dedin?"

"Süpermodel olma fırsatını kaçırmış olabilir miyim acaba?"

Livy Vic'in sözlerine sırtıttı. "Bunun için fazla büyüksün." "Çok teşekkür ederim."

"Hakaret sayılmaz. O erkek modeller şaşırtıcı derecede zayıf ve senin kadar uzun değiller. Bir yaz bir moda fotoğrafçısı için çalışmışım ve modellerden hiç etkilenmemiştim."

"Moda fotoğrafçısı mı olmak istiyordun? Sen mi?"

"Harika moda anlayışından bahsetmediğinizi ve kendileriyle takıntılı insanlara karşı genel hoşnutsuzluğumu kastettiğinizi varsayıyorum."

"İkisini de kastediyorum."

"Ve lisedeyken fotoğrafçılığın neredeyse her alanında çalıştım. Uzun vadede yapmayı asla düşünmeyeceğim işlerde bile, sırf nasıl bir şey olduğunu bileyim diye. Neyle ilgili olduğunu. Ve bunu kendi amaçlarım doğrultusunda kullanabileceğim yollar olup olmadığını."

"İşte duymaya alışık olduğum Livy Goal."

Livy fazladan şarap bardağını aldı ve Vic'e doğru yürüdü. Ona uzattı ve yüzünü incelemeye devam etti.

"Beni rahatsız ediyorsun."

"Sen her zaman rahatsızsın," diye mırıldandı Livy.

"Her zaman değil."

"Huh," dedi sonunda.

"Ne?"

"Kameram yanımda olmadığı için üzgünüm. Işık ve-"

"Bu düşünceni unutma!" Vic aniden ona şarabını bırakıp hızla odadan çıkmasını söyledi.

Livy başını salladı ve şarabını yudumladı. "Bazen ne tuhaf bir adam oluyor," diye mırıldandı.

Birkaç saniye sonra Vic geri döndü ve Livy'nin dijital SLR fotoğraf makinesini mutfak adasının üzerine koydu.

Livy fotoğraf makinesine baktı, sonra tekrar Vic'e döndü. Şarap kadehini adanın üzerine koyarken, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü Honeyville kışın çok güzel oluyor. Ben de bunu Spor Merkezi'ndeki ofisinden aldım. Burada ilham alabileceğini düşündüm ve hazır olmanı istedim. Ve haklıydım!"

Sonra ona sırtıttı. O kadar geniş, güzel ve içten bir sırtıttı ki Livy ne düşüneceğini bilemedi. Yine de onu şaşırtan şey, fotoğraf makinesini ona vermeyi ne kadar iyi becerdiğiydi. Arabaya biner binmez ya da bal dükkanının yakınına park ettiklerinde onu zorlamamıştı. Bununla övünmemiş ya da böbürlenmemişti. Ona bunu yapmasını emretmedi. Sadece kamerasını getirmişti. . . her ihtimale karşı.

Ne olur ne olmaz diye.

Bu da işi ona bıraktığı anlamına geliyordu. Zorlama yoktu.

Ailesinin tek derdi zorlamaktı. Dürüst olmak gerekirse Toni de öyleydi. Gerçi Toni için Livy'yi doğru şeyi yapmaya zorlamak, daha iyi yankesicilik teknikleri öğrenmesini sağlamaktan daha önemliydi.

Vic'in sırtışı soldu. "Kızgınsın. Seni kızdırdım. Özür dilerim. Zorlamaya çalışmıyordum-"

"Biliyorum," diye araya girdi. "Öyle olmadığını biliyorum."

Ve o zorlamadığı için Livy adaya tırmandı, kollarını Vic'in omuzlarına attı ve onu öptü.

Onu sertçe öptü.

Ve itiraf etmek zorundaydı ki... zorluyordu.

Vic lavaboya doğru yığıldı, Livy hâlâ ona tutunuyordu, ağzı hâlâ Vic'in ağzındaydı.

Şok olmuş ve kafası karışmış bir halde, ellerini Livy'nin beline dolayarak onu kaldırdı ve önüne doğru uzattı.

"Ne yapıyorsun?" "Seni

öpüyorum."

"Neden?"

"Çünkü gerçekten istiyorum."

"Neden?"

"Neden olmasın?"

Vic onu yere yatırdı ve ondan uzaklaşmaya başladı. "Evet, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Gerçekten mi?" Livy bir süre onu izledikten sonra ilerlemeye başladı, adım adım ona ayak uyduruyordu.

"Peki neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorsun?" diye sordu.

"Sadece iyi bir fikir değil. Sadece arkadaş kalmalıyız."

Vic hareket etmeye devam ediyor, Livy de mutfakta onu izlemeye devam ediyordu. Vic kendini Livy'nin üzerine kilitlendiği bir kobra gibi hissediyordu.

Livy küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Güzel olduğumu düşünmüyorsun. Öyle mi?" "Şaka mı yapıyorsun? Sen harikasın."

"Benim muhteşem olduğumu mu düşünmüyorsun?" "Evet."

"Tamam."

Adam adanın etrafında döndü ve kadın da tam onun yanındaydı.

"Sence omuzlarım çok mu geniş?" diye sordu. "Beni çok mu kare gösteriyor?"

"Omuzların iyi duruyor çünkü uzun, eğimli bir boynun ve boyuna göre şaşırtıcı derecede uzun bacakların var."

"Göğüsler çok mu küçük?" "Bedenine göre mükemmel."

"Göğüs yerine *meme* kullanmamın rüküş olduğunu mu düşünmüyorsun?" "Aslında ben seksi olduğunu düşünmüştüm."

Vic'in sırtı aniden bir köşeye çarptı ve o daha manevra yapamadan Livy ellerini iki yanındaki tezgâha vurdu.

Livy başını kaldırıp ona baktı. "Sana bir soru sorabilir miyim Vic?" "Gerçekten sorman gerekiyorsa."

"Seni sinirlendiriyor muyum?"

"Tam olarak değil... tabii seni kızdırmadıysam ve gözlerimi ve ana arterlerimi korumanın bir yolu yoksa."

"Biliyor musun," diye devam etti, "Toni senin utangaç olduğunu düşünüyor. Ama ben utanmıyorum." "Öyle mi?"

"Hayır. İnsanların yanında rahat olduğunu düşünmüyorum ama bu utangaçlıkla aynı şey değil. İnsanların yanında olmak için yanıp tutuşmuyorsun ama duygusal olarak bağ kuramıyorsun. Çoğu zaman insanların seni yalnız bırakmasını istiyorsun."

"Tamam."

"Tıpkı çoğu ayı gibi. Ve seni tanıdıkça, senin *canlı* bir ayı olduğunu daha iyi anlıyorum."

"Ayı gibi mi yaşıyorum?"

"Evet. Bir ayı gibi yaşıyorsun, bu da içindeki kediyi merak etmeme neden oluyor. Novikov'un aniden büyüyen garip bir yelesi var."

kızdığında. Ama sende bunu görmedim. Kedi tarafının gerçek, dışa vuran bir işaretini görmedim."

"Ne demek istiyorsun Olivia?"

"Sadece bana söylemeni istiyorum." "Neyi söylememi?"

"Sorun senin bir ayı gibi yaşayıp"- eğildi, sesini daha da alçalttı-"ama bir kedi gibi sevişmen mi? Ve şu anda seni tamamen korkutan şey bu mu? İçindeki kedi kontrol edemediğin tarafın olduğu için mi?"

Vic gözlerini Livy'den ayırmamak, başka tarafa bakmamak için çok uğraştı. Ona herhangi bir zayıflık ya da sözlerinde herhangi bir doğruluk payı olduğunu göstermemek için. Ama gözlerini kaçırdı... ve onun kasıklarına baktı.

Sonunda tekrar adamın yüzüne baktığında sıırtmadı. Sırıttı. "Evet," diye iç geçirdi, sesi muzafferdi. "Ben de öyle düşünmüştüm."

BÖLÜM 15

Vic Livy'yi üst kollarından yakaladı ve Livy onun kendisini öpmek için yanına mı çekeceğini yoksa çiğ çiğ sikmek için mutfak adasına yüzüstü mü yatıracağını merak etti. Her ikisine de kesinlikle hazırды.

Ne yazık ki Vic ikisini de yapmadı. Livy'yi yolundan çekip mutfaktan koşarak çıktı.

Evet. Onu korkuttun, diye düşündü peşinden giderken.

Doğru. Bir erkeği ilk kez korkutmuyordu. Aslında, geçmişte erkekleri korkutmak sık sık eğlence olsun diye yaptığı bir şeydi. Ama Vic'le arasında daha iyi bir bağ olduğunu düşünmüştü. Her zaman onun kendisini anladığını ve bu anlayışa rağmen ondan hoşlandığını düşünmüştü.

Yanıldığını tahmin ediyordu.

Livy ön kapıya giden koridora çıkmayı başardı. Vic çoktan kapıya varmıştı ama kilidi nasıl açacağını şaşırmış gibiydi.

"Vic," diye seslendi, ona doğru yürürken, "gitmek zorunda değilsin. Söz veriyorum-"

Livy konuşmayı bıraktı, Vic Barinov'un sonunda ön kapıyı açmayı başardığını ama aynı zamanda kafasına çarptığını görünce yüzünü buruşturmakla meşguldü.

Vic acı içinde hırlayarak geriye doğru sendeledi ve Livy hızla onun yanına yürüdü. Ama ona ulaştığında alnının yarıldığı yerden yüzüne kan damlamaya başlamıştı bile.

Bir eliyle onun ön kolunu tuttu, diğer eliyle de kapıyı kapattı.

"Ben iyiyim," deyip duruyordu. "Ben iyiyim. İyiyim."

"İyi değilsin. Ve kafandan kanlar akarken seni Massachusetts soğuşuna gönderecek değilim. Ben o kadar büyük bir kaltak değilim."

Vic ona baktı, sol gözü içine damlayan kan yüzünden aşırı derecede kırpışıyordu. "Sen bir kaltak değilsin. Kaltak olduğunu sana kim söyledi?"

"Gerçekten mi Barinov? Endişelendiğin şey bu mu?"

Livy Vic'i koridordan aşığıya, oturma odasına çekti. Onu kanepeye itti ve yarasını inceledi. "Burada kal," diye emretti.

Livy birinci kattaki banyodan hem insanlar hem de şekil değıştirenler için hazırlandığı belli olan bir ilk yardım çantası çıkardı çünkü içinde çeşitli boylarda ağızlıklar, bandajlar ve ağı kesici merhemler vardı.

Livy başını sallayarak ağızlıkları görmezden geldi, birkaç büyük havlu aldı ve oturma odasına döndü.

"Ayağı kalk," diye emretti Vic'e. Vic ayağı kalkınca Livy büyük havlulardan birini Vic'in altına yerleştirdi. "Böylece üzerine kan bulaşmayacak," diye açıkladı onu kanepeye geri iterken.

Livy sessizce yarayı ve Vic'in yüzünü temizledi. Kapının çarptığı yerde derisi yarılmış olsa da, görebildiğı kadarıyla büyük bir hasar vermemişti. Yine de bir süre kafasındaki şişliğe katlanmak zorunda kalacaktı.

Livy çalışırken Vic de onu izliyordu. Yakından.

Sonunda Livy işini bitirmek üzereyken Vic, "Bu çok garip, değil mi?" diye sordu.

"Hayır."

"Bunun garip olduğunu düşünmüyor musun?" "Hayır."

Büyük boy bir yapışkan bandajı açtı. Adamın yarasının üzerine tam olarak yerleştirebilmek için yaklaştı. Avuç içlerini başının iki yanına dayadı ve parmaklarının uçlarıyla bandajı dikkatlice indirdi. Yapışkan kısmı neredeyse Vic'in derisine yerleştirmişti ki, "Bunun garip olduğunu nasıl düşünmezsin?" diye çıkıştı.

Livy irkilerek geri çekildi. "Yalan söylememi ve kendimi garip hissettiğimi söylememi mi istiyorsun? Bunu yapabilirim."

"Bana yalan söylemeni asla istemem," diye mırıldandı.

"Tamam." Livy geri çekildi, bacaklarını Vic'inkilerden birine dolayarak yaklaşmaya çalıştı.

Ve yine neredeyse bandajı yerleştirmek üzereydi ki, "Az önce olanlardan sonra bunun tuhaf olduğunu nasıl düşünemediğini anlamıyorum," diye hırladı.

Livy gözlerini kapattı. Bandajı yerleştirmişti ama şimdi yamuktu, yarasının bir kısmı açıktaydı. Ve yarası kapatılmış olsa bile, içindeki saplantılı fotoğrafçı buna asla izin veremezdi.

Livy Vic'in başındaki sargıyı yırtıp attı ve başka bir sargıya uzandı.

"Ah!"

Şişmiş kafasına dokunmak üzere olan parmaklarını tokatladı. "Dokunma."

Ambalajından yeni bir bandaj çıkarıp yapışkanı koruyan kâğıdı soyduktan sonra doğrudan Vic'e baktı ve "Ben bitirene kadar tek kelime etme. Anladın mı beni?"

"Evet."

Livy tekrar Vic'in bacağıının üzerinde pozisyonunu aldı ve bandajı dikkatle yerleştirdi. Sargıyı takıp mükemmel hale getirdikten sonra bir iç çekti ve koca aptaldan uzaklaşmaya başladı. Ama ondan bir santimden fazla uzaklaşmadan Vic'in kolu beline dolandı. Yine de bir şey söylemedi. Sadece onu orada tuttu.

"Biz iyiyiz Vic," dedi ona, bunun arkadaşlıklarına ne yapacağı konusunda hâlâ endişeli olduğunu varsayarak.

"Panikledim," diye itiraf etti Vic, hâlâ onu bırakmamıştı.

"Odadan kaçmak zorunda bıraktığım ilk erkek sen değilsin. Sonuncusu olacağından da şüpheliyim."

Vic diğer kolunu Livy'nin beline doladı ve onu bacaklarının arasına çekti. Başını Livy'nin göğsüne yasladı ve öylece kaldı. Tek kelime bile etmeden.

Kafası karışmış olan Livy ellerini iki yanında tutarak öylece durdu.

"Livy?"

"Evet?"

Vic başını arkaya yasladı, çenesi hâlâ onun göğsündeydi. "Bazı günler . . ."

"Öyle mi?"

"Bazı günler kafama bir demiryolu çivisi çakmak istememe neden oluyorsun."

"İtiraf etmeliyim ki... Konuşmanın bu şekilde ilerleyeceğini tahmin etmemiştim."

"Benden hoşlanıyor musun? Yoksa ben sadece ... uygun biri miyim? Birinin boş evindeki açık bir pencere gibi mi? Çünkü sana söylemek zorundayım, şu anda . . . kendimi daha çok açık bir pencere gibi hissediyorum."

Livy avuç içleriyle gözlerini ovuşturdu. "Sen neden bahsediyorsun be?"

Vic aniden ayağa kalkarak Livy'yi geri adım atmaya zorladı ama Livy'nin üzerinde yükselirken onu hâlâ kollarının arasında tutuyordu. "Sana sorduğum şey," dedi, sesi her kelimeyle birlikte yükseliyordu, "içten içe beni hep istedin mi?"

*yoksa Shen seni bir kaplan gibi becermek için aynı teklifi mi alacaktı?
seni karakoldan mı aldı?"*

O anda Livy bal porsuklarının gerçekten de korkusuz olduğunu anladı, çünkü Vic Barinov cümlelerin son yarısını yüzünün sadece birkaç santim ötesinde kükreyerek söylemişti ve Livy hiç irkilmemişti. Yine de kanepenin arkasındaki pencerelerin biraz sallandığına yemin edebilirdi. Yok canım. Muhtemelen hayal gücüydü.

Livy Vic'in sorusunu düşündü ve "Bunu Shen'e asla söylemezdim... o yarı kedi değil," diye cevap verdi.

"Gördün mü?" diye bağırdı. "Bu bir cevap *değil*! En azından benim isteyebileceğim bir tane değil.

."

Livy arkasındaki sehpanın üzerine çıktı, ellerini Vic'in yüzüne sertçe vurarak onu orada tuttu ve öptü. Tekrar öptü.

Vic yine onu çekmeye çalıştı. "Livy," diye hırladı onun ağzına karşı. "Sadece-"

"Hayır," dedi, adamın yüzünü sıkıca kavradı ve bacaklarını adamın beline dolayarak şimdi ona yapıştı. "Konuşmak yok. Sadece öp beni Vic." Gözlerinin içine bakabilmek için biraz geri çekildi ama elini sıkı sıkı tutmaya devam etti. "Şimdi öp beni ve söz veriyorum yarın konuşacağız. İstedğin her konuda istediğin kadar konuşuruz. Yarın."

Vic'in gözleri ona dikildi, altın rengi her zamankinden daha açıktı. Daha açık, daha parlak ve güvenilmez. "Bana yalan söylemesen iyi edersin," diye uyardı, alçak sesi bu noktada öfkeli bir hırıltıdan başka bir şey değildi. "Bana yalan söylemenden nefret ettiğimi biliyorsun."

Livy eğilip Vic'in ağzına yumuşak bir öpücük kondurdu. Küçük bir öpücük. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Bir noktadan diğerine geçiyordu. Onunla alay ediyordu. Bazen dudağını ısırtıyor, sonra orasını.

Bunu ne kadar sürdürdüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Livy sadece kendini kaybetmişti.

Ağzının Vic'inkine değmesinden zevk alıyordu.

Ama birden Vic bir ses çıkardı ve Livy'nin başını ellerinin arasına alarak onu olduğu yerde tuttu. İşte o zaman Livy'nin ağzını aldı. Dudakları Livy'ninkilere sertçe bastırdı. Livy ona doğru açıldı ve Vic'in dili hemen oradaydı. Arıyor, keşfediyordu. Kedigillerin yapmayı sevdiği gibi devraldı.

Mükemmel hissettiriyordu.

Mükemmel bir fotoğraf gibi. Belki çektiğinizde mükemmel olduğunu bilmiyordunuz, ama sonra bir baskıda veya ekranda gördünüz ve anladınız.

Sen

biliyordum. Ve bu sefer, Vic'le, aynı şey oldu. Garip... sonra mükemmel.

Vic çekildi, ikisi de nefes nefese kalmıştı. Onu yere bıraktı, nazikçe de değil.

"Soyun," diye bağırdı ona. "Ve yukarı çık." Sonra da çekip gitti.

Önce hangisini yapması gerektiği konusunda kafası karışmıştı - önce yukarı çıkıp sonra soyunması gerekmiyor muydu? Eğer burada soyunursa, yarın burada giyinmek zorunda kalacaktı-Livy öylece durdu.

Birkaç saniye sonra Vic sinsi adımlarla oturma odasına geri döndü.

"Çok uzun," diye bağırdı, onu belinden tutup kaldırdı ve çamaşır gibi kolunun altına aldı.

Başka biri olsaydı aşağılayıcı olurdu. Tüm dünyadaki herhangi biri *Dünya*. Ama o Vic'ti. Kibar, tatlı ve çekici, sosyal açıdan beceriksiz Vic.

Livy onun bu yeni yönüyle o kadar eğleniyordu ki kendisini nereye götürdüğü umurunda bile değildi.

Yeter ki oraya vardığında onu becersin.

Vic Livy'yi ana yatak odasına götürdü. Onun dikkatli, pratik ayı yanı on dakika önce kış uykusuna yatmıştı. Şimdi geriye kalan tek şey, Vic'in on yedi yaşındayken tam insan kızlarla çıkmaktan vazgeçmesine neden olan huysuz kediymiş. Huysuz kedi ortaya çıktığında onunla başa çıkamazlardı. Çok azı baş edebilirdi.

Yine de Livy'yi yatağa fırlattığında Livy güldü. Hem de çok.

Livy'nin kahkahasının soyunmasının hâlâ çok uzun sürdüğü anlamına geldiğine karar veren Vic uzanıp çizmelerini çıkardı. Onları çözmeye bile zahmet etmedi. Bekleyemezdi. Beklemek istemedi.

Bunu yaptıktan sonra Livy sadece kot pantolonunun fermuarını açmayı başarabilirdi, o da yine yeterince hızlı değildi!

Dürüst olmak gerekirse, zaten fazla giysisi olmayan bir kadın için söz konusu giysileri zamanında çıkarmak ne kadar zor olabilirdi ki?

Vic Livy'nin kot pantolonunun bel bandını yakaladı ve aşağı çekti. Gerçi kot biraz dardı, bu yüzden bacaklarını yukarı kaldırıp sürükleyerek çıkarmak zorunda kaldı. Livy'nin bacakları başının üzerinde döndü ve sonunda dizlerinin üzerine çökene kadar geriye doğru yuvarlandı. Şimdi üzerinde sadece tişört vardı. Adam kot pantolonuyla birlikte külotunu da çıkarmış olmalıydı.

Elleri çıplak dizlerinin üzerinde, irkilmiş siyah gözlerini kırıştıtarak ona baktı.

"İyi misin?" Vic sordu. "Evet."

Livy'nin sözüne inanarak ona doğru bir adım attı.

"Prezervatif mi?" Livy sordu.

"Ne?"

"Con. *Domlar*. Onları hatırlıyor musun?" Kasıklarını işaret etti. "Kimse buraya bir tane olmadan giremez."

Bunu daha önce düşünmemiş olmasına sinirlenen Vic homurdanarak odaya baktı. Rezervasyon yapılırken "yetişkinlere yönelik bir hafta sonu" diye belirtilmediği sürece Rita'nın evlerinde bir tane bile bulundurduğunu sanmıyordu. Ama neredeyse çıplak bir Livy'yi bırakıp Honeyville'de avlanmaya gitme düşüncesi dişlerini ortaya çıkarıyordu.

Livy aniden, "Sırt çantamı getir," diye emretti ona.

"Neyi?"

"Sırt çantam. Onu eve getirdin, değil mi-"

Vic onun sözünü bitirmesini beklemedi. Sinsice odadan çıktı ve sırt çantasını aramaya koyuldu.

Çantayı mutfakta bulup aldı ve yatak odasına döndü.

Livy hâlâ yatağın üzerinde diz çökmüş, tamamen sakın görünüyordu. "Arka cebi aç ve fermuarlı bölmeye gir."

Vic emredileni yaptı. Bakmadan parmaklarıyla fermuarlı cebi buldu ve açtı. İçine uzandı ve uzun bir prezervatif şeridi çıkardı. Gözlerini kısarak Livy'ye odaklandı.

"Ne?" diye sordu Livy.

"Yanında bir yığın prezervatif mi taşıyorsun?"

"Bir gece hokey takımıyla kapışmak istersem diye. Bilirsin, canım sıkıldığında."

"Bana hiç düzgün bir cevap verebilir misin?"

"Belki de birlikte çalıştığım fotoğrafçılardan birinin bana sırt çantamda ve seyahat çantalarımnda tam olarak neleri bulundurmam gerektiğini söylediğini ve böylece her duruma hazırlıklı olduğumu ima eden bir soru sorduğunuzda."

Vic nefesini dışarı verdi. "Haklısın."

"Biliyorum."

"Özür dilerim."

"Kendini biraz sahiplenici mi hissediyorsun, Barinov?" "Sayılır."

"Kendini kötü hissetme. Son zamanlarda sana k a r ş ı biraz sahiplenici hissettiğim söylenebilir."

Bu itiraf karşısında şok olan Vic, Livy'ye bön bön baktı.

"Gerçekten mi?" "Karakolun dışında Melly'yi tokatladığımı gördün mü?" "Melly'yi tokatladığını *herkes* gördü."

"Melly Kowalski'yi tokatlamam için pek çok neden olsa da, bu olayda bunu yaptım çünkü seni bana gösterirken 'bunu çivilemekten' rahatsız olmayacağını söyledi. Onun sözleriyle. Ve ona hiçbir şeyi çivilemesinin benim için sorun olmadığını açıkça belirtmek istedim. Özellikle de seni."

"Gerçekten mi?" Vic tekrar sordu. "Gerçekten."

"Bunu sevdim."

"Bunu söyleyebilirim. Şimdi buraya gel."

Vic Livy'nin sırt çantasını bıraktı ve ona doğru yürüdü. O yürürken Livy de yatağın üzerinde durdu ve kenara doğru yürüdü. Orada buluştular ama Livy homurdandı.

"Ne?"

"Göz göze gelmemizi bekliyordum. Onun yerine boğazına bakıyorum. Çok uzun."

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır." Livy onun boynuna sokuldu. "Beni rahatsız etmesini mi istiyorsun?" diye mırıldandı.

Vic kısa bir süreliğine gözlerini kapattı ve kontrolünü kaybetmemeye çalıştı.

"Şu anda değil."

Başını kaldırıp onun yüzüne baktı. "O zaman kapa ç e n e n i , Barinov. Kapa çeneni ve öp beni."

Vic öptü. Ağzı Livy'ninkinin üzerinde gezindi, elleri Livy'yi vücuduna iyice yapışana kadar kendine çekti.

Livy kollarını Vic'in kavrayışından çekerek onun boynuna doladı, dili Vic'in dudaklarının arasından kayarak onu okşadı.

Vic onu yatağa doğru indirdi. Kendini çaresiz hissediyor, kontrolünü tamamen kaybetmek üzereydi. Bunu riske atamayacağını biliyordu. Henüz bu yönünü ortaya çıkarmaya hazır olmadığını biliyordu. Bırakın Livy'yi, kendisiyle ilgili *her şeyi* kimseye anlatmaya bile hazır olmayabilirdi.

Vic öpüşmelerinden çekildi ve Livy'nin vücudunda aşağı doğru ilerlemeye başladı, göğüslerini ortaya çıkarana kadar tişörtünü yukarı itti. Dili deride sürüklenirken sertti, meme ucuyla alay ediyordu. Livy bu kadar sert bir dilin

Dil çoğu kadını rahatsız ederdi. Ama Livy'nin teni sertti ve bu hissi kolayca tolere etmekle kalmıyor, seviyordu da.

Ama Livy her zaman sabırsız olmuştu. Hiçbir şeyi beklemeye dayanamazdı, özellikle de boşalmayı. Bu yüzden elini Vic'in başına koydu ve itti. Sertçe.

Neyse ki Vic güldü. Güldü ve yatağın yanına çömelene kadar vücudunda aşağı doğru hareket etti. Elleri kalçalarını kavradı ve amı yatağın kenarına gelene kadar onu biraz aşağı çekti. Bacaklarını iyice açtı ve yüzünü kalçalarının arasına gömdü. Kaba dili onu yalıyor, bu sırada klitorisini gıdıklıyor ve heyecanlandırıyordu. Kıkırdaması mı yoksa çığlık atması mı gerektiğini bilmiyordu. Sonra o dili kadının derinliklerine kaydırıp ve yavaş hareket eden bir horoz gibi kullanarak ona eziyet etti. Vic acele etmeden yavaşça girip çıkıyordu.

Livy yatakta kıvranmaya başladı, pençelerini serbest bırakıp Vic'in kafa derisine batırmamak için elleriyle yorganı kavradı.

Ama sonra, dili hâlâ Livy'nin içindeyken, Vic başparmağını Livy'nin klitorisine bastırdı ve küçük daireler çizerek hareket ettirmeye başladı.

Livy'nin ihtiyacı olan tek şey buydu, sırtı yataktan kalktı, pençeleri yatağı parçaladı. Haykırdı, vücudu neredeyse yataktan çıkacaktı ama Vic onu tuttu, sabitledi. Bu hoşuna gitmişti.

Her şeyi severdi. Vic gidene kadar. Neden gitmişti? Nereye gitmişti?

Livy gözlerini açtı ama Vic gitmemişti. Odayı terk etmemişti. Sadece kot pantolonunu indirip prezervatifi takmak için uzaklaşmıştı.

Sonra tekrar Livy'nin bacaklarını kavradı ve alt yarısını yukarı çekerek sikini Livy'ye bastırdı. Durakladı. Livy'nin dikkatini çektiğinden emin olacak kadar uzun bir süre. Sonra Livy'yi daha yakına çekti ve sertçe itti. O kadar sert, o kadar acımasızca ki Livy yeniden boşalmaya başladı. Ve bu hızla giderse Livy durabileceğinden emin değildi.

Vic'in kontrolü bir yere kadardı ve Livy'nin içinde kendini kaybetmemek için gerçekten konsantre olması gerekiyordu. Bunun olmasına izin vermeye hazır değildi. Kendine saklaması gereken bazı şeyler olduğunu unutmaya hazır değildi. Ama bir yönünü kontrol altında tutmaya çalışırken, başka bir yönden kontrolünü kaybediyordu.

Vic yatakta hiç bu kadar kaba ve talepkâr olmamıştı. Asla. O Bay Vic değildi. Duygusaldı ama bu kadar acımasız değildi.

Ama Livy'nin bundan gerçekten hoşlanıyor gibi görünmesi hiç yardımcı olmuyordu. Onun kendisini Afrika düzlüklerinde karşılaşmış iki hayvan gibi sikmesinden hoşlanıyordu.

Daha da kötüsü . . . Vic'in de hoşuna gitmişti. Belki de çok fazla. Daha kıbar bir ilk sürüş bekleyen kadınlara geri dönmek zor olacaktı. Çünkü şu anda siki hiç olmadığı kadar mutluydu.

Livy nefes alıp verirken ve inerken sadece omuzları yatağın üzerindeydi. Elleri aniden göğüslerini kavradı, Vic kendi ellerini meşgul edemediği için parmakları göğüs uçlarını çekiştiriyordu.

"Tanrım!" diye inledi, parmakları daha sert çekiştiriyor, daha sıkı kavrıyordu ve Vic onun tekrar boşalacağını biliyordu. "Oh ... oh ... Tanrım!"

Sanki amı bir mengeneye dönüşmüştü, tüm o ıslak sıcaklık Vic'in sikini sertçe kavırıyor ve Vic durdurmasaydı lanet olası kiralık evin tüm pencerelerini kırabilecek bir kükremeyi ısırana kadar titreşiyordu.

Vic nefes nefese Livy'den ayrıldı ve yatağa, onun yanına düştü.

Sırt üstü uzanarak önce birbirlerine, sonra da tavana baktılar. Birkaç dakika sonra Livy, "Vic?" diye sordu.

"Evet?"

"Şimdi açlıktan ölüyorum."

"Güzel," diye iç geçirdi, içindeki kedi doydu ve biraz uyumak için kıvrıldı, ayı tarafını uyanık bıraktı. "Ben de açım."

BÖLÜM 16

Yemekler buz gibiydi ama son derece lezzetliydi.

Oturma odasının zemininde çıplak bir şekilde yemek yediler. Vic güzel bir ortam ışığı ayarlamaya çalıştı ama otomatik şömine çalışmadı ve sonunda bir lambayı keten bir peçeteyle örttü ve televizyonu açtı ama sesini kıstı. Şaşırtıcı derecede iyi sonuç verdi.

Yine de Vic, yemeğin ortasına gelene kadar Livy'nin Whitlan'ın dairesine gitmeden saatler öncesinden beri hiçbir şey yemediğini fark etmemişti. İki uçak yolculuğuna, bütün o mızrak dövüşüne ve muhteşem sekslerine nasıl dayanabildiği Vic'i büyülüyordu. Ve onun gözlerinin önünde iyileşmesini, vücudundaki ve yüzündeki morlukların tamamen geçmesini izlemek aklını başından almıştı. Şekil değiştirenler hızlı iyileşirdi, buna hiç şüphe yoktu. Ama bal porsukları daha da dirençli görünüyordu. Livy ağzına ne kadar çok yemek koyarsa o kadar güçleniyordu.

Livy General Tso'nun Ballı Tavuğu'ndan biraz daha yerken, "Burası gerçekten güzel bir yer," dedi. "Bu kiralık tatil evleri çoğu zaman ..."

"Gösterişli," diye onun yerine söze girdi Vic.

"İnternetteki resimler hiçbir zaman gerçekte sahip olduklarınızla aynı görünmüyor. Bazen de tuhaf kokuyorlar."

"Rita akıllıdır. Kiraladığı evleri sürekli güncelliyor, böylece büyükanneniz huzurevindeyken onun evini kiraliyormuşsunuz gibi görünmüyorlar."

"Yani bir süredir buraya geliyorsun."

"Çocukluğumdan beri. Ailem beni ve kız kardeşimi yılda en az bir kez buraya getirirdi. Ayrıca bizi iki yılda bir Sibirya'da tamamı aylardan oluşan bir kasabaya ve her Noel'de Moskova'ya akrabalarımızı görmeye götürürlerdi."

"Büyürken kaplanlardan çok aylarla vakit geçirmişsiniz gibi görünüyor."

"Evet geçirdim. Annem evlenip bir ayıyla çiftleşince ailesi onunla ilişkisini kesti. Önce bir kaplandan birkaç yavrusu olsaydı ve sonra evlenseydi ona bu kadar sert davranmazlardı. Kedi Ulusu, in

Genel olarak bu konuda oldukça hoşgörölüdürler, ancak yetiştirme planlarının dışına çıktığınızda büyük bir aile dışlamasıyla karşılaşrsınız." Bir yumurtalı ekmek daha aldı. "Peki ya senin ailen?"

"Ne olmuş onlara?"

"Özür dilerim. Haddimi mi aşım? Baban hakkında soru sormak?"

"Hayır," diye kolayca cevap verdi. "Sadece soruyu anlamadım."

"Baban beyaz ve annen Çinli, yani ..."

"İrk, din, politika... bunların hiçbirisi bal porsukları için bir şey ifade etmiyor." Yemek çubuklarını kullanarak ağzına bir parça daha tavuk attı, çiğnedi, yuttu ve ekledi, "Tabii kavga çıkarma havasında değillerse."

"Pardon?"

"Porsuklar kavga çıkarmaya bayılır ve bunu yapmak için elimizdeki her şeyi kullanırız. Felsefesine inansak da inanmasak da her türlü bağnazlık adil bir oyundur. Din, ne olarak yetiştirildiğiniz veya neye inandığınız önemli değil, aynı zamanda harika bir kavga başlatıcıdır. Bir de politika var ki, insanların saçma sapan bir sebepten dolayı birbirlerini dövmelerini görmek istediğinizde en iyisidir. Porsuklar, o çirkin kavgayı başlattığı sürece, inansınlar ya da inanmasınlar, bir uç görüşten diğerine geçeceklerdir."

"Ben tilkileri hep sorun çıkaranlar olarak düşünmüşümdür."

Livy homurdandı. "Tilkiler hafif sıkletlerdir. Sevimli küçük dolandırıcılar ve servet avcıları. Ama bal porsukları... Romalı bir bal porsuğunun Julius Caesar'a Pompey'in Rubicon'u geçmesiyle ilgili bir sorunu olacağından şüphe duyduğunu söylemesinden beri tarihi değiştiriyoruz. Ve tabii ki herkes Rasputin'i biliyor - gerçi bizden biri için biraz uzun boyluydu. Ama sanırım annesi tam bir insandı."

Vic son yumurta parçasını da ağzına atmak üzereydi ki durdu ve Livy'ye baktı.

"Ve Yüz Yıl Savaşları'nın porsuklar tarafından başlatıldığı söylentisi hâlâ geçerli," diye devam etti. "Ve Borgias'ların bal porsuğu olduğunu kim unutabilir?" Livy başını salladı. "Evet. Benim türüm bir barış mitinginde kaşlarını aşırı derecede belirginleştirmekten başka bir şey yapmadan bıçaklı bir kavga başlatabilir. Bok uğruna bok çıkarmaktan gerçekten ama *gerçekten* hoşlanmasaydık buna lanet derdim."

"Sen bile mi?"

"Şaka mı yapıyorsun? Ailem beni anaokulundan liseye kadar basit bir nedenden ötürü özel okullara gönderdi. Özel okullar gerçek bir bok başlatma cennetidir. ve benim en iyisi olmak için eğitilmemi istediler. Ama ben

On dört yaşımdayken Toni, öğretmenler odasında kavga çıkarmak yerine fotoğrafçılığımı odaklanmamı sağladı. Bunu hayatımdaki en önemli şey haline getirmem için beni ikna etti. Bunu yaptıktan sonra, diğer herkesi mutsuz etmeyi umursamayı bıraktım. Ailemin de Toni'yi bu yüzden affettiğini sanmıyorum."

"Neden boktan bir başlangıç eğitimi almanı istesinler ki?"

"İnsanların hayatlarıyla oynamaya karşı duyarsızlaşmazsanız, onları soymanız imkânsızdır. Zengin insanlara biraz olsun eziyet etmekten hoşlanmıyorsanız, evlerine girip onlar için paha biçilmez olan şeyleri almanız imkânsızdır. Ve Kowalski'ler ve Yang'lar fakirlerden çalmazlar. Yani bu hepimiz için özel bir okul."

"Fakirlerden çalmıyorlar mı? Zenginlerden çalmak onlara daha yüksek bir ahlaki zemin mi sağlıyor?"

"Bu ve zengin insanları sevmiyorlar."

"Peki seni özel okula göndermelerinin daha iyi bir eğitim almanla bir ilgisi yok muydu?"

"Ailem söz konusu olduğunda, eğitimimi onlardan alıyordum. Dokuz yaşıma geldiğimde dört dilin temellerini ve birçok lehçesini biliyordum. Ama ailedeki tüm çocuklar özel okula gidiyordu çünkü zenginler oradaydı. İlk 'merhaba'dan itibaren ölçüp biçmek için eğitildiğimiz insanlar. Aslında, Toni'nin annesiyle tanıştığımda, çocuklarını dizginlemeye çalışırken Stradivarius kemanını taşıyordu. Aklıma ilk gelen, 'Bu kemanı açık piyasada en az on dört milyona satabilirim,' oldu. "Livy başını salladı. "Çok güzel bir enstrüman. Ailem onu eve getirmediğime asla inanamazdı."

Yemeğini bitiren Vic kollarını kavuşturdu ve çenesini onlara dayadı. "Neden getirmedi?" Vic ona sordu. "O kemanı neden eve, ailene götürmedi?"

Livy şarabından bir yudum aldı ve cevap verdi: "Çünkü Jean-Louis Parker'ları seviyordum. Hem de çok. En başından beri bana aileden biri gibi davrandılar. Hâlâ da öyle. Jackie ve Paul'ün aklına babamın cenazesine katılmamak hiç gelmedi. Kavga, yılanlar ve süper model metresler olacağını bildikleri halde."

"Onlar *senin* için oradaydı. Bu yüzden gitmemek hiç akıllarına gelmedi."

Livy boş tabağını itti ve şarabından biraz daha yudumladı.

"Ah," dedi Vic, "seni uyarmalıyım. . . Toni, Blayne'in senden düğününün fotoğrafını çekmeni istediğini öğrenmiş."

Livy biraz yüzünü buruşturdu. "Blayne zamanında kaçtı mı?"

"Hayır, ama neyse ki orada duruyordum da pençeleri temas etmeden önce Toni'yi yakalamayı başardım."

"Hızlısın."

"Benim işim için hız önemlidir."

Livy, Vic'in sırt üstü yuvarlanışını, ellerini başının arkasına koyuşunu ve bakışlarını tavana dikişini izledi. Arkasına uzanıp kanepeden fotoğraf makinesini aldı. Deklanşörü odadaki düşük ışığa göre ayarladı ve vizörden bakabilmek için kamerayı kaldırdı.

Vic yerini değiştirmeden, "Fotoğrafımı mı çekiyorsun?" diye sordu.

"Evet ama pozisyonunu koruman gerekecek. Burası karanlık."

Livy bir dizini kaldırdı ve fotoğraf makinesini onun üzerinde dengeledi. Kompozisyonu kontrol etti. Vücudunu, fotoğraf makinesi en ufak bir hareket yapacak şekilde ayarladı. Bundan memnun bir şekilde deklanşöre bastı, deklanşörün düşük ışık nedeniyle yavaşça *çıkardığı* sesi duyunca kalbi biraz hızlandı.

Vic alaycı bir tavırla, "Umarım internete düşmez," diye uyardı.

Livy elinde fotoğraf makinesiyle Vic'in yanına doğru sürünmeden önce birkaç fotoğraf daha çekti. Vic'in göğsüne yaslandı ve vizörden baktı. "Keşke şömine çalışsaydı," diye mırıldandı. "Ateş ışığı yüzünde harika görünürdü."

"Yine mi elmacık kemiklerim?"

"Muhteşemler." Livy uzandı ve Vic'in başını hafifçe yana eğdi. "Beni buraya getirdiğin için teşekkürler," dedi. "Buna gerçekten ihtiyacım vardı."

"Toni seni Melly'den uzaklaştırmamı söyledi. Bu en iyi seçenek gibi görünüyor."

Gerçi geri döndüğümüzde ne yapacağından emin değilim."

"Kuzenim Jocelyn Melly'yi New York'taki güvenli evlerimizden birine götüreceğim, bunu takdir ediyorum."

"New York'taki güvenli evlerinizden birine mi? *Ailenizin* güvenli evlerini mi kastediyorsun?"

Livy Vic'in fotoğrafını çekti. "Kowalski ya da Yang'ın güvenli evlerini dünyanın her yerinde bulabilirsiniz. Bazı şehirlerde birkaç tane var."

"Onları hiç kullandınız mı?"

"Hayır. Bir akrabanızın ne zaman orada olacağını asla bilemezsiniz. Bazen birkaç tane, eğer yakın zamanda çok büyük bir iş olmuşsa ve ortalıkta görünmüyorsa. Ve sonra

aileyle uğraşmak zorundasınız, ki ben bundan kaçınmaya çalışıyorum. Ayrıca," diye hatırlattı ona, fotoğraf makinesini bir kenara koyarak, "bir yerde kalmam gerekirse senin evin var."

"Ne zaman istersen... Sadece artık delik yok. Bunları tamir ettirmek bana bir servete mal oluyor."

"Ya tamir ettirirsem?"

"Delik yok."

"Tamam."

Livy aşağı doğru uzandı, kolları onun boynuna dolandı. Çenesini kemirdi, sonra sertçe boynunu ısırđı. Vic'in vücudu Livy'nin altında sarsıldı ve biraz hırladı.

"Sert oynuyorsun," diye homurdandı, kolları hâlâ başının arkasındaydı. "İstersen durabilirim."

"Aceleci olmaya gerek yok. Sadece bazı şeylere dikkat çekiyorum."

Livy diliyle dudaklarını okşayarak onun ağzına doğru yaladı. Saçlarını parmaklarına doladı ve eklemleriyle kafa derisine masaj yaptı.

Tuhaftı, Livy genellikle erkeklerle "oynamazdı". O bir tür girip çıkma kızıydı. Ama bu Vic'ti ve onun yatakta ya da yatak dışında ona eşlik etmesinden gerçekten hoşlanıyordu.

Vic sonunda ellerini başının arkasından çıkarıp Livy'nin yanlarından sırtına doğru okşadı ve uçları Livy'nin omurgasında gezinen pençelerini serbest bırakır bırakmaz gülümsedi.

Livy iç geçirerek Vic'i öptü, ellerini saçlarına gömdü ve ağzını alırken başını sıkıca tuttu.

Ama sonra Vic aniden onu itti. "Al," diye homurdanarak bir prezervatif paketini Livy'nin eline tutuşturdu.

"Kedi yine uyandı mı?" diye sordu, dizlerinin üzerine oturana ve sikine kolayca erişene kadar vücudunda aşağı doğru hareket etti.

"Ne düşünüyorsun?"

Livy prezervatifi ambalajından çıkardı ama Vic'in sikini ağzına alırken prezervatifi elinde tuttu. Derin derin boğazladı, emdi, tekrar derin derin boğazladı. Geri çekildi, dilini ucunda gezdirdi, sonra onu tekrar derinlemesine emdi.

İşte o zaman Vic hırladı, "Ağzının dolmasını istemiyorsan-"

Livy bu güzel tanımlamayı bitiremeden adamın sikini ağzından çıkardı ve prezervatifi taktı. Livy amcığını indirmekte acele etmedi.

Ama Vic aniden Livy'nin belini kavradı ve onu aşağı çekti.

Vic'in nefesi kesildi ama Livy güldü. "Çok sabırsızsın."

"Çok uzun sürdü." Vic kalçalarını yukarı kaldırdı ve Livy onun bu şekilde boğazının arkasına ulaşmaya çalışıp çalışmadığını merak etti. Ve bunu yapıp yapamayacağını merak etti.

Livy elini onun göğsüne bastırdı. "Bunu yapmama izin verecek misin, yoksa aşağıdan yönetmeye mi çalışacaksın?"

Vic uzun bir süre onu inceledi, altın rengi gözlerini kısarak ona baktı. "Hayır," dedi sonunda. "Kontrolü daha sonra ele alabilirsin."

Vic Livy'yi sikinden kaldırdı ve Livy daha ne olduğunu anlamadan kanepenin önünde dizlerinin üzerine çökmüş, başını ve kollarını minderlere dayamıştı. Vic hemen arkasına yerleşti, bir diziyle bacaklarını ayırdı. Sonra da içine, derinlere gömüldü. Büyük, uzun kolları Livy'nin yanından uzanıyor, elleri kanepenin arkalığını kavriyordu. Sanki bir devin üzerine binmiş gibiydi ve Livy bunu şaşırtıcı derecede tahrik edici buldu.

"Bu kadar komik olan ne?" diye kulağına doğru soludu.

"Aslına bakarsan... hiçbir şey." Livy başını çevirdi ve yanağını kanepenin minderine dayadı. Bütün vücudunun gevşemesine izin verdi. "Sadece burada oturmuş, beni sikip atmanı bekliyorum."

Bu kadın ne yapıyordu? Vic yatağına bir bal porsuğu almanın tehlikeli bir teklif olduğunu biliyordu. Nasıl olmasındı ki? Ama bunun sonunda her tarafının yara bere içinde kalacağını ve kendini kullanılmış hissedeceğini düşünmüştü. Çoğu şekil değiştiren erkeğin çok çabuk üstesinden gelmeyi öğrendiği bir şeydi bu.

Ama bu daha da kötüydü. Çünkü Livy onun kaba ve talepkâr yatak odası maskaralıklarından ne kadar hoşlandığını ona her bildirdiğinde, ona daha çok bağlandığını biliyordu. Hiç oturmadığı bir dairesi olan bir kadına bağlanıyordu çünkü onun yerine kendini başkalarının dolaplarında buluyordu. Ya da yataklarının altına.

Vic, Livy Kowalski'ye bağlanmanın sadece belaya yol açacağını biliyordu. Ama işte buradaydı... onun doğasının farklı yönlerini kabul ediyordu.

Bu ne cüret?

"Biliyor musun, beni delirtiyorsun!" Vic suçladı.

"Biliyorum." Livy kıkırdadı. "Denemiyorum bile!"

Livy ona baktı ve biraz eğilerek çenesinden öptü. Tatlı, basit bir öpücüktü. Yine Vic'i olduğu gibi kabul ediyordu.

Gerçekten aptalca bir şey söylemek için duyduğu yoğun arzuyla savaştı. Geri alamayacağı, Livy Kowalski'nin en yakın çıkışa doğru koşmasına neden olacak bir şey.

Vic hiçbir şey söyleyemeyeceğini biliyordu.

Söyleyemezdi. Onun yerine Livy'yi becerdi.

Küçük bir öpücüğün Livy'yi kanepeye çivileyeceğini kim bilebilirdi? Umursadığından değil, çünkü yine umursamıyordu.

Vic'in onu sikmesini seviyordu. O kocaman yarak, arkadan onu oyuyor, içini dolduruyordu. Koca vücudu Livy'nin üzerindeydi. Bazıları bu kadar iri bir adam karşısında kendini ezilmiş hissedebilirdi ama bu pozisyon Livy'ye Vic'in mutfağındaki dolapların içinde olmayı hatırlatıyordu. Eksik olan tek şey baldı.

Belki de buradaki "bal" Vic'in onu defalarca orgazm etmesiydi. O kadar güçlü orgazmlardı ki yüzünü kanepenin minderine gömüp çığlık atmak zorunda kalmıştı.

Livy sonunda kanepeye yığıldı, Vic birkaç saniye sonra boşalana kadar birkaç kez daha soktu.

Kollarını Livy'ye dolayan Vic, Livy'yi öpebilecek kadar geriye ve yukarı çekti.

Bir süre bu şekilde kaldılar, Vic onu kollarında tutarken yavaşça öpüştüler ve kalp atışlarının durmasını beklediler.

İşte o zaman Livy, "Vic?" dedi. "Evet?"

"Ben hâlâ açım."

Başıyla onayladı. "Evet. Ben de açım."

Birlikte odanın öbür ucundaki yiyeceklerden geriye kalanlara

baktılar. "Çok uzakta olduğu kesin," diye iç geçirdi Livy.

"Başarabiliriz," dedi Livy, yine o nazik, tatlı ve son derece şapşal ayı haline dönmüştü. "Nasıl yapamayız?" diye sordu. "Sen krallığın şövalyesisin."

Ve Livy güldü. Çünkü cidden ... nasıl yapamazdı ki?

BÖLÜM 17

Vic çok iyi bir ruh haliyle uyandı. Ama arkasını dönüp Livy'nin yatakta yanında yatmadığını görür görmez morali hızla bozuldu.

Livy gitmiş miydi? Onu çoktan terk mi etmişti? Bunu ona hiç yakıştıramadı.

"Onun peşinden gitmeyeceğim," diye mırıldandı, doğrulup otururken. "Gitmek istiyorsa, bu ona kalmış. Bu benim sorunum değil."

Bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı. "Yine de kahveye ihtiyacım var." Vic ayağa kalktı. "Ve nerede olduğundan emin değilim."

Vic boxer'ını sürükleyerek yalınayak ve çıplak göğüsle merdivenlerden inip oturma odasına girdi. Mutfığa yöneldi ve hemen kahve çekirdeklerini buldu. Onları öğüttü, Avrupa tipi kahve makinesine koydu ve sırtını tezgâha dayayıp kollarını göğsünde kavuşturarak sabırla bekledi.

Vic mutfığa baktı. Buzdolabında yiyecek olmadığını biliyordu ama yine de yemek yapacak havada değildi. Dolapları kontrol etmeye karar verdi ve şaşırarak hiçbirinde Livy'yi bulamadı. Ama birkaç kutu ballı yer fıstığı buldu.

Kahve fincanına doğru yürürken, bahçeye açılan Fransız kapılarının dışındaki gölgelerin aniden değiştiğini fark etti. Vic durdu ve büyük mermer tezgâhın etrafına bakabilmek için eğildi ve Livy'yi orada bulamadı.

Livy'nin şimdi kimi kızdırdığını merak eden Vic, fıstıkları tezgâhın üzerine bırakıp dışarı çıktı.

"Hey, Mike," diye selamladı Vic, "O bal porsuğu arkadaşını hapse attık," diye başlayan bir cümle kurmaya hazırlanıyordu. . ."

"Barinov."

"Neler oluyor?"

"Senin kız hakkında bir şeyler bilmek istersin diye düşündüm." "Ne olmuş ona?"

"John Leary kısa bir süre önce onu kendi bölgesinden geçerken görmüş-"

"Eminim kötü bir niyeti yoktu ve eğer Bay Leary'nin arı kovanlarından birine saldırdıysa

"Hayır. Öyle değil."

"Değil mi?"

"Görüyorsun, yürümeye devam etti, değil mi? Bütün o arı kovanlarının yanından geçti. Garip görünüyordu, özellikle de bal porsuğu formunda olduğu için, bu yüzden Leary onu biraz takip etti. Bakalım bir şey yapacak mı?"

"Ve?"

"Şey ... yürümeye devam etti, değil mi? İlçe sınırlarını aştı." Vic gözlerini şerif yardımcısına dikti. "Ne?"

Mike ellerini kot pantolonunun arka ceplerine soktu ve yere baktı ama Vic'e söylediklerini tekrarlamadı.

"Bana Livy'nin kedi bölgesine girdiğini mi söylüyorsun? Ve kimse onu durdurmadı mı?"

"Leary hiçbir zaman geveze bir siyah ayı olmadı."

Sanki bu adamı bir şekilde mazur gösteriyormuş gibi. Çünkü sorun sadece Livy'nin kedi bölgesine girmesi değildi. Çünkü mızrak dövüşünde onların kışını tekmeledikten sonra kedi bölgesine giriyor olmasıydı.

Melez formuna geçerken Vic'in boxer'ı parçalanmaya başladı. Mike ondan uzaklaştı, ellerini kaldırdı. "Hadi ama Barinov. O kedilerin bir yığın sorun çıkarmasına ihtiyacımız yok, değil mi? Ve sen gibi görünerek oraya gidiyorsun."

Ama bunun nasıl sonuçlanacağı kedigillere bağlıydı. Ve o kedigillerin şu anda Livy'ye ne yaptığına.

Livy bir ağaca tırmanmış, Afrika arılarının kovanına ulaşmaya çalışırken bir leopar tarafından aşağı çekilmişti.

Sertçe sırt üstü yere düştü ama hemen ters döndü. Yaklaşık on iki taneydiler. Hepsi de büyük kedilerdi. İki leopar, bir puma, üç dişi aslan, iki çita, bir jaguar, bir Bengal kaplanı ve iki erkek aslan.

Ve bu kedilerden en az dördü Livy'nin dünkü mızrak dövüşünde yendiği kedilerdi, bu da muhtemelen Livy'nin burada olmasından dolayı onları oldukça huysuz yapıyordu.

Kedi bölgesine tam olarak ne zaman geçtiğini biliyordu ama umursamamıştı. Bazı Afrika arıları görmüş ve onları kovanlarına kadar takip etmişti çünkü Afrika balı en sevdiği ham ballardan biriydi.

Gerçi geriye dönüp baktığında, bu muhtemelen onun en iyi fikirlerinden biri değildi. Ama işte buradaydı. Tek başınaydı. Bir grup kızgın kediyle karşı karşıyaydı.

Livy en büyüklerine saldırdı. Erkek aslanlardan biri, kaplandan birkaç kilo daha ağırdı. Ve bir bal porsuğundan çok daha büyüktü,

Livy kendini aslanın yüzüne doğru fırlatmayı başardı, pençeleri ve dişleriyle kafatasına yapıştı.

Aslan kükreyerek başını savurdu ve pençesini kullanarak Livy'yi yere düşürmeye çalıştı. Livy dayanmış, dişleriyle daha derine inerken ön patileriyle kedinin etini parçalamış.

Dişi aslanlardan biri Livy'yi ağzıyla arkadan yakaladı ve çekip çıkardı. Livy'yi sallayarak etrafında döndürdü. Livy'yi havaya fırlattı ve aşağı inerken yakalamayı başardı. Ancak Livy'nin vücudu havada ters dönmüştü, böylece ön pençelerini Dişi aslanın ağzına geçirebildi ve her iki taraftaki kürkü ve eti yırttı. Dişi aslan Livy'yi silkelemek için kendi hamlesini yapmaya başladı ama Livy erkekten daha akıllıydı, pençelerini kedinin ağzında tekrar gezdirebilmek için Livy pençelerini kaldırına kadar bekledi.

İyi bir sarsıntıyla Livy tekrar uçmaya başladı. Bir ağaca çarptı, ileri sıçradı ve patilerinin üzerine düştü. Tısladı ve sırtını engelleyen bir şey olmaması için ağaçtan uzaklaştı. Rakiplerini ölçüp biçti ve sıradaki kaplanın üzerine gitmeye karar verdi. Ama önce puma saldırdı ve ona doğru geldi. İşte o anda Livy üzerine bir gölgenin düştüğünü gördü. Başını kaldırdı ama tek görebildiği tüylü, siyah çizgili kahverengi ve turuncu tüylerden oluşan bir yığındı.

İki tabak büyüklüğünde bir pençe savruldu ve puma taklalar atarak ağaçların arasına daldı. Livy onun nereye düştüğünü bile göremedi.

Başının üzerindeki tüm o tüyler ileri doğru hareket etti, gövdesi o kadar uzundu ki, geçmesi için eğilmesine bile gerek kalmadı. Sanki orada değilmiş gibi üzerinden geçip gitti.

Kediler geri çekildi ve Livy de kokusunu aldığı şeyin Vic olduğunu iyice görebilmek için etrafından dolandı.

Onu şekil değiştirmiş haliyle hiç görmemişti ve nedenini anlıyordu. Bir bakıma yünlü bir mamutu andırıyordu ama bu kürkünden de kaynaklanıyor olabilirdi. O kadar çok tüy vardı ki! Yünlü mamutlar gibi dişleri yoktu ama ön dişleri alt çenesinin biraz ötesine uzanıyordu. Yine de bu Vic'in pençelerinin büyüklüğüyle kıyaslanamazdı. O kadar büyüklerdi ki. Dev bacaklara bağlı dev pençeler, dev bir canavara bağlıydı.

Erkek aslanlardan biri saldırdı ve Vic hafifçe döndü, böylece kedi tam yanına çarptı. Vic gücün etkisiyle yerinden kıpırdamadı ama aslan geri uçtu ve birkaç metre öteye baygın bir şekilde düştü. Sanki tuğladan bir binaya çarpmış gibiydi. Diğer erkek aslan kükreyerek saldırdı; Vic omzuna indirdiği tek darbeye kediyi yere serdi. Livy, Vic ve kedi temas ettiğinde bir çatırtı duydu ve aslan çığlık atarak yere düştü. Ama sadece omzu değil. Omzu ve göğsüydü. İçbükey görünüyorlardı. Nefes almakta bile zorlanıyordu.

Vic diğer kedilere baktı, ona meydan okuyup okumayacaklarını görmek için bekliyordu.

Bilinmeyen bir nedenle kaplan ön patisini kaldırarak Vic'e doğru yürümek üzere olduğunu ima etti. Bu kararsız harekete karşılık olarak Vic bir nefes aldı. Nefesini bıraktığında, nefesi bir kükreme olarak dışarı çıktı. Livy'nin pençelerinin altındaki zemini sarsan, küçük kedileri geriye savuran ve kaplanın pençesini dikkatle tekrar yere koymasını sağlayan bir kükreme.

Kükreme nihayet sona erdiğinde her şey sessizdi. Kuşlar. Livy'nin başının üstündeki kovandaki Afrika arıları. Her şey sessizdi. Livy hariç. O da tam insan arkadaşlarının sık sık "Livy'nin şeytani kahkahası" dediği tıslayan bir kahkaha attı. Bal porsuğu formundayken böyle güldüğünde kulağa daha da şeytani geliyordu.

Vic ona keyifle baktı ve Livy onun arka bacağına doğru yürüdü. Pençelerini kullanarak Vic'in sırtına tırmandı, ta ki pençesinin Vic'in kürküne dolandığını fark edene kadar. Pençesini kurtarmaya çalıştı ama artık öyle bir noktaya gelmişti ki, pençesini keserek kurtulmak zorunda kalacağından korkuyordu.

Tam o sırada Vic'in kuyruğu sallandı. Geri kalanıyla kıyaslandığında çok da etkileyici olmayan bir kuyruktu. Üzerinde neredeyse hiç kürk yoktu ve genel boyutuna göre son derece inceydi. Ama bir kaplanın kuyruğu gibi uzundu. Yani, evet, etkileyici değildi. En azından Livy, o etkileyici olmayan kuyruk pençesinin etrafındaki kürke girip karmaşayı çözene kadar böyle hissetti. İşte o zaman Vic'in kuyruğunun bükülebilir olduğunu fark etti.

Ne kadar havalıydı!

Her zaman şekil değiştiren boz ayıların, kutup ayılarının ve kara ayıların tıpkı tam kanlılar gibi dudaklarını bük ebildiklerini duymuştu ama Vic bir melez olduğu için, bu bükülebilir eklentinin başka bir yerde olduğu anlaşılıyordu.

Livy Vic'in sırtında rahatça güvende olduğunda, neredeyse on beş ayak uzunluğundaki vücudunu çevirdi ve yavaşça ayağına doğru ilerledi

bölge. Neredeyse iki bin kiloluk bir cüsseyle çok hızlı görünmüyordu ama zaten buna ihtiyacı da yoktu.

Kiralık eve sorunsuz bir şekilde geri döndüler ve Livy hızla insana dönüştü.

"Değişme," diye emretti Vic'e. "Henüz değil."

Onun sırtından atladi, ayaklarının yere değmesinin ne kadar uzun sürdüğünü görünce şok oldu. Barinov'la karşılaşana kadar etrafta dolaştı. Onu yakından inceledi, sonra ona doğru yürüdü ve yüzündeki tel tel tüyleri itti. İşte o zaman nihayet onun gözlerini gördü. Ve bunlar ona bakan insan gözleriydi. Onun değişmeyen tek fiziksel parçasıydı.

Livy sırtıttı ve geri çekildi. Adamın etrafından dolaştı ve tekrar tam önüne geldiğinde sonunda, "Çok güzel görünüyorsun," dedi.

.. çok ... *havalı!*"

Hayır, bunu söylemesini beklemiyordu. Umursadığından değil. Vic'in şekil değiştirmiş halini gören birinin "Uh ... oh ... aman ... um ..." dışında bir şey söylediğini duymak güzeldi. Ya da onu görünce çılgılık atıp kaçmak.

Livy bunu yapmadı ya da o bu formdayken başkalarının verdiği tepkiyi vermedi. Bunun yerine Livy ona yaklaştı ve ellerini Vic'in ağzındaki tüylerde gezdirdi. Vic başını eğdi ve Livy yüzünü Vic'in burnuna dayadı. Kadının çıkardığı iç çekişi iliklerine kadar hissetti.

Kız ondan uzaklaştığında Vic bir şeylerin çok yanlış gittiğini anladı. Yan ilçedeki acımasız kedilerle ya da onun şekil değiştirmiş haliyle kesinlikle hiçbir ilgisi olmayan bir şey.

Vic tekrar insana dönüştü ve bekledi. Yaklaşık bir dakika sonra Livy, "Ben açım. Sen de aç mısın?"

"Evet. Açım."

Livy başını salladı ve arka kapıdan eve girdi. Vic onu takip etti ve buzdolabına bakarken buldu. Biraz Çin yemeği kalmıştı ama ikisi de onu istemiyordu. Bu yüzden yerel bir lokantaya sipariş verip getirttiler.

Yemek geldiğinde Vic düşünu almış ve kot pantolonunu giymişti. Livy aşağı indiğinde yemeği masaya koyuyordu.

Elinde bir cep telefonu vardı ve üzerinde kendisine birkaç beden büyük gelen bir bornoz giymişti. Islak saçlarını parmaklarıyla tarayarak yüzünden uzaklaştırdı ve mutfak masasına oturdu.

"İyi görünüyor," dedi.

Bütün yiyecekler hazır olunca Vic, Livy'nin tam köşesine oturdu ve pastırmaya uzandı.

"Babam öldü," diye aniden açıkladı.

Vic elini geri çekip Livy'ye odaklandı. "Biliyorum. Ve çok üzgünüm."

"Hayır," dedi kadın usulca. "Bilmiyorsun." Kollarını masaya dayamış, ellerini Vic'in kendisi için hazırladığı tabağın üzerinde birleştirmişti. "Cenazesinin muhtemelen annemle babamın planlarından biri olduğunu düşündüm. Bir şekilde para kazanmalarının başka bir yolu. Dört beş yıl içinde Damon Kowalski'nin aniden ortaya çıkıp, 'Neden bu kadar üzülüyorsun, Troch?

Öfke. Her zaman hassas... annen gibi.' "

" 'Troch' rage'?" Vic küçük bir kahkaha atarak tekrarladı. "Baban sana Küçük Öfke mi derdi?"

"Altı aylıkken ağzının ortasına bir tokat attığımdan beri."

Vic onun gözlerinin içine bakabilmek için biraz eğildi. "Ama şimdi babanın öldüğünden eminsin. Neden?"

Livy derin bir nefes aldı ve doğrudan Vic'e bakarak, "Çünkü Allison Whitlan'ın dairesinde onun doldurulmuş cesedini buldum," dedi.

Vic altın sarısı gözlerini ona kırıştırdı, tüm vücudu şaşkınlıkla sarsıldı. "Bir dakika. . . ne?"

"Onu şöminesinin yanına koymuştu. Birisi iyi bir tahnitçiye gitmiş. Kafasının arkasından vurulduğu zar zor anlaşılıyordu."

"Livy ... Ben ... um ..."

"Lütfen üzgün olduğunu söyleme. Özür duymak istemiyorum." "Benden ne istiyorsun?"

"Bana ihtiyacım olan şeyi verdin. Zaman. Ne yapmam gerektiğini anlamak için zamana ihtiyacım vardı."

"Hiçbir şey yapmana gerek yok. Artık Allison Whitlan'ın babasıyla bir şekilde temas halinde olması gerektiğini biliyoruz. Dee ve Cella bundan sonrasını halledebilir."

"Bu o kadar kolay değil,

Vic." "Değil mi?"

"Benim için değil. Benim için asla o kadar kolay olmayacak."

Vic elini onun koluna koydu, parmakları sıcak ve kuruydu. Rahatlatıcı.

"Tüm bunların sizin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. I

gerçekten yapamam. Ama bildiğim tek şey, türümüzü korumak için maaş alan insanların işlerini yapmalarına izin vermeniz gerektiği."

"Sizin türünüzü korumak için para alıyor olabilirler ama benimkini değil. Bal porsukları her zaman tek başınaydı. Her zaman da öyle olacağız."

Vic sandalyesinde arkasına yaslandı. "Planın nedir Livy? Whitlan'ın izini tek başına mı süreceksin? Onu tek başına mı alt edeceksin?"

"Bal porsukları pek çok şeydir. Acımasızdır. Sertiz. Çoğunlukla suçluyuz. Kimseden bir bok almayız. Ama aptal olmadığımız tek şey var. Whitlan'ın peşinden tek başıma gitmeye hiç niyetim yok."

"O zaman ne planlıyorsun?"

"Yapabileceğim tek şeyi." Livy cep telefonunu eline aldı, daha önce hiç kullanmadığı önemli bir numarayı açtı ve Vic'e odaklanıp, "İntikam," demeden önce hızlıca bir mesaj gönderdi.

Baltazar Kowalski arka cebinden cep telefonunu çıkardı ve az önce aldığı mesaja baktı.

Bankanın bodrumundaki güçlendirilmiş kasaya -içinde milyonlarca elmas bulunan kasaya- giren adamlardan biri taktığı kar maskesinin üzerinden Baltazar'a bakıyordu.

"Güzel kız arkadaşınla sohbet etmen için gerçekten vaktimiz var mı?" diye fısıldadı adam Fransızca.

Balt adamı görmezden geldi ve metni inceledi.

"Ne oldu kardeşim?" Kamil sordu, bakışları iş sırasında bayılsınlar diye uyuşturdukları muhafızlardan ayrılmıştı.

"Damon'un kızından." Damon. Kardeşlerinin bu işte onlarla birlikte olması gerekiyordu. Elbette hepsi kendi bireysel işlerini yapıyordu ama Kowalski kardeşler yılda birkaç kez birlikte çalışıyordu. Özellikle de çok fazla para ve riskin söz konusu olduğu bu tür işlerde. Ve Damon bu işleri organize etmekte ve aksamadan halletmekte en iyisiydi. Bu yüzden onun kaybı en çok şu anda hissediliyordu.

"Ne diyor?" Edmund sordu.

"Onunla New York'ta buluşmamızı istiyor. Hem de hemen."

Beş kardeş birbirlerine baktılar. Olivia onların çocukları gibi değildi. Hiçbir şey için onlarla temasa geçmemişti. Aile işlerine hiç karışmamıştı. Damon'ın cenazesinden önce, yaklaşık yedi yıl boyunca onu görmemişlerdi. Onu gördüklerinde, Balt'ın oğlu Jake ile birlikte ortadan kaybolmadan önce onlara el sallamaktan başka bir şey yapmadı. Waffle için, Balt

daha sonra söylenmişti. Yine de Damon'ın eski evinin arka bahçesinde sürünen mükemmel lezzetli kobralar varken neden birinin dışarı çıkıp waffle aldığını asla anlayamamıştı.

Hayır. Kowalski erkekleri Damon'ın kızını hiç anlamamıştı... Damon da dahil. Ama Olivia hâlâ ailedendi. O bir Kowalski'ydi. Tuhaf bir Kowalski, ama yine de onlardan biriydi. Bu da Balt, Edmund, Kamil, Gustav, Otto ve David için tek bir şey ifade ediyordu.

Kardeşler bakışlarını kilitledi ve aralarında tek bir kelime bile etmeden yaptıkları işi bırakıp toparlandılar.

Birlikte çalıştıkları tam insanlar başlarını kaldırıp kardeşlere baktı. "Hangi cehenneme gidiyorsunuz?" diye sordu içlerinden biri.

Balt siyah çantasının fermuarını çekti ve omzuna astı. Adama cevap vermedi; bunun bir anlamı yoktu.

Bir başka tam insan 45'liğini çekip Otto'ya doğrulttu. Baltazar kardeşinin önüne geçti ve silah Balt'ın göğsüne dayanana kadar adama doğru yürüdü. Tam insana baktı ve bekledi. Birkaç saniye sonra adam gözlerini kaçırdı. Balt uzandı ve silahı tam insanın elinden aldı.

"Güzel Glock," dedi Balt Fransızca. "Benim evimde de bir tane var." Sonra da silahı Otto'ya doğrultan adamı kanlar içinde yerde hıçkırı hıçkırı ağlayana kadar dövdü.

Balt silahı yere attı ve kardeşlerine işaret etti. "Gelin," dedi İngilizce, Amerika'ya gidecekleri için bu zor dile yeniden alışmaya çalışıyordu. "Yetişmemiz gereken bir uçak var."

BÖLÜM 18

Toni Rus pazarlık masasından kalktı ve telefonuna cevap vermeden önce koridora çıktı. Arayan Livy'ydi, ki bu garipti. Livy telefonla konuşmayı pek sevmezdi. Gerektiğinde mesajlaştığı biliniyordu ama o kadar.

"Selam Livy."

"Selam."

"Her şey yolunda mı?"

"Evet. Ama bir iyilik isteyeceğim." "Bir iyilik mi?" Toni kaşlarını çatı. "Senden mi?"

"Daha önce de iyilik istemiştım."

"Evet. Sanırım. Ama bir tanesini hatırlayamıyorum."

"Bir iyilik isteyebilir miyim, isteyemez miyim?"

"Tamam, tamam. Sinirlenmene gerek yok. Neye ihtiyacın var?"

Bir duraksama oldu, sonra Livy sordu, "Brownstone'u ödünç almam lazım."

"Brownstone mu?" Toni Livy'nin neden bahsettiğinden pek emin değildi.

"Hangi taş?"

"Ailenin vahşi köpeklerden kiraladığı."

"Vahşi köpeklerin evini kastediyorsun." En azından Toni'nin ailesi oraya öyle diyordu. Vahşi köpeklerin bir servet karşılığında satabilecekleri ama bunun yerine çılgınca bir paraya kiralamayı tercih ettikleri güzel bir gayrimenkul parçasıydı. Elbette Toni, ailesinin burayı sadece Toni'nin annesinin Alfa Dişi'nin evlatlık oğlu Johnny'yi "takip ettiği" o yaz için kiraladığını sanıyordu. Gerçek anlamda bir takip değil. Neyse ki annesi Johnny ile bir müzik öğrencisinden başka bir şey olarak ilgilenmiyordu. Bir dahiyi eğiten bir dahi. Ancak vahşi köpekler yavrularına karşı çakallar kadar korumacıydı, bu yüzden çok daha fazla çalışma gerektiriyordu. Yine de Toni, o yaz bitip Batı Yakası'ndaki hayatlarına döndüklerinde ailesinin evi kiralamayı bırakacağını düşünüyordu. Ancak anne ve babası, Manhattan'da bulundukları her an orada kalabilecekleri mantığıyla, evde olsalar da olmasalar da evi kiralamaya devam ediyorlardı. Vahşi köpekler de bu plana bayılmıştı çünkü

yine de kontrolden çıkmış komşular veya işgalciler hakkında endişelenmek zorunda kalmadan kira ödemelerini aldılar.

"Evet, tabii. Elbette. Ama yanlış bir şey olmadığına emin misin?"

"Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok. Aile meselesi. Ama yemin ederim, eve herhangi bir zarar gelirse, sen Amerika'ya dönmeden önce tamir edip mükemmel hale getireceğim. Tamam mı?"

Toni, Livy'nin kendisine bunu söylemek zorunda hissetmesine bile sinirlenmişti. Livy her zaman Toni'nin eşyalarını kendi eşyalarını korur gibi korumuştur. Hatta daha da çok.

Ama Livy'nin söyledikleri Toni'nin en az endişelendiği şeydi. "Aile meselesi mi? Ne aile meselesi?"

"Benim aile meselem. Endişelenmene gerek yok."

"Hangi aileyi kastettiğini biliyorum Olivia. Ama siz sadece benim ailemle ilgileniyorsunuz. Bu yüzden sorguluyorsam özür dilerim-"

"Antonella?" "Ne?"

"Burayı alabilir miyim, alamaz mıyım?"

"Tabii ki alabilirsin. Tamamen boş olacak. Coop ve Cherise hâlâ Avrupa'da turdalar. Ama anahtarları kullandığından emin ol! Zorla girmek yok, delik açmak yok Olivia. Ciddiyim. Ama bak, asıl mesele bu değil-"

"Ayılarla iyi vakit geçirin!" Livy tezahürat yaptı. "Seni sabundan daha çok seviyorum!"

Telefon görüşmesi sona erdiğinde Toni ayağını yere vurdu ve şu anda çıkarsa New York'a varmasının ne kadar süreceğini merak etti.

"Hey, küçük köpekçik," diye havladı odanın içinden aşırı kalın bir Rus aksanı. "İşin var! Yoksa unuttun mu?"

Toni kapıyı iterek açtı ve Rus ayılarıyla dolu masaya baktı. Şu anda endişelenmesi gereken tek ayının demir pençesiyle hükmeden Rus hokey takımı sahibi Ivan Zubachev olduğunu fark ettiğinde, bu kadar çok ayının etrafında olmaktan korkmayı uzun zaman önce bırakmıştı.

Herkesin ve annelerinin onu çok sevdiğini bilmesine rağmen ona hâlâ "küçük köpekçik" demekte ısrar etmesinden nefret ediyordu. Neden mi? Çünkü ona çok para kazandırmıştı. Etoburlar ve Zubachev'in takımı arasındaki maç büyük bir olay olmuş, sadece iki takıma değil, ev sahipliği yapan Sibirya'daki şekil değiştirenlerin yönettiği kasabalara da çok para kazandırmıştı.

Şimdi sıra Rusları Amerika'ya getirmeye gelmişti ve Toni bunu gerçekleştirmek için hazırды. İşte o zaman bu işin peşini bırakamayacağını anladı. Zubachev'e gidip arkadaşını kontrol etmesi gerektiğini ama bir ya da iki hafta içinde anlaşılmayı sonuçlandırmak için geri döneceğini söyleyemezdi. Rusların müzakereler için katı ve hızlı kuralları vardı ve Toni'nin arkadaşlarını ve ailesini kendilerinden koruma ihtiyacı bunun bir parçası değildi.

Toni telefonuna baktı. Hayır. Livy'nin kendi başının çaresine bakabileceğine güvenmek zorundaydı. İşin içinde ailesi olsa bile, Toni bunun muhtemelen Melly'yle ilgili bir sorun olduğundan emindi. O kadının şartlı tahliyesini ihlal ederek ve onu tekrar bir hücreye koyarak kolayca halledilebilecek bir sorun.

Toni kendi kendine, "Bana ihtiyacı olursa arar," diye hatırlattı. "Arayacaktır."

Toni bu inanca tutunarak odaya geri döndü ve kapıyı arkasından kapattı. "Pekâlâ beyler, işimize dönelim. Ve *hayır*, Bo Novikov'u hayvan formuna geçmeye zorlamayacağız ve onu Spor Merkezi'nde yaldızlı bir kafeste sergilemeyeceğiz, böylece dünya onun ne kadar gerçek bir ucube olduğunu görebilecek. Yapabilir misin diye sormayı da kes!"

Livy elinde anahtarlarla merdivenlerden ön kapıya doğru yürüdü. Bir anahtarlara, bir de kapıya baktı. Hayır. Bunu yapmak zorundaydı. Başka seçeneği yoktu.

Livy durduğunda anahtar kilide girmişti. "Beni izlemeye devam edecek misin?"

"Evet."

Livy iç geçirerek döndü ama yüzü adamın karnına gömülmüştü. Onu itti ve sokağı işaret etti. "Aşağı," diye emretti. "*Aşağı*."

Vic merdivenlerden aşağı indi ve şimdi neredeyse doğrudan gözlerinin içine bakabiliyordu.

Aralarında mesafe olduğu için Livy açık ve net konuşabilir, Vic'e bunu tek başına yapacağını söyleyebilirdi. Ona ya da yardımına ihtiyacı yoktu. Bunu takdir ediyordu ama buna ihtiyacı yoktu.

Livy konuşmaya başladı ama ondan *çok* uzakta olduğunu düşündü. Bu yüzden birkaç basamak aşağı indi, bu onu daha da yaklaştırdı ama şimdi adam yine daha uzundu. Ona ya da yardımına ihtiyacı olmadığını haykırma düşüncesinden nefret ediyordu. Bu çok bayağı görünüyordu.

Eliyle ona yaklaşmasını işaret etti. Vic eğildi. "Ne var Livy?" "Şey, benim bilmediğim şey ..."

"Ne yapmıyorsun?" Kız cevap vermeyince Vic kaşlarını çatı. "Livy?"

İşte o zaman Livy Vic'in ensesinden tutup onu kendine çekti ve öptü. Adamı *neden* öptüğünü bilmiyordu. Hiçbir fikri yoktu. Belki de o lanet dudaklar yüzündendi. Çok güzel dudakları vardı. Ve çok yakışıklı bir yüzü.

Daha da kötüsü . . . Vic de onu öptü. Kollarını Livy'nin beline dolayarak onu kaldırdı ve Livy ön kapıya dayanana kadar ilerledi. Öpüşmeleri çaresiz, talepkâr ve tamamen mantıksızdı. Mantıksızdı çünkü Livy'nin planı bu değildi. Onu güvende tutmaktan başka hiçbir neden olmadan göndermesi gerekiyordu. Ailesiyle ilişkiye girmek tehlikeliydi. İnanılmaz derecede tehlikeli. Ve Vic'in başına bir şey gelmesinin nedeni olmak istemiyordu.

Ama Vic ondan uzaklaştığında, gözleri ağzına kilitlendiğinde, nefesi kesildiğinde, Livy onu "kovamayacağını" biliyordu.

"Bize giyecek bir şeyler getireyim," dedi ellerini yavaşça onun belinden çekerek. "Ve Shen. Bunun için iyi bir yardımcı olacaktır. Tamam mı?"

Livy başıyla onayladı, içgüdüsel olarak dudaklarını yaladı ama Vic ona hırlamaya başlayınca bunu yapmayı hemen bıraktı.

Vic içten bir homurtuyla arkasını döndü ve cipine doğru ilerlemeye başladı. Ama aniden durdu ve omzunun üzerinden Livy'ye baktı. "Gelip seni aramak zorunda bırakma beni," diye emretti.

"Ya ararsam?"

"*Olivia.*"

"Şaka yapıyorum. Şaka yapıyorum.

Burada olacağım." "Güzel."

Livy, Vic cipine ulaşp uzaklaşana kadar onu izledi. Şaşkın bir nefes verdi. Kalbi o öpücük yüzünden hızla çarpıyordu. Kalbi pek bir şey için çarpmazdı. Belki iyi bir seks ama sadece bir öpücük? Ona tam olarak ne oluyordu? Çünkü bundan hoşlanmamıştı.

Her şey bir yana bu konuda endişelenmemeye karar veren Livy kapıya geri döndü, kilidi açtı ve eve adımını attı.

Işıkların açık olduğunu görünce şaşırın Livy, kendisine küçük bir Versailles'ı hatırlatan mermer zeminli koridorda yürüdü ve merdivenlerin yanındaki oturma odasının önünden geçerken büyük ekran televizyondan gelen *Dr. Phil*'in bir bölümüne benzeyen sesi duydu.

Livy yürümeyi bıraktı, kemerli girişin tam ortasında donakaldı, bakışları kanepeden büyük ekran televizyonu izleyen on iki yaşındaki çocuğa kilitlendi.

"Kyle?" diye hırladı.

Gözlerini kocaman açan Kyle Jean-Louis Parker yavaşça Livy'ye baktı. "Uh

...

Livy mi? Vay canına. Uh ... merhaba?"

"Neden İtalya'da değilsin?" Livy sordu.

Kyle bir sanat dehasıydı, heykel ve resim onun en güçlü yanlarıydı. O kadar harikaydı ki, on bir yaşındayken prestijli bir İtalyan sanat okuluna kabul edilmiş, okuldan geri kalmaması için matematik ve fen gibi temel dersler de almıştı.

Oysa *burada*, ailesinin kiralık evinin ortasında değil, İtalya'da tüm bu harika eğitimi alıyor olması gerekiyordu. Ve özellikle de ailesinin kiralık evinde ailesi olmadan bulunmaması gerekiyordu.

"Toni burada olduğunu biliyor mu?"

Kyle cevap vermeden önce bir süre Livy'ye baktı, "Elbette."

Livy, Toni'yi aramak için cep telefonunu çıkarırken, "Sen en kötü yalancısın, Kyle Jean-Louis Parker," diye yakındı. Konu Antonella olduğunda Livy'nin asla aşmadığı bazı sınırlar vardı ve bu sınırların hepsi Toni'nin kardeşleriyle ilgiliydi. Çocuklar da bunu biliyordu. Bu yüzden Livy, Toni'nin öfkesinin kanatlarında Rusya'dan geri döneceği anlamına gelse bile, Kyle'ı Toni'ye ispiyonlamaktan çekinmiyordu.

Ama Livy aramayı tamamlayamadan bir kol ona doğru uzandı ve telefonu aldı. İrkilerek arkasına döndü, dişlerini gösterdi, Cooper Jean-Louis Parker hemen kollarını göğsünde kavuşturdu, ellerini koltuk altlarına sıkıştırdı ve havladı, "*Ellerim olmaz! Ellerim olmaz!*"

Livy dişlerini geri çekti ve Jean-Louis Parker'ların en büyük erkek kardeşine baktı. "Senin ellerin değil mi? Çoğu insan bana yüzlerine dokunmamamı söyler."

"Gözlerim olmadan da oynayabilirim," dedi, şimdi sırtarak. "Ellerim olmadan oynayamam." Ellerini havaya kaldırdı. "Bu bebeklerin sigortalı olmasının bir nedeni var."

Cooper beş yaşından beri büyük dinleyici kitleleri için çalan bir piyanistti. Toni'nin kardeşleri arasında en normali oydu. En azından bir dahi çocuğun olabileceği kadar normal olduğunu tahmin ediyordu.

"Neler oluyor?" Livy sordu.

"Kyle'a ve tüm İtalya'ya bir mola veriyoruz."

Livy, öz kardeşi sandığı yakışıklı çakalı incelerken başını öne eğdi. "Gerçekten mi?"

"Beni kontrol etmeye çalışıyorlar!" Kyle kanepeden bağırdı. "Dehamı kontrol etmeye! Beni kontrol edemeyeceklerini henüz anlayamadılar! Onların dar, yaratıcı olmayan zihinleri ne yapmaya çalıştığımı anlamıyor! *Kavrayamıyorlar-*"

"Kes şunu, Kyle," diye araya girdi Livy sakince.

"Her neyse," diye mırıldandı çocuk. "Beni hak etmiyorlar." Coop başını iki yana salladı. "Bunu nasıl yaparsın?"

Livy, Kyle'ın sözünü dinlediği birkaç kişiden biriydi ama Livy'nin bunun nedeni hakkında hiçbir fikri yoktu. Gerçi tahmin etmesi gerekirse... "Ailenin arka bahçesindeki arı kovaniyle arama giren sincaba ne yaptığımı görmüş olabilir. Sincaplar bana karşılık verdiğinde ne kadar huysuzlaştığımı bilirsin."

Coop kıkırdadı ve telefonu Livy'ye geri verdi. Birlikte yavaşça koridordan mutfığa doğru yürüdüler. Kyle'ın duyamayacağı bir yere geldiklerinde Coop usulca, "Toni'yi arama," dedi.

"Sizinle Toni'nin arasına girmem, Coop. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum. Ama şu anda geri gelmesi için bir neden yok. Cherise ve ben durumu kontrol altına aldık ve ailem de neler olduğunu biliyor."

"Neler oluyor?"

Coop sırtarak omuz silkti. "Bütün öğretmenlerle kavga ediyor, diğer öğrencileri cinayete ve intihara meyilli hale getiriyor."

"Bunların hepsi *yetişkin* öğrenciler değil mi?" "Evet, öyle."

"O zaman okul neden ondan kurtulmuyor?"

"Okul onu kaybetmek istemiyor. Vize projesi için yaptığı eseri görmelisin." Coop başını sallayarak, ağzı biraz açık, doğru sözcükleri aradı. "Nefes kesiciydi."

Coop bunun nefes kesici olduğunu düşünüyorsa ve bunu yüksek sesle itiraf etmeye hazırsa... Livy bunu görmek için sabırsızlanıyordu.

"Bu yüzden herkesin biraz ara vermesine karar verildi. Cherise'le benim Manhattan'da bir konserimiz olduğu için annemle babam burada küçük bir kış tatilinin Kyle'a iyi geleceğini düşündüler."

"Neden onu ailenle birlikte olması için Washington'a göndermedin?"

"Sanırım Kyle'a biraz zaman ayırmanın onun yararına olacağını umuyorlardı. Beş çocuğunuz daha varken bunu gerçekleştirmek biraz daha zor."

yönetmek."

Livy bunu anlıyordu. Dürüst olmak gerekirse, ailenin bu kadar iyi idare etmeyi nasıl başardığını hiçbir zaman anlayamamıştı. On bir yavru, on tanesi dahi, bu dahilerden biri tam bir sosyopat -Kyle *olmadığını* öğrenmek pek çok kişiyi şok etmişti- aile nasıl dağılmazdı? Yine de hiç dağılmadılar. Bunun yerine çocukların her biri kendi yöntemleriyle geliştirdi.

Kyle'in sorunu sadece bir sanatçı olmamasıydı. Aynı zamanda bir çeşit eğitilmiş psikologdu. Seçtiği birkaç kelimeyle bir insanın özgüvenini ve yaşama isteğini yok edebilirdi. Her ne kadar kardeşlerinin çoğu Kyle'a alışkın ve kendi dehalarından emin olsalar da, onunla başa çıkabiliyorlardı, ancak yine de çok fazla kavgaya neden oluyordu. Bu kavgalar eninde sonunda herkesin sinirlerini bozabilirdi.

Bu yüzden Cooper ve Cherise'in, yani Toni yokken en büyük iki kardeşin -Onu bir süreliğine yönetmek büyük olasılıkla iyi bir fikirdi.

Ne yazık ki bu Livy için her şeyi değiştirdi.

Coop'a, "Geri döndüğünde Toni'nin bana kızmayacağından emin olduğun sürece sorun yok," dedi.

"Merak etme. Ben seni korurum."

"Güzel. Teşekkürler." Livy ön kapıdan çıkmak için Coop'un etrafından dolandı ama Coop onun kolunu yakalayıp tuttu.

"Bir dakika. *Sen* neden buradasın?" Adam kaşlarını kaldırdı. "Ve neden ön kapıdan geliyorsun? Biliyorsun... On yıldır bunu yaptığını gördüğümü sanmıyorum. Belki daha uzun süredir."

"Önemli bir şey değil." Uzaklaşmaya çalıştı ama Coop onu nazikçe geri çekti. "Livy?"

"Ne?"

"Seni sadece Toni'nin okuyabildiğini mi sanıyorsun? Neyin var? Neden buradasın?"

Livy boştaki elini kaldırdı ve bıraktı. "Uzun bir hafta oldu."

Coop kaşlarını çatı. "Ben de *Kyle*'la ilgilenmekle görevlendirildim. Hepimizin sorunları var, o yüzden bana anlat."

"Karmaşık bir durum. Ve sana gerçekten anlatacak zamanım yok. Bir yer bulmam gerek-"

"Burada kalabilirsin."

"Sadece ben değilim, Coop. Bu benim ailem. Kyle ve Cherise buradayken onları getiremem-"

"Ailen buraya mı geliyor?" diye sordu kapı aralığından bir ses hevesle.

Livy hırladı. "Kyle-"

"Bal porsukları mı? Bal porsukları bizimle kalmaya mı geliyor?" "Kyle-"

Kyle ellerini birbirine  ırttı ve aptalca bir daire  ızdı. " ok heyecanlıyım!" diye tezahürat yaptı. "Bal porsukları! Bal porsukları! Bal porsukları!"

Livy Coop'a baktı ama o da şaşkınlıkla omuz silkmekten başka bir şey yapamadı. "Kyle, sen neden söz ediyorsun?"

Livy sordu.

"Bana annenin geldiğini söyle. Lütfen söyle! Sence bu kez benim yerime oturacak mı? Bu sefer çıplak oturmasını istemeyece ime söz veriyorum. Ama kırmızı giymek zorunda. Kırmızı ona çok yakı ıyor. Jilet gibi keskin elmacık kemikleri var." Kyle  tmeyi bırakıp Livy'ye baktı ve ekledi, "Sanırım yakı ıklılı ını babandan almı sın, ha?"

Coop, Livy'nin yanına gidip çocuğu bo azlamasına fırsat vermeden onun kolunu tekrar yakaladı.

"Bal porsukları geliyor!" Kyle yine bağırdı. "Bal porsukları!" Koridordan a a ıya, merdivenlere doğru ko tu. "Kalemlerimi ve defterimi almam gerek! Çünkü bal porsukları geliyor!"

Livy ve Coop uzun saniyeler boyunca birbirlerine baktılar, ta ki Coop ikisinin de aklından geçeni itiraf edene kadar. "Bunun olacağını gerçekten hiç tahmin etmemi tim."

Kuznetsov Yaban K pe i Sürüsü'n n Alfa Di isi ve New York Smith Sürüsü'n n Alfa Erke i Bobby Ray Smith'in e i ve e i Jessica Ann Ward-Smith, kızına satın aldığı küçük ti  rt  giydirmeye çalışıyordu ama her nasılsa bu çabası bir  eki tirme yarı ına d n  m   t .  eki tirme maçını küçük kurt k pe i kazanıyordu.

"Ver onu bana, Lissy!"

Histerik bir şekilde gülen kızı küçük ayaklarını mutfak masasına soktu ve  eki tirmeye devam etti.

"Lissy, hadi. Annenin gitmesi gerek."

Ama kızı, Blayne'in "kurt k pe i bölgesi" dediği, tek bir şeye aşırı derecede takıntılı hale geldiği bölgedeydi. Ve o tek şey de şu anda lanet olası ti  rt yle halat çekme oynamak gibi görünüyordu.

"Jessie Teyze?" diye sordu diğer yavrulardan biri mutfa a girerken.

"Evet?" diye hırladı, hâlâ ti  rt  geri almaya çalışıyordu.

Bir sandalyeye tırmandı ve bir elma almak için masaya uzandı. "Soka ın karşısındaki evin önünde bir sürü limuzin var."

"Evet. Jean-Louis Parker'lerden bazıları kalmaya geliyor."

"Onları hatırlıyorum. Ama dışarıdakiler Jean-Louis Parker'lara benzemiyor." Elmayı ısırды, çiğnedi. "Daha genişler."

"Uzun ve geniş mi?"

"Hayır. Sadece genişler. Kısa defans oyuncularını gibi."

Kafası karışan Jess çocuğa baktı. Jean-Louis Parker'lar çakaldı, vahşi köpekler gibi zayıf bir köpek cinsiydi. Aslında tüm küçük ırklar nispeten zayıftı. Tilkiler, pumalar. Geniş sayılabilecek ve Jean-Louis Parker'larla bağlantılı olan tek bir küçük şekil değiştiren cins düşünabiliyordu ve o cins de

...

Jess'in nefesi kesildi, elleri ağzına gitti - bu da hâlâ umutsuzca tişörtünü çekiştiren kızının geriye uçması anlamına geliyordu.

"Lissy!" Jess mutfak masasının etrafından koştu. "İyi misin?"

Lissy ayağa kalktı ve tişörtü Jess'e fırlattı. "Tug!"

Jess iç geçirerek kızından uzaklaştı ve hızla

evin önüne doğru yürüdü. Dışarı adımını attığında, vahşi köpek sürüsünün çoğunluğu çoktan dışarı çıkmıştı.

Yavrulardan birkaçı da dışarı çıktı ama Jess hırladı ve çocuklar hemen içeri koştu.

"Hoşuma gitmiyor," diye homurdandı Sabina Jess'in yanında, Rus aksanı rahatsızlığı arttıkça daha da kalınlaşıyordu.

"Cherise hâlâ Johnny ile birlikte mi?" Jess'in evlatlık oğlu, genç ve parlak bir kemancıydı, müzikal Jean-Louis Parker'larla sahne almak için her zaman zaman bulurdu.

Sabina başıyla onayladı ve koşarak eve girdi. Birkaç dakika sonra Cherise ve Johnny ile döndü.

"Neler oluyor?" Johnny sordu. "Eve geri döndük."

Artık on dokuz yaşında olan Johnny iç çekti. "Sanırım ikimiz de biraz fazla yaşlı olduğumu kabul etmeliyiz."

"İçeri!"

Johnny ellerini havaya kaldırdı. "Böyle davranmaktan nefret ediyorum." Ama en azından bunu eve geri dönerken söylemişti.

"Onları tanıyor musun?" Jess Cherise'e sordu.

Lüks arabalardan ve limuzinlerden inen -sanki yasal bir şeymiş gibi caddeye çift park eden- ve caddenin karşısındaki vahşi köpeklerin kiralık evine giren çok sayıda şekil değiştireni inceledi.

Cherise önce başını salladı. "Hayır, bilmiyorum... oh. Oh." Kırmızı, son model bir Mercedes-Benz'den inen dört Asyalı kadını işaret etti. "Bunlar Livy'nin annesi ve teyzeleri." Sesini neredeyse fısıltıya kadar alçalttı. "Annesi biraz iradeli olabiliyor."

"Bu 'kaltak' demenin hoş bir yolu mu?" Sabina sordu.

Cherise bir an düşündükten sonra, "Ona meydan okumazdım," diye itiraf etti.

"Böceğe meydan okuyamazsın."

"Sabina," diye uyardı Jess. "Nazik ol." Jess bir an düşündükten sonra Cherise'e döndü ve "Bunu söylemekten nefret ediyorum Cherise ama evimizi ailene kiraladığımda büyük bir bal porsuğu toplantısı yapmam gerekeceğini düşünmemiştim. Düşünmemiz gereken yavrularımız var."

"Ama ailemin Livy dışında herhangi bir bal porsuğuyla toplantı yapacağını sanmıyorum. Yani, annem Livy'nin annesine karşı her zaman çok nazikti ama bunun tek nedeni Livy'nin annesini çok kızdırmasıydı." Parmaklarını şıklattı ve telefonunu çıkarmak için kot pantolonunun cebine uzandı. "Coop'a bir sorayım."

Telefonu çevirdi ve bir süre sessiz kaldı. Sonunda telefona, "Hey," dedi. "Kuznetsov Sürüsü'nün evindeyim... neler oluyor? Neden bal porsukları var ... ne?" Cherise aniden gözlerini kırıştırdı ve eliyle kısa bir süreliğine ağzını kapattı. "Ne?" diye tekrar sordu, gözleri dolmaya başlamıştı. "O nasıl? O iyi mi?" Cherise başını iki yana salladı. "Tabii ki Livy'nin önünde ağlamayacağım." Ama şimdi ağlıyordu. "Sadece... evet, bundan nefret ettiğini biliyorum! İyi! Onlara söylerim. Tamam."

Cherise telefonu kapattı ve elinin tersiyle gözlerini sildi.

"Cherise? Neler oluyor?"

"Livy'nin tüm ailesi eve giriyor. Yavrularınız güvende olacak ve Jean-Louis Parker'lar evin tüm sorumluluğunu üstlenecek."

Jess, Sabina'ya baktı ama arkadaşının da en az onun kadar kafası karışmıştı. "Livy iyi mi?"

"O iyi. Sadece ... babası." "Evet. Vefat ettiğini duydum."

"Evet. Araba kazası gibi bir şey olduğunu duymuştuk. Ama ..." Tekrar gözlerini sildi. "Livy onun cesedini bir kadının dairesinde doldurulmuş ve sergilenirken buldu. Sanırım ailesi bu konuda ne yapacaklarını düşünmek için burada."

Jess şaşkınlıkla Cherise'e baktı. Çakalın söylemesini beklediği onca şey arasında bu bin mil bile yakın değildi.

"Neden öğle yemeği için burada kalmıyorsun, Cherise?" Caddenin karşısında daha fazla limuzin belirirken Jess sordu. "Belki akşam yemeğine bile?"

"Livy'yle olmam gerekmiyor mu?" Cherise hıçkırıklara boğulmadan saniyeler önce biraz tılandı. *"O aileden biri!"*

Jess sırtıttı. "Peki seni şimdi geri gönderirsek Livy'nin yanında ağlamayacak mısın?"

"Hayır!"

"O zaman ağlayana kadar burada kalman en iyisi. Livy'nin bunu kendi yöntemleriyle halletmesine izin vereceğiz."

Hıçkırdı. "Onun için çok üzülüyorum!"

"Biliyorum. Ama şu anda onun için yapabileceğiniz en iyi şey, bu işi kendi başına halletmesine izin vermek."

"Ama ev için endişelenmeni istemiyorum-"

"Endişelenmiyoruz." Neden endişelensin ki? Görevi olan bal porsuklarının gündeminde sarhoşken bir evi yıkmaktan daha önemli şeyler vardı.

Jess'in sürüsünden biri hâlâ hıçkırarak ağlayan Cherise'i sürünün evine geri götürdü ve diğerleri de onu takip etti. Sadece Sabina geride kaldı, iki kadın sokağın karşısından eve giren bal porsuklarına bakıyordu.

Jess kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Umarım Livy'nin babasına böyle bir şey yapanı parçalara ayırırlar."

"Onlar da benim gibi Slav," diye cevap verdi Sabina. "Ve onlara yapılan yanlış yüzünden dünya kan ağlayacak, dostum. Dünyanın kanı akacak."

Jess arkadaşının uğursuz sözlerini onaylarcasına başını salladı ve tam evlerine girmek üzereydi ki başının arkasına yumuşak bir şey çarptı. Yere baktı ve bir tişört gördü, sonra yukarı baktı ve kızının kapıda durduğunu gördü. Küçük tombul bir kolu kapının eşiğine dayanmış, küçük bacaklarının üzerinde durmasını sağlıyordu. Serbest eliyle Jess'i işaret etti ve *"Tuuuuuuuuuuuuuuuuuuug!"* diye bağırdı.

Jess'in dişleri dışarı çıkmıştı ama o kıpırdayamadan Johnny kızının arkasında belirdi. Hâlâ kemanını ve yayını tutuyordu, kızı diğer koluna aldı ve "Onunla oynayacağım. Onunla oynayacağım. Kimsenin histerikleşmesine gerek yok!" Ve böylece evin içinde kayboldu.

Sabina sırtıttı. "Neden böyle görüldüğünü bilmiyorum. Bilim diploması olan güzel, sıkıcı bir vahşi köpeğe sahip olabilir ve güzel, sıkıcı bir vahşi köpek yetiştirebilirdin.

Yavrular. Dengesiz bir ailesi olan köylü kurdu seçtin. Şimdi de dengesiz bir yavrun var. Yine de çok fazla şok. Bazen hiçbir anlam ifade etmiyorsun."

Jess arkadaşının içeri girişini izledi ve Sabina haklı çıktığında bundan ne kadar nefret ettiğini düşündü.

BÖLÜM 19

Livy kuzeni Jake'e sarıldı. Onu gördüğüne çok sevinmişti. Son duyduğuna göre Belçika'daymış. Ama buradaydı.

Ve neredeyse diğer herkes de buradaydı.

Şu ana kadar yolculuğa çıkmayanlar sadece ailenin yavruları ve onlara göz kulak olacak bir ebeveyn ile seyahat edemeyecek kadar yorgun ya da hasta olan yaşlı aile üyeleri idi. Büyük teyze Li-Li hariç tabii ki. Yaşlı olabilirdi ama ailesinde neler olup bittiğini öğrenemeyecek kadar yaşlı değildi. Livy ayrıca şu anda hapiste olanların ve hapse girmek için kolluk kuvvetlerinden kaçanların da gelmeyeceğini tahmin ediyordu.

Yine de Kowalski'ler olmasa bile, arkadaşlarının kiralık evinin oturma odası Livy'nin ailesiyle doluydu ve hepsi Livy'nin söyleyeceklerini duymak için bekliyordu.

Livy için garip bir andı. Kowalski'lere New York'a gelmelerini emreden o belirsiz mesajı gönderdiğinde, sadece birkaç kişinin gelmesini beklemişti. Ama yirmi dört saat içinde . . . hepsi buradaydı. Onun için.

"Sen iyi misin?" Jake ona sordu.

"Evet."

Ona doğru eğildi ve fısıldadı, "Joan Teyze'yi ve Grimm Kardeşler'i onunla birlikte görüyorum. Pek mutlu görünmüyor. Oooh. Ve büyük teyzen Li-Li'nin boğazındaki büyük, rahatsız edici yara beni korkutuyor. Sürekli benimle konuşmaya başlamasını bekliyorum."

"Kes şunu."

"Sana iyi şanslar kuzen. Tabii benim açık erkekliğimle seni onlardan korumama ihtiyacın yoksa?"

Livy homurdandı ve kuzeninin başını şakacı bir şekilde itti.

Jocelyn ona, "Artık yerini görmelisin Livy," dedi ve Kyle'ın hazırladığı yaygıdan aldığı Danimarka yemeğinden bir ısırik uzattı. Evet, Kyle. Görünüşe göre çoğu işkenceci gibi Kyle da harika bir ev sahibiydi.

Livy böreği elinin tersiyle itti. "Melly de seninle geldi mi?"

"Evet. Gerçi o arka tarafta. Telefonla konuşuyor."

"Kiminle telefonda?" Jocelyn kaşlarını kaldırınca Livy içini çekti. "Hakkında uzaklaştırma kararı olan biriyle telefonda olmadığını söyle bana."

"Eski erkek arkadaşının hakkında uzaklaştırma kararı var mı?" "Birkaç tane."

"O zaman bunu size söyleyemem."

Bir seferde birden fazla trajediyle uğraşmak istemeyen Livy, bunun yerine Kyle'a odaklandı. Annesiyle konuşuyordu ve Joan'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa onu kendisine poz vermeye ikna etmeye çalışıyordu. Mümkün olduğunca az giysiyle.

"Coop?" dedi ve işaret etti.

Jake'e yetişmekle meşgul olan Cooper, Livy'nin işaret ettiği yeri takip etti. Göz göze geldiler ve "Ben hallederim," diye söz verdi. "Teşekkürler."

Coop Kyle'a doğru yürüdü ve kardeşini tişörtünün yakasından tutarak odadan dışarı sürükledi.

"Bana henüz bir cevap verme!" Kyle Joan'a yalvardı. "Bunu bir düşün! Güzelliğin tüm zamanlar için yakalanmalı!"

Jocelyn güldü. "Bu çocuğu seviyorum." "Seversin."

"Olivia," diye seslendi amcası Otto. "Fotoğraflarını çektiğin hokey oyuncularından biri seni görmeye gelmiş."

Livy oturma odasının kemerine bakınca Vic ve Shen'in ellerinde büyük spor çantaları ve bilgisayar kasalarıyla orada durduklarını gördü. Vic'in cipinde daha fazla ekipman olduğunu tahmin ediyordu.

"Ben hokey oyuncusu değilim," diye hırladı Vic

Otto'ya. "Amerikan futbolu o zaman?" Otto sordu.

"Otto Amca," diye araya girdi Livy, Vic kükremeye başlamadan önce, "bunlar arkadaşlarım Vic ve Shen. Bana yardım edecekler."

"Sana ne konuda yardım edecekler Olivia?" diye sordu amcası Balt. "Biz buradayız. Şimdi bize neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Livy Vic'e baktı ve o da başını sallayarak merdivenleri işaret etti.

Livy ailesiyle yüzleşirken o ve Shen üst kata çıkıp yerlerini aldılar.

Odanın önüne doğru yürüdü ve hepsinin yüzüne baktı. Livy bunu nasıl tartışmayı planladığını sessizce prova etmişti. Şöyle başlamıştı

Babasının cesedini bulduktan sonra öğrendiği her şeyi dikkatlice açıklamadan önce yolculuğa katılanlara teşekkür etti.

Yine de onca provadan sonra ağzından çıkan tek şey "Babam öldü" oldu.

Jake nazikçe, "Biliyoruz tatlım, cenazesindeydik," diyene kadar bal porsukları uzun saniyeler boyunca ona baktılar.

Livy başını salladı. "Hayır. Tabuttaki o değildi. Annem oraya başka bir adam koydu. Değil mi anne?"

Bütün başlar Livy'nin annesine döndü ve Joan ellerini havaya kaldırdı. "Kendi kızıma bile çenesini kapalı tutması için güvenemiyorum!"

"Seni orospu!" Teddy Teyze bir parmağıyla Joan'ı işaret ederek suçladı. "Sevgili kardeşime ne yaptın?"

"Ben ona hiçbir şey yapmadım. Onu ben öldürmedim. Sadece öldüğünden emindim."

"Ama ceset olmadan sigortasını alamazdın. Peki kimi öldürdün? Sevgili kardeşimi aldattığın sevgililerinden birini mi? Beni iğrendiriyorsun," diye alay etti Teddy.

"Umurumda değil."

"Kes şunu," diye sakince araya girdi Livy, kavga edecek ya da başkalarının kavgasını izleyecek havada değildi. "Bu annemle ilgili değil. Bu sigortayla ilgili değil. Bu babamı kimin öldürdüğüyle ilgili."

"Kardeşimi severdim," dedi Balt, gözleri hüznüydü, "ama muhtemelen bir barda öldü. Ya da bir kadın yüzünden."

"Hayır," dedi Livy. "Babam avlandı. Eğlence için. Spor olsun diye."

Ailesi onun anlattıklarını anlamaya çalışırken oda sessizleşti.

"Bunu nereden biliyorsun, küçük Olivia?" Balt sordu. "Bunun doğru olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü babamın bal porsuğu formunu bir kadının dairesinde doldurulmuş ve sergilenir halde buldum. Babamın ölümü bir kadın yüzünden olmadı. Bir bar kavgası sırasında olmadı. Babam öldürüldü. Pisliğin teki olduğu için değil -hepimizin bildiği gibi öyleydi- ama bir şekil değiştiren olduğu için. Çünkü iyi bir sporcuydu. Ve Damon Kowalski'nin kızı olarak, bunun peşini bırakmayacağım. Bunun peşini asla bırakmayacağım."

Aile sessiz kaldı. Toplanma çağrısı yapılmadı. Söyledikleri de reddedilmedi. Bunun yerine Livy kardeşler, kuzenler ve eşler arasında geçen sinsi bakışları gördü.

Balt, "Bizden ne istiyorsun Olivia?" diye sormadan önce bir an Livy'yi inceledi.

Bu çok basitti. "Babama bunu yapan adamdan ve onu koruyan ya da ona yardım eden herkesten intikam almayı planlıyorum. Ve siz önemsiz suçlular grubu da bana yardım edeceksiniz."

Balt yavaşça ayağa kalktı ve Livy'nin durduğu yere doğru yürüdü. Balt kollarını açıp Livy'ye sarılmadan önce birkaç saniye birbirlerine baktılar.

"Benim küçük Olivia'm! Hepimizi çok gururlandırıyorsun!"

Livy, Jake ve Jocelyn'e baktı ama ikisi de histerik kahkahalar atmaya başlamadan önce hızla arkalarını döndüler.

"Kardeşimize bunu yapanlara bunu ödeteceğiz ve ödeteceğiz, ta ki geriye hiçbir şey kalmayana kadar." Sonunda onu kucaklamaktan vazgeçti ama ailenin geri kalanıyla yüzleşirken bir kolunu hâlâ onun etrafında tutuyordu. "Şimdi dünya kan ağlıyor-"

"Ya da," diye araya girdi Livy, "bunu yapanların peşine düşebiliriz. Bunun acısını tüm dünyadan çıkarmak yerine. Bu çok aşırı olur."

"Eğer eminsen."

"Evet, Balt Amca." Onun gülünç derecede geniş omzunu okşadı. "Eminim."

Vic, Shen'in tüm ekipmanlarını takmasına yardım etti. Devasa evde bir masa ve sandalyesi olan bir oda bulmuşlardı, bu yüzden buranın ofisleri olmasına karar verdiler.

Vic eşyalarını almak için evine döndüğünde Shen'i hâlâ orada, Vic'in kanepesinde oturmuş Tarih Kanalı'nı izlerken ve uzun bambu saplarını kemirirken bulmuştu.

İlk başta Vic çok sinirlenmişti. Oda arkadaşı istemiyordu. Özellikle de Shen'i oda arkadaşı olarak istemiyordu. Ama Vic Shen'e Livy'nin Allison Whitlan'ın dairesinde ne bulduğunu söyler söylemez, dev pandanın tüm tavrı değişmişti. Vic'in Shen'den yardım istemesine bile gerek kalmamıştı, Shen onun yardım edeceğini varsaymıştı. Kanepeden kalktı ve ekipmanlarını topladı. Toplanırken de birkaç kez Livy'nin nasıl olduğunu sormuştu, sesinde gerçek bir endişe vardı.

Bu Vic için çok şey ifade ediyordu çünkü Livy onun için çok şey ifade ediyordu. Ve onu bu durumdan kurtarmak kolay olmayacaktı.

"Boyun kaç?"

Masanın yanına çömelen Vic, kendisiyle kimin konuştuğunu görmek için başını kaldırmak zorunda kaldı. Konuşan Kyle Jean-Louis Parker'dı ve bu garipti. Neden buradaydı ki? Çoğu çocuk okulda değil miydi?

Bunun kendisini ilgilendirmedigine karar vererek -ve öyle ya da böyle gerçekten umurunda değildi- Vic işine geri döndü ve "Yedi-bir." diye cevap verdi.

"Gerçekten mi?"

Vic kablolardan birinin eksik olduğunu fark etti ve Shen'den vermesini istemek için tekrar başını kaldırdı, ama Kyle'ın şimdi masanın üzerinden Vic'in yüzüne doğru eğildiğini gördü.

Geri çekilen Vic, "Ne yapıyorsun?" diye çıkıştı.

"İnanılmaz bir kemik yapınız var. Çok dramatik hatların var. Slav kökenli misin?"

Vic kaşlarını çatı. "Beni tanımıyorsun, değil mi Kyle?"

"Tanımalı mıyım?"

"Geçen yıl kardeşini bir tarikattan kurtarmana yardım etmişim." "Hangi kardeşimi?"

"Tarikat tarafından kaçırılan birden fazla kardeşin mi var?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Diğer kardeşlerimin ne yaptığına pek dikkat etmiyorum. Onların hayatları beni sıkıyor."

Odanın diğer tarafında kablo döşeyen Shen, Vic'in konuştuğu kişiyi daha iyi görebilmek için aniden ayağa kalktı. Ve on iki yaşındaki Kyle'ı görür görmez gözlerini Vic'e dikti.

"Peki," diye devam etti Kyle, "daha önce hiç modellik yaptın mı?" "Hayır. Şimdi de başlamayı düşünmüyorum."

"Bu fırsatı tepersen aptallık etmiş olursun." "Ne fırsatı?"

"*Benim* tarafımdan ölümsüzleştirilmek."

Vic buna nasıl cevap vereceğini bilemiyordu. Bu kadar kibirli bir çocukla daha önce hiç karşılaşmamıştı.

"Çıplak olmak senin için sorun değil, değil mi?"

"Livy!" Vic bu konuşmayı sürdürmek istemediği için bağırdı. Bu konuşmanın sonu onun için kötü olabilirdi. Çok, çok kötü.

"İster inan ister inanma," dedi Kyle, "Livy beni herkesten daha iyi anlıyor. O bir sanatçı. En azından *kamera* kullanan herkes kadar sanatçı. Ama benim hassasiyetlerimi çok iyi kavlıyor. Benim ihtiyaçlarımı. Bu da ailemin geri kalanının anladığından çok daha fazla bir şey."

Kyle'in ağabeyi kapıda belirdi ve Vic onu görünce çok rahatladı.

"Senden çıplak poz vermeni mi istedi?" Cooper sordu.

"Senin aksine," diye alay etti Kyle, "toplumun saçma normları beni kısıtlamıyor. Ruhumu plak anlaşmaları ve kolay bir kariyer için de satmadım. Gerçek sanatsal dehayı ortaya çıkaran şeyin *meydan okuma* olduğuna inanıyorum!"

Cooper kardeşinin arkasından yaklaşarak ellerini çocuğun omuzlarına koydu. "Dehanı al ve Livy işini bitirene kadar odanda bekle."

Çocuğu arkasına döndüren Cooper, Kyle'ı itti ama açık kapıyı kaçırdı ve çocuğu kapının yanındaki duvara çarptı.

"Üzgünüm, küçük kardeşim. Tamamen kazaydı."

Elleriyle burnunu ve ağzını kapatan çocuk kardeşine ters ters baktı. "Yalancı," diye hırladı odadan çıkmadan önce.

Cooper Vic'le yüzleşti. "Kardeşim için üzgünüm." "Sorun değil."

"Livy'ye yardım etmek için mi buradasınız?" "Evet. Cooper, bu Shen Li."

"Onun iş ortağı," diye gönüllü oldu Shen. "Sen benim iş ortağım değilsin."

"Sözleşmeler imzalanana kadar değilsin."

Vic şimdi adamla tartışmamaya karar verdi. Bu çok fazla sorun yaratacağı.

Cooper ofis kapısını kapattı ve "Livy nasıl?" diye sordu. Gerçekten mi?"

Vic omuz silkerek, "Başta öylece çekip gitti, sonra bir baktım bir polise vurduğu için hapiste." diye itiraf etti.

Cooper sırtıttı. "Buna Livy'nin kederin beş aşaması diyebilirsin. Kaçınma, ardından tarifsiz bir öfke, sonra üç aşama daha kaçınma."

"Bu sefer değil," diye cevap verdi Vic, spor çantalarından birini kapıp gerekli kabloları çıkararak. "Şimdi doğrudan mücadelenin içine koşuyor."

"Bak" -Cooper yaklaştı, sesini alçalttı- "ona dikkat etmemiz gerekecek. Livy'nin ailesi her zaman onun iyiliğini düşünmez. Özellikle de iş insanlarla olaşmaya gelince."

"Merak etmeyin. Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Çakal gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Saçları dışında tıpkı Toni'ye benziyordu.

Onunki vahşi kıvrırcık bir karmaşaydı ama Cooper'ınki hafif dalgalıydı.

"Senin gibi arkasını kollayan biri olduğu için memnunum," dedi Cooper. "Livy'nin buna ihtiyacı var. Bazen boyundan büyük işlere kalkışabilir, bu beladan kurtulmaya çalışırken masum insanları incitebilir ve asla itiraf etmese de sonunda tüm bunlardan dolayı kendini biraz suçlu hissedebilir." Cooper kapıyı açtı ve koridora çıktı. "Ve eminim hiçbirimiz kendini suçlu hisseden bir Livy ile uğraşmak istemeyiz, değil mi?"

Cooper gittikten sonra Vic uzun süre kapıya baktı, ta ki Shen yanına gelip, "Çocukla ilgili bir sorun mu var?" diye sorana kadar.

"Hangisiyle?"

"Hâlâ kaşlarını çattığın kişi." "Hayır.

Sorun değil."

"Uh-huh."

"Sence hiç çıkmışlar mıdır?" Vic sordu.

"Kiminle?"

"Cooper ve Livy mi? Çok tanıdık geliyor." "Toni'nin ailesini *kendi* ailesi olarak görmüyor mu?"

"Evet. Sanırım."

Shen arka cebinden kısa bir bambu sapı çıkardı. "Yine de iyi görünüyor," dedi bir yandan çiğnerken. "Bir erkeğe göre. Kızların hoşlanacağı türden bir yakışıklılık."

Vic pandaya ters ters baktı. "Sen sadece Kyle senden poz vermeni istemediği için kızgınsın."

"Senin elmacık kemiklerine sahip olmayabilirim ama bu sevimli gamzelere sahibim!"

Livy mutfaktaki küçük ahşap masaya, bir şehir için büyük sayılabilecek arka bahçeye bakan pencerenin hemen yanına oturdu. Melly hâlâ dışarıdaydı ve hâlâ telefonla konuşuyordu.

Amcası Bart içeri girdi. "Evet," dedi Livy'ye. "Oturman gerekiyor. Bize içki getireyim."

"İçkiye ihtiyacım yok, Bart Amca."

"İçkiye ihtiyacın var. Babanın şerefine içiyoruz."

"Biliyorsun," diye itiraf etmek zorunda kaldı Livy, "ölümü onu daha az piç yapmıyor."

Bart kıkırdadı. "Evet, öyleydi. Tıpkı babamız gibi. Başka bir piç."

Bart masaya iki bardak koydu ve ikisine de votka doldurdu. İri cüssesini Livy'nin karşısındaki sandalyeye bıraktı. Şişman bir adam değildi. Çoğu bal porsuğu gibi onun da gücü omuzlarında ve

Göğüs. Daha uzun boylu olsaydı daha az hantal görünürdü ama boyu nedeniyle insan gibi hantaldı.

Bart bir parmağını masaya vurarak, "Hiç söylemediğini biliyorum ama baban seninle çok gurur duyuyordu," dedi.

"Fotoğrafçı olmamın aptalca olduğunu düşünürdü."

"Doğru. Bu aileyi yönetecek zekaya sahiptin. Ve aileyi yönetenler hiçbir şeyi riske atmasalar bile işlerden pay alırlar. Ama sen, küçük Olivia, her zaman ..."

"Zor mu?"

"Hepimiz zoruz. Biz porsuğuz. Ama sen farklıydın. Hep kendi bildiğin yoldan gittin. Bebekken herkesi izlerdin. Her şeyi. O zaman bile ... her zaman komplo kurardın." Tekrar kıkırdadı. "Dışarı çıkmak için planlar. Kaçmak için. Ki bu sorun değil."

"Öyle mi?"

"Herkes bu hayatı yaşayamaz. Herkes yaşamamalı. Bazılarımızın başka seçeneği yok. Bildiğimiz tek şey bu. Tek bilmek istediğimiz. Ve bazılarımız . . ." Pencereden dışarıyı işaret etti ve Livy, Melly'nin histerik bir şekilde cep telefonuna, "*Neden beni sevmiyorsun, seni orospu çocuğu?*" diye bağırmasını izledi. "Bazılarımız tam olarak hak ettiğimiz şeye sahibiz."

"Yine de çok uzağa gitmedim. Hepinizin yanına döneceğim."

"Aptal olma kızım. Geri dönmedin. Asla geri dönmeyeceksin. Ama biz hâlâ aileyiz. Ve bize ihtiyacın olduğunda, ara. Anladın mı?"

"Evet."

"Güzel. Şimdi"- ceketinin içine uzandı ve bir paket sigara çıkardı-"babana ne oldu-"

"Bu evde sigara içmek yasak Bart Amca."

Sigarası dudaklarından sarkan Bart, Livy'ye ters ters baktı. "Biraz duman bize zarar vermez. Biz porsuğuz."

"Bu bizimle ilgili değil. Sigara içmek yok. Ayrıca bu evde yılan da istemiyorum. Kesinlikle zehirli *hiçbir şey* ve sadece atıştırmalık amaçlı bir jartiyer yılanından daha büyük hiçbir şey. Ve sadece o jartiyer yılanı ön kapıya çarpmadan önce ölürse."

"Ama-"

"Bu evi sadece arkadaşlarımdan ödünç alıyorum. Lütfen onların evini mahvetmeyin."

"Merak etmeyin. Bu eve büyükannenin evine davrandığımız gibi davranıyoruz."

"Büyükanne Kowalski'nin evine iyi davranıyorsunuz çünkü o kendi çocuklarını yaylı tüfeğiyle arkadan vururdu."

"Evet. Vururdu. Ve biz hala onun senden daha hoşgörülü olduğunu düşünüyoruz, küçük Olivia."

Livy buna homurdandı -çünkü amcası haklıydı- ve amcasının onun için doldurduğu votka bardağına uzandı. İçmedi, sadece elinde tuttu. Amcası Bart ise bir yudumda içti ve kendine bir tane daha doldurdu. "Şimdi, şu ana kadar planladığımız şey şu... ben ve amcalarınız, burada kalacağız. Jake ve Jocelyn de öyle, madem onları

seviyorsunuz." "Teddy Teyze?"

"Ritz Otel'i seviyor, o yüzden orada kalacak."

"Ritz onu tekrar içeri mi alıyor?"

"Jake ona yeni bir kimlik verdi, bu yüzden sorun olmayacak."

"Personel onu hatırlamadığı sürece... ve içimden bir ses hatırlayacaklarını söylüyor." "Bizim sorunumuz değil."

Livy de aynı fikirdeydi. Sanki teyzesi kendine nasıl bakacağını bilmiyor değildi.

"Biliyorsun," diye belirtme ihtiyacı hissetti Livy, "Frankie Whitlan'ı bulmak kolay olmayacak. BPC, KZS ve Grup hepsi denedi ve başarısız oldu."

Bart ona bakakaldı. "Kimler?"

"Ayılar, kediler ve diğerleri."

"Ah, onlar. Çünkü hepsinin kendi kuralları var. Bal porsukları ... bizim kurallarımız yok. Bu Whitlan'ı bulacağız . . . ve ona yardım eden herkesi bulacağız." Bir kadeh votkayı daha bitirdi ve bir tane daha doldurdu.

"Biliyorsun küçük Olivia, baban insanlara asla güvenmezdi. Asla."

"Biliyorum."

"Onlarla sadece biz kardeşlerinden biri ya da hepimiz onunla gidebildiğinde yüz yüze görüşürdü. Tam insanların kendi halklarına hainlik ettiğini söylerdi, peki bize nasıl hainlik etmesinler?"

"Bunu bana daha mama sandalyesindeyken söylerdi." "Ve haklıydı, işte bu yüzden gerçeği biliyorum."

"Gerçek mi? Ne gerçeği?"

"Arabada vurulmuş, pencereden atılmış, striptiz kulübünün arkasında hadım edilmiş olarak bulunmuş .

. ." Bart omuz silkti. "Damon'ın cesedini tekrar gömer ve günümüze devam ederdik. Ama *bu* şekilde öldürülmek... avlanmak... böyle mi? Bu babanın başına asla gelmezdi."

Livy sandalyesinde geriye yaslandı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sanırım şekil değıştirdi. Şekil değıştiren babanı kandırdı ... sonra da insan onu öldürdü."

"Bunu bilmiyoruz, Bart Amca. Ve dikkatimizin dağılmasını istemiyorum."

"Dikkatinizin dağılmasını mı?"

"Whitlan için dışarıdayız. Ve sadece Whitlan için." "Biri onu saklıyor. Ona yardım ediyor."

"Ve acı çekecekler. Ama bu Kowalski'lerin cinayet işlemesi için bir bahane değil. Siz bilgiyi alın, biz de Whitlan'ı alalım. Eğer biri bizi Whitlan'ı almaktan alıkoymaya çalışırsa, bedelini öder. Beni anladınız mı?"

Bart sırtıttı, başını salladı. "Güçlü iradeli. Tıpkı baban gibi. Senden harika bir patron olurdu."

Livy bu iltifata cevap vermedi. Onun yerine pencereden dışarı baktı ve Melly'nin çığlık attığını gördü: "*Seni bulacağım! Seni bulacağım ve beni sevmeni sağlayacağım!*"

Bart onun elini okşayarak, "Merak etme, küçük Olivia," dedi. "Teddy teyzenin küçük Melly'yi yanına almasını sağlarım."

Livy, Bart amcasına gülümsedi. "Teşekkür ederim."

BÖLÜM 20

Daha birçok kadeh votka içtikten sonra Livy'nin işine geri dönmesine karar verildi. Günlük rutinine devam edecekti çünkü amcaları onu başkalarının hayatlarını cehenneme çevirmeye dahil etmenin iyi bir fikir olmadığını düşünüyorlardı. Gerçi ailesi Livy'nin sanatsal duyarlılıklarının olabilecek en kötü zamanda aniden ortaya çıkmayacağından emin değildi. Bunun güven eksikliği değil, Kowalski'lerin işleri nasıl yapmayı sevdiklerini anlamaması olduğunda ısrar ediyorlardı. Ne var ki Livy herkesten daha iyi anlıyordu. Babasıyla birlikte büyümüş biri için anlamamak zordu.

Yine de konuyu tartışmadı. Kol bükme pek ona göre değildi. İnsanların acı çektiğini duymaktan hoşlanmazdı. İnsanları ağlatmaktan da hoşlanmazdı... genellikle. Bu yüzden Livy mutlu bir şekilde günlük işine geri dönecek ve ailesinin yapması gerekeni yapmasına izin verecekti.

Ama amcalarının şu anda ihtiyacı olan şey, başlamak için bir yerdi. Bu yüzden onları üst kata çıkardı ve birden fazla odada Vic ya da Shen'i aradı.

Önce Shen'i buldu. Küçük odalardan birinde çıplak bir şiltenin üzerinde yüzüstü uyuyan dev pandanın vücudu ikiz yatağın üzerine uzanmış, başı ve kolları yana sarkmıştı ve horluyordu.

"Doldurulmuş dev bir oyuncak gibi," diye mırıldandı Otto.

Onu uyandırmamaya karar veren Livy aramaya devam etti. Sonunda Vic'i büyük odalardan birinde yatağını hazırlarken buldu.

Livy bir süre onu izledi. Hastane köşeleri. Çarşafı hastane köşeleri yapıyordu. Uykusunun kaçtığı bilinen Livy kendi çarşafı için o kadar zahmete girmezdi.

Başını sallayarak, "Hey, Vic-" dedi.

"Hey." Çarşafı düzeltmekle meşgul olduğu için hemen arkasını dönmedi. "Bizi ana yatak odasına yerleştirecektim ama Kyle orayı çoktan aldı ve bir tür korkunç sanat stüdyosuna dönüştürdü bile. Bilgin olsun, o çocuğun kemikleri var. Çok yakından bakmadığım için insan olup olmadıklarını bilmiyorum ama Cooper'ın bakmasını isteyebilirsiniz."

bu konuda. Her neyse, kral dairesi ve banyosu olduğu için bu odayı tuttum, ama bizi istediğin başka bir oda varsa bana haber ver yeter." -Vic sonunda ayağa kalkıp döndü- "*Seni* oraya tek başına koyacağımdan emin olabilirsin," diye bitirdi sözlerini, Livy'nin etrafında duran amcalarını fark ederek. "Çünkü yalnız uyuyorsun. Evet, öyle. Tek başına uyuyorsun."

Vic boğazını temizledi ve amcalarına başıyla selam verdi. "Beyler."

"Vic, bunlar benim amcalarım." Her birini işaret etti. "Baltazar, Kamil, Gustav, Edmund, Otto ve David. Amcalar, bu Victor Barinov."

"Barinov mu?" Otto biraz kaşlarını çatarak sordu. "Evet."

"Bizim için bilginiz var mı?" Balt Vic'e sordu.

"Ah, evet." Komodinin üstünden bir dosya aldı. "Şimdiye kadar topladıklarımız burada. Sizinle birlikte üzerinden geçmemi ister misiniz?" Vic bilgileri Balt'a uzatırken sordu.

Balt, "Okuyabilirim," diye hırlayarak dosyayı kaptı. "Ben önermiyordum-"

"Sonra konuşuruz Olivia," dedi Balt, amcalarıyla birlikte uzaklaşmadan önce.

Onlar gittikten sonra Vic yatağa oturdu ve başını ellerinin arasına aldı.

"Sorun nedir?"

"Benden nefret ediyorlar," dedi Vic. "Benden ne kadar nefret ettiklerini anlayamadın mı?" Livy ona, "Senden nefret etmiyorlar," dedi ve kapıyı kapatıp Vic'e doğru yürüdü.

yatağa. "Babandan nefret ediyorlar. Ve sanırım hepsinin annene karşı bir ilgisi var."

Vic'in başı yavaşça yukarı kalktı. "Babam mı?"

"Yıllar boyunca INTERPOL'ün birkaç Kowalski işini engellemesine yardım etti.

Ve amcalarımın kuzenlerinden birkaçının hapse atılmasına yardım etti."

"Ah." Vic bir an düşündü ve sonra, "Evet. Bu durumu garipleştiriyor, değil mi?"

Livy kıkırdadı. "Ben olsam endişelenmezdim. Ayrıca, amcalarımı endişelendirdiklerine göre annenle baban çok sağlam adamlar."

Vic sırtıttı. "Benim ailem de belalı sayılır. Tabii ikisi de belalı iki aileden geliyor. Stalin büyük büyükbabamdan aktif olarak kaçınmış. Annemin annesi de Kızıl Ordu'nun en korkulan keskin nişancılarından biriymiş. Almanlar ona "*Der Schrecken*" derdi.

Ve birlikte "Kabus" dediler.

"Gerçekten o kadar kötü müydü?" Livy sordu.

"Ah evet. İnanılmaz nişancılığı olan bir Sibirya dişi kaplanıydı. O adamlar arkalarını döner dönmez arkadan vurulurlardı. Sonra geceleri kaplan formuna geçer ve ..."

"Biraz atıştırmak için mi?"

Vic yüzünü buruşturdu. "Uzun bir Rus kışydı ve yiyecek kıttı. Sanırım yapması gerekeni yaptı." Vic omuz silkti. "Yine de onu severdim. En güzel kurabiyeleri o yapardı." Bir nefes verdi. "Umarım sen ve amcaların için işleri tuhaflaştırmamışındır."

"Nasıl tuhaf?"

"Kazara birlikte yattığımızı ima ederek." "Birlikte yatıyoruz."

"Biliyorum. Ama hiçbir amca yeğeni hakkında bunu duymak istemez. Özellikle de yeğenine hâlâ *Küçük* Olivia diyorsa."

"Bu onların umurunda bile değil. Onlar daha çok bir polisle tehlikeli bir şekilde yakın olan biriyle yattığım için endişeleniyorlar."

Vic, "Peki, sırada ne var?" diye sorana kadar birkaç dakika sessiz kaldılar.

"Yarın işe geri dönüyorum. Her şey normalmiş gibi. Yine de bilmelisin, bir şekil değiştirenin işin içinde olabileceğini düşünüyorlar. Ama bu oyunu oynamayacağımızı açıkça belirttim. Whitlan için dışarıdayız. Hepsi bu."

"Yine de haklı olabilirler. Üç örgütün de bu davadan çekildiğini unutmayın... Bu da bunu gerçekleştirebilecek güce sahip biri olduğunu gösteriyor."

"Ya da para." Vic biraz kaşlarını çatınca Livy ekledi: "Şekil değiştirenlerin bile ödeyecek faturaları vardır. Ama bekleyip göreceğiz. Eğer işin içinde bir şekil değiştiren ya da şekil değiştirenler varsa, o zaman konuşuruz."

"Eğer bunu bana serpintiye hazırlıklı olmamı istediğin için söylüyorsan ... endişelenme. Kendine ihanet edersen, başına ne gelecekse gelir."

"Benim için sorun değil. Ama ben daha çok ailemin bu fırsatı her zaman nefret ettikleri şekil değiştirenlerle uğraşmak için kullanmasından endişeleniyorum. Ve mesele bu değil. Benim için değil."

Yine birkaç dakika sessizlik içinde oturdular. Sonra Livy yatağa uzandı ve başını Vic'in kucağına koydu.

Vic başını nazikçe okşadı, iri parmakları saçlarında gezindi, kısa bir süre durup kafa derisine masaj yaptı.

Livy'nin fazla konuşmak istemediğini anlamış gibi konuşmadı. Sadece burada sessizce uzanmak ve seviştiği adamın saçlarıyla oynamasına izin vermek istiyordu.

Ve Livy tek kelime etmeden bunu başarmış olması adam hakkında çok şey anlatıyordu.

Diğer şekil değiştirenlerin rüküş bulduğu vizon kürkünü giyip Fransız sigaralarından birini tütüren Joan arka bahçedeki mermer banka oturdu ve gökyüzüne baktı.

Melly sonunda kuzenlerinden biri tarafından sürüklenerek götürülmüştü, böylece artık "Kimse onu *sevdiğimi* anlamıyor!" diye ağlayıp çılgık atmayacaktı.

Yani bu minnettar olunacak bir şeydi.

Kız kardeşleri ve Li-Li Teyze de Kingston Arms'da bir otel odası tutmaya gitmişlerdi. Yang'ların Manhattan'daki yerel otellerde Kowalski'ler kadar itibarı yoktu, bu yüzden sorun çıkmayacaktı. Joan kısa bir süre kızıyla burada kalmayı düşünmüştü ama neden kendine eziyet etsin ki? Hiçbir zaman anlaşılamamışlardı ve şimdi de bunun değişeceğini sanmıyordu. Özellikle de Joan yanlış bir şey yaptığını düşünmediği için. Ama bütün bunları büyük bir mesele haline getirmek Olivia'ya kalmıştı.

Tabii Joan ne zaman kocasının son anlarında neler yaşamış olabileceğini düşünse, vahşi doğadaki zavallı bir hayvan gibi avlanmanın verdiği onursuzluk... öfkesi onu ele geçiriyordu. Kimsenin istememesi gereken bir şey.

Öfkesi sık sık ortaya çıkmayabilirdi ama çıktığında da dünya onun karşısında titrerdi.

Ama Joan bir kez olsun kızının bu konuda liderlik etmesine izin verecekti. Dürüst olmak gerekirse, kızının ne yapacağını görmek istiyordu. Bununla nasıl başa çıkacağını. Eğer Olivia iyi idare ederse, en azından Joan'ın onun güvenliği konusunda endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Aile işine karışmamak Olivia'yı, karışması durumunda olmayacağı bir şekilde riske atıyordu.

Bir de Olivia'nın, babasının kendileri için bir iş yapmasını isteyen tam insan adamlar tarafından kaçırıldığı zaman vardı. Olivia o sırada sadece on altı yaşındaydı ve her iki aile de hızla bir araya gelmiş, kaçırılma olayıyla nasıl başa çıkacaklarına dair planlar yapmaya başlamışlardı ki Olivia aniden Washington'daki evlerinin arka kapısından içeri girdi. Üstü başı kan içindeydi, bileğinde hâlâ bir kelepçe sallanıyordu, yalınayak yürüyordu.

Mutfakta durup babasını işaret ederek, "Az önce yaşadıklarımın sonra sanat okulumun parasını ödese*n iyi olur*," dedi. Babası başlangıçta bunu yapmayı reddetmişti, hatta Antonella Jean-Louis Parker'ın Livy adına yaptığı acı dolu uzun bir ricadan sonra bile, çünkü haklı olarak bunun aptalca olduğunu düşünüyordu.

Ama boş bir minibüs ve bir sürü kurumuş kandan başka bir şey bulamayınca, Damon devam etti ve inanmadığı bu eğitimin parasını ödedi.

Belki de Joan'ın, büyük bir sanatçı olmakla ilgili saçma fikirleri olan saçma kızı için endişelenmesine gerek yoktu.

Önüne bir kadeh viski kondu ve Joan gülümseyerek kadehi aldı. "Teşekkür ederim Baltazar."

Kocasının erkek kardeşi onun yanına oturdu. Dışarısı dondurucu soğuktu, bu yüzden o da vizon kürkünü giymişti.

"Küçük Olivia'ya kızma."

"Kızdığımı kim söyledi?"

"Sen söyledin. Kız kardeşine 'Ona çok kızgıyım' dediğini duydum. "

Evet. Bunu söylemişti.

"Ayrıca," diye devam etti, "Damon'ı tam bir insanın evinde bulduğunda başka bir şey yapmasını bekliyor muydun gerçekten? İçi doldurulmuş ve bir geyik gibi sergileniyor?"

"Haklısın."

Balt omzunu Joan'ın omzuna bastırdı ve başını biraz eğerek Joan'ın gözlerinin içine bakmasını sağladı.

"Kes şunu, Balt."

"Ne? Ben bir şey demedim."

"Ben hâlâ ağabeyinin karısıyım."

"Ağabeyimin *eski karısı*. Ya da hâlâ evli olsaydın dul kalacaktın. Ayrıca, hayatını yalnız ve sefil bir şekilde yaşayamazsın."

"Sefil ya da yalnız olduğumu kim söyledi?"

Balt'ın sırtı dikleşti. "Kim? Bana onun adını söyle?" "Balt-"

"Adını öğrenmek istiyorum."

"Dur."

Balt votkasını bir dikişte içti ve yanında getirdiği şişeden kendine bir tane daha doldurdu.

"Başka bir şeye odaklanalım."

"Peki," diye homurdandı, sesi yıllar önce tanıştığı on yedi yaşındaki çocuk gibiydi. Onun pantolonuna girmeye çalışmaktan asla vazgeçmeyen on yedi yaşındaki çocuk.

Joan kolunu Balt'ın dev omuzlarına doladı. "Bana planı anlat." "Şu anda bir isme ihtiyacımız var. Çok önemli biri var.

Bu Whitlan'ı korur. Onların adını istiyorum. Yarın kardeşlerim ve ben Florida'ya gidiyoruz."

"Florida'da ne var?"

"Damon'ın cesedini gönderen şirket."

"Güzel. Sen onlarla ilgilen. Ben Allison Whitlan'la ilgileneceğim."

"Olivia onu öldürmenden hoşlanmayacak güzelim. Tabii Whitlan'ın kızı bu işe karışmadıysa."

Joan kıkırdadı. "Kızımı çok fazla dinliyorsun. Ben bir hırsızım, katil değil."

"Kızın da hiç öyle bir şey söylemedi. Ama kardeşim ..."

Joan güldü ve kayınbiraderini yanağından öptü. "Burada olmana sevindim Baltazar. Ama dikkatli olmanı istiyorum."

"Dikkatli olacağıma söz veremem," diye dürüstçe itiraf etti Baltazar. "Ama pek çok kişinin acı çekeceğine söz veriyorum."

Başını onun omzuna yaslayan Joan gülümsedi. "Biliyorum Baltazar. Biliyorum."

21. BÖLÜM

Vic uyandığında Livy kollarının arasındaydı. İkisi de giyinikti ve yorganın üzerindeydiler. Birkaç gün çok uzun geçmişti ve çok yorulmuşlardı. Bu yüzden akşam yemeği yemeden sızmalarına şaşırılmamıştı.

Yine de saat daha erkendi, bu yüzden Vic yatağının ayak ucunda Kyle'ı gördüğünde hemen uyumaya hazırды.

"Kyle?"

"Birinin beni beslemesi gerek."

"Seni beslemek mi?"

"Evet. Açım."

"Kendi başına yemek bulabilirsin."

"Bulabilirim. Ama bulamam. İşim var."

"Sen *on iki* yaşındasın."

"Yaşımın farkındayım. Yasal olarak birinin beni beslemesi gerektiğini de biliyorum."

"Cooper nerede?" "Bodrumda

pratık yapıyorum." "Tamam, o zaman-"

"Ve sözünü kestiğimde bana bir şeyler fırlatıyor. Yumuşak gözlerin daha zayıf olduğunu ve bana fiziksel olarak zarar vermeyeceğini gösteriyor. Bu yüzden beni beslemene ihtiyacım var."

Livy, Vic'in göğsüne yaslandığı yerden, "O sana fiziksel olarak zarar vermeyecek," diye homurdandı, "ama ben vereceğim."

"Kız kardeşime olan sadakatin yüzünden yapmayacaksın. Ve o Sibirya'da. Mecazi anlamda da değil. Tam anlamıyla ... Sibirya'da."

Livy bir dirseğinin üzerinde doğruldu, o güzel siyah gözlerini Kyle'a dikti ve "Ama sen de bir şekil değiştirensin, yani o ülkeye dönmeden önce iyileşeceksin. O yüzden *odamdan defol!*" diye çığlık atarak bitirdi.

Vic çocuğun kaçışını izledi ve Livy onun göğsüne yaslandı.

"Kemiklerini kırmadan ona karşı sert olmayı öğrenmen gerekecek," dedi Livy. "Bu çocuk zayıflığın kokusunu alır ve bundan sonuna kadar faydalanır."

"Onu orada öylece durmuş bize bakarken bulmak biraz garipti. . bize bakıyordu.

Sence beni öldürmeyi mi planlıyordu?"

"Kyle mı? Hayır. Onu kız kardeşi Delilah ile karıştırıyorsun. Onu yatağının ucundan seni izlerken bulursan, önce ateş et ve soruları sonra sor. Güven bana... Toni'nin kardeşlerinden birini öldürdüğün için seni affedeceği tek an bu olacak."

"Bildiğim iyi oldu."

Livy çenesini yumruğuna dayayarak başını kaldırdı ve dirseğini Vic'in göğsüne gömdü. "Saat kaç?"

"Altı buçuk gibi."

"Tamam."

"Neden?"

"İşe gitmem gerekiyor."

"Beni burada mı bırakacaksın? Tek başıma mı? Huysuz amcaların ve Shen'le mi?"

"Ve Kyle'la."

Vic ürperdi. "O çocuk benden çıplak poz vermeme istedi." "O çocuğun bir gözü var."

"Lütfen bana çıplak poz vermeme istemesinin senin için sorun olmadığını söyle." "Şimdi değil, ama on altı yaşına geldiğinde-"

"Dur. Sadece dur." Vic ellerini Livy'nin yüzünün iki yanına bastırdı. "Ne yapıyorsun?"

"Sabahları ne kadar güzel göründüğünü düşünüyorum."

"Sana kahvaltı hazırlamıyorum."

"Hadi ama," diye sızlandı Vic. "Açlıktan ölüyorum!"

"Çok kötü. Ancak duşumu aldıktan sonra beni kahvaltıya götürebilirsin." Vic sırtıttı.

"Duşta bana katılabileceğini söylemedim."

"Kahvaltı istiyor musun, istemiyor musun?"

Livy doğrulup ellerini kısa saçlarında gezdirdi. "Şu h a l i n e bak. Yemek yiyebilmek için beni seks yapmaya zorluyorsun."

Vic onun ensesini öptü ve "Bu ilişkinin parametrelerini anladığımız sürece... her şey yolunda gidecek," diye takıldı.

Livy Spor Merkezi'ne geç kalmıştı ama bunun çok iyi iki nedeni vardı. Ballı waffle ve harika bir seks.

Ayrıca bu kadar erken saatte randevusu da yoktu. Tabii ki hiçbir randevusunu bu kadar erkene almazdı. Sabahları huysuz olduğunu asla söylemezdi, ama durumlara verdiği normal tepkilerin öğleden önce başkalarını daha fazla rahatsız ettiğini fark etmişti.

Asansör kendi katında durdu ve dışarı çıktı. Koridorda ilerliyordu ki biri onu arkasından yakaladı. Önü fermuarlı kayak ceketini, yerden kaldırılıp çamaşır gibi taşınırken boğazını sıktı.

Livy tısladı ve onu tutanın elinden kurtulmaya çalıştı. Ne yazık ki onu ensesinden tutmuyorlardı, bal porsuğu derisinin esnekliği rakibinin onu iyi kavramasını imkânsız kılıyordu. Onun yerine, bu her kimse onu ceketinden yakalamıştı. Aptal, aptal ceketinden!

Livy hırlayarak çakısını kot pantolonunun arkasından çıkarmaya çalıştı ama çakıyı eline alamadan bir kapıdan içeri itildi ve odanın bir ucuna fırlatıldı.

Livy yüzüstü duvara çarptı ve bu onu daha da sinirlendirdi. Yere çömelip pençelerini serbest bıraktı ve dönerek Dee-Ann'le yüzleşti. Dee-Ann.

Köylü ona lanet parmağını doğrulttu. "Küçük kız, bal porsuklarının neden kuzenimin ininin önüne yuva kurduğunu bana -hemen şimdi- açıklamamı istiyorum!"

Livy durdu, baktı ve sonunda "Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu.

"Bal porsuğu *suçlularından* oluşan klanınız neden Bobby Ray'in evinin karşısındaki sokakta?"

"*Benim* suçlular klanım mı? Gerçekten benimle o taşra yoluna girmek istiyor musun *Smith*?"

Dee-Ann ona doğru geliyordu ki Cella Malone kapıdan içeri koştu.

Aralarına atladı, kollarını göğüslerine bastırdı. "Kesin şunu! İkiniz

de!"

"Çekil Malone," diye hırladı Smith.

Livy homurdandı. "Gel bakalım,

Ellie Mae."

"Bu kadar yeter!" Cella itti ve Sibiryalı dişi kaplan onları odanın iki tarafına itti. "Ve artık *Beverly Hillbillies* şakası yapmak yok, Livy. Bunu sadece *ben yapabilirim*."

Dee-Ann parmağıyla işaret ederek, "O küçük sansarın akrabalarımı tehlikeye atmasına izin vermeyeceğim," diye hırladı.

"Seninle bir dakika dışarıda konuşabilir miyim?" Cella Dee-Ann'e sordu. "Hayır."

Görünüşe göre bu yanıtıtan hoşlanmayan Cella, Dee-Ann'i saçlarından tutup ofisten dışarı çekti.

Cella neşeli görünmeye çalışarak, "Hemen döneceğiz," dedi.

Onlar dışarıdayken Livy, şimdi Cella'nın masası olduğunu anladığı şeyin arkasında son takım fotoğraflarından birini gördü. Duvarın büyük bölümünü kaplayacak şekilde büyütülmüştü. Livy bu işin ne kadar sıradan olduğunu kabul etmek zorundaydı.

. bu işte iyiydi.

Kapı açıldı ve Cella ile Dee-Ann tekrar ofise girdiler. Dee-Ann şimdi pişman görünüyordu.

Livy'ye başıyla selam verdi. "Babana olanları duyduğuma gerçekten çok üzıldüm."

Livy, koruma örgütlerinin bulduğu şeyi çoktan duymuş olmalarına şaşırmamıştı. Ne zaman çok sayıda bal porsuğu tek bir yere taşınsa, yerel şekil değiştiren halk nedenini ve ne kadar sürede yok olacaklarını bulmaya çalışırdı.

"Pekala," dedi Livy sakince, "o taşralı merhametini de al ve kışına sok, köylü-"

"Tamam!" Cella araya girdi. "Bu işin çirkinleşmesine izin vermenize gerek yok. Keşke bize gelseydin Livy. Sana yardım edebileceğimizi biliyorsun."

"Sanırım bal porsuğu ailemi aramam mantıksızdı ... sonra belki de Whitlan'ı ilk bulduğunuzda ona kilitlenmiş olsaydınız, babamın zengin bir kaltağın oturma odasında doldurulmuş bir leş yerine hayatta olacağını aklımdan çıkaramıyorum. İhtiyacım olduğunda ilk koştüğüm kişi siz olmadığınız için beni affedin."

"Vay canına," diye mırıldandı Cella. "Bal porsukları çok acımasız." Livy yavaşça başını salladı. "Evet, gerçekten öyleyiz."

Vic kahvaltıdan sonra Livy'yi Spor Merkezi'ne götürmüştü, bütün niyeti kiralık eve dönüp Shen'le çalışmaktı. Ama sonra Vic yine Kyle'la uğraşmak zorunda kalacağını hatırladı.

Bakın, Vic bunu kabul ediyordu. O çocuğa ayak uyduracak kadar zeki değildi. On iki yaşındaki çocuk, kibri ve garip istekleriyle yetişkin bir insanı alt etmeyi başarmıştı.

Bir süre beklemeye karar verdi - en azından Shen'in ayağa kalkıp çalıştığından emin olana kadar, böylece o çocukla ilgilenebilirdi - Vic Spor Merkezi'ne girdi. Egzersiz ve spor eğitimi için en üst katları kullanan tüm tam insanların arasından geçti ve şekil değiştirenlerin kokusunu takip ederek kendisini aşağıdaki katlara götüren gizli bir merdiven boşluğuna ulaştı.

İş gününün ortası olmasına rağmen yine de oldukça kalabalıktı. Tüm ırklardan ve türlerden şekil değiştirenler spor yapmak, antrenman yapmak ya da en sevdikleri şekil değiştiren spor yıldızını görmek için oradaydı.

Vic'in favori bir spor yıldızı yoktu. Spordan nefret ederdi. Kendini formda tutmak ve hayvan formuna geçip New York sokaklarını kasıp kavurmasına yol açabilecek fazla enerjisini atmak için spor yapıyordu ama bunun dışında

Yine de futbola tahammülü vardı. Gerekirse arkadaşlarıyla oturup şikayet etmeden izleyebilirdi. Sertliği hoşuna gidiyordu. Kesin çizgiler ve kurallar. Ancak basketbol ve beyzboldan nefret ederdi ve patenlerin üzerinde gerçekten iri adamlar görmek onu garipleştirmekten başka bir işe yaramazdı. Elbette, Rusya'da paten üzerinde tam kan boz ayıları gördüğünde de aynı şeyi hissetmişti.

Spor Merkezi'ndeki Starbucks'a uğrayıp -çünkü şekil değiştirenler arasında bile *her yerde* bir tane vardı- kendine büyük bir kahve ve birkaç ballı çörek alan Vic, yemek yemek ve insanları izlemek için boş bir banka oturdu.

Livy'nin ofisine uğramayı düşündü ama onu kalabalık etmek istemedi. Livy bundan nefret ederdi ve Vic de onun aktif olarak kaçındığı biri olmak istemiyordu, tıpkı yanından geçip giden güzel kadın gibi... bir kez... iki kez... üç kez... sonunda kendini çevirip Vic'in önünde durdu.

"Merhaba, Blayne."

"Merhaba Vic."

"Ballı çörek," dedi Vic, ailesinin yıllarca ona aşıladığı Rus kibarlığıyla. Ama kızın onu geri çevireceğini umuyordu.

O da reddetti.

"Ee, ne var ne yok?" diye sordu başka bir ballı çöreğin etrafında.

Kadın daha da yaklaştı. Blayne gerçekten de çok güzel bir kadındı. Ve bu kadar küçük bir şort giyip de hâlâ iyi görünebilen çok az kadın vardı. O da

Uzun, atletik, kaslı bacakları çok çalıştığını gösteriyordu. Belki de o patenlerle yaşıyordu. Sürekli onları mı giyiyordu? Aile etkinliklerinde? Yatarken? O et kafalı hokey oyuncusu mu ona o patenleri giydirdiyordu?

"Livy'nin babasını duydum," diye fısıldadı. "Biliyorsun... ne hakkında *gerçekten* başına geldi."

Bu söz Vic'i tekrar o ana ve Blayne'in paten giyme programından uzaklaştırdı.

"Nasıl duydun?"

"Ronnie Lee'den duydum, o da Sissy Mae'den duymuş, o da-"

"Tamam," diye araya girdi Vic, ona bu basit soruyu sorduğuna hemen pişman olmuştu. "Biliyorsun, benim annem de avlanmıştı," diye fısıldadı.

"Ah Blayne. Özür dilerim."

Onun sözlerini elinin tersiyle itti. "Uzun zaman önceydi ve hatırı sayılır miktarda terapiden sonra, bunu oldukça iyi bir şekilde bölümlere ayırdım."

"Tamam."

Blayne biraz daha yaklaştı, etrafına bakındı, eğildi ve ekledi, "Belki de düğünümü iptal etmeliyim."

"Eğer o adamla evlenmek istemiyorsan, tabii ki düğününü iptal etmelisin. Aile ya da arkadaş baskısının seni istemediğin bir evliliğe itmesine izin verme."

Blayne doğruldu, ellerini kalçalarına dayadı. "Elbette Bo'yla evlenmek istiyorum. Neden Bo'yla evlenmek istemeyeyim ki? Onu seviyorum!"

"O zaman neden düğününüzü iptal ettiniz?" "Livy'nin babasına olanlar yüzünden."

Vic gözlerini Blayne'e dikti ama başka bir şey söylemedi.

"Annene olanları düşününce Livy'ye karşı empati duymayı anlıyorum ama Damon Kowalski'nin düğünle ne ilgisi olduğunu anlayamadım."

"Kim?"

Vic kahvesinden bir yudum daha aldı. Belki de bu konuşma için yeterince uyanık değildi.

"Livy'nin babası mı? Damon Kowalski Livy'nin babası." "Evet, adını bilmiyordum."

"Uh-huh. Yani adını bile bilmediğin bir adam yüzünden devasa, çifte düğününü iptal etmek istiyorsun... annen yüzünden mi?"

"Hayır. Ben de düğünümü iptal etmek *istemiyorum* ama iptal etmeli miyim diye düşünüyorum."

"Bunu neden merak ediyorsun ki?" "Çünkü

Livy benim arkadaşım."

"Öyle mi?"

"Evet!"

"Tamam, tamam. Üzülmene gerek yok." Gerçi *üzülmek* yerine *histerik* demek istiyordu. "Sanırım buna bakmanın yolu ... *Livy* için düğünü iptal edersen nasıl tepki verir? Sence bunu sorun etmez miydi? Yoksa sana bir dolap daha mı fırlatırdı?"

Blayne birkaç saniye düşündükten sonra, "Dolap" diye itiraf etti. "Doğru.

Bu yüzden, eğer düğününüzü iptal etmeniz tek nedeni *Livy'nin* babası yüzünden."

Blayne Vic'in yanına oturdu. "Onun fotoğrafçımız olmasına ne dersin?"

"Ne dersin?"

"Sence bu onun için çok mu zor olur?"

Muhtemelen, ama Blayne'in düşündüğü nedenlerden dolayı değil. Ve Vic bu fırsatı *Livy*'yi korkunç bir *düğün* fotoğrafçısı olmaktan kurtarmak için kullanma fikrini kısa bir süre düşündü - "düğün" kısmına vurgu yaptı- ama sonra *Livy'nin* onun kariyerine karışmasını istemeyeceğini fark etti.

Hayır. *Livy*, Blayne'in düğününü kendi başına çekmek ya da çekmemek zorunda kalacaktı. Vic'in yapabileceği tek şey onun zavallı Blayne'in kafasına dolap fırlatmasını engellemekti.

"*Livy* tanıdığım en güçlü ve en zeki kadınlardan biri. Bence düğününüzü çekip çekemeyeceği konusunda liderliği ona bırakmalısınız. O acımasızca dürüştür, bu yüzden eğer yapamayacağını düşünüyorsa size söyleyecektir. Ve muhtemelen onun yerine geçebilecek harika birini önerecektir. Önemli olan *Livy'nin* doğru olanı yapacağına güvenmeniz. Çünkü o yapacaktır."

Blayne yavaşça gülümsemeye başlayana kadar Vic'e çok uzunmuş gibi görünen bir süre baktı.

"Ne?" Vic sordu. "Ne dedim ben?"

"Ah." Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey." Blayne ayağa kalktı. "Haklısın. *Livy*'ye güvenmem gerek." Vic'in etrafında yarım daire çizdi. "Hey, yarınki derbi maçımıza geliyor musun? Bu sadece eyalet takımları için para toplamaya yardımcı olacak yerel bir maç."

"Ben pek sporla ilgilenmem-"

"Livy elbette oynayacak. En kısa blokçularımızdan biri ama aynı zamanda en acımasızlarımızdan biri."

"Öyle mi? Evet. Evet. Tamam. Tamam. Tabii. Gelebilirim."

Blayne'in sırtışı inanılmaz derecede genişti. "Yaşasın!" Kayarak uzaklaştı, sonra hemen geri döndü, eğildi ve Vic'i yanağından öptü. "Tavsiyen için teşekkürler."

"Her zaman."

Vic onun tekrar kayarak uzaklaşmasını izlerken az önce tuhaf bir şey olduğu hissinden kurtulamadı.

Bu konuda endişelenmemeye karar veren Vic, son ballı çöreği yedi ve kahvesini bitirdi. Bir yürüyüşe daha çıkacaktı ki yanında birinin oturduğunu fark etti.

Vic başını çevirdiğinde Dee-Ann'i yanında gördü. Ölü, ruhsuz köpek gözleriyle ona baktı.

"Bana söyleyeceğin bir şey mi var evlat?"

Livy kısa süre önce şekil değiştiren kızların jimnastik takımının çektiği bazı fotoğrafları gözden geçiriyordu. Her ne kadar bu kızlar tam insan sporlarına asla giremeseler de, testler artık o kadar istilacı hale gelmişti ki, şekil değiştiren versiyonu olan bu spor hokey gibi dünya çapında yaygınlaşmak üzere gibi görünüyordu. Livy düşününce, bu tam insanlar için çok daha adil bir durumdu.

Tam insanlar kulplu beygirden inerken diz kapaklarını kırdıklarında kariyerleri genellikle sona eriyordu. Bir şekil değiştiren aynı şeyi yaptığında, bu genellikle inişten değil, kendilerini çok yükseğe attıkları ve dizlerini bir tavan kirişine çarptıkları için oluyordu. Yine de şekil değiştirenler inişi başarır ve yirmi dört saat içinde iyileşirlerdi. Yani . . . evet. Tam insanlar için adil değil.

"Hey!"

Livy resimlerinden başını kaldırıp Blayne'e baktı. "Selam."

"Yarınki maça geliyorsun, değil mi?"

"Geliyor muyum?" Livy sordu. Livy'nin sadece şampiyonaları etkileyen derbi maçlarına gelmesine karar verilmişti. Son duyduğuna göre yarınki maç sadece bir bağış toplama etkinliğiymiş. Livy'nin rekabetçi "kazan ya da öl" doğasının mahvetme eğiliminde olduğu takımlar arasında sıradan bir şeydi.

"Gelmek zorundasın!"

"Şey-"

"Harika! Ekibe orada olacağını söyleyeceğim!"

Livy bir noktada bu kızı nasıl öldürmeyeceğini düşünerek nefesini bıraktı.

"O kadar neşeli ki," diye mırıldandı Livy.

İşinin başına döndü. Sinirliydi çünkü yakın zamanda jimnastik takımının gerçekten kullanmak istediği bazı fotoğraflarını çektiğini biliyordu ama onları hafıza kartında bulamıyordu. Sandalyesini döndürdü ve çantasından fotoğraf makinesini çıkardı. Livy makineyi açtı ve Nikon'un arkasındaki LCD monitörü kullanarak karşısına çıkan ilk fotoğrafı inceledi. Bu, Vic'in Massachusetts'te çektiği siyah-beyaz bir fotoğraftı.

Gülümseyerek resmi inceledi. Bu ona, üzerinde çok fazla düşünmediği zaman ne kadar iyi olabileceğini hatırlattı. Kafasında dönüp duran milyonlarca şey yerine sadece o anın onu yönlendirmesine izin verdiğinde.

Livy fotoğraf makinesini masasının üzerine koydu ve bilgisayarına bağladı. Vic'in fotoğraflarını kopyaladı ve ekranında büyüttü. Üzerinde ufak tefek oynamalar yaparsa resimlerden en azından birinin yaklaşan şovu için işe yarayabileceğini düşündü.

Livy çalışmaya daldı, resimlerle oynarken etrafındaki her şeyi unuttu ve onlardan ne çıkarabileceğini görmeye çalıştı.

İşinin içinde o kadar kaybolmuştu ki, durup masasında duran ballı kavrulmuş badem kutusuna uzanana kadar yalnız olmadığını fark etmedi. Livy boş bir alandan başka bir şey bulamayınca başını kaldırdı ve bir grup kuzenin ofisinin etrafında dikilmiş, lanet bademleri elden ele dolaştırdığını gördü.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Sıkıldık," diye söze girdi

Jake.

"Bu *senin* sorunun gibi görünüyor."

"Arkadaşının süslü evinde uslu uslu oynamamızı istiyorsan, fazla enerjimizi atmamız için bize bir yol göstersen iyi edersin."

"Diğer insanlar gibi koşamaz mısınız?"

"Hayır," diye yanıtladı hepsi.

Livy koltuğuna geri oturdu ve kuzenlerine baktı. Spor Merkezi'nde gidebilecekleri bir maç olup olmadığına bakmayı düşündü ama bu onlar için yeterli olmayacaktı. Ve erişebilecekleri ek içki de "bela" diye bağıırıyordu.

Bu yüzden Livy başka bir seçenek bulmak için kafa patlattı.

Reece Lee Reed bir çift basketbol şortu giyip yatak odasından çıktı ve yatağında uyuyan vaşağı uyandırmamak için kapıyı yavaşça kapattı.

Esnedi, Tennessee'den Manhattan'a taşındığından beri yaşadığı Kingston Arms otel süitinde yürürken başını ve karnını kaşdı. Annesi şikâyet etse de hâlâ pişman olmadığı bir karardı bu. Görünüşe göre oğulları onu terk etmişti. Tek kızından söz edilmiyordu ama Reece bu konuda endişelenmiyordu. Kız kardeşi ve annesinin kendi aralarında kavga etmelerine izin vermeyi uzun zaman önce öğrenmişti. Yapacak başka işleri vardı.

Vaşaklar gibi!

Reece kıkırdayarak saatine baktı. Çoktan öğleden sonra olmuştu ama geç saatlere kadar yatmamış, sonra da sabaha kadar uyumamıştı. Ama hafta sonu büyük bir işi olduğu için bugün izin günüydü, yani günü çok güzel bir kedi kıcıyla geçirmek isterse bunu yapabilirdi.

Tanrım, hayatını seviyordu.

Reece koltuğunun yanından geçerken gözleri kısa bir süreliğine koltuğun diğer tarafındaki büyük düz ekran televizyona kaydı ve tam o sırada Livy Kowalski aniden ortaya çıktı.

Reece çığlık atarak geriye sıçradı. "Hey," dedi Livy sakince.

Livy'nin bunu yapmasından nefret ederdi. Japon korku filmlerindeki ölümsüz katil çocuklardan biri gibi üzerine atlayana kadar onu görememek için koltuğuna kıvrılmıştı.

"Neden buradasın?" Reece sordu.

"Birkaç ay önce bana bir söz vermiştin. Ve bugün sözünü yerine getirmeni istediğim gün."

Reece pek çok insana pek çok söz vermişti. Onları tutma konusunda iyiydi ama biri ona hatırlatana kadar her zaman hatırlamıyordu. Bu yüzden Livy'ye baktı ve onun bunu yapmasını bekledi.

Livy simsiyah kaşlarını kaldırdı ve başını yana eğdi.

Reece ellerini havaya kaldırdı. "Ah Livy, hadi ama!" "Söz vermiştin," diye hatırlattı ona soğuk bir tavırla.

"O gece sarhoş değil miydin?"

"Çok sarhoş. Ama söz sözdür. Ve buna gerçekten ihtiyacım var."

"Benden faydalanıyorsun."

"İçkini tutamaman benim suçum değil ve seninle birkaç sinirli kardeş aslan arasındaki tek şey bendim. Hem sana o tekilayı içmeni kim söyledi?"

Reece omuz silkti. "Tekilayı severim. Çok lezzetli."

"Söz vermiştin," dedi tekrar.

"Evet, ama-"

"Söz verdim."

"Livy, sadece-" "Söz verdim."

"Ben sadece-"

"Söz verdim."

"Evet, ama-"

"Söz verdim."

Olivia Kowalski'nin olayı buydu. Hiçbir şeyi unutmaz ve gerektiğinde bir iyilik istemekten çekinmezdi.

"Bunu yapmam için bir neden var mı?" Reece neden şimdi bir iyilik istediğini merak ederek sordu.

"Evet."

Hayır. Livy kurnaz değildi. Ama gerçekten açık da değildi. Duygu ve bilgi, Reece'in hayatındaki diğer kadınlarda olduğu gibi ondan akıyordu. Eğer ona sivri bir soru sorarsanız, Livy genellikle acımasız bir dürüstlikle cevap verirdi. Ama soracağınız soruyu bilmiyorsanız, size yardım etmek niyetinde değildi.

"Pekâlâ," diye kabul etti Reece sonunda, bir kez daha lanet olası bir bal porsuğuyla dost olmaya nasıl karar verdiğini merak ederek. Annesi onu uyarmıştı. Onların gezegendeki en acımasız şeyler olduğu konusunda uyarmıştı. Ama o annesinin sadece kendi gibi davrandığını düşünmüştü. Söylediklerinin doğruluğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Hemen bir duş alayım ve çocukları arayayım."

Reece daha iki adım atmıştı ki yatak odasının kapısı açıldı ve birkaç gün önce tanıştığı Güneyli vaşak ona gülümsedi. Reece'in Tennessee Titans tişörtlerinden birini giymişti -ki bu Reece'i çok kızdırıyordu çünkü bir erkeğin Titans tişörtünü alamazdınız- ve gülümseyerek kapı pervazına yaslanmıştı. "Merhaba hayatım," diye mırıldandı.

Reece bu seksi mırıltı karşısında irkildi ve kıpırdandı. Bu iyi bir şeydi, çünkü çok seksi bulduğu bu ses Livy'yi tahrik etmekten başka bir işe yaramamıştı. Tam kaçarken

Livy dört ayak üzerinde koltuğun üzerinden vaşağa doğru koşmaya başlamıştı bile. Livy bal porsuğu formunda da değildi, sadece dört ayak üzerindeydi. Ama yine de şimşek gibi hareket ediyordu. Adam ona ulaşmadan, dişlerini ve pençelerini serbest bırakarak koltuktan kalktı. Ama yine de başardı.

-Livy'yi belinden yakaladı ve tüm o ölümcül doğal silahlarını vaşağın güzel yüzüne saplamadan saniyeler önce onu havadan kaptı.

Reece çırpınan Livy'yi tutarken, vaşak da neyse ki hızlı hareket etmiş, önce bir yan masaya, sonra da duvara tırmanmıştı. Şimdi orada pençeleriyle asılı duruyor, ona ve Livy'ye doğru tıslayarak bakıyordu.

"Canım," dedi Reece vaşağa tüm gürültüyü bastırarak, "neden kendini dışarı atmıyorsun, ben seni sonra ararım. Söz veriyorum!"

Livy çizmeli ayağını önünde yatan kurdun sırtına vurdu, silahını kaldırdı ve bağırdı, "Bu paintball silahıyla .

. Herkese hükmederim!"

Kuzenleri silahlarını karşılıklı zaferle havaya kaldırarak rakiplerinin tamamen yok edilmesini alkışladılar.

Livy sırtarak hâlâ ayakta duran ama kırmızı boyaya bulanmış olan Reece ve sürüsüne baktı. Sürü arkadaşları zavallı Reece'e kendilerini bu işe bulaştırdığı için ters ters bakıyordu. Reece arkasını dönüp onlarla yüzleşmeye isteksiz görünüyordu. Onu suçladığından değil.

Reece'in kardeşi Rory, "Bu ne iyi bir fikirdi," diye hırladı Reece'e. "Bunu yapmak için işten izin aldığma çok memnunum."

"Bir avuç güçlü cüceye yenildik," diye homurdandı diğer sürü arkadaşlarından biri.

"Hayır," diye düzeltti Rory. "Bir avuç bal porsuğu tarafından yenildik." Rory, Reece'in kafasının arkasına bir tokat attı. "Bizi lanet olası bal porsuklarıyla karşı karşıya getirdin!"

Livy kuzenlerine baktı ve kıkırdadı.

"Ayağını çeker misin?" diye sordu altındaki kurt.

Çekti ve Reece ile diğerlerinin yanına doğru yürüdü. "Onu suçlama," dedi Reece'in kardeşine. "Beni buraya getirmesini ben istedim."

"Hayır diyebilirdi."

"O zaman beni 've benimkini' -onun deyimiyle- 'akrabalarıyla paintball oynamaya' götürme sözünü tutmadığı için o güzel suratını dağıttım.

Yine onun sözleri." Livy gülümsedi, bu da tüm kurtların kaşlarını çatmasına neden oldu. Sonra ileri atıldı ve hepsi geri çekildi.

"Şey," dedi kendi "akrabalarına" doğru yürürken, "bu eğlenceliydi. Teşekkürler çocuklar."

Livy kuzenlerine göz kırptıktan sonra, "Kowalskiler, ev sahiplerimizin şerefine .

.."

Jake her zamanki gibi Livy'nin ne demek istediğini anlamıştı. Ama Jake başını arkaya eğip ulumaya başlar başlamaz diğerleri de hemen anladı.

Tüm bu ulumalara rağmen Livy arkasındaki kurtları hâlâ net bir şekilde duyabiliyordu.

"Yüce Tanrım! Ne yapıyorlar bunlar?"

"Durdurun onları! Durdurun onları! Dünyada cehennem var sanki!" "Bunu yaptığımızda kedigillerin şikayet etmesine şaşmamalı..."

Livy kuzenlerinin devam etmesine izin verirken telefonu çaldı.

Kimlikte "bilinmeyen arayan" yazıyordu ama yine de açtı.

"Alo?"

"Ben Vic."

"Merhaba Vic."

Onun adını söyler söylemez kuzenleri anında ulumayı bıraktı.

Livy onları dikkatle izlerken Vic, "Yakında eve dönecek misin?" diye sordu.

"Evet. Her şey yolunda mı?"

"İşler hareketleniyor. Evde olman daha iyi olabilir."

Livy biraz sırtıtmaktan kendini alamadı. "Benim için mi endişeleniyorsun, seni koca, güçlü, sorumluluk sahibi adam seni?"

"Ha?"

Livy güldü. "Boş ver. Birazdan dönerim." "Güzel."

Livy telefonu kapattı ve iyi komediden hiç anlamayan bir adamdan nasıl bu kadar hoşlanabildiğini düşündü.

"Demek Vic'ti, ha?" Jake sordu, kuzeni aniden yakınlaşmıştı. "Seni kontrol etmek için mi aramış?"

"Evet. Ee?"

"Şu garip çocuk Kyle'dan duyduğuma göre ikinizi yatakta birlikte bulmuş. Tamamen giyinik ve sarılıyormuşsunuz."

Diğer kuzenleri de "Awww," diye katıldılar. "Sarılmak!"

Livy bir şeyler söylemeyi düşündü ama onun yerine devam edip kuzenini bacağından vurdu. Adam yakın mesafeden kendisine çarpan paintball'un acısıyla çığlık atıp dizlerinin üzerine çöktüğünde, Jocelyn onu kafasından ve boynundan vurdu, ta ki adam yere düşüp kırmızı boyaya bulanıncaya kadar.

"Jocelyn başını üzgün bir şekilde sallayarak, "Tanrım," diye alay etti. *zayıfsın*, Jake. Ayağa kalk ve gerçek bal porsuğu taşakların varmış gibi davran!"

BÖLÜM 22

Vic, Livy'yi verandada bekledi. Amcaları günün erken saatlerinde Florida'ya gitmişlerdi. Annesi de yaklaşık bir saat önce kendi ailesinden birkaç kişiyle, Yang'larla birlikte yola çıkmıştı. Vic bunu biliyordu çünkü Yang'ların kaldığı otelde bir tanıdığı vardı ve onlara göz kulak oluyordu. Vic'in "geri tepme" dediği şeyin riski her zaman vardı. Ve bu geri tepmenin Livy'ye zarar vermesine izin vermemeye kararlıydı. Ailesi ne yaparsa yapsın ya da yapmasın.

Evin önünde bir taksi durdu ve Livy taksiden iner inmez Vic gülümsedi.

Livy yavaşça merdivenlerden yukarı çıkarken, "Merhaba," dedi.

"Selam." Sırt çantasını kapının yanına bıraktı ve yanına oturdu. "Günün nasıl geçti?" Vic sordu.

"İyiymi. Kuzenlerimle takılmak için işten erken çıktım."

"İstediğin zaman işten ayrılabilirsin musun?"

"Ayrılma konusunu kimseye sormayı düşünmemiştim. Bunu her zaman yapıyorum. Fotoğraf çekimlerimi zamanında yaptığım sürece kimse bir şey söylemiyor, özellikle de Novikov'la yaptığım çekimleri. Ve teslim tarihlerime uyduğum sürece . . . beni rahat bırakıyorlar."

"Bu oldukça havalı. Günlük işlerin çoğu çok daha az esnektir."

"Bu iş hakkında kendimi daha iyi hissetmemi mi sağlamaya çalışıyorsun?"

"Evet."

"Teşekkür ederim." "Bir şey değil."

Livy gözlerini ovuşturdu, esnedi.

"Yorgun musun?"

"Sadece biraz. Paintball'da Smith Sürüsü erkeklerini yenmek bir kızı yorabilir."

"Kurtlarla paintball mu oynadın? Livy ... hayır."

"Kuzenlerimin fazla enerjilerini atmak için bir yola ihtiyaçları vardı." "Ama kurtları dövmek?"

"Kazandığımızı sana düşündüren ne?"

Vic buna etkili bir cevap vermek için ona baktı ve ağzının bir t a r a f ı n ı kaldırdı.

"Pekâlâ, pekâlâ," dedi kadın gülerek.

"Kurtların üstünlük konusunda ne kadar duygusal davrandıklarını biliyorsun. Neden sen de gidip birkaç yavru köpeği dövmüyorsun?" Vic şüpheli bir kıkırdamaya benzeyen bir ses duydu.

"Tamam! Anladım," dedi. "Telafl etmek için onlara bir sepet dolusu 'Özür dilerim' sütlü kemik göndereceğim."

"Çok kabasın."

"Biliyorum. Bu genetik bir kusur."

"Genetik kusurlardan bahsetmişken, paintball oynadığın kuzenlerin nerede?"

"Yemek için dışarı çıktılar. Ama ben eve gelip seni görmek istedim."

Vic elini Livy'ninkinin altına koydu ve aradaki boyut farkından dolayı irkildi. Elleri Livy'ninkilerin yanında dev yemek tabakları gibi duruyordu. Ama Livy parmaklarını Livy'ninkilerin arasına sokup ellerini birbirine kenetlediğinde Vic aradaki boyut farkının önemli olmadığını anladı.

"Buradan çıkmak istiyor musun?" diye sordu. "Nereye gideceğiz?"

"Benim evime. Sadece bu gecelik."

Yüzünü buruşturduğunda burnu biraz kııştı. "Coop, Cherise ve Kyle'ı evde yalnız bırakmamalıyız."

"Coop ve Cherise'in artık dayanamadıkları zaman çocuğa yapabilecekleri yüzünden mi?"

"Kyle kardeşleriyle başa çıkmayı kendi başına öğrenmek zorunda kalacak. Ben sadece ailem dışarıda işlerini yaparken-"

"Shen burada. Onlara göz kulak olacak." "Shen neden burada? Onun bir evi yok mu?"

"Bir yerde, ama nerede olduğunu bir bilsem. Ama Manhattan'da değil. Ya da beş ilçeden herhangi birinde. Yani biz bu işi bitirene kadar hiçbir yere gitmiyor."

"Sence aldırır mı?"

"Coop az önce akşam yemeği için Meksika yemeği sipariş etti. Shen kalmakta sakınca görmez." "Büyük bir Meksika yemeği hayranı, değil mi?"

"Genel olarak yemeklerin büyük bir hayranıdır." Livy'nin çekip gitmemesi için parmaklarını biraz sıkan Vic ayağa kalktı ve Livy de kalkana kadar onu çekiştirdi. "Gel bakalım."

Hadi gidelim buradan. Sadece bu gecelik."

"Shen onlara göz kulak olduğu sürece, bu muhtemelen iyi bir fikir."

Vic Livy'yi caddede cipini park ettiği yere kadar götürdü. Onlar yürürken cep telefonunu çıkardı ve Shen'e neler olduğunu bildirmek için kısa bir mesaj gönderdi.

Aracına ulaştı ve Livy için kapıyı açtı. Aracın devasa boyutları yüzünden önce ayağa kalkması, sonra da cipin *içine girmesi* gerekti. Ama koltuğa oturmadan önce dönüp ona baktı, ellerini çerçeveye dayamıştı.

Uzun bir süre ona baktıktan sonra, "Evinde bal var mı?" diye sordu.

Vic yutkundu. "Bildiğim bir yerde durup biraz alabiliriz. Geç saatlere kadar açık. Ayı sahiplendi."

Livy bir eliyle uzanıp parmaklarını Vic'in çenesinde gezdirdi. "İyi plan."

Vic kapıyı kapatmadan önce Livy'nin koltuğuna oturmasını bekledi. Cipin etrafında dolaştı, koşturmak için kendini zor tuttu. Kolay değildi. Koşturmak istiyordu. Ve hızlanmak. Ta evine kadar. Ama bu yapışkanlık olurdu. Yapmacık olmak istemiyordu.

Değil mi? Rüküş olmak istemedi mi?

Coop keyifli bir akşam geçiriyordu. Kanepede oturmuş, birkaç gün önce bir hevesle yazmaya başladığı senfoni üzerinde çalışıyordu. Cherise kanepenin bir ucunda oturmuş, elinde uzaktan kumanda, gizli aşkı olan reality televizyonu seyrediyordu. Müziği onu iyice içine çekmişti ama ara sıra kafasını kaldırıp insanların reyting için birbirlerine bağdıkları görmek eğlenceliydi. Kanepenin diğer ucunda Kyle oturuyordu. Bu gece çizim havasındaydı ve Coop buna minnettardı. Kyle çizim yaparken kendini işine o kadar kaptırıyordu ki ilk kez sessizdi. Harika, güzel, şaşırtıcı bir sessizlik.

Bu çok hoştu. Üç dahi, bir yandan oturup rahatlarken... bir yandan da yüzlerce yıl sürececek bir eser yaratıyorlardı. Gördünüz mü? Herkes gibi normal olabiliyorlardı.

Dev panda Shen oturma odasına girdi. Bir elinde cep telefonu, diğer elinde *de* bambu saplarından biri vardı.

Telefonuna bakarak, "Vic'ten bir mesaj aldım. Livy ile birlikte geceyi geçirmek için evine gidiyorlarmış. Onlar yokken size göz kulak olmamı istiyor."

"Harika," dedi Coop, az önce yazdıklarının akışından birden hoşlanmamıştı. "Teşekkürler." Yanında taşıdığı silgiye uzanıp rahatsız edici notları sildi ve yeniden başladı.

"Biliyor musun?" -Cherise dramatik bağırsının sesini alçalttı- "Sanırım Livy Vic'ten çok hoşlanıyor."

"Gerçekten mi?" Coop hâlâ silmeye devam ederek sordu. Başarısızlıklarının kalıntılarını görmekten nefret ediyordu.

"Yine de endişeliyim."

"Neden?"

"Son derece iyi biri. Belki de fazla iyi. Bilirsin, Livy için."

"O kadar da iyi değil," diye araya girdi Kyle. "Livy'nin kişiliğinin ve ihtiyaçlarının karanlık tarafıyla başa çıkabilecek kadar yaşam ve ölüm gördü. Ve Livy'nin kendisi gibi birine ihtiyacı yok. Eş olarak bir bal porsuğuna ihtiyacı yok. En azından bilinçaltında, onun gibi biriyle bağ kurmanın bir zamanlar anne babasının sahip olduğu şeye yol açacağını biliyor. Bundan korkuyor. Şaşırtıcı bir şekilde tek kişilik bir kadın. Ebeveynlerinin spor olarak gördüğü bağırma, aldatma ve yalan söyleme konusunda asla rahat olmayacak, böylece işler asla çok sıkıcı hale gelmeyecek. Bir sanatçıya göre ilişkiler konusunda şaşırtıcı derecede geleneksel."

Coop ve Cherise birbirlerine baktıktan sonra gözlerini kocaman açıp ağızlarını açarak küçük kardeşlerine baktılar.

Coop'un, New York'a dönmeden önce Paris'te geçirdikleri üç günlük mola sırasında gördükleri Zafer Takı'nın bir taslağı olduğunu fark ettiği şeye göz ucuyla baktı. Titiz, harika ve mükemmeldi. Yine de . . . Coop kardeşinin olası başka bir kariyeri kaçırıp kaçırmadığını merak etti.

"Psikoloji okumayı hiç düşündün mü, Kyle?" diye sordu.

"Doktoramı bu alanda yapmayı planlıyorum. Sanat tarihi alanında doktora yapmak

. . . işe yaramaz. Her gün, her saniye sanat ve tarihi üzerine çalışıyorum. Yani, düşününce. *Ben* sanat tarihi yapıyorum. Ama psikoloji doktorası düşmanlarımı anlamamı sağlar, böylece yoluma çıkmadan önce onları ve kariyerlerini yok edebilirim."

Cherise eğilip Coop'un kulağına fısıldadı, "Eğer insan etinin tadını merak etmeye başlarsa, cinayet çılgınlığı başlamadan önce onu durdurmak zorunda *kalacağımızı* anlıyorsun, değil mi?"

"Ben daha çok," diye fısıldadı Cooper, "evrenin hükümdarı haline gelmesinden ve bir tür sihirli kılıç bulmak zorunda kalacağımızdan endişeleniyorum."

onu yok etmeyi umuyoruz."

İkisi de ürperdi ve işlerine geri döndüler.

Ancak birkaç dakika sonra üç kardeş de başlarını kaldırıp dev pandanın televizyonun yanında durduğunu, bambusunu yediğini ve onlara baktığını gördüler.

"Bir sorun mu var?" Cooper ona sordu.

"Sadece üçünüze göz kulak oluyorum. Vic'e söz verdiğim gibi. Ve farklı odalara gitmediğiniz için teşekkürler. Bu işimi kolaylaştırıyor."

Coop, Cherise ve Kyle'a baktı. Hiçbirinin bu işi nasıl halledeceklerine dair bir fikri olmadığı için yine yaptıkları işe odaklanmışlardı. Ama en azından Cherise televizyonun sesini biraz açarak pandanın çiğneme sesini bastırmaya yardımcı oldu.

Bunun yardımını oldu. En azından biraz.

Allison Whitlan güzel evine girdi. Kaşmir paltosunu çıkardı ve dolaba yerleştirdi. Jimmy Choos ayakkabılarını çıkardı, koridordaki soğuk mermer ayaklarına değince iç geçirdi. Bir elinde ayakkabıları, diğerinde Chanel çantasıyla oturma odasına gitti.

Yolu yarılarmıştı ki durdu, ensesindeki tüyler diken diken oldu ve tüyleri diken diken olup omurgasına ve kollarının arkasına yayıldı. Yavaşça döndü ve Allison'ın değersiz babasının ona gönderdiği hediyein yanında duran güzel ama güçlü yapılı Asyalı kadınla yüzleşti. Yıllar boyunca babasının gönderdiği tüm hediyeleri sakladığı gibi bu hediye de saklamıştı ama sadece eşsiz ve ilginç olduğu için. Büyük dünya gezginleri olan arkadaşları bu kadar büyük bir bal porsuğu karşısında büyülenmişlerdi. Hepsi de Afrika hayvanının çok daha küçük boyutlarda olduğunu sanıyordu.

"Buraya nasıl girdin?" diye sordu dar kırmızı bir elbise giymiş, boynunda ve kollarında cesur altın takılar olan kadına.

"Senden bir isim istiyorum."

"Ne?" Allison kadına doğru bir adım attı ama davetsiz misafir işaret parmağını kaldırdı ve dilini dişlerine vurarak ileri geri salladı. O anda, tam o saniyede Allison büyük bir tehlike içinde olduğunu anladı. Bu kişi onu bir saniye bile düşünmeden öldürebilirdi ve öldürecekti.

Allison bunu biliyordu ve bu onu daha önce hiç olmadığı kadar korkutuyordu. "Bir isme ihtiyacım var."

"İstedığınız babam, değil mi?" Allison başını salladı. "İstersen beni tehdit edebilirsin ama babam için bunun bir önemi yok. Umurunda olmayacak. Burada gördüğünüz her şey, sahip olduğum tüm para, annem ve üvey babam sayesinde." Kadın Allison'ın gördüğü en siyah gözlerle ona baktı ve bir süre sonra tek eliyle doldurulmuş bal porsuğunu işaret etti mükemmel manikürlü tırnak.

"Bunu sana baban mı verdi?"

"Evet."

"Kendisi mi getirdi?"

Allison soru karşısında gözlerini kırıştırdı. Polisten gelen bu tür sorulara alışkındı. FBI'dan. Hepsi de yıllar boyunca birden fazla kez kapısına dayanmıştı. Hepsi de babasını arıyordu. Suçlu babasını. Annesinin yaptığı en iyi şey o adamı terk edip Allison'ın üvey babasıyla evlenmek olmuştu. Sadece gülünç derecede zengin olmakla kalmamış, Allison ve annesini gerçekten önemsemişti. Onlarla ilgilenmişti. Şu anda bile annesiyle hâlâ birlikteydiler ve üvey babasının Cayman Adaları'ndaki yatındaydılar.

"Hayır," diye yanıtladı Allison. "Onu kendisi getirmedi. Babamı görmeyeli ..." bir an düşündü. "On ... belki on beş yıldır."

"O zaman bunu sana kim getirdi?"

Allison tereddüt etti. Ama kadın birden ona doğru yürümeye başladı. Yavaşça. Aralarındaki boşluğu geçmek için acele etmiyordu. Giydiği on beş yüz dolarlık ayakkabılar içinde bile Allison'dan kısaydı. Ama Tanrım! Şu omuzlar! O omuzlarla Allison'ın paslanmaz çelik ön kapısını yıkabilirmiş gibi görünüyordu.

Kadın elini uzattı ve Allison sarsılmamak için kendini zor tuttu, bir hareketin -herhangi bir hareketin- onu öldüreceğini hissediyordu.

Kadın gevşek bir bukleyi Allison'ın kulağının arkasına yavaşça itti. "Şimdi bana yalan söylemeye başlama, tatlım."

Aksanlı konuşuyordu ama bunu saklamaya çalışıyordu. Sözleri kırılmıştı, neredeyse İngiliz aksanıydı. Ama Hong Konglu değildi. Allison'ın Hong Konglu olan pek çok arkadaşı vardı, oraya sık sık seyahat ederdi ve bu kadın onlar gibi konuşmuyordu.

Allison'ın daha önce tanıştığı birine de benzemiyordu. Hem de hiç. Aslında, Allison şimdi ona yakın olduğu için, bu kadında o kadar ilkel, o kadar temel bir şey vardı ki, Allison korkudan ağlamamak için mücadele etmek zorunda kaldı.

Bunun yerine gözyaşlarını ve korkularını yuttu ve kadına dürüstçe cevap verdi. "Bir teslimat şirketi. Florida dışında. "Florida dışında.

Not. Ya da iade adresi."

"O zaman babandan geldiğini nasıl anladın?"

"Teslimatçı söyledi."

Kadın Allison'ın sözüne inandı, belki de Allison'ın korkusunun *kokusunu* alabildiği için. Bu Allison'ı şaşırtmazdı. Bu kadın korkuyu biliyor, anlıyor ve ondan besleniyordu.

Sonunda kadın Allison'dan uzaklaştı ve dalgınca kolunu okşadı. "Çok iyi," dedi ve ondan uzaklaşıp odanın diğer ucuna doğru ilerledi.

"Sakıncası yoksa," diye ekledi uzaklaşırken, "bunu yanımda götüreceğim."

Ve Allison'ın oturma odasının karanlığında Asyalı adamlar belirdi. Orada olduklarını hissetmemişti bile. Bu kadınla yalnız olmadığını bilmiyordu. Onlar da kadın gibi Asyalıydı ve geniştiler. Kısa boylu ama güçlü yapıydılar, Allison içlerinden herhangi birinin onu tek bir darbeye öldürebileceğinden hiç kuşku duymuyordu.

Doldurulmuş bal porsuğunun yanına gidip onu aldılar. Bunu açıklayamıyordu ama bunu saygıyla yapıyor gibiydiler. Onurla. Sanki ölmüş bir askerin tabutunu taşır gibi.

Özenle leşi yukarı kaldırdılar ve kadının yanında kısa bir süre durdular. Kadın elini cesedin arkasına koydu, başı bir an için öne eğildi. İşte o zaman Allison gerçek acıyı hissetti. Keder. Evet. Kadından gelen kederi hissetti.

Kafası karışmış bir halde kadının elini çekip başını geriye atmasını izledi. Bir nefes verdi ve bir hareket yaptı. Adamlar dışarı çıktı ve kadın tekrar Allison'a baktı.

"Buradan ön kapıdan çıkacağız ve sonra lobiye gideceğiz. Polisi aramayacaksın. Burada olduğumuzu kimseye söylemeyeceksin. Kimseye. Kim olduğu umurumda değil. Anladın mı?"

Allison başını salladı ve kadın oturma odasını boydan boya geçti, ama kemerli girişe ulaştığında bir kez daha durdu. Kadın onunla yüzleşti.

Allison bir nefes aldı ve az sonra göreceği kâbusa karşı kendini hazırladı. Tehdit mi? Bu kadın fikrini mi değiştirmişti? Şimdi Allison'ı öldürecek miydi?

O soğuk siyah gözleriyle ona bakan kadın, "Ayakkabılarına bayıldım. Bunlar yeni seriden mi?"

Şoke olan Allison yutkundu ve "Gelecek yılın sonbahar koleksiyonu. Şirkette çalışan bir erkek arkadaşım var."

"Şanslısın!" Kadın gülümsedi. "Bunun için adam öldürürdüm." Sonra kadın gitti. Çelik kapı çarparak kapandı.

Allison dizlerinin üzerine çöktü, idrar bacaklarından aşağı akıp altında bir su birikintisine dönüşürken, tüm vücudu saatlerce anlamsızca sarsıldı.

Joan'ın kardeşleri zavallı Damon'ı minibüsün arkasına koyarken, o Balt'ı aradı.

"Evet, güzelim."

Sırıttı. Adam asla pes etmeyecekti, değil mi? Bu hoşuna gitmişti. "Bir adı yoktu."

"Ona inanıyor musun?"

"İnanıyorum. İstese bile bana yalan söyleyemezdi." "O zaman buradan devam edeceğiz, değil mi?"

"İyi şanslar. Döndüğünde görüşürüz." Telefonu kapattı ve minibüsün ön yolcu tarafına bindi.

"Şimdi nereye?" diye sordu küçük kardeşi.

Joan arkadaşından geriye kalanlara baktı ama ona uzun süre bakamadı. Bu çok acı vericiydi.

Önündeki sokaklara odaklanarak "Krematoryum" dedi. Kardeşi ona baktı ve ekledi, "*Şimdi* gerçekten insana dönüşeceğini düşünmüyorsun, değil mi?"

"Haklısın." Ağabeyi minibüsü çalıştırdı ve trafiğe çıkmayı bekledi. O sırada ekledi, "Ama eğer dışarıda *benim* adımın yazılı olduğu bir sigorta poliçesi olduğunu öğrenirsem ... ben ve sen? Sorunlarımız var."

"Merak etme. Dışarıda öyle bir şey yok."

Sonra bu yalanı gerçeğe dönüştürmek için Joan telefonuna kardeşlerinin sigorta poliçelerini iptal etmesi için bir hatırlatıcı koydu.

John Lindow partiden eve erken gelmişti ve geldiğine de memnundu. Ofisinde biri vardı. Kaltak karısının bile girmediği bir oda. Ve bunu deneyecek kadar cesur olsa bile, önümüzdeki ay ülke dışındaydı ve parasını Fransa'da harcıyordu. Yine de kendi hatasıydı. Bir "mankenle" evlenmek zorunda değildi.

John, arkasında iki korumasıyla birlikte Miami'deki malikânesinin merdivenlerinden sessizce çıktı ve ofisin önünde durdu.

Bilgisayarının başında çalışan bir adam vardı. Tanımadığı bir adam. Çünkü bu odadan muhteşem bir manzarası ve onu koruyan korumaları vardı.

John'un masası büyük pencerelere bakıyordu, bu yüzden adamın sırtı kapıya dönüktü.

John elini uzattı ve korumalarından biri ona bu tür şeyler için yanında bulundurduğu 22'liği verdi.

Nişan aldı ve adamı sırtından vurdu. Atışın gücü adamı öne doğru itti ve sonra sandalyeden yere düştü.

John silahı korumasına geri verdi ve odaya doğru yürüdü. Adamı hemen öldürmek istemiyordu. Burada ne yaptığını öğrenene kadar olmazdı.

John eğilerek bilgisayar ekranını inceledi, sıçrayan kanı görmezden geldi.

"Ahh. Anlıyorum." Bu adam Allison Whitlan'a giden sevkியatta kimin parmağı olduğunu öğrenmek istiyordu. Frankie Whitlan'ın kızına. John'un şirketi, fiyatlarını karşılayabilecek herkes için her türlü şeyi teslim ediyordu. Fransa'dan yasal olarak gönderilen pahalı halılardan Afrika'dan yasadışı olarak gönderilen fil dişlerine kadar John'un şirketi her şeyi yapıyordu. Ancak yasadışı işler farklı şekilde ele alınırdı. Bir paketin belirli bir yere gittiğine dair bir kayıt olabilirdi, ancak gerçekten "içinde neredeyse soyu tükenmiş kaplan eti var. Kutunun üzerine "Dikkatli taşıyın" yazacak kadar aptal değildi.

Adamın kullanabileceği bir şey bulamadığını anlayan John ayağa kalktı. "Tamam çocuklar, hadi-"

John kaşlarını çatı. Korumaları gitmişti. Koridora doğru yürüdü ama onlar da yoktu. Bir ses mi duymuşlardı? Belki, ama böyle bir şey olduğunda bile bir muhafız John'un yanında kalır, diğeri araştırırdı.

Arkasından gelen bir çatırtı John'un dönüp bakmasına neden oldu. Vurduğu adam şimdi ayaktaydı ve John'un duyduğu ses adamın sırtını çatırdatmasıydı.

"Biliyor musun," dedi adam, "o kurşunu sırtımdan çıkarmaları saatler sürer."

John anlamamıştı. Adam kurşun geçirmez yelek giymiyordu. Ya da uzun kollu bir tişört dışında herhangi bir koruma. Sırtına isabet eden bir 22'lik öldürmeyebilirdi ama yine de zarar verirdi. Hem de çok.

Adam derin bir nefes aldı ve bıraktı. "Ama kızmayacağım." Adam ona doğru yürürken John geri çekildi. Kaçmak için döndü ama boynundan yakalandı. John sertçe mücadele etti. Zayıf bir insan değildi. Korumaları vardı ama yapabileceklerinin çok sınırlı olduğunu biliyordu. Hâlâ kendine nasıl bakacağını biliyordu. Yine de kaç kez ya da kaç kez

Kendisini koridorda sürükleyen adama ne kadar sert vurursa vursun, John ona zarar verememiş gibi görünüyordu.

Adam onu merdivenlerden, koridordan, mutfaktan ve çamurluktan geçirerek arka kapıdan çıkana kadar götürdü. Geç olmuştu, bu yüzden evini temizleyen kadın küçük bungalovundaydı. Ve John onun araştırmak için asla dışarı çıkmayacağını biliyordu. Bunun görmek istemediği bir şeyi görmenin hızlı bir yolu olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti. Yine de, bunu anlasa bile, John hala yardım için çığlık atıyordu. Ama bunun bir fark yaratmayacağını biliyordu.

Havuzunun önünden geçip bahçesine sürüklenen adam sonunda durdu ve işte o zaman John aniden açık bir mezara düştü.

John iki korumasının üzerine düştü. Hayattaydılar ama baygındılar.

Yukarı baktığında mezarın etrafının kalabalık bir grup adamla çevrili olduğunu gördü. Hava karanlıktı, bu yüzden yüzleri seçemiyordu ama evden gelen ışık sekiz ya da dokuz erkek olduğunu söylüyordu.

"Benim kim olduğumu bilmediğiniz çok açık," diye uyardı John.

Adam ağır bir Doğu Avrupa aksanıyla, "Umurumuzda değil," dedi. "Size istediğiniz her şeyi verebilirim."

"Tek bir şey istiyoruz. İsim. Allison Whitlan'a giden paketin parasını kim ödedi?"

John yutkundu. "Ben-"

Üzerine toprak atılmaya başlandı. Aksanlı adam hariç herkes onu örtmek için birlikte çalışıyordu. Onu canlı canlı gömmek için.

"Bekle! Bekle!"

Adamlar durdu.

"Bize bir isim verin," dedi adam. "Ve gideriz. Bize isim vermeyin, işimiz bitene kadar İşimiz bitene kadar."

John tereddüt etti. Whitlan'a karşı gelmek ölmek için çok hızlı bir yoldu. Ama cevap vermesi otuz saniyeden uzun sürünce, toprak yeniden dökülmeye başladı.

"Sana söyleyeceğim!" diye bağırdı.

"Söyleyeceğim!" "Çabuk ol. Sıkıldım."

"Bennett. Lyle Bennett. Paketin önce şirketime, sonra da Allison Whitlan'a teslim edilmesi için ödeme yaptı."

"Bu çok iyi."

Sonra John'un üzerine yine toprak yağmaya başladı. Çığlık atıp yalvardı ve birkaç saniye sonra toprak durdu.

"Sadece bir şaka," dedi adam, o ve diğer adamlar gülerken. "Biz söz verimiz, sözümüzden dönmeyiz. Ama kimi korumayı seçtiğinize dikkat edin. Bu sizi erkenden mezara götürebilir."

BÖLÜM 23

Livy Vic'in mutfak masasında oturuyordu. Onu oraya kendisi koymuştu. Ama önce dev bir plaj havlusu serdiğini fark etmişti. Muhtemelen çıplak olduğu içindi bu ve onun düzenli olma ihtiyacını takdir ediyordu.

Vic de çıplaktı ve bir sandalyeye oturmuştu. Livy bacaklarını masanın kenarından sarkıtmış, ayaklarını Vic'in kalçalarına sürüyordu. İkisinin de elinde bal kavanozları vardı ve kaşıkla muhallebi gibi yiyorlardı.

Seks yapmamışlardı. Henüz yapmamışlardı. Vic onu sadece soymuş ve balı çıkarmıştı. Ama bunda kapıya vurup yatağa girmekten çok daha samimi bir şeyler vardı.

"Bugün Dee-Ann'le kafa kafaya verdiğinizi duydum."

Livy kaşığını yaladı ve bunun üzerine düşündü. "Ah... evet. O bugündü."

"Biliyor musun, Dee-Ann Smith'le uğraşmak zorunda kaldığında *bunu unutan* pek fazla insan yoktur."

"Ben çocukken babam eve koruma amaçlı bir pitbull getirmişti. Onunki gibi gözleri vardı, bu yüzden onu her gördüğümde, 'Ah Scruffy. Seni çok özledim' diyorum. Sonra Scruffy'yi ve ona kamyon çarpana kadar geçirdiğimiz güzel günleri düşünmeye başlıyorum ve sonunda Dee-Ann'i ve o günkü sorunu her neyse onu tamamen unutuyorum."

Vic güldü ve Livy bacaklarını Vic'in göğsüne bastırabilmek için uzattı.

İşte o zaman Vic'in kahkahası kayboldu ve bakışları Livy'ye kilitlendi.

Vic kaşığını elindeki kavanoza daldırdı. Öne doğru eğilerek balı kadının kalçasına döktü. Kaşığı tekrar kavanoza soktu ve Livy'nin arkasındaki masanın üzerine koydu.

Kollarını Livy'nin iki yanına dayayan Vic aşağı doğru inerek Livy'nin kalçasının içini yaladı.

Vic'in sert dili Livy'nin tenine değince Livy inlemeye başladı. Elini Vic'in saçlarına gömebilmek için bal kavanozunu masanın üzerine bıraktı. Vic karşılık olarak hırladı, dili Livy'nin amını yalayana kadar yukarı doğru hareket etti.

Livy ayağını masanın üzerine koydu ve kalçalarını daha da açtı. Saçlarından çekiştirerek Vic'i daha da yaklaştırdı. Kolları Livy'nin etrafına dolandı ve koca elleriyle Livy'nin kışını kavrayarak onu sıkıca kendine çekti.

Yüzü kalçalarının arasına gömülmüştü ve dili onun derinliklerindeydi. Ayak parmakları kıvrıldı ve vücudu dilin her hareketiyle sarsıldı. Ve Livy'nin iniltileri çığlık atıp adamın yüzüne boşalana kadar daha da yükseldi.

Daha önce hiç kimse onu bu kadar hızlı boşaltmamıştı ama Vic'in acımasız dili, bazı tipik şekil değiştirenlerin yapamadığı şekilde Livy'de işe yaramıştı. Ve tam insan erkekleri unutulmuş. Onlar işe yaramazdı.

Vic başını kaldırıp ona gülümsemeden önce kalçasındaki balı yalamayı bitirdi.

"Kendinle bu kadar gurur duymayı bırak," diye tersledi Livy nefes nefese, "buraya gel ve beni becer."

Vic, Livy'nin ona böyle hırlamasına bayılıyordu. Onun kontrolünü kaybetmesine neden olabilmesi hoşuna gidiyordu. Onu her zaman delirtiyordu... neden tek başına acı çeksin ki?

Livy'nin sırt çantasını karıştıran Vic, artık orada sakladığı prezervatifleri çıkardı. Bir tanesini sikinden aşağı yuvarladı ve tam Livy'ye uzanıyordu ki Livy kucığına düştü.

Vic, Livy'nin dar kışının sert sikine çarptığını hissedince nefesi kesildi. Kollarını onun boynuna doladı ve onu öptü.

"Çok uzun sürdü," diye alay etti uzaklaştığında.

"Sözlerinizi doğru hatırlıyorsam, 'Buraya prezervatif olmadan hiçbir şey giremez' demiştiniz. "

"O şeyi senin sürenin yarısı kadar bir sürede takabilirdin." "Beş saniyemi aldı!"

Kadın adamın çenesini ısırıldı. "Benimle tartışmayı bırak ve işinin başına dön."

"Hayır." Vic ayağa kalktı, Livy'yi de yanında getirdi. Mutfaktan çıktı, yemek odasından geçip oturma odasına girdi. Kanepeye uzandı, Livy de üzerine çıktı.

"Sen işe koyul." Vic ellerini başının arkasına koydu. "Ve iyi yap, bebeğim."

"Tipik tembel kedi ... ve ayı," diye mırıldandı Livy dizlerini Vic'in kalçalarının iki yanına yerleştirirken. "Bütün işi bal porsuğuna bırakıyor."

"Çünkü kedigiller ve ayılar *herkesten* daha akıllıdır."

Livy sırtıtarak ona baktı, tam sikinin üzerine sertçe inmeden önce, amının ıslak, sıkı sıcaklığı onu herhangi bir kafes ya da kelepçe kadar kesin bir şekilde hapsediyordu. Aslında geçmişte kendisini bir kafesten ve birkaç çift kelepçeden kurtarmıştı. Ama bundan kurtulabileceğini hiç sanmıyordu. Daha da kötüsü, kurtulmak da istemiyordu. Bu kadar iyi hissettiren hiçbir şey insanın kaçmaya çalışacağı bir şey olmamalıydı.

Ellerini göğsüne bastırıp bakışlarını yüzüne diken Livy kalçalarını sallamaya başladı.

Ellerini ondan uzak tutamayan Vic, başının arkasından çekip Livy'nin kalçalarını kavradı.

"Daha sıkı," diye soluk soluğa
bağırdı. "Ne?"

"Beni daha sıkı tutabilirsin." Livy dudaklarını yaladı. "Ben kırılmam, Vic.
Kırılmam.

kır."

Vic tutuşunu sıkılaştırdı ve bunu yaptığında Livy'nin amcığı tepki olarak sarsıldı.

Sikinin her şeyden daha çok sevdiği bir şeydi bu. *Hiç olmadığı kadar.*

Livy onu daha sert becerdi. Daha sert. Daha hızlı. Ta ki ikisi de terleyene ve birbirlerini zorlayana kadar. Vic doğru dürüst düşünemiyordu bile. Ne yaptığı ya da hangi cehennemde olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, işte o zaman kontrolü tamamen kaybetti.

İkisi de *çatırtıyı* duydu ama Livy de hissetti, vücudu aniden durmadan önce ileri doğru sarsıldı.

Vic dehşete düşmüş bir halde Livy'nin başını çevirip arkasına bakmasını izledi. İşte o zaman, "*Kuyruğunla* kıcıma tokat mı attın?" diye sordu.

"O bir kazaydı," dedi panikleyerek.

"Kuyruğunla mı?" Kadın aval aval ona baktı. "İnsanken de kuyruğun var mı?"

"İstediğim zaman. Ya da kendimi kontrol edemediğimde. Ama her sabah kotumun içine sokmak zorunda falan değilim." Vic çaresizce omuz silkti. "Bu temelde bir melez yan etkisi."

"Hayvan formundayken o kadar da tehlikeli görünmüyor."

Vic gözlerini kapattı. Onu kaybetmişti, değil mi? İnsanken dişlerin ve pençelerin gelip gitmesi şekil değiştirenler arasında tipik bir durumdu. Bildikleri şey buydu. Alıştıkları ve rahatça kabul ettikleri şeydi.

Ama insanken kuyruk? Hiçbir dişi *böyle* bir şeye katlanmak istemezdi. Garip. Özellikle de kendi akıllı olan bir kuyruk.

"Tamam." Vic gözlerini açtığında Livy'nin parmağını kaldırdığını gördü. "Tek bir kural var Barinov: O şey kıcıma girecek ve ben de taşaklarını koparacağım. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Şoke olan Vic sadece başını sallayabildi.

"Güzel." Sırıttı ve ekledi, "Ve şunu söyleyebilir miyim ... senin bir kuyruğunun olması ne kadar havalı? Benim kuyruğum sinekleri kovmaktan ve diğer hayvanlara kaçmak üzere olduğumu haber vermekten başka bir işe yaramayan bir şey. Ve sadece porsuk olduğumda var. Ama sen . . ." Durdu, gözlerini kırıştırdı. "Awww, sırtımı okşuyor."

"Öyle mi?"

"Bilmiyor musun?"

"Şey ..."

"O şey üzerinde kontrolün var, değil mi?"

"Kesinlikle." En azından biraz çabayla bunu yapabiliirdi. Çünkü Vic taşaklarını sağlam tutmak istiyordu. Bu onun için önemliydi.

"Yani," diye sordu, "kuyruğum seni gerçekten korkutmuyor mu?"

"Senin bir parçan olan bir şeyden neden korkayım ki? Sanki kazara gama ışınlarına çarpmışsın da birden kuyruğun çıkmış gibi değil. *Bu* garip olurdu. Ama biz böyle doğduk. Annem beni doğduktan iki gün sonra düşürmüş. Teyzelerim zıpladığımı söyledi. Ağlamadım bile. Ancak annem beni kucağına aldığı anda yüzüne bir yumruk atmışım."

"İki günlükken mi?"

"Ben bir bal porsuğuyum. Kadın gözünü çıkarmadığım için şanslı." Adamın göğsünü okşadı. "Gördün mü? Hepimizin kendine özgü bir özelliği var. Seninki son derece havalı bir kuyruk. Kimin bununla bir sorunu olabilir ki?"

Vic aniden doğrulup kollarını Livy'nin beline sımsıkı doladı. Onu öptü ve bu öpücüğün yoğunluğu Livy'nin neredeyse boşalmasına neden olacaktı. Neler olduğunu bilmiyordu ama umurunda da değildi. Şu anda umurunda değildi.

Onu sıkıca tutan Vic, Livy'yi altına alacak şekilde onları çevirdi. Kollarını Livy'nin iki yanına dayadı, iri ve uzun bedeni Livy'nin üzerinde yükseliyordu. "Bacaklarını yukarı kaldır," diye emretti. "Belime kadar."

Livy bunu yaptığı anda, adam homurdanarak Livy'nin içine girdi ve siki amının derinliklerine gömüldü. Livy'nin sırtı kavislendi. Hatırlayabildiği hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

Adam onu sertçe becerdi ve Livy buna bayıldı. Onun gerçek gücü gözünü korkutmamıştı. Aksine, adam onu ne kadar sert sikerse, durmaması için o kadar çok yalvarıyordu. Ve Livy daha önce hiç kimseye hiçbir şey için yalvarmamıştı. Şimdiye kadar. Çok sert boşaldığı, Vic'in göğsüne doğru çılgılık attığı ve pençelerini Vic'in kalçalarına gömdüğü o ana kadar.

Vic kükredi, vücudu Livy'nin pençeleri altında kaskatı kesildi. Sonra onun üstüne düştü, enerjisi tamamen bitmişti.

Biraz zaman aldı ama Vic aniden onun orada olduğunu hatırlamış gibiydi. "Livy? Aman Tanrım! Livy!" Ondan uzaklaştı. "İyi misin?" "Ben mükemmelim," dedi Livy iç çekerek. "Sen de mükemmelsin. İkimiz de mükemmeliz." "Ama nefes alabiliyor musun?"

"Porsuk," diye usulca hatırlattı ona.

"Bu seninle ilgili her şeyi açıklıyor mu?"

"Hemen hemen."

Prezervatifi çıkarıp kanepenin yanındaki çöp kutusuna attıktan sonra Vic uzandı ve Livy'yi göğsüne çekti. Saçlarını okşadı ve alnından öptü.

"Vic?"

"Mhmmm?"

"Açlıktan
ölüyorum."

"Oh, Tanrı'ya şükür. Ben de çok
açım." "Neden bir şey söylemedin?"

"Gelmek, senden kurtulmak ve bir şeyler yemeye gitmek çok adice geldi.
Yapışkanlıktan nefret ederim."

"Aslında bunu takdir ediyorum. Ama şu anda açım."

"Bir kaç kilo makarna ve birkaç kavanoz marinara sosum var."

"Mükemmel!" Livy Vic'in üzerinden yuvarlandı ve ayağa fırladı. "Şimdi
kalk. Beslenmem lazım. Ben-"

Livy durdu ve şimdi yanında duran adama döndü. "Kuyruğun yine kıcıımı
mı tokatladı?"

"Sanırım biraz ısrarcı olman hoşuna gidiyor."

"Zorlamamdan mı hoşlanıyor?"

"Ya da biz seviyoruz. Bilirsin işte, her neyse."

Livy başını salladı ama Vic'in elini tuttu. "Kuralımı unutma yeter."

"Tanrım, Livy, bunu nasıl unutabilirim?"

BÖLÜM 24

Ira sabah yedi buçuk sularında kardeşinin evine uğradı. Onun cipini garaj yolunda park halinde görünce şaşırdı. Birkaç yıl önce onun evinden birkaç blok ötedeki evi satın almıştı ama çok nadiren oturuyordu. Ebeveynleri gibi Vic de çok seyahat ederdi. Çoğunlukla da çok sayıda bağlantısı olduğu, dillerini ve lehçelerini çok iyi bildiği Doğu Avrupa ülkelerine.

Ira eskiden kardeşi için çok endişelenirdi. Liseden mezun olduğunda, Stony-brook Üniversitesi'ne gitmek ve Ira'ya yakın olmak için Chicago'dan ayrılmıştı. Aileleri sürekli hareket halinde olduğu ve birbirlerini kollayarak büyüdükleri için bu çok mantıklıydı. Vic okulda başarılıydı ama Ira onun pek de mutlu olmadığını söyleyebilirdi. Sonra, üçüncü sınıfın ortasında deniz piyadelerine katıldı, ki bu yeterince korkutucuydu. Ama birkaç yıl sonra aniden CIA tarafından işe alındı ve işinin çoğunu çok iyi bildiği Doğu Avrupa ülkelerinde yapmaya başladı. Onun için doğru iş olduğu ortaya çıktı ama Ira kardeşinin bir tür casus olması fikrinden hoşlanmamıştı. Vic uyum sağlayamazdı ve doğal bir aldatıcı da değildi. Ama zekiymi ve mükemmel bir karakter yargıcıydı. Sonunda iş onun için oldukça iyi sonuçlanmıştı ama Vic'in bu işten kurtulmasına sevinmişti. Serbest izleme işi de tehlikeli bir oyun olsa da, gerçekten aldığı tek emir kendi emirleri olduğu için kardeşi hakkında daha az endişeleniyordu.

Şimdi ihtiyacı olan tek şey kendine bir iş ortağı bulmaktı. Arkasını kollayacak biri ve kardeşinin Shen Li'yi neden o kişi olarak görmediğini anlamıyordu. Ama sorun değildi. Vic, babaları gibi inatçı olabilirdi ama Ira annelerine çekmişti ve onun yararına olduğunu düşündüğü şeyi yapana kadar kardeşinin üzerine gitmeye devam edecekti.

Bu belki bir aile için en iyi yöntem değildi ama Barinovlar için uzun yıllardır işe yarıyordu.

Vic evde fazla vakit geçirmediğinden ve büyük miktarlarda bal dışında pek bir şey toplamadığından, Ira ev işlerinde kullandığı malzemelerin çoğunu garajında saklıyor ve kardeşine aylık bir ödeme yapıyordu.

Depo kirası. Tabii ki tipik Vic, çeklerini bankaya yatırma zahmetine girmiyordu, bu yüzden sonunda her ay otomatik olarak para aktarmaya başladı. Kardeşini ona ödeme yapmanın gerekli olmadığını söylediği için seviyordu, ama Ira onun asla hafife alındığını hissetmesini istemiyordu. "Seçici aylar için ev dekorasyonu" işini ailesinden ayrı tutmak daha iyiydi.

Ama garaja girmeden önce Ira, Vic ortalıkta olmadığı için evi kontrol etmeye karar verdi.

Kapıyı açtı ve tam içeri giriyordu ki, "Yoo-hoo! Irina!"

Ira döndü ve Dişi Kaplan'ın ona doğru yürüdüğünü gördü. Bu kez elinde bir tepsi ballı çörek vardı ve o kadar zahmetsizce mükemmel görünüyordu ki Ira onun lanet burnunu kırmak istedi.

"Merhaba!"

"Merhaba Brittany."

Dişi kaplan tepsiyi biraz kaldırdı. "Küçük bir zeytin dalı olarak ballı çörekler getirdim. Buraya son gelişimde ilişkimizin bu şekilde bitmesinden nefret ettim."

"Kardeşimin alternatif yaşam tarzına verdiğin yargılayıcı aşırı tepkiyi mi kastediyorsun?"

"Düşündüğümde sadece benimle dalga geçtiğini fark ettim." Ira gözlerini kediye dikti. "Bundan emin misin?"

Parlak altın rengi gözleri bir an için kısıldı ama dişi kaplan yine de gülümsemeye zorlamayı başardı. "Bence bunları sevecek. Bal gibiler."

"Ben alabilirim."

"Hayır, hayır." Brittany Ira'nın yanından geçip eve doğru yürüdü. "Bunları ona kendim vermek istiyorum."

"Muhtemelen uyuyordur."

"Şüpheli!"

Ira kaltağı ensesinden tutup sokağa atmayı düşündü ama hayır. O bunu yapmazdı. Kardeşi otuz üç yaşındaydı. Bunun gibi saldırgan kadınlarla nasıl başa çıkacağını öğrenmesinin zamanı gelmişti. Tercihen kız kardeşinin koruması olmadan.

Ira ön kapıya doğru yürüdü ve kilidi açtı. Tam içeri adımını atacakken, Dişi Kaplan onu iterek mutfığa doğru ilerledi. Ira iç geçirerek onu takip etmeye başladı ama Dişi Kaplan aniden durdu ve havayı kokladı. Ve bu oturma odasında ne koktuğunu biliyordu... bal ve seks.

Kardeşini ispiyonlamak üzere olan on yaşında bir çocuk gibi kıkırdamamak için dudağını ısırarak Ira, mutfığa varana kadar evin içinde hızlı adımlarla yürüdü. Brittany kapının girişinde durmuş, odaya bakıyordu. Şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

Kedikten neredeyse bir karış daha uzun olan Ira'nın mutfığın darmadağın olduğunu görmesi için başının üzerinden bakması yeterliydi. Her yerde açık bal kavanozları, lavaboda kurumuş makarna dolu bir süzgeç ve yarısı sosla dolu bir tencere vardı.

"Mutfığı hiç böyle görmemiştim."

Ira da görmemişti ama seks en büyük dikkat dağıtıcıydı. İnsanları işten, aileden, arkadaşlardan ve tabii ki ev temizliğinden uzaklaştırırdı.

Brittany usulca nefesini tuttu. "Irina," diye fısıldadı.

Ira mutfığa adım attı ama dağınıklıktan başka bir şey görmedi... ta ki aşağı bakana kadar. O zaman Vic'in mutfak masasının altından çıkan koca ayağını gördü.

Dudaklarını daha sert ısırarak Ira yere çömeldi ve ağabeyinin tüm çıplaklığıyla, çıplak Livy Kowalski'ye yılan gibi sarılmış olduğunu gördü.

Ira'nın bunu görünce verdiği ilk tepki "Kardeşim ve bir bal porsuğu mu?" oldu. Kendine engel olamadı. Bal porsukları, şekil değiştirenler ve tam kan hayvanlar dünyasındaki en kötü şöhretlerden birine sahipti. Ama sonra gerçekten düşündüğünde her şey mantıklı gelmeye başladı. Ira ve Vic melezdiler, bu da onların benzersiz sorunları olduğu anlamına geliyordu. Her cinsin ya da türün üstesinden gelemeyeceği sorunlar. Ama Ira'nın Livy hakkında bildiklerine bakılırsa, kadın kötü sanat ve o çılgın kuzeni dışında her şeyle başa çıkabilirdi.

Yine de . . . Vic Ira'nın kardeşiydi. Ve bir kardeş olarak, öylece çekip gidemez ve muhabbet kuşlarının kendi zamanlarında günle yüzleşmek için kalkmalarına izin veremezdi. Kardeş olmayanlar böyle yapardı.

"Victor Barinov!" Ira, annelerinin aksanını mükemmel bir şekilde taklit ederek bağırdı. "Bu kıza ne yapıyorsun? Edepsiz çocuk!"

Vic anında doğruldu ve kafasını mutfak masasının sert tahtasına çarpmadan saniyeler önce, "Anne, kalktım, kalktım!" diye bağırdı.

Livy ise doğrudan Ira'nın yüzüne saldırdı. Ira önce porsuğun ellerini yakaladı, bal porsuklarının kazmak ve öldürmek için kullandığı pençeler bu kadar tehlikeli bir şekilde yaklaştığında biraz ürperdi.

"Oh," dedi Livy. "Merhaba, Ira."

"İra mı?" Vic başını ovuşturdu, gözlerini sildi, esnedi, sonra kız kardeşinin önünde çıplak olduğunu fark etti. "İra! Yatak odamda ne halt ediyorsun? Çık dışarı! Çık dışarı!"

"Yatak odanda değilsin, dahi. Mutfaktasın. Çırılçıplaksın. Olivia ile birlikte."

Vic ne yapacağını şaşırmış bir halde kükredi. İra da kükreyerek karşılık verdi, iki güçlü sesin birleşiminden camlar takırdadı. Livy, "*Kesin şunu!*" diye bağırana kadar bir süre daha devam edebilirlerdi.

İkisi de durdu ve Livy etrafına bakındı. "Saat kaç?" diye sordu. İra saatine baktı. "Neredeyse sekiz."

"Kahretsin. Geri dönmeliyiz." Livy masanın altından kayarak çıktı ve ayağa kalktı. Hâlâ çömelmiş olan İra, Brittany'nin tepkisini görebilmek için biraz döndü, çünkü evet, İra o kadar aşağılık biriydi.

Brittany bütün bu olanlar karşısında şok geçirmiş gibi görünse de Livy bunu fark etmemiş gibiydi. Yine de yemeği fark etti.

"Harika. Ballı çörekler." Tepsiden iki tane aldı ve dikkatle kokladı.

-Bu da Brittany'yi kızdırmaktan başka bir işe yaramadı ve başını salladı. "Teşekkürler." Çöreklerden birini ısırarak dışarı çıktı.

Vic masanın altından beceriksizce çıkmayı başardı ama bir bulaşık havlusu kapıp kasıklarının üzerine tuttu. "Merhaba Brittany. Um ... evet."

Utancından giderek kızaran kardeşi, hiçbir şeyle uğraşmak zorunda kalmadan mutfaktan çıkmaya çalıştı. İra'nın *olmasına* izin veremeyeceği bir şeydi bu.

"Vic, ballı çörek istemiyor musun?" diye sordu kardeşine, bu da İra'nın kardeşi ve komşusundan vahşi bir kedi bakışı almasına neden oldu.

"Bay Bennett şimdi sizinle görüşecek."

Dez ayağa kalktı ve Lyle Bennett'in ofisine girdi. Gri saçlı ve parlak mavi gözlü, yaşlı bir adamdı. Dez içeri girdiğinde gülümsedi, maun masasının arkasında dimdik duruyordu. Elini uzattı ve Dez elini sıktı.

"Dedektif."

"Bay Bennett. Sizi tutmayayım."

"Sorun değil. Polis departmanımıza elimden gelen her şekilde yardımcı olmaktan mutluluk duyarım." Masasının diğer tarafındaki pelüş deri koltuğu işaret etti. "Lütfen oturun. Oturun. Bana nasıl yardımcı olabileceğimi anlatın."

Dez oturdu ve ofis koltuğunun verdiği harika his karşısında inlememeye çalıştı. Sürekli seçici olan eşi Mace'in evi bunlarla doldurmasına izin verip vermeyeceğini merak etti. Harikaydılar!

"Bay Bennett, Frankie Whitlan hakkında bana biraz bilgi verebileceğinizi umuyorum."

Adam kaşlarını çatarak başını yana eğdi. "Frankie Whitlan mı?"

"Evet. New York Polisi bir süredir Bay Whitlan'ı arıyor ve ben de sizin onun hakkında bize biraz bilgi verebileceğinizi umuyordum."

"Üzgünüm. Size yardımcı olabileceğimi sanmıyorum."

"Gerçekten mi? Huh." Dez, yıllar önce Mace'ten çaldığı deri ceketin iç cebinde sakladığı muhabir defterini çıkardı. Acele etmeden defteri açtı ve birkaç sayfayı gözden geçirdi. "Evet. İşte. Son birkaç yıldır Whitlan'ın kızı Allison'a AME Nakliye Şirketi aracılığıyla birkaç hediye göndermişsiniz. Bu doğru değil mi?"

Bennett yüzündeki kan çekilirken ve parlak mavi gözleri kararırken bile gülümsedi. "Aslında yapmadım. Neden bahsettiğinizden bile emin değilim."

"Gerçekten mi?" Tekrar notlarına baktı. Tabii ki notları oğlunun bir gece önce yaptığı karalamalardan ibaretti. Yetenekli küçük piç kurusu. Babasının dişlerini çizerek mükemmel bir iş çıkarmıştı. "İlginç. Frankie Whitlan'ı tanımıyor musun? Allison Whitlan'a hiç eşya vermedin mi?"

"Allison'la ikimizin de yer aldığı birkaç hayır kurumunda birlikte çalıştık. Yıllar içinde ona birkaç teşekkür hediyesi verdiğime eminim. Ama hepsi bu kadar."

"Oh. Pekala o zaman." Dez hala gülümseyerek ayağa kalktı ve kartvizitini Bennett'in masasına koydu. "Eğer bir şey duyarsanız ya da herhangi bir bilgiye sahip olursanız, lütfen beni aramaktan çekinmeyin. Biz sadece onun yerini bulmaya çalışıyoruz."

"Anlaşıldı."

Bennett ayağa kalktı ve el sıkıştılar. Dez dışarı çıktı, yanından geçerken yönetici asistanına gülümsedi ve asansöre doğru ilerledi. Şehrin sokaklarına geri döndüğünde, Dez köşede iki kez park etmiş olan plakasız araca bindi. Crush sürücü koltuğunda onu bekliyordu. Dez kapıyı kapatıp kemerini bağladıktan sonra arabayı trafiğe soktu ve kahvaltı için en sevdikleri lokantaya doğru yola koyuldu.

Dez telefonunun hızlı arama tuşuna bastı ve Vic'in ortağı Shen telefonu açana kadar bekledi. Panda bu sabah erkenden bir iyilik yapmak için aramış, Dez'in telefonu pek de sabah insanı olmayan arkadaşını uyandırmıştı. Normalde doğrudan kaptanından gelmeyen emirleri kabul etmezdi ama yine de Frankie Whitlan'ın izini sürmenin son derece önemli olduğunu düşünüyordu. Yani Vic ve arkadaşının yardımına ihtiyacı varsa, elinden geleni yapmaktan mutluluk duyacaktı.

"Hey, Shen."

"Nasıl geçti?"

"Polislere herhangi bir bilgi vermeyecektir."

"Ben de öyle düşünmüştüm ama önce daha dostane bir seçenek denemek istedim."

"Ben çok arkadaş canlısıydım. O da öyleydi. Yine de, kimden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi davrandı."

"Tamam."

"Yine de sicilini kontrol ettim. Çok temiz biri. Gıcırıklı. Whitlan, farklı çevrelerde hareket etmesine yardımcı olması için etrafında birkaç adam bulundurmaya sever. Bu adam gangster değil. Yakınından bile geçmez. Yaptığı şeyin vergi kaçırmaktan daha kötü olmadığını düşünen zengin bir işadamı. Benim tahminim Bennett'in zayıf olduğu. Onu biraz zorlarsan kırılır. Kanıt olmadan yasal olarak yapamayacağım bir zorlama. Yani bundan sonrasını siz halledeceksiniz."

"Sorun değil, Dez. Bunun için çok teşekkürler." "Sorun değil. Bize tekrar ihtiyacın olursa ara."

Dez telefonunu bir kenara bıraktı ve ortağı homurdandı, "Ne demek '*bize* tekrar ihtiyacın olursa'? Beni neden bu işe bulaştırıyorsun?"

"Çünkü bugün araba kullanmak istemiyorum. O yüzden sineye çek, kıkırdama."

"O kediyle çok uzun zamandır yaşıyorsun. Gittikçe kabalaşıyorsun."

Vic cipi kaldırıma çekti ve Livy aşağı atlamak üzere kapıyı iterek açtı.

"Hey," dedi Vic. "Hey, hey."

"Ne?"

"Veda öpücüğü mü?"

"Ben işe gidiyorum." "*Güle*

güle öpücüğü mü?"

"Muhtaç bir aşık mı olacaksın?"

"Evet."

Adamın açık sözlülüğü onu hazırlıksız yakaladı ve Livy güldü. "Sen sadece-

"Lezzetli mi?"

"Goofy. Ben de şapşal diyecektim." Kolunu onun boynuna doladı ve Vic'i öpmek için kendine çekti. Biraz uzun sürdü ama umursamadı. Adam nasıl öpüşüleceğini gerçekten biliyordu.

Sonunda, biraz çaba sarf ederek geri çekildi. "Gitmek zorundayım." "Ama beni özleyecek misin?"

Livy başını salladı. "Özleyemem. Seninleyken. Yapamam."

Dev cipten atladı ve kapıyı kapatmak için döndü. "Bu akşam derbi maçında görüşürüz."

Livy kapıyı kapatırken durdu. "Derbi maçım mı? Bunu nereden duydun?"

"Blayne beni davet etti."

"Tabii ki o davet etti." Livy kapıyı kapatmayı bitirdi ve Spor Merkezi'ne doğru yürüdü.

Yolda kahve ve krem peynirli simit almak için durdu. Bunları ofisine taşıyıp masanın üzerine, tanımadığı tahta bir kutunun yanına koydu.

"Merhaba Livy!"

Livy önce başını kaldırdı, sonra kutuya baktı. "Merhaba, Blayne."

"Bu akşamki maça geleceğinden emin olmak için uğradım." "Evet.

Orada olacağım. Ama beni ve Vic'i ayarlamaya çalışmayı bırak."

"Ben Evet, tamam." "Teşekkür ederim."

Blayne Livy'nin masasına doğru yürüdü. "Bu kutu da ne?"

Livy kutuyu açtı, içine baktı ve "Sanırım bu babam" dedi. "Pardon?"

"Yine de hepsi bu olamaz. Sanırım geri kalanı annemde."

Kutunun üstünü tekrar kapattı ve Blayne'in ıslak gözlerle kendisine baktığını görmek için döndü.

"Ağlamak üzere misin?" diye sordu

Livy. "Hayır, tabii ki ağlamayacağım," diye hıçkırdı.

Livy Blayne'e doğru ilerledi ve kurt köpeği sarılmak için kollarını açtı. Livy ellerini Blayne'in beline koyabilmek için yaklaştı ama o uzun kurt köpeği kolları onu saramadan Livy Blayne'i ofisinden dışarı itti ve kapıyı kurt köpeğinin ıslak suratına kapattı.

Masasına geri döndü ve birkaç saniye boyunca kutuya baktı. Fazla bir şey gibi görünmüyordu, değil mi? İnsanların onca şeyden sonra

Bu gezegende hayatta kaldığınızda, her şey söylendiğinde ve yapıldığında, yine de acı kızınızın masasındaki bir kutuda sona erdiniz. Hiç adil görünmüyordu.

Kutuyu alıp masasının ya da dosyasının çekmecelerinden birine koymaya başladı ama son anda yapamadı. Etrafına baktıktan sonra nihayet babasını, liseden sonra Fransa'da yaşadığı iki yıl boyunca aldığı sanat ödülünün yanına yerleştirdi.

Livy çalışmaya koyulurken gülümsedi, çünkü babasının Fransızlardan her zaman ne kadar nefret ettiğini hatırlamadan edemiyordu.

Vic, Livy'nin amcası Balt'ı mutfakta kahve içerken ve muhteşem bir akşamdan kalmalığın etkisinden kurtulmaya çalışırken buldu.

"Nasıl geçti?" diye sordu yaşlı adamın karşısındaki masaya oturarak.

"İsmimiz var," diye homurdandı Bart. "Lyle Bennett."

"Güzel. Aramaya başlayacağım-"

"Hayır. Dev panda arkadaşına onu takip ettirdik. Önce güzel bir yol denemek istedi, ben de izin verdim. Ama bu işe yaramadı. Şimdi kuzenim ve oğulları bu işi hallediyor." Balt alnını ovuşturdu. "Kuzenim iyi iş çıkaracaktır. O da benim gibi akıllıdır."

"Ve bir o kadar da mütevazı?"

Balt homurdandı. "Harika olduğunu zaten biliyorsan neden mütevazı olarsın ki?"

Vic bu mantıkla nasıl tartışacağını bilmediği için denemeye zahmet etmedi.

"Benim küçük Olivia'm nerede?" Balt sordu. "Onu işe bıraktım."

"Güzel. Çalışmaya ihtiyacı var. Kafasını dağıtacaktır." Balt kan çanağına dönmüş gözlerini kaldırdı. "Ve sen de bu konuda yardımcı oluyorsun gibi görünüyor, kedi."

"Aslında ben *hem ayı hem de kedyim*." "Umurumda değil."

"Evet," diye iç geçirdi Vic. "Umursadığını sanmıyordum."

"Benim küçük Olivia'm diğer kızlar gibi değil, biliyorsun." "Biliyorum."

"O da benim gibi zeki. Annesi gibi sinsi. Ve babası gibi sabırsız. Ama o iyi bir kız. Kocaman bir kalbi var. Bu yüzden çoğu kedigil gibi sıkıldığın için o kalbi kırma."

"Ben gerçekten daha çok ayıyım-" "Umurumda değil."

"Doğru. Unutmuşum."

"Ve daha sonra şikayet olmasın diye söylüyorum, eğer ikinizin bebeği olursa-"

"*Bebek mi?*"

"Bal porsuğu olacak."

Vic, Balt'ın Livy'yle çocuk sahibi olacaklarını düşünmesi üzerine yaşadığı panikle duraksayarak, "Aslında, sahip olacağımız herhangi bir çocuk-" dedi.

"Hayır. Karışım olmayacak. Sadece porsuk olacak."

"Bu tam insanlarla doğru olabilir." Tam insan bir eşe sahip bir şekil değiştiren, şekil değiştiren bebekler yarattı ve bu, şekil değiştirenlerin bir aile kurmak için kiminle yuva kuracakları konusunda çok dikkatli olmalarının birçok nedeninden biriydi. Çünkü eşlerinin gerçekte ne olduğuyla başa çıkamayan bir tam insan, sonunda sahip olacakları şekil değiştiren yavrularla kesinlikle başa çıkamazdı. "Ama farklı türlerden ya da ırlardan şekil değiştirenler melezler yaratır."

"Porsukla çiftleşirsen kedi, sadece porsuk elde edersin."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

Balt omuz silkti. "Bilmiyorum. Belki de bal porsuğu hücreleri başkalarının yaşamasına izin vermeyecek kadar kötüdür. Ama hazırlanmanız gerekecek. Porsuk çocukları daha yürümeye başlamadan öfkeyle bir şeyler fırlatmaya başlarlar."

"Balt, Livy ve ben çocuk yapmayı düşünecek noktada değiliz. Ya da bu çizgide başka bir şey."

"Belki benim küçük Olivia'm değil ... ama sen öylesin. Büyük, aptal kedi gözlerinde bunu görüyorum."

"Bu gereksiz bir kabalıktı."

"Öyleyse neye bulaştığınızı daha sonra değil, şimdi anlayın, tamam mı? Böylece şikayet etmezsin. Kedigillerin şikâyet etmesinden nefret ederim."

"Ben gerçekten daha fazla ayıyım-" "Hala umurumda değil, kedi."

"Biliyorum, biliyorum. Sanırım o kadar aptalım ki sürekli unutuyorum."

25. BÖLÜM

"Tatlım, iyi misin?" Lyle Bennett'in kendisinden çok daha genç olan karısı, arabayı durdurduktan ve üç çocuğu arabadan atlayıp evlerine koştuktan sonra ona sordu.

"İyiyim," diye yalan söyledi. "Sadece iş hakkında düşünüyordum."

Paniğe kapılmamak ve bugün ofisine gelen polisler hakkında telefon etmeye başlamamak çok zordu. Ama o daha iyi biliyordu. Muhtemelen telefonlarını dinliyorlardı, aramasını bekliyorlardı, böylece sadece aramayı takip etmekle kalmayıp bir şekilde onu Whitlan'a bağlayabileceklerdi.

Lyle polisin ofisinin kapısına gelip Frankie Whitlan'ı soracağını hiç düşünmemişti. Adam kaçtığından beri Lyle ve Frankie arasında pek çok katman vardı ve Lyle dikkat çekecek hiçbir şey yapmadığı için kimsenin onları birbirine bağlayacağını düşünmemişti.

Yine de sonuçta bu Lyle'in hatasıydı. Whitlan'dan gelen paketlerin Allison'a ulaşmasını sağlamayı asla kabul etmemeliydi. Ama kabul etmişti, Allison babasıyla hiçbir şey yapmak istemediği halde. Daha emeklemeye bile başlamadan onu terk eden bir adam.

Yine de Allison asla polisle konuşmazdı, bu yüzden öğrenmelerinin başka bir yolu olmalıydı. Lindow'un işi sonunda polis tarafından basılmış mıydı? Kendini korumak için mi ispiyonlamıştı? Lyle bilmiyordu ve bunu araştırmaktan korkuyordu. Polislerin sadece onun eylemlerine dayanarak ona karşı bir dava açabileceklerinden korkuyordu. Avukatı buna ne diyordu... Suçlu bir zihnin kanıtı mı?

Ama Lyle bunların hiçbirini karısına anlatmazdı. Polis ofisinin kapısına dayandığına göre Whitlan'ın ortağı olarak geçirdiği süre sona ermişti ve karısını bu işe bulaştırmak istemiyordu.

"Ben iyi olacağım."

"Tamam." Karısı gülümsedi ve birlikte arabadan inip geniş evlerine doğru yola koyuldular.

Lyle mutfaka gitti, umutsuzca bir viskiye ihtiyacı vardı. Tam dolduruyordu ki karısının "Lyle!" diye seslendiğini duydu.

İçkisini yere bırakan Lyle aceleyle koridora çıktı. Karısını çamaşır odasında durmuş bakarken buldu.

"Ne oldu?" diye sordu yanına gelerek.

"Şuna bakın." Duvara açılmış bir deliği işaret etti. "Sıçanlar mı?" diye fısıldadı. "Farelerimiz mi var?"

Lyle deliğin yanına çömeldi. Çok büyüktü, bir sıçanın yapabileceğinden daha büyüktü.

Ama bir rakun ya da başka bir haşere de olabilir.

"Umarım değildir, ama-"

"İşte bir tane daha." Bakışları karısının işaret ettiği yeri takip etti. Ve evet, başka bir delik daha vardı.

"Bunlar dün burada mıydı?"

"Hayır. Ayrıca Lilah bir şey söylerdi." Lilah onların hizmetçisiydi ama bugün izinliydi. "Dün bütün gün çamaşır yıkıyordu."

Lyle ayağa kalktı ve evin içinde yürümeye karar verdi. O ve karısı baktıkça daha fazla delik buldular. Oturma odasında, mutfakta, oyun odasında, dolaplarda, banyolarda. Sadece duvarda değil, tavanda da.

"Bu da ne-"

"Baba!" diye bağırdı çocuklarından biri. "*Baba!*"

Çocuklarının bir fare yuvasına düşmüş olmasından dehşete kapılan Lyle merdivenlerden yukarı koştu, ancak aşağı koşan çocuklarına çarptı. Durmadılar bile. Sadece çığlık atarak ve Lyle'in hiç görmediği kadar hızlı hareket ederek onun yanından geçtiler.

Lyle kendini toparladıktan sonra merdivenleri çıkmaya devam etti, ta ki en tepeye ulaşana kadar. İşte orada durdu, ağzı açık kaldı, çünkü altı ayak uzunluğunda bir yılan büyük kızının odasından çıkıp oğlunun odasına girmişti. Yılan yanından geçerken tısladı, ama sonra Lyle bir tıslamadan fazlasını duyduğunu fark etti. Birkaç tane duyuyordu.

Birkaç yılan tavandaki bir delikten düşüp sürünen, tıslayan bir pul yumağı halinde yere yığılırken geri geri gitmeye başladı.

Dehşet içinde çığlık atarak merdivenlerden indi ve dehşete düşmüş karısını kapıdan dışarı çıkardı. Ailesini arabaya bindirdi ve araba yolundan aşağı koştu.

Evden uzaklaşıp güzel, yerel bir otele yerleştikten sonra Lyle cep telefonunu kullanarak küçük, üst sınıf kasabalarındaki tek ilaçlama şirketini aradı. Telefona cevap veren kadın birini göndereceğine söz verdi.

ancak Lyle "şimdi" talep etti ve her zamanki ücretin iki katını ödeyeceğine söz verdi.

Ailesini otelin güvenli ortamında bırakan Lyle eve geri döndü ve arabasının içinde beklemeye başladı.

Birkaç adam geldi. Kısa boylu, güçlü yapıları adamlar. En yaşlı görünen adam geldi.

"Yılanlarınız var, değil mi?" Bir aksan. Rus olabilir mi? Kesinlikle Doğu Avrupalı.

"Evet. Ne yapıp edip onları oradan çıkarmanızı istiyorum. Hepsini."

"Ucuz olmayacak. Yılan temizleme çok pahalı."

Göçmenler, diye düşündü Lyle. Evlerindeki yılanları temizletmek için endişelenmek zorunda kalmaması gereken insanlardan her zaman son parayı koparmak isterler.

"Evet. Her neyse. Yap işte."

"Ama önce parayı ödeyeceksin."

Lyle aptal değildi. Bu insanlarla bu oyunu oynayacak değildi. "Bunu temizlediğinizde ödeyeceğim."

"Frankie Whitlan'ı nasıl bulacağımızı söylediğinde temizleyeceğiz."

Lyle gözlerini kırıştırdı ve bir adım geri çekildi. "Ne?"

"Frankie Whitlan. Onunla kendin mi iletişime geçiyorsun? Yoksa sadece o mu seninle bağlantı kuruyor?"

Lyle bir adım daha geri çekildi ama diğer iri yarı adamlardan biri şimdi onun arkasında duruyordu. Bir şekilde onun etrafını sarmayı başarmışlardı.

"Ben-"

"Onunla kendin mi konuşuyorsun? Yoksa o mu *sizi* arar?" "Frankie Whitlan diye birini tanımıyorum."

"Yalan söyleme, zengin adam. Whitlan'dan hediyeler alıyor ve bunları Whitlan'ın güzel kızına mı teslim ediyorsunuz?"

"Bakın, kim olduğunuzu bilmiyorum ama-"

"Sadece bize söyle. Sonra evinizi temizleriz ve gideriz. Paraya gerek yok. Sadece bilgi. *Doğru* bilgi."

"Ya da," dedi arkasındaki adam, genç adamın İngilizcesi mükemmeldi, alt sınıftan olsa da, "bir sonraki yılan grubu zehirli olacak ... ve senin yatağında."

Lyle etrafını saran adamlara baktı. Hepsinin *koyu*, karanlık gözleri vardı. Onu izleyen, aptalca bir şey yapmasını bekleyen gözler.

Frankie Whitlan'ı korumak tüm bunlara değmezdi. Buna *asla* değmezdi.

"Whitlan'la yıllardır temas kurmadım. Doğrudan değil. O beni aramıyor, ben de onu aramıyorum." Adamlar bekleyince Lyle devam etti. "Ama bazı yabancı hesaplardaki parasının yönetimine yardım ediyorum."

"Kime?" diye sordu yaşlı adam. "Whitlan'ın parası hakkında kiminle konuşuyorsun?"

"Rob ... Rob Yardley. Birlikte çalıştığım kişi. Bağlantıları her kimse, Whitlan'la kendileri konuşuyorlar."

"Güzel, zengin adam. Çok iyi. Şimdi ... otele, güzel karına ve sevimli çocuklarına geri dön. Gece orada kal. Yarına kadar her şey bitmiş olacak. Düdük gibi temizleyin." Adamlardan birkaçı eve girdi; Lyle kaçarken kapıyı açık bırakmıştı. "Ve," dedi yaşlı adam, "ağzını kapalı tutacaksın. Yardley'i ya da başka birini uyarmayacaksın. Ve polise hiçbir şey söylemeyeceksin, tamam mı? Çünkü bu bizi çok kızdırır. Bu senin isteyeceğin bir şey değil, zengin adam."

Sanki bunu vurgulamak istercesine, adamlardan biri yumruğuna sarılmış bir yılanla evden çıktı. Bu yeterince rahatsız ediciydi, ama sonra Lyle yılanın başının olmadığını, vücudunun gevşek olduğunu ve adamın yüzünün alt yarısını kan kapladığını fark etti. Ve adam ... çiğniyordu.

Lyle safranın boğazının arkasına doğru ilerlediğini hissetti, elini ağzına götürdü.

Yaşlı adam güldü. "Git, zengin adam. Güzel ailenin yanına git. Sen bu işe karışma, biz de bir daha gelmeyelim, tamam mı? Ve bu seni mutlu eder. Bizim gibileri bir daha asla görmeyecek misin?" Tekrar güldü, Lyle'in sırtına bir tokat attı ve neredeyse Lyle oracıkta kusacaktı. "Git ve mutlu ol, bu senin için en kötüsü olacak."

Lyle yaptı. Arabasına döndü, karısı ve çocukları oteldeydi ve arabanın kapısını kapatıp satmayı planladığı evden uzaklaşmadan önce duyduğu son şeyi hayatının geri kalanında unutmaya çalıştı.

Yaşlı adam bağıırıyordu: "Gelin, benim güzel oğullarım! *Beslenmemizin* zamanı geldi!"

BÖLÜM 26

Vic kıyafetlerini değiştirmişti. Çok süslü bir şey giymemişti. Sadece siyah kotu, siyah botları, siyah kazağı ve dizine kadar uzanan siyah deri ceketini vardı. Maçtan sonra Livy'yi yemeğe çıkarabileceğini düşündü. Yine çok süslü bir şey olmayacaktı ama güzel olacaktı.

Merdivenlerden indi ve Livy'nin kuzeni Jake ön kapıdan içeri girdi. Vic'i görünce durdu. "Nereye gidiyorsun?" "Bir yere gittiğimi de nereden çıkardın?"

"Tıraş olmuşsun."

"Gerçekten mi? Tıraş oldum diye dışarı mı çıkacağım yani?" "Evet."

"Tanrım, tıpkı kuzenin gibisin."

Jake gülümsedi. "O benim. Ben de oyum. Bu gece onu dışarı çıkaracak mısın?" "Derbi maçı var. Eğer sonra da istiyorsa, düşündüm ki-"

"Derby?" Shen aniden oturma odasından fırladı. "Paten derbisine mi gidiyorsun?"

"Evet."

"Gelebilir miyim, yoksa burada kalıp Jean-Louis Parker'lara göz kulak olmam mı gerekiyor?"

"Senden bunu yapmanı son istediğimde onları tamamen korkuttuğun için-"

"Neden onları korkuttum ki? Ben hiçbir şey yapmadım."

"Yatmaya zorlanana kadar üç saat boyunca onlara baktın."

"Onlara göz kulak ol demiştin... Ben de öyle yaptım. Hassas çakallar olmaları benim suçum değil."

"Bu gece dışarı çıkmayacağım," dedi Jake. "İyi olduklarından emin olacağım."

Livy'nin kuzenine ne kadar güvendiğini bildiği için bundan memnun olan Vic, "Lyle Bennett'ten haber var mı?" diye sordu.

"Evet." Jake esnedi ve boynunu kaşıdı. "Ondan bir isim aldık. Belli belirsiz İngiliz havası vardı."

"İsmi hatırlıyor musun?"

Porsuk bir an düşündü, sonra cevap verdi: "Yardley. Rob Yardley. Rob Yardley adında birini kırmak çok zor olmasa gerek."

Vic hemen, "Hayır," dedi. "Henüz bir şey yapma."

"Onu tanıyor musun?"

"Onu tanıyorum. O bir kumarbaz." "Bu daha da iyi."

"Hayır. Bu Hayır. Yapma. yap herhangi bir şey kadar sen duymak geri itibaren beni."

Anladın mı?"

Jake bir an Vic'i inceledi ve başını salladı. "Tamam."

Vic oturma odasını işaret etti. "Ve sen de ... izleyeceksin." "Her şey tamam. Git hadi. İyi eğlenceler."

Vic ve Shen evden dışarı çıktılar. Shen yolun yarısına gelmelerini bekledikten sonra, "Rob Yardley de kim?" diye sordu.

"Eskiden Grigori Volkov'un koruması altında olan bir kumarbaz." Shen yürümeyi bıraktı. "Grigori mi? *Grigori*'nin koruması altında mı?" "Sakin ol."

"Sakin mi olayım? Livy'nin ailesinin bu işin içinde bir şekil değiştirenin olduğunu düşündüğünü söylememiş miydin?"

"Grigori olamaz."

"Neden? Ondan hoşlandığın için mi? Moskova'da kızının düğününe gittiğin için mi? Annen ona küçük *konfetka* dediği için mi?"

"Annem herkese küçük *konfetka* der. Sadece 'tatlım' demek. "Tek söylediğim, umarım bu konuda akıllı davranıyorsundur. Sevdiğini biliyorum."

Grigori, Vic, ama o hâlâ bir gangster."

"Onunla yarın konuşacağım."

"Bu pek de akıllıca bir davranış gibi görünmüyor."

"Ne yapmamı istiyorsun? Kowalski'lerin onunla buluşmasına izin mi vereyim? Bunun sonu kötü olur, bunu sen de biliyorsun. Ben hallederim. Yarın."

"Tamam," diye kabul etti Shen. "Ama umarım ne yaptığını biliyorsundur."

Livy kıyafetlerini giymek ve o akşamki maça hazırlanmak için soyunma odasına girdi. Takım arkadaşlarından birkaçı selam verdi, bazıları babası için başsağlığı diledi. Livy hepsine sadece başını salladı ve dolabına ulaşana kadar yoluna devam etti.

Neyse ki takımındaki hiç kimse ondan daha fazlasını beklemiyordu. Olivia bu kızların çoğu gibi paten derbisi yemiyor, uyumuyor ve hayal etmiyordu. Onun için bu

Saldırganlığı yasal yollardan gidermenin harika bir yolu. En azından şekil değiştirenler arasında yasal olarak. Tam insanlardan oluşan bir derbi takımında olsaydı yaptıklarının yarısı yanına kâr kalmazdı.

Yine de spor sevgisi hem tam insanlar hem de şekil değiştirenler için aynıydı. Bu kızlar kendi teçhizatlarını satın alıyor, tüm takım pazarlamasını kendileri yapıyor ve tüm seyahat masraflarını kendi ceplerinden ödüyorlardı. Büyük spor takımlarının sahip olduğu ziynetlerin onda birine bile sahip değillerdi ama yine de umurlarında değildi. Bu Livy'nin de hoşuna gidiyordu. *Kimsenin* milyon dolarlık kontratlar imzalamaması egoları önemli ölçüde azaltıyordu.

Blayne ve Gwen içeri girdiler ve takımın geri kalanı tarafından coşkuyla karşılandılar. İkisi de geçen yıl eski takım kaptanı Pop-A- Cherry hamile kaldığında takımın eş kaptanı olmuştu. Liger'in çocuğu büyüdüğünde muhtemelen pistlere geri dönecekti ama şimdilik evden çalışıyordu. Yine de takımın web sitesini, tişört pazarlamasını ve bağış toplamayı yönetiyordu.

Bir tigon ve Blayne'in en iyi arkadaşı olan Gwen, Livy'nin yanında durdu. "Burada ne işin var?"

"Blayne bu akşamki maça gelmemi istedi." "İstedi mi? Neden?"

"Çünkü yattığımı öğrendiği Vic Barinov'u da davet etmiş ve bir an önce evlenip çocuk yapmamızı istiyor."

"Ve bütün bunların *seni* derbi oynarken gördükten sonra olacağını mı düşünüyor?" Livy Gwen'e bakıp sırtıttı.

Gwen'in gözleri şaşış oldu. "İkinizin bu saçmalığı yapmaya başlamasından gerçekten nefret ediyorum." Dolabına doğru yürüdü. "Gerçekten, *gerçekten* nefret ediyorum."

Yine de Livy bundan çok keyif alıyordu.

Söz verdiği gibi, Blayne gişede Vic'i bekleyen bir bilet bulmuştu. Bir arkadaşı için de bilet alması gerektiğini söyleyince ona bir tane daha verdiler. Hem de bedava.

Kafası karışan Vic, "Bu ekstra bilet için para ödemem gerekmiyor mu?" diye sordu.

Pencerenin arkasındaki tilki başını salladı. "O bölümde boş koltuklar var."

Bunun konuyla ne ilgisi vardı ki? "Evet ama yine de parasını ödemem gerekmiyor mu?"

Tilki kıkırdadı. "Kimse o bölümde oturmak istemez. Güven bana."

Neler olup bittiğinden emin olamayan Vic, bekleyen Shen'e doğru yürüdü. Ona biletini uzattı.

"Sana ne kadar borcum var?"

"Hiçbir şey. Benden hiçbir şey talep etmediler." "Güzel, değil mi?"

"Evet. Sanırım. Tabii gerçekten boktan koltuklar değilse."

"Tanrım, Vic. Gerçekten rahatlamayı öğrenmelisin. Boktan koltuklar. Harika koltuklar.

Kimin umurunda?"

Shen haklıydı. Vic her şeyi fazla düşünüyordu.

Melezler de dahil olmak üzere her cins ve türden şekil değiştirenle dolu olan küçük salonlardan birine girdiler.

Bedava bilet aldıkları düşünülürse, Vic koltuklarının üst katlarda olmasını bekliyordu. Ama o koltuklar çoktan insanlarla dolmuştu.

"Buradayız," dedi Shen, işaret ederek.

"Emin misin?"

"Sanırım."

Bilet koçanlarında belirtilen sıraya ulaşana kadar merdivenlerden aşağı yürüdüler. Koltuklar güzeldi, pelüştü ve aksiyona yakın olacaklardı.

Numaraları takip edebilmek için koltukların kollarına odaklanan Vic, birileri birkaç ağaç kütüğünü kesip kotla kaplamış gibi görünen çok uzun bacakların yanında durmak zorunda kalana kadar sessizce sayarak sıraya girdi.

"Affedersiniz," dedi. "Şu koltuktayım ..."

Kendisiyle koltuğu arasında kimin oturduğunu görünce sözleri uçup gitti. Bo Novikov.

Vic kutup ayısı-aslan meleziyle göz göze geldi ve içgüdüleri tamamen kontrolü ele aldı. Özellikle de Novikov'un gözlerinin maviden altın rengine döndüğünü ve saçlarının aniden büyük bir öfke yelesi gibi omuzlarına döküldüğünü gördüğünde.

İkisi de birbirlerine kükredi. Novikov oturduğu yerden sıçradı, ikisi de alınlarını birbirine çarptı, dişleri büyük bir kan dökülmesinin habercisi olarak ortaya çıktı. Her şey çok ilkeldi ve Vic'in bazı melezlerin etrafındayken kontrol edemediği bir şeydi. Yani Bo Novikov.

"Bu kadar yeter!" diye bağırdı bir ses kükremelerin arasından. Vic bir tarafa, Novikov diğer tarafa itildi.

"Bütün maç boyunca bu saçmalığa katlanmayacağım. Şimdi biraz kontrollü olun!" Lachlan "Lock" MacRyrie'den. Vic onu tanıyordu.

Dee-Ann aracılığıyla. Sinirlenene kadar dost canlısı bir ayıydı. Belli ki sinirlenmişti çünkü Vic adamın boz kamburunun büyümeye başladığını görebiliyordu. "Barinov, sen ve arkadaşın şuraya oturun. Novikov ... otur. Şimdi."

MacRyrie kendini Vic ile Novikov'un arasına yerleştirdi.

Hepsi oturduktan sonra Shen Vic'e fısıldadı, "Bu adamda seni bu kadar sinirlendiren şey ne?"

"Hiçbir fikrim yok," diye fısıldadı Vic. "Adamı tanımıyorum bile. Ama onun etrafındayken tek yapmak istediğim kafasını koparıp şapka gibi takmak."

Shen güldü. "Melezlere bayılıyorum. Sizler her zaman çok berbat durumdasınız. Ve her zaman çok rastgele!"

Artık her şey sakinleştiğine göre, MacRyrie Vic'e başını salladı. "Hey, Barinov."

"MacRyrie. Bu Shen Li."

"Vic'in iş ortağı," diye gönüllü oldu Shen. Vic dişlerini sıkı.

"Bu senin ilk maçın mı?" MacRyrie sordu.

"Evet. Beni Blayne davet etti."

Blayne'in adı geçince Novikov MacRyrie'nin etrafına bakındı ve Vic'e hırlayarak son derece uzun dişlerini gösterdi. Vic kükreyerek karşılık verdi.

"İkinizi de öldürmekle ilgili bir sorunum yok," diye tersledi MacRyrie. "Ve unutmayın, ben eskiden yaşamak için öldürürdüm."

MacRyrie'nin eskiden Dee- Ann'le aynı denizci birliğinde, avcılarını avlayan bir birimde olduğunu bilen Vic, konuyu zorlamamaya karar verdi. Neyse ki Novikov da öyle yapmıştı.

"Peki bu nasıl çalışıyor?" Vic MacRyrie'ye sordu.

"Sinyal bozucu iki dakika içinde karşı takımdan mümkün olduğunca çok kişiyi geçmek zorunda. Sorun şu ki, karıştırıcı engelleyicileri geçmek zorunda ve onlar da bunu yapmasına izin vermek istemiyorlar."

Vic boynunu gererek oradaki gerginliği gevşetmeye çalıştı. "Çok sıkılacağım."

"Hoşuna gidebilir."

"Vic spordan nefret eder," diye açıkladı Shen.

"Spordan nefret etmiyorum. Sadece benim evrenimdeki amacını anlamıyorum."

MacRyrie sırıttı. "Bunu ben de anlıyorum. Herkes her türlü spordan hoşlanmaz. Ama yardımı olacaksa, bu derbi takımındaki oyuncuların hepsi küçük şortlar giyiyor ve

atletler."

Vic omuz silkti. "Aslında bunun yardımı oluyor."

İki aslan erkek Vic'in önündeki boş koltuklara doğru yürüdü. İlk başta sinirlendi. Bu yeleler onun seyir zevkini bozacaktı. Ama sonra aslanlardan birinin yüzünü gördü.

"Hey, Mitch!"

Mitch Shaw döndü ve gülümsedi. "Vic!" El sıkıştılar. "Nasılsın dostum?"

"Oldukça iyi."

"Burada ne yapıyorsun? Hâlâ Arnavutluk'ta olduğunu sanıyordum?" "Hayır.

Yerel bir iş yapıyorum. Bu Shen Li," dedi Vic pandayı göstererek.

"Shen, bu Mitch Shaw. Bobby Ray'in güvenlik şirketi için çalışıyor. Onlardan çok iş alıyorum."

"Bu benim kardeşim, Brendon Shaw."

"Bana merhaba demeyecek misin?"

Aslanların yüz ifadeleri tiksintiye dönüşürken, altın rengi bakışlar Vic ve Shen'den MacRyrie'ye kayd ı.

"Sonuçta bir aile olacağız," diye ekledi MacRyrie. "Bu sizin için bir şey ifade etmiyor mu?"

Vic kedigillerin MacRyrie'yi parçalama arzularıyla savaşmalarını izledi ve sonunda adamı tamamen görmezden gelmeye karar verdi.

Mitch Vic'e başıyla onay verdi. "Yakında senin için bazı işlerimiz olabilir. Sana haber veririm."

"Harika."

MacRyrie'ye bir bakış daha atan iki kedi yerlerine oturdu. "Bu da neydi şimdi?" Vic boz ayıya sordu.

"Pek bir şey değil." MacRyrie sırıttı. "Sadece kız kardeşleriyle evleniyorum."

Ana ışıklar kapatıldı ve AC/DC'nin "Back in Black" şarkısı açıldı. Renkli flaş ışıkları pist boyunca hareket etti ve sesi sigarayı bırakması gerekiyormuş gibi çıkan bir kadın spiker şöyle dedi:

"Bayanlar ve baylar, kediler ve köpekler, tilkiler ve ayılar. Beklediğiniz şey buydu... İhtiyacınız olan şey... *Arzuladığınız* şey. Şimdi tam olarak hak ettiğinizi almanızın zamanı ve saati! Ve bu gece iktidar şampiyonları bloktaki en öfkeli sürtüklere karşı. Buroughs Brawlers Banked Track Derbisine hepimiz hoş geldiniz!

"İlk takımımıza, Doğu Yakası'nın en sert srtklerine, Jamaica Me Howlers'a kocaman bir alkış alalım!"

İlk takım piste çıktı, yumruklar havada, kalabalığa bağııyor, herkesi maç için heyecanlandırmaya çalışıyordu. Her takım yesi tanıtıldığında, cinsine veya türüne bağılı olarak, salonun farklı bölümleri alkış ve tezahüratlarla patladı.

Yine de oyuncuların üzerindeki o sevimli, dar kıyafetlere rağımen Vic ilginin azaldığını fark etmişti bile. Sonunda cep telefonunu çıkardı ve babasının ona ilginç bulabileceğini söylediğı Stalin hakkındaki bir kitabı açtı. "Gerçi," diye eklemişti babası, "bykbabanla kadın yüzünden yaptığı yumruk yumruğı kavga hakkında bir şey yok."

Vic kitabı okurken anonsları, çalan mziğı ve takımları dinlemeyi bıraktı. Ne diyebilirdi ki? Gerçekten bir spor hayranı değildi. Ateşli kızlar söz konusu olduğıunda bile. Ama birden Vic yuhalama ve tıslama sesleri duydu. Birdenbire ortaya çıkmıştı ve daha önce böyle bir şey duymadığı için garip gelmişti. Başını kaldırıp baktığında Livy'nin pistte ilerlediğini gördü.

"Ve işte nefret etmeyi sevdiğin kadın, korkmayı bildiğın kaltak... *Acı Getiren!*"

İşte o zaman yuhalamalar daha da şiddetlendi.

Vic dehşete düşmüş bir halde Livy'yi izledi ve acaba bu yüzden mi bütün oyunları oynamıyordu diye düşündü. Çünkü herkes ona karşı çok acımasızdı.

Acı Getiren, nam-ı diğeri Livy, pistte durdu, yuhalayan, tıslayan, *çığlık* atan kalabalığa baktı ve her iki kolunu göğüs hizasına kadar kaldırdı, her iki yumruğından orta parmaklarını uzattı. Dilini dışarı çıkardı ve onunla yatak odası dışında kullanmasından pek de hoşnut olmadığı bazı hareketler yaptı ve sonra patenlerini çevirerek hepsine kıcını pmelerini söyledi.

Ama Livy'yi artık zgn olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordu. Hayır. O eğleniyordu. Derbi dünyasının kötü adamı olmak hoşuna gidiyordu. Herkesin nefret ettiğı kişi. Ve nispeten kibar bir toplumun olağan sınırlamaları olmadan, kendi duygularını hemen ifade edebiliyordu.

Tabii ki Vic oyunun ilk on dakikası içinde Livy'den neden nefret edildiğini ve neden bu özel derbi ismini kazandığını anlamıştı.

Çünkü Olivia Kowalski *herkese* acı veriyordu.

Düdük çaldı ve Livy kendini Dişi Aslan'ın kafasından kurtararak piste indi. Elleriindeki kanı silkeledi.

Livy, Dişi Aslan'ın kafasını aşağı indirdiğini görmek için tam zamanında yukarı baktı. Kadının alnı Livy'nin yüzüne çarptı ve burnundan ve ağzından kan akmaya başladı. Dişi aslan orta parmağını kaldırarak geriye doğru kayd. Eğer bu olay sıkışma sırasında gerçekleşmiş olsaydı, Livy'nin bir sorunu olmazdı. Ona göre sıkışma sırasında olan her şey sadece olan şeydi. Ama bu düdük çaldıktan sonra yapılmıştı ve bu Livy'yi çok kızdırmıştı.

Kedinin peşinden fırladı, onu parçalamaya hazırdı; Livy'nin pençeleri serbest, dişleri dışarıdaydı.

İki takım piste hücum etti; Livy'nin takımı onun kediye ulaşmasını engelliyor, Blayne ve Gwen kollarını Livy'nin etrafına doluyor ve çaresizce Livy'yi geride tutuyordu. Diğer takım ise takım arkadaşlarının önünde durmuş, onu ligdeki çoğu takımın "o kaltak" olarak adlandırdığı bal porsuğundan korumaya hazır bekliyordu.

Karı koca bir ekip olan hakemler pistin boşaltılmasını emretti ve altmış saniyelik bir mola verildi.

Livy takımın sahasına geri itildi ve zorla yedek kulübesine oturtuldu.

Blayne onun önünde çömeldi. Blayne sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi yavaşça, "Sakinleşmen gerek," diye açıkladı. "Vic seyircilerin arasında."

Livy gözlerini kırptırdı ve burnundaki kanı sildi. "Ne olmuş yani?"

"Seni onu tamamen korkutacak bir şey yaparken görmesini istemezsin. Bo'yu ilk gördüğümde adamın bir seri katil olduğundan *emindim*. Öyle olmadığını anlamam epey zaman aldı. O sadece sert bir oyuncu. Senin gibi. Ama erkekler kadınlardan daha az sabırlıdır. Gerçek seni öğrenmek için fazla oyalanmayabilir. İstedğin bu mu?"

İşte o zaman Livy Blayne'i yere itti. Çok sert değil ama derdini anlatacak kadar sert.

"Bu ne içindi?" Blayne sordu. "Yüzün beni rahatsız ediyordu."

"Tamam." Gwen kurt köpeğine uzaklaşmasını işaret etti. "Bu kadar yeter."

"Sadece yardım etmeye çalışıyordum!" Blayne kayarak uzaklaşmadan önce hırladı.

Gwen Livy'nin yanına oturdu ve ona ıslak bir bez uzattı. "Yüzünü temizle," diye emretti.

"İyi misin?" Livy işini bitirdiğinde Gwen sordu.

Livy, burnu iyileştiğinde çirkin görünmemesi için kırık parçaların birbirine yeterince yaklaştığından emin olana kadar burnunu yeniden ayarladı, sonra da "Evet," dedi.

"Güzel. Şimdi bırak şunu."

"Düdükten *sonraydı*-"

"Bırak gitsin. Anladın mı?"

"Evet."

"Güzel." Gwen ayağa kalktı. "Sen dinlen, hazır olduğumuzda seni reçel için getireceğiz."

Livy başını salladı, ağzını temizlemek için kan tükürdü ve bekledi.

Novikov Livy hakkında, "Onu neden daha fazla kullanmadıklarını anlamıyorum," dedi. "Onu geri tutuyorlar, sadece bazı maçlarda kullanıyorlar. Anlamıyorum."

MacRyrie bir ayak uzunluğundaki sosisli sandviçinin yarısında, "Birkaç yıl önce hokey takımımızda bir bal porsuğu vardı," dedi.

"Öyle mi?"

"Tam insanların önünde gerçekleşen talihsiz bir maç sonrası olayından sonra Sing Sing'de on beş yıl hapis yattı."

"Evet ama hokeyde iyi miydi?"

MacRyrie, Novikov'a cevap vermeden önce Vic'e baktı, "Düşündüğün kadar iyi değil."

"Ama Livy iyi," diye devam etti Novikov, umursamaz bir tavırla. "Keşke buz pateni yapabilseydi." Vic'i görebilmek için öne doğru eğildi. "Buz pateni yapıyor mu?"

"Nereden bileyim?"

"Nasıl bilmezsin? Blayne senin ona aşık olduğunu söylüyor."

MacRyrie gözlerini devirdi. "Sanırım bunu kendine saklaman gerekiyordu, beyin takımı."

"Bunu Blayne mi söyledi?" Vic sordu.

"Evet, ama başka birinin aşk hayatıyla ilgili olduğunu fark ettiğim anda dinlemeyi bıraktım. Gerçekten hoşlanmadığım biriyle." Novikov Vic'e baktı. "Livy değil. O iyi biri. Gerçekten hoşlanmadığım sensin. Nedenini bilmiyorum gerçi. Ama beni rahatsız ediyorsun."

"Kapa çeneni."

"Sen," diye araya girdi MacRyrie, "Livy'yi takımımıza nasıl alacağımızı düşünmekten konuşmayı dinlemeyi mi bıraktın?"

"Birileri bu lanet takımın iyiliği için endişelenmeli. Sen ve o abartılı aşçı kesinlikle endişelenmiyorsunuz."

"Abartılmış aşçı mı? Patronunu mu kastediyorsun?" "Kim olursa olsun. İşi yapan tek kişi benim."

İki erkek didişirken Vic Shen'e döndü. "Beni ve Livy'yi nereden biliyorlar?"

"Herkes seni ve Livy'yi biliyor. On iki yaşındaki çocuk bile biliyor. İkinizin aşk mucizelerini yücelten bir heykelini yapmaktan ve romantizmin yaratıcı ruh üzerindeki zararlı psikolojik etkileri üzerine bir makale yazmaktan bahsetti." Shen biraz patlamış mısır yiyerek bambudan biraz uzaklaştı ve ekledi: "Bu çocuk çok tuhaf. Beni korkutuyor. Yine de sevimli."

Vic tüm bu aptallardan bıkmış bir halde piste geri döndü. Livy bir sonraki yarış için kaymaya başlamıştı. Ona vuran dişi aslan da öyle.

"Bunun sonu iyi bitmeyecek," diye mırıldandı Shen.

Vic de aynı fikirdeydi. Özellikle de dişi aslan arkasına dönüp Livy'ye sırtıttığında. Bal porsuğunun tepkisizliği onu kadının üzerine atılmasından daha çok endişelendirmişti.

Düdük çaldı ve sürü havalandı, Gwen ve rakip takımdan bir jammer oyunun kendilerine düşen kısmını başlatmak için bekliyordu.

İki takım pozisyon almak için itişip kakışırken Livy oyuncuların arasından geçerek Dişi Aslan'ın önünü kesebildi. Livy Vic'in beklediği gibi ona çarpmadı ama bacağını biraz sürükledi, böylece dişi aslan tökezleyip yere düştü. İki takım yan yana geçti ama Livy geri kayarak rakibini ayağından yakaladı. Sonra Vic'in sahip olduğunun farkında olmadığı bir güçle Livy kadını yukarı çekip döndürdü. Bir, iki... buz dansı yapan bir takımın erkek partneri gibi. Üçüncü dönüşte Livy'nin Spor Merkezi'nin tamamını dik tutmaya yarayan temel direklerinden birine yaklaştığını fark etti.

Ve muhtemelen Livy de bu yüzden Dişi Aslan'ı, kadının dizi sert ve acımasız betona çarpacak şekilde eğerek kullanmıştı.

Livy'nin dizi sütuna doğrudan ve acımasızca temas ettiğinde çıkardığı zafer çığlığı tüm stadyumu susturmayı başardı.

Bo Novikov ayağa kalkıp alkışlayana kadar sessizlik sürdü. "İşte ben de bundan bahsediyorum!"

Livy kendi bölümüne baktı ve prenseslere özgü bir reverans yaptı.

Dişi Aslan'ın kendisinden sadece birkaç a d ı m ötede acı içinde hıçkırarak ağlıyor olması biraz . . biraz iticiydi.

Hakem Livy'ye doğru kaydı ama Livy işaret parmağını kaldırıp salladı.

"Gerek yok," dedi ona. "Ben gidiyorum."

"Oh, hadi ama!" Novikov hakeme bağırdı. "Bu tamamen doğru bir hareketti! Sen bir aptalsın!"

MacRyrie içini çekti. "Şimdi de hokeyle hiç ilgisi olmayan sporların hakemleriyle tartışıyor."

Shen dirseğini Vic'in böğrüne sapladı. "Ne?"

"Gidip kız arkadaşını kontrol etsen iyi olur." "Livy'nin kız arkadaşım olduğunu hiç söylemedim." "Ama kimden bahsettiğimi biliyordun."

MacRyrie, "Haklı," diye onayladı. "Bu bir tür açık vermeydi."

Vic kısa bir süre gözlerini kapadı. "Bir de evde o tuhaf çocukla kalabilirdim diye düşündüm..."

★ ★ ★

Livy soyunma odasına doğru ilerledi ve Vic'in onu beklediğini gördü. Muhtemelen bu maçlara gelen birkaç bal porsuğuna imza vermek için birkaç kez durduğu içindir. Onlar onun en büyük hayranlarıydı. Tamam. *Tek* hayranları onlardı.

Patenle ona yaklaştı.

"Merhaba."

Ayak parmakları birbirine vuruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ona bakamıyor gibiydi. İşte bu yüzden onu hiçbir müsabakasına davet etmemişti. Çünkü oyun tarzının onun hoşuna gitmeyeceğini biliyordu. *Sportmenlik* ona çocukken öğretilen bir kelime değildi. Kimi yok ederse etsin ne pahasına olursa olsun kazanmak ailesinin inanç sistemiydi ve bu onun da kabul ettiği tek şeydi, tabii ki ölüm kalım meselesi olmadığı sürece hile yapmanın yasak olduğu uyarısıyla birlikte. Bu, ailesinin para çalmasına ve o bakmıyorken tahtada bir şeylerin yerini değiştirmesine rağmen kazanmaya devam ettiğinde aile Monopoly gecesini biraz gergin hale getirmişti.

Ama onun yetiştirilme tarzı, Rus şekil değiştiren diplomatların oğlu Victor Barinov'un yetiştirilme tarzına benzemiyordu.

Onu rahat bırakmaya karar verdi. "Bak,
Vic-"

Livy'nin sözleri, hırlayan Vic'in aniden onu kaldırıp dilini ağzına sokmasıyla kesildi.

Göğsüne vuran Livy, Vic'i kendisini yere bırakması için zorladı.

Nefes nefese birbirlerine baktılar, ta ki Livy, "Bu senin kedigil tarafın, değil mi?" diye sorana kadar.

Vic boynunu kırdı ve sıkılmış dişlerinin arasından tükürdü, "Muhtemelen."

Livy uzanıp Vic'in deri ceketini yakaladı. "İşte şimdi sapıkça!" diye tezahürat yaptı ve onu takımın soyunma odasına doğru itti.

Blayne, Gwen sahaya geri dönene kadar endişeyle bekledi.

"Eee?" Blayne, Livy'den bu akşamki maçta oynamasını istediği için pişmanlık duyarak sordu. Büyük bir hataydı. Sadece Vic'in onun derbi kıyafeti içinde ne kadar seksi görüldüğünü ve ne kadar iyi oynayabildiğini görmesini istemişti. Ama kini olan bir Dişi Aslan'ın ucuz bir atış yapacağını hesaba katmamıştı. Hayır. Bunu hiç hesaba katmamıştı.

Gwen, Blayne'in önünde durdu ve takımın geri kalanı etrafını sararak sıranın kendisine gelmesini bekledi.

"Eee?" Blayne tekrar sordu.

"O iyi. Bırakalım öyle kalsın."

"İyi derken ne demek istiyorsun? İyi, tamam mı? Yoksa Vic'siz bir yalnızlık hayatına boyun mu eğdi?"

"Uh ... şey ..." Gwen ayaklarına baktı, dudağını ısırdı.

"Gwenie?"

Kaplan boğazını temizledi. "Vic onunla birlikte." "Oh! Güzel. Konuşuyorlar mı?"

"Konuşuyorlar mı? Hayır. Konuşmuyorlar."

"Konuşmuyorlar mı?" Blayne yüzünü buruşturdu. "Bu hiç iyi değil." "Ben de öyle derdim."

Blayne arkadaşını inceledi. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Evet," diye sordu takım arkadaşlarından biri, "ne demeye çalışıyorsun?"

"Sadece şunu söyleyeceğim," diye alay etti Gwen, "tuvaletteydiler ve ... patenler yukarı, bayanlar. Patenler yukarı!"

Blayne, takımın geri kalanı gülüp alkışlarken bile kızardığını **b i l i y o r d u** ama elinde değildi. "*Tuvalette* mi, ahbap?"

"Sanki sen Novikov'la tuvalette paten kaymadın."

"Ben de öyle bir şey demedim..." Blayne gülerek yüzünü kapattı ve Gwen dirseğini Blayne'in omzuna koydu.

"İyi iş, çılgın kız," diye fısıldadı Gwen. "Bir başka mükemmel Blayne eşleşmesi."

"Oh, kapa çeneni."

BÖLÜM 27

Hakkında, ağır bir saldırı ve Spor Merkezi'nin tuvaletinde patenlerini giymişken iyi bir sikiş ve Livy eve gitmeye hazırdı. Ama kimse ona ne istediğini sormamıştı. Onun yerine, takımı Babes, zavallı, savunmasız Vic'i avlamıştı. Onu becererek içindeki kediye çıkarmıştı. Kedi gittiğinde, geriye kalan tek şey birkaç şımarık kadına karşı koyamayan zayıf iradeli bir boz ayıydı.

Peki, şimdi neredeydi? Bir barda. Aldırmayacağı başka bir şey. İyi bir suç her zaman sert bir içkiyle güzelce tamamlanırdı. Ama bu sadece bir bar değildi. Köydeki bir karaoke bardı. Brownstone'un karşısındaki sokakta yaşayan bir grup vahşi köpek de oradaydı. Gerçi hepsi değil. Vahşi köpekler aktivitelerini bölüşüyorlardı, böylece her zaman yavrularla birlikte bir grup oluyordu. Hoş görünüyordu ama Livy hayatında her gün, bütün gün bu kadar çok insanla başa çıkabileceğinden emin değildi. Bırakın kalabalığı, kendisiyle uğraşmaya bile zor tahammül ediyordu.

"Buna inanamıyorum," diye mırıldandı Vic hırlayarak.

Livy el değmemiş votkasından başını kaldırdı, burnu iyileşmeye devam ederken seğiriyordu. "Ne?"

"Kuzenlerin."

Uh-oh.

"Bir şey başlatmamalarını sağlayacağım-"

"Beni rahatsız eden bu değil. Jake onlarla birlikte. Ona kalmasını ve Jean-Louis Parker'ları korumasını söyledim."

Livy bunu elinin tersiyle itti. "Coop, Cherise ve Kyle sokağın karşısındaki vahşi köpeklerle birlikteler. Coop Kyle'ın başka çocuklarla birlikte olmasını istiyor. Normal çocuklarla. Ya da vahşi köpeklerin olabileceği kadar normal... ki düşününce Jean-Louis Parker'ların herhangi birinden çok daha normal. Coop bana mesaj attı, ben de ona bu gece dönene kadar Sürülerle kalacağına dair söz verdirdim."

"Sürüler mi?"

"Smith'lerden bazıları orada. Jess Ward'ın köylü eşinin bir yavrusu olduğu için vahşi köpekleri asla y a l n ı z bırakmıyorlar."

Vic gülümsedi. "Bu çok romantikti."

"Ben gerçek aşktan yanayım."

Sonra da güldü. Gerçi Livy bile bunun kulağa biraz uğursuzca geldiğini kabul etmek zorundaydı.

"Hey, kuzen," dedi Jake onların kabinine otururken. "Ve onun dev oyuncağı."

Jake Livy'nin votkasını aldı ve bir dikişte yuttu. İğrenerek dilini dışarı çıkardı. "Sen buna votka mı diyorsun?"

"Ona anlatmaya çalıştım," diye yakındı

Vic. "Siz ikiniz şimdi arkadaş mısınız?"

Cevap vermediler. Vic elindeki votkayı Jake'e doğru itti. Kuzeni votkayı aldı, içti ve sırttı.

"Bu adamı gerçekten dinlemelisin."

Vic kalın bir aksanla, "Ben Rus'um," dedi. "Votka biliyorum."

"Senden nefret ediyorum," diye itiraf etti Livy, "çünkü bu aksanı yaptığında sesin çok seksi çıkıyor."

Vic eğildi ve o lanet aksanıyla mırıldandı, "Bunu daha fazla yapabilirim... sadece senin için."

"Kesin şunu. Senin yüzünden burada sıkışıp kaldık."

"Blayne'i kim geri çevirebilir? Gözyaşları vardı."

"Blayne ile her zaman gözyaşı vardır! Ve siz zavallı erkeklerin hepsinde işe yarar."

"Onun düğününü yapan sensin," diye hatırlattı Vic ona.

"Hem de bir sürü para karşılığında, melez."

Jake gülümsedi. "İkiniz çok tatlı bir çift olmuştunuz." "Kapa çeneni," diye karşılık verdi Livy.

Livy tarafından defalarca çenesini kapatması söylenen Jake sahnede olanlarla daha çok ilgileniyordu.

"Ne dinliyorum ben böyle?"

"Birinin 'The Safety Dance'in çok kötü bir versiyonunu. " Jake'e baktı ve tekrar söyledi. " 'Güvenlik Dansı.' "

Jake Livy'nin omzunu sıvazladı ve ayağa kalktı. "Şimdi, şimdi. Cinayete meyilli olmaya gerek yok. Jake her şeyi halletmek için burada."

Vic, Jake'in sahneye doğru ilerleyişini izledi. "Ne demek istedi? Neyi halledecek?"

Şaşırtıcı derecede şakacı hisseden Livy, Vic'e baktı ve derin bir anlamla, "Bilmek istemezsin bebeğim. Bilmek istemezsin."

Jess kıkırdadı ve yüzünü Bobby Ray Smith'in boynuna bastırdı.

"Bu doğru değil, millet," dedi gülerek. "Böyle bir şeye 'patenle kaymak' demek çok yanlış."

"Eğer senin patenlerin onun omuzlarına dayanıyorsa... bu patenleri yukarı kaldırmaktır," diye açıkladı Gwen, eli bir şişe Guinness'e sarılmış, poposu Lock'un kucağındaydı. "İkisi arasında çok büyük bir boy farkı olmasına rağmen, gerçekten de onun kollarına dayanıyorlardı."

Blayne gülümsedi, burada arkadaşları ve eşiyle birlikte olduğu için çok mutluydu. "Hey, Gwen." Jess garsondan bir şişe buz gibi kola aldı. "İ babanın düğün için geleceğini duydum."

"Geliyor."

Jess'in yüzü düştü. "Buna sevinirsin sanmıştım."

"Sevindim. Ama kız kardeşlerini de getiriyor. Yani annem ve kız kardeşleri babamın kız kardeşlerine karşı. Dişi aslanlar, dişi kaplanlara karşı. *Bunu* dört gözle beklemiyorum."

Lock ona, "Amcalarım onları meşgul etmeye çalışacak," diye hatırlattı. "Sanırım bunu dört gözle bekliyorlar."

"Babamın kız kardeşleri onları çiğneyip tükürecek. Ama amcalarınızın bu durumdan keyif alacaklarına eminim."

Mitch masaya geldi. Brendon, Ronnie Lee ve bebeğinin yanına gitmişti; Blayne gizliden gizliye bir tür şeytan tarafından ele geçirildiğinden endişelenmeye başlamıştı. Ya da belki de kedi ve köpek DNA'ları birleştiğinde ortaya çıkan şey buydu.

Mitch kabine oturmaya çalıştı ama bu Bo'nun yolundan çekilmesi gerektiği anlamına geliyordu. Blayne kucağındayken Bo zahmete girmeye niyetli görünmüyordu.

"Çekilebilir misin?" Mitch sordu.

"Yapabilirim... ama yapmayacağım."

Mitch gözlerini devirerek diğer masalardan birinden bir sandalye kaptı ve önlerine koydu. "Burada bal porsukları var," diye duyurdu.

"Livy'den hoşlandığımı sanıyordum," dedi Blayne şekersiz Mountain Dew'unu yudumlarken.

"Sadece Livy değil. Şimdi onlardan bir sürü var."

Gwen başını biraz kaldırdı. Başını salladı. "Ve içlerinden biri sahneye doğru ilerliyor."

"Ama ben 'Güvenlik Dansı'nın vahşi köpek versiyonunun tadını çıkarıyordum. " Bo başını Blayne'e doğru salladı. "Hayır, eğlenmiyordun. Lütfen yalan söyleme."

"Eğlenmeye *çalışıyordum*. Tamam mı? Şimdi mutlu musun?" Burnunu biraz kırıştırdı. "Yine de bir bal porsuğunun söyleyeceği bir şarkı için havamda olduğumdan emin değilim."

"Neden?"

"Bir keresinde Spor Merkezi'nde Livy'yi kulaklıklarını takmış yerde otururken gördüm. Ona ne dinlediğini sordum. Lords of Acid olduğu ortaya çıktı. Sikişmekle ilgili bir sürü şarkının olduğu teknik bir müzik, ki benim için sorun değil. Ama beni korkutan şey orada öylece oturmasıydı. Sanki meditasyon yapıyordu. Kim sikişten bahseden ve hareket etmeyen bir dans müziği dinler ki?"

"Kendisini kızdıran bir dişi aslanın diz kapağını soğukkanlılıkla ve acımasızca ezen bir bal porsuğu mu?" Lock sordu.

Erkek bal porsuğu sahneye çıktı. Çoktan bir şarkı seçmişti ve çalmaya başladı. Ama ekrandaki sözlere bile bakmadan şarkı söylemeye başladığında, Blayne büyülenmesi mi yoksa tamamen ve tamamen çıldırması mı gerektiğini bilemedi.

"'Piña Colada Şarkısı mı? " diye sordu Mitch şaşkınlıkla. "Bal porsukları 'Piña Colada Şarkısı'nı sever mi?"

"Hayır," diye gözlemledi Gwen, bakışları kalabalığın üzerinde gezinirken. "*Bayılıyorlar*."

Belli ki hepsi şarkıya eşlik etmek için sahneye çıkmış, bazıları çakmaklarını havaya kaldırmış, bazıları da sadece kollarını açmıştı. El salladılar ve şarkı söylediler.

Ama Livy o porsukla birlikte sahneye çıkıp kolunu onun omuzlarına doladığında ve onunla birlikte şarkı söylediğinde, Blayne bir şeyden emindi.

"Dünyanın sonu gelmek üzere!" diye neşeyle ilan etti, eğer Kıyamet kopacaksa, hayatında Cennet'e gitmesini sağlayacak kadar iyilik yaptığından emindi. "Çünkü bunun Kıyamet Günü'nün bir işareti olduğuna eminim."

Mitch bir dakika boyunca Blayne'e baktıktan sonra, "Bu 'The Piña Colada Song'. Ve bal porsukları. Hiç doğru gelmiyor, değil mi?"

Livy tekrar Vic'in yanına oturdu. "'Piña Colada Şarkısı' mı?" diye sordu.

"Bu bir aile favorisidir. Bütün Kowalski düğünlerinde çalınır.

"Aklınıza gelebilecek bir polka şarkısı."

Vic kafasını kaşıdı, Livy'ye baktı ve sonunda "*Polka mı?*" diye sordu.

Karaoke makinesinde gerçekten de polka müziği olması yeterince şok ediciydi. Ama Livy'yi sahnede Jake ve Jocelyn'le birlikte Lehçe şarkı söylerken görmek daha da şaşırtıcıydı.

Vic Livy'yi tanıdığını sanıyordu ama onu hiç tanımıyordu. Yine de büyüleyici biriydi.

Tuhaftı, evet. Ama büyüleyiciydi. "Bunu durdurmalısın."

Vic başını kaldırdığında Novikov'un başında dikildiğini gördü.

"Hadi ama," dedi Vic. "Novikov ismini biliyorum. Sen de benim gibi Rus'sun ve bizde de polka var."

"Ben yarı Rus yarı Moğol'um ama konu bu değil. Blayne polka müziğini seviyor. Şimdi de düğünümüzde istiyor. Böylece onunla dans edebiliriz. Polka eşliğinde dans. Ben."

"Eminim Kazak atalarınız düğünlerinde polka müziği eşliğinde mutlu bir şekilde dans ederlerdi. Onur duymalısın. Muhtemelen bir aile geleneğidir."

"Bu bir aile geleneği değil."

Vic homurdandı. "Artık öyle."

Novikov, "Neden şu anda seni öldürmek istemiyorum?" diye sorana kadar ikili birbirini tarttı.

"Vahşi köpeğin birkaç dakika önce söylediği şarkıyı hatırlıyor musun?" " 'Aslan Bu Gece Uyuyor' mu?"

"İşte o. Senin aslan uyuyor." "Pardon?"

"Birkaç kadeh içtin, değil mi?" "Evet."

"Kedigil tarafın baygın, alkol ve tehlikesizlik yüzünden uyuşmuş. Ben birkaç kadeh votka içtim, o yüzden kaplanım bu gecelik yok. Ancak boz ayım ayakta ve partiye hazır." Vic sırttı. "Dans etmek ister misin?"

"Bir erkekle değil."

"Gördün mü? Kutup insanı soruma mantıklı bir yanıt veriyor. Bunu sorduğumda içindeki erkek aslan uyanık olsaydı, şu anda birbirimizi parçalıyor ve ikimizin de ne kadar erkek olduğunu üzümlere kanıtlamak için bu şirin barı yerle bir ediyor olurduk."

Novikov bunu düşündü, omuz silkti ve cevap verdi, "Evet. Her neyse. İçtiğin votka iyi mi?"

Vic sırtıttı. "En iyisi. Hadi biraz alalım."

Livy ve Jake, Vic'in Jean-Louis Parker'ın kiralık evine giden merdivenleri çıkmasına yardım ettiler. Ayık olan Blayne, Vic'in cipini eve geri götürdü. O ve Novikov daha sonra geceyi caddenin karşısındaki vahşi köpek barınağında geçireceklerdi.

"Bir ton ağırlığında Livy," diye yakındı

Jake. "Sırtını ona ver. Neredeyse geldik."

"Çekilin," dedi Novikov, Livy ve Jake'i iterek. "Merhaba melez kardeşim!" Vic bağırdı.

"Tanrım, Novikov," diye sordu Jake. "Ona ne kadar votka verdin?"

"Bilmiyorum. Bir şişe. Ya da iki." Sonra Vic'i itfaiyeci kucağında kaldırdı ve Livy kapının kilidini açmak için merdivenleri koşarak çıktı.

Novikov onu odalarına taşıdı ve Vic'i yatağa bıraktı. "Vahşi köpek evine dönmeyi başarabilecek misin?" Livy sordu.

"Elbette," diye tersledi Bo. "Ben onun gibi zayıf değilim. Güçlüyüm. Kazak kadar güçlüyüm."

Sonra Novikov bir duvara çarptı, tökezleyerek geri döndü ve yatağın yanında yere yığıldı.

Livy horlayan, sarhoş iki erkeğe baktı. "Peki... Gidip Blayne'e Novikov'un bu gece burada kalacağını söyleyeyim."

"Selam kuzen."

"Ne?"

"Novikov'dan imzalı forma alabilir miyiz?"

Livy, Jake'e döndü. "Birdenbire hokey hayranı olduğun için mi soruyorsun, yoksa onları çok zengin Avrupalı şekil değiştirenlere fahiş bir fiyata satmak mı istiyorsun?"

Jake omuz silkti. "Fark eder mi?"

Livy iç geçirerek kuzeninin yanından uzaklaştı ve Blayne'in izini sürmeye gitti.

BÖLÜM 28

Livy birinin saçlarını okşadığını hissetti ve başını kaldırdığında duş almış, tıraş olmuş ve ustalıkla giyinmiş Vic'in, bir gece önce Novikov'la birlikte diğer yatak odasında horlarken bıraktığı yatağın yanına çömeldiğini gördü.

"Saat kaç?" diye sordu.

"Neredeyse sekiz. İşe mi gidiyorsun?"

"Elbette. Nereye gidiyorsun?"

"Biriyle buluşacağım." "Bir kadınla mı?"

"Hayır. Neden?"

"Çok şık giyinmişsin."

"Bazı insanlar vardır, perişan görünmezler." Livy homurdandı. "Bir Rus gangsterle mi buluşacaksın?"

Vic gözlerini kırıştırdı, tüm vücudu gerildi. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Tövbe etmemiş suçlulardan oluşan bir aileden geldiğimi *bildiğin* halde bana bu soruları soruyorsun."

Kıkırdadı ve onu öptü. "İşim bitince seni ararım. Novikov çoktan eğitimini almaya gitti. Onun için endişelenme."

"Onun için endişelenmeyi planlamıyordum," diye içini çekerek yastığına sarıldı. "Dikkatli ol."

Vic kapı aralığında durdu ve Lehçe "Dikkat ederim," demeden önce bir süre ona baktı.

O zaman aslında onu Lehçe uyardığını fark etti. Ailesiyle konuşmak için ayırdığı bir dildi bu. Ve Vic bu sürçmenin önemini anlamış gibiydi.

Ancak Livy bunun üzerinde durmayı reddetti. Reddetti.

Vic, Grigori Volkov'la, mafya babasının sürüsüyle birlikte Brighton Beach'in göbeğinde sahip olduğu Rus restoranının üst katındaki özel yemek salonunda tanıştı.

Moskova'daki Volkov sürüsünün zengin ve vahşi bir geçmişi vardı. Bazı Amerikan çeteleri onlardan Doğu Avrupa'nın Smith'leri olarak söz ederdi. Zamanında pek çok kavgaya yol açmış bir hakaretti bu.

İki adam cüsselerine göre cüce kalan küçük yuvarlak bir masada oturuyor, güzel bir dişi kurt garson tarafından kendilerine kahve dolduruluyordu.

"Seni tekrar görmek güzel Victor Barinov," diye neşelendi Grigori. Pek çok kurdun aksine, yaşlı erkek tipik olarak mutlu bir köpekti, ancak neşesi, kimsenin vücut zırhı ve kaçış yolu olmadan gerçekten yüzleşmek istemediği tehlikeli bir tarafı gizliyordu. "Uzun zaman oldu."

"Öyle, Grigori. Seni görmek de çok güzel. Umarım sen ve sürün için her şey yolundadır."

"Pekâlâ. Bu şehrin sokakları altın ve ihtiyaçla döşeli. Benim en sevdiğim iki şey."

Vic gülümsedi, mafya babasından bu kadar hoşlandığı için kendinden biraz nefret ediyordu.

"Kardeşlerim Rusya'yla ilgilenir. Ben buradaki işlerle ilgilenirim. Volkov'lar için her şey yolunda gidiyor. Ama buraya eski günleri yâd etmek için gelmediğini biliyorum sevgili Victor. Grigori'ye neden geldin?"

"Birisi için bir şey araştırıyordum. Ve geçmişte siz ve sürünüzle ilişkili olduğunu bildiğim bir isme rastladım. Şimdi ne olur bilmiyorum ama kimse harekete geçmeden önce-"

"Çirkin çizgilerin aşılmadığından emin olmak istiyorsun. Annesi kedi olan bir adam için çok düşüncelisin."

"Sanırım bir randevu için seni geri çeviren bir kedi anne."

"Reddetti. Büyük hata. Sen *benim* oğlum olabilirdin. Bütün bunlar senin olabilirdi."

"Oh, kabul edelim ki annen bunun olmasına asla izin vermezdi. Önce senin ve annemin öldüğünü görürdü."

"Mükemmel bir nokta. Benim tatlı annem kedigillerden yaz sıcağında pirelerden daha çok nefret eder." Elini salladı. "Ama bu geçmişte kaldı. Bana adını söyle ve oradan devam edelim."

"Rob Yardley."

Ve Vic bunu hissetti. O anda. O saniyede. Odanın havası söndü. Yakınlarda satranç oynayan ve televizyon izleyen diğer kurtlar yavaşça ona baktı.

Vic hemen ellerini kaldırdı. "Sorun değil. Ben-"

"Sessiz ol," diye tersledi Grigori. Odanın etrafına bakındı. "Herkes *dışarı!*" Kurtlar yavaşça son derece büyük olan ayaklarının üzerine kalktı. "*Sanki bir şey varmış gibi*"

amaç!" Grigori böğürdü.

Saniyeler içinde oda boşaldı ve iki erkek baş başa kaldı. "Dinle, Grigori-" diye başladı Vic.

"Hayır, Victor. Hayır. Seninle küçük kızımın düğününe gelen bir arkadaşın olarak konuşuyorum. Yıllar önce hayatımı kurtaran arkadaşım."

"Grigori, hadi ama. Yıllar önce birbirimize tüm bunların karşılığını ödedik."

"Hayır. Hayatımı kurtaran adam sürünün, ailenin ya da soyun bir parçası değilken ona borcumu nasıl öderim diye düşünürdüm. Ama şimdi ... şimdi sana geri ödeyebilirim."

Vic'in kafası aniden çok karışmıştı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Yardley yozlaşmış bir kumarbaz."

"Sen dejenere kumarbazları seversin."

"Evet. Ve bana çok borcu vardı. Ama onun borcunu bir başkasına sattım."

Vic sandalyesinde geriye yaslandı. "Borcunu mu *sattın*? Bacaklarını ya da kollarını falan kırdıktan sonra mı?"

"Hayır." Grigori eğildi, sesini alçalttı. "Borcunu satmazdım çünkü bana borcu olan insanların borcunu kendilerinin ödemesini severim. Ama yine de yaptım. Bu sana ne anlatıyor Victor Barinov?"

"Stalin'in ölümünden döndüğünü ve Yardley'in borcunu ödediğini mi? Seni yapmak istemediğin bir şeyi yapmaya itebilecek aklıma gelen tek neden bu."

Grigori gözlerini kaçırdı. "Zombiler beni korkutuyor ama hayır." Tekrar Vic'e baktı. "Bunu sadece sana itiraf ediyorum dostum. Ama babamın *zamansız* ölümünden beri teslim olmayı düşünebileceğim tek bir adam var."

Vic bu ifade karşısında gözlerini kırıştırdı. Grigori'nin babasının ölümü zamansız olmuştu ... çünkü Moskova sokaklarında öldürülmüştü. Yoldan geçenlerin gözü önünde boğazına bir bıçak dayanılarak öldürülmüştü. Hiç kimsenin yargılanmadığı bir cinayetti bu çünkü bıçağı kullanan kişi ...

Vic nefesini bıraktı. "Chumakov? Rostislav Chumakov mu? Yardley'in borcunu senden mi satın aldı?"

"Midemi bulandırdı. O adama bir şey vermek. Ama bunu neden yaptığımı biliyorsun."

Sürüsünü korumak için. Çocuklarını ve eşini korumak için. Çünkü Grigori hayır deseydi hepsi risk altında olacaktı.

"Bundan vazgeçmelisin Victor Barinov. Bunu sana arkadaşım olarak söylüyorum. Çünkü ona bağlı olanları aradığınızı duyarsa, bir söylenti bile olsa ..."

"Yapamam."

"Victor-"

"Hayır, hayır. Yani . . . Geri çekilmekle ilgili bir sorunum yok. Ama yardım ettiklerim asla geri çekilmeyecek Grigori. Asla geri adım atmayacaklar."

"Onlar aptal tam insanlar mı? Çünkü hangi tür ya da ırk Rostislav Chuma'dan geri adım atmaz-"

"Bal porsukları."

"Ah," dedi Grigori, her zaman neşeli olan köpek gözleri birden Vic için çok üzgün bakmaya başladı. "Ah, dostum... işin içinde zombiler olsaydı daha iyi olurduk."

Vic restorandan çıkıp cipine doğru yürüdü. Aracına yaslandı ve bununla nasıl başa çıkacağını düşündü.

Ve bir saat boyunca öylece kaldı - bundan sonra ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Sonra ne yapacağını bilemediği zamanlarda hep yaptığı şeyi yaptı.

Vic arka cebinden telefonunu çıkardı ve hızlı aramayı tuşladı. Karşı taraftaki sesi duyunca minnetle içini çekti.

"Baba," dedi Rusça, "sana ihtiyacım var."

BÖLÜM 29

Livy iki baskıyı yan yana, ofisinin uzak köşesindeki çalışma masasının üzerine koydu ve bir adım geri çekildi. İkisi de Vic'in çektiği fotoğraflardan birinin baskısıydı ama her biriyle farklı şekilde oynamıştı. Şimdi hangisini gösterisine koyacağına karar vermeye çalışıyordu.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş ve bir elini ağzına bastırmış bir halde, çalışmalarını sanatsal bir gözle değil, eleştirel bir gözle inceliyordu. Başkalarının göreceği kusurları görmesi ve onları düzeltmesi gerekiyordu. Sorun şu ki, bu baskılarda sadece Vic'i görebiliyordu.

"Livy!" Blayne Livy'nin ofisine girerken tezahürat yaptı. Kurt köpeği ilk kez patenlerini giymemişti ama üzerinde iş pantolonu, iş botları ve önünde B&G PLUMBING yazan yıpranmış bir sweatshirt vardı.

"Merhaba Blayne," dedi Livy, dikkati tekrar parmak izlerine yönelmişti. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Eve gitmelisin."

Livy gözlerini kırptırdı, parmak izlerini biraz daha dikkatle inceledi. "O kadar kötüler mi?" "Ne o kadar kötü mü?"

"Baskılar." Livy dirseğini kaldırarak yaptığı işi işaret etti.

"Oh." Blayne parmak izlerine baktı. "Aman Tanrım. Çok güzeller."

"Teşekkürler."

"Bu Vic mi?"

"Evet."

"Çıplak mı?"

"Çoğunlukla."

"Yowza."

Livy başını sallamaktan kendini alamadı. "Biliyorum, değil mi?" Blayne'e döndü. "Bir dakika.

Eğer resimler değilse neden eve gideyim?"

"Ha? Oh! Evet. Dün geceki dişi aslan mı?" "Dişi aslan mı?"

"Dizini ezdiğin mi?" Livy omuz silkkti. "Dün geceki derbide mi?" Livy bakmaya devam etti. "Bu yüzden mi maçtan erken atıldın?" Livy biraz daha baktı. "Sonra da takımın soyunma odasında Vic'le paten kaymaya mı gittin?"

"Ah evet. Peki ya o?"

Blayne başını kaşıdı ve "Evet, Pride'ı burada ve seni arıyor. Dizini düzeltmek için ameliyat olması gerektiğinden sağlık masraflarını senin karşılamayı istiyorlar. Bunu yapmayacağını biliyorum çünkü ... şey, *sen sensin*. Bu yüzden Cella faturalarla ilgilenirken senin gitmeni istiyor."

"Neden?" diye sordu. "Onlara kendi lanet faturalarını kendim ödemelerini söyleyebilirim."

"Hayır!" Blayne boğazını temizledi. "Yani ... buna gerek yok. Cella bunu bizim için halleder."

Livy sırttı. "Kötü bir şey yapacağımdan mı korkuyorsun, Blayne?"

"Tabii ki hayır! Sadece... neden durumu daha da kötüleştiririm ki? Değil mi?"

"Eğer eve gidersem, geri dönmeyeceğim ve senin şu aptal düğün toplantın var, gelmem için ısrar edip duruyorsun, o yüzden-"

"Sadece ortalıkta görünme. Ofisinden çık. Bir süreliğine. Söz veriyorum, güvenli olduğunda ben ya da Bo seni bulacağız."

Livy, "Şu anda güvenli," diye düşündü. "Birkaç şirret kediyle konuşmakla ilgili bir sorunum yok."

"Livy!"

Livy gözlerini devirerek masanın üstünden fotoğraf makinesini ve sırt çantasını aldı. "Histerikleşmene gerek yok, Kudretli İt. Arka merdivenlerden inip jimnastik takımının rastgele birkaç fotoğrafını çekmeye çalışacağım. Sen ya da Bo nerede olduğunu bilmiyorsanız, diğer hokey oyuncularından birine sorun. Onlar jimnastikçileri nerede bulacaklarını bilirler."

Blayne homurdandı. "Teşekkürler Livy."

Livy ofisinden çıktı ve koridorda acil bir durumda kullanılabilecek merdivenlerden birine doğru yürüdü. Bu, boyları bir metreden yedi buçuğa kadar değişen ve gözleri yakındaki sokak lambalarını yansıtan insanların varlığından tüm insan halkını haberdar etmeden sokağa geri dönmenin ve binadan çıkmanın hızlı bir yoluydu. Gece oyunları sırasında çok önemliydi.

Livy, diğer taraftan gelen kadın seslerini duyduğunda daha bir kat çıkabilmişti. Havayı kokladı ve hemen dişi aslanların kokusunu aldı.

Evet, Malone şu anda orada olmadığını kanıtlamak için Gurur Livy'nin boş ofisini gösteriyor olabilirdi ama kediler her zaman bundan daha zekiydi. Yetkili her kimse, Livy'nin izini bulup bulamayacaklarını görmek için başka bir yoldan ayrı bir grup göndermişti.

Sırtarak önünde durduğu kapıyı hafifçe açtı ve merdiven boşluğundan dışarı çıktı. Kapıyı dikkatle kapattı ve bekledi. Dişi aslanlar o kadar gürültülüydü ve "o küçük sıçan kıza" ne yapmayı planladıkları hakkında konuşmakla o kadar meşguldüler ki -ve bal porsuklarının diğer adı sıçan değil, *ratel*'di- Livy'nin onların ne zaman geçtiğini anlamak için kulaklarını zorlamasına gerek kalmadı, ne de kokusunu almalarından çok fazla endişe etti.

Evet. Şehirli şekil değiştirenleri taşralılardan her zaman ayırt edebilirdiniz. Taşralılar gerçekten nasıl avlanacaklarını bilirlerdi.

Livy az önce kaçtığı kattaki kapının kapandığını duydu ve merdiven boşluğuna geri döndü. Bir kat daha aşağı indi ve kapıyı açtı.

Ama Livy daha içeri adım atamadan, duvara çarpana kadar fırlatıldığı merdivenlerden aşağı uçtu.

Gölerek, kedilere defolup gitmelerini söylemek için merdivenlere baktı ... ama hem yukarı çıkan hem de aşağı inen merdivenlerde onu engelleyen Dişi aslanlar acı değildi.

Ayılar vardı. Büyük, düşünceli ayılar. Ayılardan biri merdivenlerden inip önüne çömeldiğinde ve onu Rusça selamladığında başının ne kadar belada olduğunu hemen anladı: "Merhaba küçük porsuk. Babanı ölü ve doldurulmuş halde bırakmalıydın."

Blayne bu işi Cella'nın halletmesinin Livy'nin halletmesinden daha iyi bir fikir olmadığını düşünmeye başlamıştı.

Dişi aslanlara karşı dişi kaplanlar oldukça hızlı bir şekilde çirkinleşmeye başlamıştı.

Bu yüzden, Gwen'in Cella'nın annesiyle saat üçte yapacakları toplantı için antrenman sahasının kapısından içeri girdiğini gördüğünde minnettar oldu.

"Bu da ne böyle?" Gwen sırt çantasını yere bırakarak sordu. Gwen de işinden yeni gelmişti ve Blayne gibi iş kıyafetlerini giymişti.

"Livy'nin Uluyan'ın kız kardeşleri ve kuzenleri dün geceki dövüşte birbirlerine girdiler."

"Cella ve annesi neden onlarla tartışıyor?"

"Cella onları halletmeyi teklif etti." "Ve sen de bunu kabul ettin?"

Blayne omuz silkti. "O anda iyi bir fikir gibi görünmüştü. Livy kimsenin hastane masraflarını ödeyecek değil ya."

Gwen gözlerini devirdi. "Mesele bu mu yani?"

"Hemen hemen."

"Her şeyi çok karmaşık hale getiriyorsun," diye yakındı Gwen.

"Ben ne yaptım ki?"

En iyi arkadaşı cevap vermeden uzaklaştı, ama dondurma yiyen ve kavgayı bariz bir ayı hevesiyle izleyen Bo ve Lock'u işaret etti.

"Siz ikiniz gidip Livy'yi getirin."

"Dövüşü izleyemez miyiz?" Lock sordu.

Gwen durdu, ellerini kalçalarına koydu ve arkadaşına ters ters baktı. "Tamam, tamam. Sadece bir soruydu."

Lock ayağa kalktı ve Bo'ya işaret etti.

Bo omuz silkti. "Neden gitmem gerekiyor? Livy'yi bensiz de geri getirebilir."

"Gerçekten de Gururlarının geri kalanının şu anda buralarda bir yerde Livy'yi aramadığını mı düşünüyorsun? Onlar Dişi Aslan. Bu şekilde avlanırlar. O yüzden kıcını kaldır Novikov ve Sürü'nün geri kalanı bulmadan önce onu bul. Sonra da ona buraya kadar eşlik et; onun koruması olacaksın."

Bo iç çekerek ayağa kalktı.

Blayne onlara, "İki kat aşağıda jimnastikçilerin fotoğrafını çekiyor," dedi. Livy'nin önerdiği gibi, Bo'ya jimnastikçileri nerede bulacağını söyleyenler hokey takım arkadaşlarıydı.

Dişi aslanlardan biri Cella'yı ittiğinde Gwen tartışan kedilerin yanındaydı. Bunun neye yol açacağını çok iyi bilen Gwen dişilerin arasına koşarak ellerini Cella'ya vurdu ve onu geride tuttu. Sonra da Blayne'in evrendeki en iyi arkadaşının yapacağını bildiği şeyi yaptı. Gwen sadece başını omurgasıyla aynı hizaya gelene kadar yüz seksen derece çevirdi ve arkasındaki Dişi aslanlara "Geri çekilin lan!" dedi.

Dişi aslanlar kükreyerek Gwen'den ve onun "tuhaf küçük boyun şeyinden" uzaklaştılar. Garip olabilirdi ama bu hareket yıllar boyunca birçok kavgayı sona erdirmiş ve Gwen ya da Blayne pençelerini kana bulamak zorunda kalmadan birkaç sarhoş erkek arkadaşını da korkutmuştu. Yani Blayne bunu kesinlikle melez bir fayda olarak görüyordu.

Karnına yediği tekme Livy'yi duvara yapıştırdı. Sonra ayı tekrar onun önünde çömeldi. Elini Livy'nin boğazına dolayarak oturmasına yardım etti ve onu sıkarak yukarı çekti.

"Sen," dedi şimdi aksanlı bir İngilizceyle, "bunu kendi haline bırakmalıydın, küçük porsuk. Babanı alıp gömmeli ve her şeyi unutmalıydın. Ama yapmadın. Bu yüzden bize başka seçenek bırakmadın."

Onu diğer duvara fırlattı ve ayağa kalktı. Livy öksürerek nefes almaya çalışırken ayının ve diğer ikisinin silahlarını çektiğini gördü. Ayılar dikkatle silahlarına susturucu taktılar ve doğrulttular. Livy'nin kendini sımsıkı bir top haline getirip dişlerini sıkacak ve kurşunlar sırtına, kalçasına ve kıkırına saplanırken acıya dayanacak zamanı vardı.

Minderler üzerinde inanılmaz taklalar atan ve kendilerini kulplu beygirlerden fırlatan bir grup gerçekten sağlam kadın ve kıza bakmakla meşgul olan Lock, sadece kendi türlerinin avcılarını avlayan bir şekil değiştiren birliğinde denizci olduğundan beri duymadığı bir ses duydu.

Dönerek eğitim odasından çıktı ve elindeki dondurma külahını yakındaki bir çöp kutusuna attı. Bo arkasından geldi. Elinde hâlâ dondurması vardı.

"Livy'yi orada görmedim. Peki, şimdi nereye gidiyoruz?"

Lock cevap vermedi; sadece kulaklarını takip etti. Koridorun sonuna ulaştı ve kapıyı iterek açtı. Merdiven boşluğuna adımını attı ve Livy'nin bir köşeye yığılmış, kurşun yaralarından kanlar akan cesedini gördü. Üç boz ayı silahlarını çekmiş onun başında duruyordu. Merdivenlerden birinin dibinde bir siyah ayı ve diğerinin tepesinde bir başka siyah ayı sadece izliyordu.

Novikov'un dondurma külahı yere düştü ve melezin yelesi omuzlarına düşerken vücudu öfkeyle titremeye başladı. Lock bunun öfke olduğunu biliyordu çünkü kendi boz kamburu son iki saniye içinde üç kat büyümüş, pençeleri ellerinden, dişleri diş etlerinden çıkmıştı.

Merdivenlerin dibindeki siyah ayı arkasına baktı, onları görünce gözleri büyüdü.

"Jasha!" diye bağırdı, eli ceketinin altındaki silaha uzandı.

Novikov merdivenden aşağı inmiŝ ve siyah ayının elini avucunun içine almıştı. Sonra hem silahı hem de eli ezdi.

Siyah ayı acı içinde kükreirken, diğerk ayılar da silahlarını Novikov ve Lock'a doğırltumuş bir şekilde etraflarında dönüyordu.

İçlerinden biri Lock'un bilmediğı bir dilde bir şeyler bağırdı ve tüm ayılar birden meleze odaklandı.

Ve hiçbirini ateş etmedi.

Bunun yerine ayılar onlardan uzaklaşmaya başladı. Silahlarını hâlâ iki erkeğıe doğırltumuşlardı ama bir kez bile ateş etmediler ve içlerinden biri boştaki elini kaldırmış Novikov'la konuşuyordu. Ne söylediğı hakkında Lock'un hiçbir fikri yoktu.

Ama Novikov'a gülümseyip başlarını salladıklarında Lock birden bu ayıların hokey hayranı olduğunu anladı. Bo "Çapulcu" Novikov'u incitmek istemeyen taraftarlar.

Tiksintiyle, bu aptalların gerçekten Lock ya da Novikov'un çaresiz bir kadını merdiven boşluğunda vurarak öldürmelerinin yanlarına kalacağını düşünüp düşünmediklerini merak etti.

En azından o çaresiz ölü kadın yavaşça ve sessizce çömelerek kendini yukarı çekene ve müstehcen uzunluktaki pençelerini serbest bırakana kadar böyle düşünüyordu.

Acele etmeyen Livy, diğerk ayılardan birinin tam altına gelene kadar ilerledi. Bir, iki saniye bekledi ve pençelerini ayının bacaklarının arasına geçirdi. Livy pençesini büküp biraz dışarı çekip yeniden ayarladıktan sonra tekrar içeri sokarken ayının acı dolu kükremesi çınladı.

Yaralanmamış olan siyah ayı silahını Livy'ye doğırlttu ama Livy diğerk eliyle silahı tuttu ve ayağı kalktı. Silahı çekiştirdi ama ayı silahı bırakmadı, o da ayak parmaklarının ucuna kalktı ve kısa boylu ayının yüzüne bir yumruk indirdi. Ayı çığılık attı, gözlerinden biri birkaç metre öteye düştü.

Livy siyah ayının artık zayıflamıŝ olan silahını elinden aldı ve Lock Novikov'u arkadan yakaladı. Takım arkadaşını merdivenlerden yukarı çekti ve az önce durdukları duvara ve kapıya kurşunlar isabet ederken ikisini de yere düşürdü.

Birkaç saniye içinde her şey bitmişti ve Novikov'la birlikte ayağı kalkıp merdivenlerin başına yürüdüler, aşağıya, ölü ayılara ve Livy'ye baktılar. Livy ölmemiŝti.

Başını kıpırdatmadan bakışları Lock'unkilere kaydı. Lock onun siyah gözlerindeki öfkeyi gördü. Ondan daha önce hiç görmediğı bir şey. Onu daha önce

sinirlenmiş ama asla gerçekten kızmamıştı. Ama yaralarından kanlar akarken ve vücudu sarsılırken, Livy kendi kükremesini çıkardığında Lock pek de şaşırmadı.

Lock cep telefonunu çıkardı. Çağrı cevaplandığında, "Dee-Ann . . . *büyük* bir sorunumuz var."

Ailesinin Amerika'ya uçuşunu ve Kingston Arms'taki otel odalarını ayarladıktan sonra Vic ve Shen Spor Merkezi'ne gittiler. Vic zaten Livy'nin amcalarıyla tartışarak hayatının bir saatini kaybetmişti ve en son isteyeceği şey Livy'nin onlardan son gelişmeleri duymasıydı.

Bu yüzden ona neler olup bittiğini anlatmak niyetiyle ofisine girdi, masasının üzerinde çıplak halinin devasa resimlerini görünce odanın yarısında dondu kaldı.

"Aman Tanrım."

Shen arkasından içeri girdi, hayvanat bahçesindeki pandaların bambu yerken çektiği cep telefonu sesi şu anda Vic'i gerçekten rahatsız ediyordu.

Ceketinin içinde telefonu arayan Shen gülerek büyük parmak izlerini işaret etti. "Bu *sen misin?*" Daha sert güldü. "Annen *bunu* görene kadar sabırsızlanıyorum. Ben Shen," dedi telefona.

Birkaç saniye sonra Shen odadan çıktı ve Vic orada öylece durup baktı.

"Cidden bunları kimseye göstermeyi planlıyor olamaz, değil mi?"

Vic kışını Livy'nin masasına dayamak için geri çekildi ama tam o sırada kamerayı gördü.

Vic kaşlarını çatarak fotoğraf makinesini eline aldı ve içinden gelen tıkırtı seslerinden rahatsız oldu. Yüksek kaliteli Nikon ciddi şekilde hasar görmüştü. Objektif yırtılmış, fotoğraf makinesinin gövdesi hırpalanmış gibiydi. Sonra arkasını kaplayan kanı fark etti.

Vic başını kaldırdı ve Shen'in kapıda durduğunu gördü, arkadaşı sessizce ona bakıyordu, telefonu hâlâ elindeydi.

"Nerede o, Shen?" Vic sordu. "Livy nerede?"

BÖLÜM 30

Shen araba kullanmakta ısrar etmişti, ki bu muhtemelen iyi bir fikirdi. Vic düzgün düşünemiyordu. Odaklanamıyordu. Zar zor nefes alabiliyordu.

Long Island'da Vic'in bildiği bir evin ortasına geldiler. Malone ailesinin bölgesiydi. Malone kaplanları İrlandalı gezginlerin soyundan geliyordu ve yabancılar gelip işlerine burnunu sokamasın diye tüm sokakları ele geçirirlerdi.

Shen kamyoneti Vic'in tanıdığı gümüş renkli bir BMW'nin yanına park etti. Bu araç Livy'nin amcası Balt'a aitti. Görünüşe göre ailesi olanlardan Vic'ten önce haberdar edilmişti. Bu hiç hoşuna gitmeyen ama şu anda pek de ilgilenmediği bir şeydi.

Vic kamyonetten indi ve bir kapının açıldığını duydu. Sokağı taradı ve verandada duran Cella Malone'u gördü. El salladı ve Vic ona doğru yürüdü, Shen de arkasından.

Cella onu eve aldı ve tek kelime etmeden evin içine, mutfaka ve bitmiş bodrum katına götürdü.

Merdivenlerden inerken Vic durdu. Livy'nin ailesi odayı doldurmuştu. Yaşlı teyzeler ve amcalar koltuklarda ve sandalyelerde, küçük yeğenler, yeğenler ve kuzenler yerde oturuyordu.

Vic Cella'ya baktı ve o da bir odaya ulaşana kadar porsukların etrafından dolaşarak ilerledi. Kapıyı açtı ve Vic içeri girdi.

Vic'in dağ aslanı kokusu aldığı siyah bir kadın baygın Livy'nin üzerine eğilmiş, cerrahi aletlerle bal porsuğundan kurşunları çıkarıyordu. Maske takmıyordu ama lateks eldiven giymeyi başarmıştı. Yine de Livy masaya düşer düşmez hemen işe koyulduğu Vic'in gözünden kaçmamıştı çünkü parlak beyaz kaşmir kazağının kolları gelişigüzel kıvrılmıştı ve önü kan lekeleriyle kaplıydı.

Kadın başını kaldırdı ve Vic onu Spor Merkezi'nden tanıdı. Onu ara sıra Cella Malone'un ofisinde dolaşırken görmüştü ama şahsen tanııyordu.

"İşim neredeyse bitti," dedi kadın. "Birazdan çıkacağım."

Cella Vic'e dışarı çıkmasını işaret etti ve Vic diğer odaya geri döndü. Kadın kapıyı kapattı ve kapının önünde durdu.

Vic bir süre orada durdu ama dayanamadı. Merdivenleri çıktı ve evden çıktı. Kollarını araziye çevreleyen çitlere dayadı ve derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştı. Ama işe yaramıyordu.

"Vic?"

Aşağı baktığında Blayne ve Gwen'in kendisine baktığını gördü. Gwen başını salladı. "Hibrit krizi geçirmek üzere."

"Onu sakinleştirmeliyiz," dedi Blayne.

"Bunun için zaman yok," diye bağırdı bir ses. İri eller Vic'i arkadan kavradı ve kapıdan sokağa doğru itti. Vic arkasına dönüp baktığında Novikov'un onu tuttuğunu gördü.

"Nefes alamıyorum... nefes alamıyorum..." Vic nefes nefese kaldı.

"Nefes almak senin sorunun değil." Novikov etrafına bakındı ve sonunda eski ama bakımlı, parlak kırmızı 78 model bir Camaro'yu işaret etti. "İşte bu."

"Ne ... ne?"

Novikov Vic'in ellerini tuttu ve arabanın üzerine koydu. "Yap şunu, Barinov. Beş mil çapındaki herkesi öldürmeni engelleyecek tek şey bu. Sadece yap şunu."

Vic, Novikov'un neden bahsettiğini bilmiyordu. Şu anda hiçbir şey anlamıyordu. Sadece nefes alamadığını biliyordu. Düşünemiyordu. Hiçbir şey yapamıyordu çünkü içinde bir şeyler kopuyordu ve

... ve ... ve ...

Vic Barinov Camaro'yu kaldırıp taklalar attırarak caddeden aşağı yuvarlarken Blayne dudağını ısırды ve yüzünü buruşturdu.

"Hey!" Dee-Ann evden koşarak çıktı. "*O benim arabam!*"

Blayne, Dee-Ann'i sokağa koşmadan yakaladı ve Vic'in öfke ve duygusal acı dolu kükremesi patlamadan saniyeler önce ikisini de yere fırlattı. Araba alarmları çalarken, evlerin ve arabaların camları sokak boyunca patladı.

Vic kükreyerek kendini dışarı attıktan sonra Bo elini Vic'in omzuna koydu ve onu eve doğru yönlendirdi. "Onu içeri götüreceğim."

Dee-Ann sonunda başını kaldırdı. "*Bu da neydi böyle?*"

Blayne'in diğer tarafında yere atlayan Gwen başını kaldırdı ve "Buna melez kırılması deniyor. Nadirdirler ama olurlar."

"Peki ya arabam ne olacak?"

"Eğer araba olmasaydı," diye açıkladı Gwen, "o zaman herkes için."

Blayne gülümseyerek, "Bunu herkesin iyiliği için bir fedakarlık olarak düşünün!" dedi.

"Kapa çeneni,
kaniş!" "Ya da ben
çenemi
kapatabilirim."

Coop kanepeye uzandı ve oturma odasındaki müzik setinin sesini açtı. Vivaldi'nin tınıları etrafındaki bütün boşluğu doldurdu ve Coop bu sesle rahatladı. Ama kendini bir ustanın eserine tam anlamıyla kaptıramadan ön kapının açıldığını duydu ve birden kanepenin etrafında dikilip ona bakan kurtlar belirdi.

Coop sesi keserek doğruldu. "Merhaba Ric."

Ulrich Van Holtz Coop'a zorla gülümsedi ve başıyla küçük bir selam verdi.

"Merhaba Cooper.

Cherise ve Kyle buralarda mı?"

"Cherise bodrumda pratik yapıyor, Kyle da mutfakta eskiz çiziyor. Neden?"

Ric, Reece Lee Reed ve kardeşi Rory Lee'ye baktı. Coop bir zamanlar bir Smith Sürüsü kurduyla diğerini birbirinden ayırt edemezdi. Ama ailesi Kuznetsov Sürüsü'nün vahşi köpekleriyle arkadaş olduğundan beri pek çok kurtla tanışmıştı.

Coop, Ric ona bakmaya devam ederken Sazlıkların Cherise ve Kyle'ı aramaya çıktığını tahmin etti. "Toplanmanızı istiyorum. Sizi havaalanına götürmek için bekleyen bir arabam ve şoförüm var. Van Holtz jeti sizi bu gece Washington'a geri götürecektir."

"Bu gece mi? Neden? Ne oldu?"

"Bir sorun çıktı ve bu senin ve kardeşlerinin güvenliği için."

Coop ayağa kalktı. "Livy nerede?"

"Bunu tartışabiliriz-"

"Livy nerede?"

"Yaralandı."

"O zaman onu görmem gerek."

"Hayır. Güvenli bir yere götürüldü ve şu anda onun için yapabileceğin bir şey yok. Ama senin güvenliğin son derece önemli. Bu yüzden seni eve götürüyoruz. Oraya vardığınızda Van Holtz Sürüsü size ve ailenize göz kulak olacak. Rory ve Reece de seninle birlikte jetle seyahat edecek."

"Durumu ne kadar kötü?"

Ric cevap vermeden önce bir nefes aldı. "Oldukça kötü." "Toni'ye haber vermeliyim."

"Ona haber verildi. Ama seni ve kardeşlerini buradan çıkarmamız gerekiyor. . . şimdi. Anladınız mı?"

Ne yazık ki Coop çok iyi anlıyordu.

Ivan Zubachev, Antonella Jean-Louis Parker'ın bıkkınlık içinde yüzünü ovuşturmasını izledi. Ivan küçük köpeğe eziyet etmekten neden hoşlandığını bilmiyordu ama hoşlanıyordu. Belki de sinirlendiğinde çok sevimli görüldüğü içindir. Ahhh. Sadece yirmi yaş daha genç olsaydı, eş olarak seçtiği kurdun Ivan Zubachev'e karşı hiç şansı olmazdı. Kalbini ondan ya da başka bir değersiz erkek köpekten mutlulukla çalabilirdi.

Ama bu gerçekten bir seçenek değildi. Sadece sevmekle kalmayıp biraz da korktuğu kendi eşi vardı. Kendisine yeterince ilgi göstermediğini düşündüğünde kaba olabiliyordu ama gücünü seviyordu ve onu güldürüyordu.

Böylece Ivan'a sadece küçük köpeğe eziyet etmek kalıyordu. Tıpkı şu anda yaptığı gibi.

"Gerçekten benimle bu konuyu tartışıyor musun Ivan?" diye sordu. "Gerçekten mi?"

"Bu önemli, küçük köpekçik."

"Önemli *değil*. Ve bana 'küçük köpekçik' demeyi kes. " Saatine baktı. "Oh, hadi ama, Ivan. Saat çoktan geçti-"

"Saatin kaç olduğunu biliyorum, benim minik yavrum."

Kız yeni lakabına itiraz etmeye başlayınca Ivan ona hemen şunu hatırlattı: "Sana küçük köpekçik diyemeyeceğimi söylemiştin. Ben de demedim."

"Bunu bilerek yapıyorsun, değil mi Ivan? Sırf zor *olmak* için işi zorlaştırıyorsun."

"Bu çılgınca bir konuşma, sevgili Antonella. Şimdi, oyuncularına sağlayacağın damızlık dişilere gelelim-"

"Oyuncularınıza ya da size *hiçbir* şekilde kadın temin etmeyeceğim.

Asla!" Ivan işaret parmağını kaldırdı. "Bekle. Konuşmamız gerek."

Küçük köpek gözlerini devirirken Ivan sandalyesini biraz geriye itti, takımının koçu, menajeri ve üç oğlu etrafını sarmıştı.

Onlara Rusça, "Burada işimiz bittiğinde yemeğe çıkmalıyız," dedi.

En büyük oğlu "Ben açım," diye cevap verdi. "Belki biftek?" diye önerdi koç.

"Küçük köpeği de yanımızda getiririz ... ve Smith'i de." "O da gelmek zorunda mı?"

"Onsuz gelmez," diye iç geçirdi Ivan. "Çok kötü."

Antonella'ya yeterince işkence ettiğini düşünen Ivan sandalyesini masaya geri çekti. Ama konuşmaya fırsat bulamadan konferans odasının kapısı açıldı ve "Smith" hızla odaya girdi. Elinde tuttuğu telefonla Antonella'nın yanına çömeldi ve ona bir şeyler fısıldamaya başladı. Ivan, Antonella'nın güzel yüzündeki rengin kayboluşunu izledi, gözlerindeki şoku gördü.

Küçük oğlu odaya girdi ve aceleyle Ivan'ın yanına koştu. "Ne oldu?"

"New York'ta arkadaşına bir saldırı olmuş. *Çok* kötüymüş." Oğlu daha yakına eğildi ve fısıldadı, "Rus aylarıydı."

Ivan biraz geri çekildi. Antonella Jean-Louis Parker'ın, ailesinin ve arkadaşlarının Ivan'ın koruması altında olduğunu herkes biliyordu, Antonella Jean-Louis Parker'ın bundan haberi olmasa bile.

"Kim?" Ivan talep etti. "Bunu kim yaptı?"

Oğlunun dudağı kıvrıldı. "Chumakov."

"Özür dilerim, Ivan," dedi Antonella, sesi de vücudu gibi titriyordu. "Artık gitmem gerekiyor. Eve gitmeliyim."

"Evet." Ivan ayağa kalktı. "Evet. Ve sizi eve götürecek olan benim jetim olacak.

Ve biz de sana geri dönerken eşlik edeceğiz."

"Buna gerek yok," diye tartışmaya başladı.

"Oh ... gerekli, benim küçük köpeğim," diye hırladı Ivan, bakışları kısa bir süreliğine Antonella'nın yanında dimdik duran Amerikalı kurda kaydı. "Bu *kesinlikle* gerekli."

Cella geri adım attı ve en iyi arkadaşı, MD Jai Davis odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

"Eee?" Cella, Livy'nin durumu hakkında bilgi almak için bekleyen bal porsuğu ailesi üyelerine sırtını döndükten sonra itti.

"Önümüzdeki yirmi dört saat gösterecek. Henüz taşınmasını istemiyorum ama aniden kötüleşir ya da yarına kadar uyanmazsa onu bir hastaneye götürmemiz gerekecek."

"Old Country Road'daki şekil değiştirenlerin işlettiği hastaneye mi?"

"Evet. Orada ayrıcalıklarım var ve Dr. Ford'u aradım bile. Kendisi birden fazla kez öldüresiye dövmeyi düşündüğüm kibirli bir erkek aslan ama birkaç kez savaş doktorluğu yaptı. İşler kötüye giderse bununla nasıl başa çıkacağını bilir."

"Güzel. Ama bu işe kimi dahil edeceğimize dikkat etmeliyiz. Chumakov'un adamlarının hâlâ buralarda olup olmadığını bilmiyoruz. Livy'nin hayatta kaldığını biliyorlar mı, bilmiyorlar mı ve eğer Livy'nin hayatta kaldığını biliyorlarsa, bir başkasını almak için bekliyorlar mı?"

Cella'nın sözleri, Jai ile arkasındaki kapı açılıp çıplak Livy dışarı çıktığında aniden kesildi.

"Saat kaç?" diye sordu porsuk.

"Ne bok yiyorsun ayakta?" Jai hırladı.

"Bütün kurşunları çıkardın mı?" Livy her zamanki sakın ses tonuyla sordu. "Sanırım öyle-"

"O zaman ben iyiyim."

Livy yerdeki porsuklardan birine kısa bir ıslık çaldı ve biri ona bir tişört fırlattı. Tişörtü üzerine geçirdi, sonra durup sırtını eğdi ve bükte. Bir şey yerine oturdu ve başını hafifçe salladı. "İşte oldu." Livy etrafına bakındı. "Vic nerede? Sesini duyduğumu sandım."

"Üst katta."

Livy Jai'nin omzunu sıvazladı. "İyi iş, doktor. Teşekkür ederim."

Bal porsuğunun bodrumda sadece bir tişörtle yürürken kendinden emin adımlarla akrabalarının üzerinden ve etrafından geçişini izlediler. Cella cerrah olmadığını kabul ediyordu ama içindeki yırtıcı hayvan, başka bir hayvanın ne zaman güçlü olduğunu ve aklıktan ölmediğiniz sürece öldürmeye kalkışmak için fazla zahmetli olacağını biliyordu - Cella Livy'yi izlerken bunu görüyordu.

"Cella?" Jai sordu.

"Ha?"

"O kadına güçlü bir bünyeye sahip bir fili öldürecek kadar ağır kesici verdim. Vücudunun iyileşebilmesi için onu kısa süreli bir komaya soktum."

"Tamam."

"Yani bu gerçekten harika bir fikirdi," dedi Jai usulca, "kızlarımızın yaşadığı evimize tehlikeli, dengesiz bir tür getirmek. Görünüşe göre öldürülmesi imkânsız olan bir tür. Bir dahaki sefere bir seri katil getirmelisiniz. Ya da bir atom bombası!"

"İç şunu."

Vic, Novikov'un kendisine uzattığı fincana baktı. "Nedir bu?"

"Çay."

"Ne tür bir çay?"

"Earl Grey."

"Sadece Earl Grey mi?"

"Bunun aksine . . . ?"

"Melezler için beni sakinleştirecek sihirli bir çay mı?"

Novikov fincanın derinliklerine baktı. "Sihirli bir çay olduğunu bilmiyordum.

Bu çok havalı."

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi Vic, çay sohbetini bitirdiğine karar vererek. "Ya o-"

"Yapma. Bunu kendine yapma. Bir keresinde çok kötü yaralandığında Blayne'i düşünmeye başladığım için neredeyse sinir bozucu, pislik kuzenimi öldürüyordum. Ama Dr. Davis gerçekten çok iyi. Bekleyelim ve ne diyeceğini görelim."

"Tamam." Vic çayını kaldırdı. "Bunun için teşekkürler."

"Sorun değil. Blayne her zaman melezlerin bir arada kalması gerektiğini söyler. Belki de haklıdır."

İkisi de aynı anda başlarını kaldırıp Livy'yi selamladılar ve sohbetlerine geri döndüler.

"Annemle babam yarın geliyor," dedi Vic.

"Ziyarete mi? Yoksa bu konu hakkında mı?"

"Livy'nin peşinden kimse gitmeden *önceydi*."

"Onları havaalanından aldırmaı ayarladınız mı?" "Bunu yapacaktım-"

"Şimdi gidemezsiniz. Bana bilgilerini verin, ben de onları almak için bir araba ayarlayayım."

"Teşekkürler dostum, bu gerçekten-"

Vic aniden konuşmayı kesti ve etrafına bakındı. "Olivia?"

Sırıttı. "Smith'in arabasını mahveden gerçekten sen miydin?" Livy sordu. "Çünkü o hâlâ evde homurdanıyor-"

Vic banktan fırladı, Livy'yi kollarına aldı ve göğsüne yasladı. Onu hissetmeye ihtiyacı vardı. Onun tenini kendi teninde hissetmeye, kollarında sıcak ve güvende olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

Novikov, "Artık garip duygularla uğraştığımıza göre," diye mırıldandı, "ben gidiyorum..."

Evin arka kapısı açılıp kapandı ve Vic'i Livy ile yalnız bıraktı.

Vic kendine engel olamayarak ona daha sıkı sarıldı.

"Ben iyiyim," diye fısıldadı Livy, bacakları Vic'in beline dolanmış, kolları Vic'in boynuna yapışmıştı. "Gerçekten iyiyim."

"Seni kaybettiğimi sandım," diye itiraf etti boynuna karşı.

"Biliyorsun benim türüm bu kadar kolay ölmeyecek kadar acımasızdır. Bir erkeği bunun için çalıştırırız."

"Olivia-"

"Hey." Geri çekildi ve elleriyle adamın başını yukarı kaldırarak onu karanlık gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Başaramadılar. Beni öldürmeye çalıştılar ve başaramadılar. Bu yüzden oturup ne olması gerektiğini ya da ne olabileceğini ya da başka bir şeyi düşünmeyeceğim. Bunların hiçbiri umurumda değil."

"Sorun şu ki, ben önemsiyorum. Seni önemsiyorum Livy. Bu yüzden, bunlar olmamış gibi davran ve sadece-"

"Bu olmamış gibi davranamayız Vic. Yapmayacağız."

"Biz mi?"

Livy başını çevirdi ve Vic bir zamanlar boş olan avlunun şimdi Livy'nin ailesiyle dolu olduğunu gördü. Acımasız soğukta sessizce orada durmuş, izliyor ve bekliyorlardı. Livy'yi bekliyorlardı.

"Yani," dedi Livy, dudakları Vic'in yanağını okşayarak, "bu ne olmuş olabileceğiyle ilgili değil. Bu ne olacağıyla ilgili. Ne olmasını *sağlayacağımızla* ilgili."

"Hangisi?"

"Biliyorduk," dedi Balt, akrabalarından uzaklaşarak, "bir şekil değiştirenin kardeşimi ölüme sürüklemiş olabileceğini. Ama bu Whitlan'la yetinmeye razıydık. Tek istediğimiz oyken savaş başlatmanın anlamı yoktu. Ama şimdi? Şimdi savaş istiyoruz."

Vic bunu pek *çok* açıdan anlıyordu. Ayrıca bal porsuklarının bile uyduğu şekil değiştiren kuralını da biliyordu... Tam bir insan için asla kendinden olana ihanet etmezsin. Livy'yi vuranlar tam da bunu yapmıştı. Sadece tetikçiler değil, onları şekil değiştirenlerin koruduğu bir alana gönderen ve bir şekil değiştireni vurmalarını sağlayan kişi de bunu yapmıştı. Bölgesel bir çatışma yüzünden değil. Ya da birinin eşini arzuladığı için değil. Ya da sadece bu gezegendeki varlıklarından duyulan rahatsızlık. Hayır. O, sadece bir şekil değiştirenin sürekli korunması için vurulmuştu.

Whitlan ve o silahlı adamların arkasındaki adam, kimse tarafından sikilmeyeceğini kanıtlamak istediği için.

Yine de bu özel türle uğraşırken kötü bir hamleydi. Livy'yi vurmak ailesinin geri kalanını korkutmamıştı. Bunlar geri çekilen ya da geri adım atan insanlar değildi. Bunlar normal, günlük korkuyu anlayan insanlar değildi.

Saldırı bir şey ifade etmek yerine kan, ölüm ve acıdan başka bir şey getirmeyecekti.

"Burada kalmayacağız," dedi Balt, kuşkulu bakışları tüm avluyu incelerken. "Ama sanırım güvenli evlerimiz artık o kadar da güvenli olmayabilir."

Vic sessizce onayladı. Livy'ye saldıranlar onu tam olarak nerede bulacaklarını biliyorlardı. Bu yüzden Kowalski ve Yang'ın güvenli evlerinin de tehlikede olduğuna bahse girilebilirdi.

"Bize güvenli bir yer bulabilirim."

"Vic"-Livy'nin eli Livy'nin çenesine bastırarak yüzünü ona doğru çevirdi -"Bu işe karışmak zorunda değilsin."

Livy burada yanıyordu. Vic zaten bu işin ortasındaydı. Hem de tam ortasında. Şimdi çekip gitmesine imkân yoktu. İstese bile yapamazdı. Çünkü Livy nereye giderse o da peşinden gelirdi.

Elbette bunu ona söylemenin sırası değildi. Ayağa kalkmış ve etrafta dolaşıyor olabilirdi ama hâlâ iyileşme sürecindeydi ve yüzündeki yorgunluğu görebiliyordu. Bu yüzden birlikte geleceklerinin neler getirebileceğine dair herhangi bir konuşma beklemek zorunda kalacaktı.

Gerçekten ne hissettiğini söyleyemeyen Vic, Livy'yi burnundan öptü ve Balt'a, "Hadi buradan gidelim," dedi.

"İsa, Meryem ve Yusuf, Smith!" Cella tersledi. "Kardeşim arabayı kaportacıya götürüp tamir ettireceğini söyledi. Ve o porsuklardan biri Barinov'un kükremesinin araban da dahil olmak üzere yok ettiği her şeyin parasını ödemek için bir tomar para verdi bile. O yüzden patisini sincap deliğine sokmuş gibi sızlanan köpekler yeter."

"Kendi arabamı tamir edebilirim, Malone. Sadece, bir kadının otomobiliyle uğraşamazsın. Sissy Mae'den kazandıktan sonra o şeye ne kadar emek verdiğimi biliyor musun?"

"Umurumda değil."

"Peki, çok teşekkür ederim."

Çift, Cella'nın büyüdüğü evi kısmen çevreleyen taş duvarın üzerine oturdu. Çitin geri kalanı ve kapı zincirle bağlıydı ve Cella ile Dee-Ann'in kılarının toplam ağırlığını zor taşıyordu.

"Sana gerçekten neler oluyor?" Cella sonunda bir şekilde çok iyi bir arkadaş olmayı başarmış olan dişiye sordu. Gerçi bu onu hâlâ şaşırtıyordu. Çünkü Dee-Ann bazen tam bir köpek gibi davranıyordu.

"Ne?"

"Seni rahatsız eden sadece araban değil. Livy'ye olanlar mı?" "Pek sayılmaz."

"Her zamanki gibi çok şefkatli bir insansın."

"Bak, bütün bu olanlar bana doğru gelmiyor. Yani, o kızı vurmak."

"Whitlan'dan daha fazlasını mı bekliyordun?"

"Tatlım, bu artık Whitlan'la ilgili değil. O aylar Kowalski'yi Spor Merkezi'nde takip ettiler. Ve onlar şehir dışından ayılardı, bu ülkeden bile değillerdi, ama yine de onu buldular." Smith Cella'ya doğru bakabilmek için biraz döndü ve biraz eğildi. "Patronlarımızın bizi Whitlan davasından çekmesi seni biraz rahatsız etmiyor mu?"

"Bizi çekmediler... sadece bize başka işler verdiler ve Whitlan davasının önceliğini düşürdüler." Cella yüzünü buruşturdu. O bile kulağa olumlu gelmiyordu. Ama yine de. "Dee-Ann, KZS, Grup ve BPC'nin-"

"Frank Whitlan'ı korumakla mı meşgulsün?" Kadın başını salladı. "Hayır. Bu bana da doğru gelmiyor. Ama bütün bunlar bir şekilde bekleniyor gibi görünüyor. Biz ve o zavallı küçük bal porsuğu dışında herkes tarafından."

"Zavallı küçük bal porsuğu, benim iri İrlandalı kıım. Ameliyattan topallamadan ıktı. Jai ondan on altı kurşun çıkardığını söyledi. *On altı!* Bundan kim kurtulabilir ki?"

"Neler olup bittiğini öğrenmek istiyorsak onunla ve Barinov'la konuşmaya başlasak iyi olur."

"Cella?"

Cella omzunun üzerinden bakınca annesinin verandada dikildiğini gördü. "Ne oldu anne?"

"Bütün o porsuklar için yemek sipariş edecektim ama gitmişler."

Cella arkasını döndü. "Ne demek gittiler?" "Yani, gitmişler. Evi aradık."

"Onları en fazla otuz dakika önce gördüm Malone," dedi Smith. "Bizim haberimiz olmadan ikimizi de geçip gitmiş olamazlar."

"Bahçeyi kontrol ettiniz mi?" Cella annesine sordu.

"Aramadık ama yemek odasının penceresinden arka bahçemizde duran o kadar çok insanı görebileceğime eminim."

Cella Dee-Ann'e baktı ve ikisi de taş duvardan atlayıp evin etrafından arka bahçeye koşular.

Ailesinin evi iki yandan ve arkadan Malone ailesinin evleriyle çevriliydi. Bu yüzden Cella, porsukların ön taraftan geçmek yerine o taraftan kaçmış olabileceğini düşündü. Önce ailesinin arkasında oturan amcasına sormaya karar verdi, çünkü onu arka bahçesinde çöpleri atarken görebiliyordu. Ancak Cella avluda koşarken toprağın altından çıktığını hissetti ve bacaklarının gücünü kullanarak vücudunu avlunun diğer tarafına fırlattı. On metre kadar uzağa düştü ve dönüp baktığında Smith'in o kadar şanslı olmadığını gördü.

Cella geri koştu ve şimdi ailesinin arka bahçesinde bir çukur olduğunu fark ettiği yerin kenarında durdu. Dee-Ann Smith'in yüzüstü düştüğü bir çukur.

Çömelen Cella, ayağa kalkmaya çalışan zavallı Dişi Kurt'a baktı. "İyi misin?"

"Arka bahçende neden bir çukur var, Malone?"

"Yoktu." Eliyle bir işaret yaptı. "Arkana bak."

Smith yaptı. Sonra kollarını havaya kaldırarak haykırdı: "Onlar Buradan mı kaçtın?" Dee-Ann Cella'ya baktı. "*Burrowed?*"

"Belli ki tüm bu olanlar bal porsuklarının da hoşuna gitmemiş."

"Ya da Vic. O ve o dev panda da buradan geçti." "Buradan nereye gideceğimize dair bir önerin var mı?"

Smith parmağını kaldırdı ve hâlâ Cella'ya dönük olan Cella zıplayıp geri döndü.

Bu sadece dişi kurt şekil değiştirenlerin sahip olduğu bir beceriydi.

Çukurun kenarına inen Smith ayağa kalktı ve burnunu havaya kaldırdı. Birkaç kez kokladıktan sonra Cella'nın evinin sağ tarafında bulunan Jai'nin evine doğru yöneldi. Jai ve ailesi, Malone'larla kan bağı ya da evlilik bağı olmayan ve bu sokakta yaşamasına izin verilen tek kişilerdi.

Jai'nin arka bahçesine vardıklarında onu, Blayne'i, Bo'yu, Gwen'i ve Lock'u verandadaki masada oturmuş büyük fincanlar dolusu sıcak çikolata içerken buldular.

Smith masanın önünde durdu. "Neredeler?"

"Kim nerede?" Blayne özellikle tatlı görünerek sordu. Cella'nın emin olduğu bir şey vardı ki bu sadece Dee-Ann'i kızdıracaktı.

Smith agresif bir adım attı. "Şimdi beni dinle, kaniş-"

Bo yumruğunu, neyse ki tahta yerine taştan yapılmış olan masaya vurdu. Dee-Ann'e "*Tone*," diye hırladı.

Dişi Kurt'un gözleri kısıldı ve Cella hızla onun önüne geçerken Jai usulca izin isteyip sıcak çikolata bardağını aldı ve evine geri döndü. Eğlenceyi izleyebilmek için açık sürgülü cam kapıların yanında durdu ama o bir dağ aslanıydı. Mecbur kalmadıkça bir yırtıcı hayvan kavgasının ortasına girecek değildi.

"Burada hepimiz arkadaşız," diye hatırlattı Cella herkese. "O yüzden sakın olalım." Cella bir nefes aldı. "Sadece Livy ve Vic'i nerede bulabileceğimizi bilmek istiyoruz. Onlarla gerçekten konuşmamız gerekiyor." Üçü melez olan küçük grup Cella'ya baktı ama bir şey söylemedi. "Gerçekten bize söylemeyecek misin?" Cella talep etti. Bo ve Lock'a "Ben sizin koçunuzum," diye hatırlattı.

"Ama bunu bizim koçumuz olarak sormuyorsun," dedi Bo. "Koçumuzun umurunda değil çünkü Vic ve Livy onun takımında oynamıyor."

"Siz çocuklar, biz sadece yardım etmek istiyoruz."

"O zaman onları rahat bırakın," diye önerdi Lock, omuzları kamburlaşmıştı. "Eminim bir noktada bal porsuklarının size ihtiyacı olursa, hepimizin haberi olur."

Evet, ama Cella'yı endişelendiren de buydu. Çünkü bir şey öğrendiklerinde muhtemelen çok geç olacaktı.

BÖLÜM 31

Livy yabancı bir yatakta uyandı ve oraya yerleştirildiğini biliyordu çünkü kendini ya yatağın altına ya da mutfak dolaplarından birine koymuş olmalıydı.

Livy'nin hatırladığı son şey Vic'in cipinde yanında oturduğu oldu. Bedeni yorgun düşmüştü ve kendini güvende hissediyordu, bu yüzden uyumuştı. Perdelerin arasından sızan güneş ışığına bakılırsa gece boyunca uyumuş olmalıydı.

Livy çıplak bir halde yataktan çıktı. Ayağa kalktığında kaslarının ne kadar gerildiğini hemen hissetti. Özellikle de silahlı adamlar kafasına ulaşmaya çalışırken defalarca darbe aldığı sağ omzunun. Hayatını kurtaran tek şey buydu. Bir bal porsuğunu öldürmenin en kesin ve en hızlı yolu olan net bir kafa vuruşu yoktu.

Livy boynundan ve omuzlarından başlayarak tüm kaslarını esnetmeye başladı. Belinden kolayca bükülüp ayak parmaklarına dokunabilecek hale gelene kadar vücudunu aşağı doğru hareket ettirdi.

Livy rahatlamış bir iç geçirdi. Hareket etmek iyi hissettiriyordu. Nefes almak bile iyi hissettiriyordu. Hatta Blayne'in düğününü çekmek için sabırsızlanıyordu. Zaten şimdi nasıl şikâyet etmeyi düşünebilirdi ki? Hayatını kurtaran MacRyrie ve Novikov olmuştu. Zamanlamaları Livy'nin başına geleceğini bildiği kurşunu engellemişti; Livy ayağa kalkarken Novikov'un Doğu Avrupalılar arasındaki ünü tetikçinin dikkatini dağıtmıştı.

Elbette ayağa *kalktıktan sonraki* davranışı çoğu insan tarafından aşırı tepki olarak görülebilirdi ama bal porsuğu standartlarına göre Livy sadece kendine karşı dürüst davranıyordu. Bu konuda biraz tuhaf hissediyordu ama kendini suçlu hissetmiyordu. Kendini asla suçlu hissetmezdi. Sadece temizlikle uğraşmak zorunda kalmadığı için minnettardı. Temizlik yapmaktan nefret ederdi.

Livy hâlâ belinden eğilmiş bir halde parmaklarını oynatarak biraz daha uzanmaya çalıştı.

"Şimdi anlıyorum," dedi Livy'nin arkasından bir kadının ağır aksanlı sesi, "oğlumun sende ne bulduğunu."

Livy yavaşça doğruldu ve yatak odasının kapısında duran kadına doğru döndü. Dişi kaplan ona gülümsedi ve Livy bu gülümsemede Vic'i gördü. "Gördüğüm kadarıyla kolay ürkmüyorsun. Bu iyi bir şey."

Dişi kaplan odaya girdi, bir yandan da Livy'yi süzüyordu. "Biz de tam senin dertlerini dinliyorduk. Babana olanları duyunca çok üzıldüm. Onu tanıyordum, biliyorsun. Arkadaş değildik ve bu kadar genç yaşta ölmesine şaşırmadım ama yine de ... hiçbirimiz böyle ölmemeliyiz."

Vic'in annesi tasarım bir takım elbise, tasarım ayakkabılar ve kolunun altında tasarım bir çanta ile kusursuz bir şekilde giyinmişti. Kırmızı, beyaz ve gri çizgiler taşıyan uzun siyah saçları mükemmel bir şekilde toplanmıştı. Makyajı inceydi ama parlak altın rengi gözlerini daha da belirginleştiriyordu. Altmışlı yaşlarının başında olmasına rağmen kadından duruş, zarafet ve seks damlıyordu. Ham, kedi seksi.

Ama Livy aldanmamıştı. Bu Sibiryalı dişi kaplanı sertleşmiş bir yırtıcıydı.

Şimdi Livy'nin yanında olan dişi kaplan onun omuzlarına dokundu ve Livy'yi nazikçe çevirdi.

"Tsk-tsk. Çok fazla mermi. Ve sen hala yaşıyorsun. Ama senin türünü öldürmek hiçbir zaman kolay olmadı."

"Birkaç kez denedin, değil mi?" Livy kaplanların her zaman arkadan saldırdığını bildiği için arkasını dönerek sordu.

"Hepimiz geçmişimizde unutmak istediğimiz şeyler yaptık. Eminim siz de bir gün tüm o ayları kafalarından vurup soğumuş cesetlerini Spor Merkezinizin zeminine bıraktığınızı hatırlamamaya çalışacaksınız."

"Önce onlar ateş etti."

"Evet. Tabii ki onlar yaptı."

"İstedığınız bir şey var mı ... um ..." "Ben Semenova Gribkova-Barinov."

"Lütfen bana bir takma adınız olduğunu söyleyin."

"Amerikalı arkadaşlarım bana Nova derdi. Gerçi ismimin sizi zorlayacağını düşünmemiştim."

"Sadece seninle her konuştuğumda bunu söylemek zorunda kalırsam. İstedğin bir şey var mı Nova?"

"Giyin ve aşağıya gel. Seninle ve ailenle konuşacak çok şeyimiz var."

"Hemen geliyorum."

Dişi kaplan dışarı çıktı ve Livy kuzenlerinden birinin Livy'nin dairesinden getirdiği spor çantasından giysilerini almaya başladı. Tanrım, o daireye dönmeyeli sanki çok uzun zaman olmuştu. Hâlâ ayakta mıydı, yoksa Melly geri dönüp onu yok mu etmişti?

Livy giysilerini giymeye başladı ama bir gün öncesinden beri duş almamıştı ve kendini biraz iğrenç hissediyordu. Böylece bulunduğu yatak odasına bitişik olan banyoyu buldu ama kapıda donup kaldı. Daha önce hiç böyle bir banyo görmemişti. Zemin mermerdi. Lavabo mermer ve paslanmaz elikti. Devasa bir gömme küvet, cam kapılı ayrı bir duş ve dijital olarak yönetilen sıcaklıklarla gerekli görünenden daha fazla duş başlığı vardı.

Biraz abartılı olsa da gerçekten güzel bir banyoydu. En azından onun zevkine göre.

Bu yüzden Livy planladığından daha uzun bir duş aldı. Her duş başlığının sıcaklığını ayrı ayrı ayarlayabildiğini fark ettiğinde bunu yapmamak zordu.

Livy kurulanıp giyindikten sonra birinci kata ulaştığında -anlayabildiği kadarıyla burası mermer merdivenleri, çok sayıda odası ve banyosu olan dört katlı bir yerdi- tartışmalar çoktan başlamıştı. Amcası Balt'ın birine Rusça, *"Dışarı! Senin gibileri burada istemiyoruz!"* diye tısladığını duyabiliyordu.

Livy mermer zeminli koridorda yürüdü, Melly'nin duvara yaslanıp hırpalanmış telefonuyla öfkeyle mesajlaştığını görünce kısa bir süre durdu.

"Burada ne işin var senin?" diye sordu Livy.

"Ben de kendime aynı lanet soruyu sorup duruyorum." Melly başını kaldırıp sırttı. "Duyduğuma göre kışından fena vurulmuşsun. Umarım acımıştır."

"Yala beni-"

"Dışarı dedim!" Bart Amca koridorun ilerisinden havladı.

Aptal kuzeniyle kavgaya tutuşmamaya karar veren Livy, herkesi kitaplara bakarak kütüphane olduğunu tahmin ettiği yerde bulana kadar yoluna devam etti.

Vic -zavallı, zavallı Vic- uzlaştırmacı olmaya, amcasını yatıştırmaya çalışıyordu. Ama Bart'ın sakinleşmeye niyetli olmadığını anlayabiliyordu.

"Ayıyı buraya getirdiğine inanamıyorum! Zavallı küçük Olivia'ma olanlardan sonra!"

Vic mantıklı olmaya çalışarak, "Ama o benim babam," diye karşı ıktı.

İşte sorun da buydu. Vic'in babası ve annesi Kowalski'ler ve Yang'larla pek arkadaş sayılmazlardı. Livy'nin birkaç akrabası Barinovlar yüzünden dünyanın dört bir yanında ağır hapis cezaları çekiyordu. Sadece doğru insanları tanıyarak ve gerektiğinde etrafa para saçarak yasadışı faaliyetlerin kokusunu alabilen zeki bir çift. Kolluk kuvveti bile değillerdi. Yaptıkları işi ek iş olarak yapıyorlardı ve bu işten çok iyi para kazanıyorlardı. Bazen çalıntı mallarını geri isteyen zenginler için, bazen de dünya çapında kolluk kuvvetleri için çalışıyorlardı. Ve Barinov'lar genellikle kolluk kuvvetlerinden daha kötüydü çünkü endişelenecek daha az kuralları ama çok daha fazla kasları vardı.

Vic ve babası aynı boyda ve aynı yapıdaydılar ve eğer Vic de babası kadar iyi yaşlanırsa ... bu çok, *çok* güzel olurdu.

"Baban olması umurumda değil. O da bir ayı."

"Shen'i getirmeme aldırma," diye mantık yürüttü Vic.

"Panda mı? Dev bir pelüş oyuncak gibi. Sevimli ve tehditkâr değil. Ama bu ..." Balt, Vic'in gülümseyen boz babasıyla alay etti. "Hepimizi riske atıyorsun."

"Balt Amca," dedi Livy. "Bırak gitsin." "Ama benim tatlı Olivia'm-"

"Bırak *gitsin*."

"İyi!" diye tersledi amcası, ağır deri kral koltuklarından birine doğru yürüdü ve içine çöktü. "Babanla aynı hatayı yap... Bakalım senin için ne kadar iyi olacak."

"Ben zaten ondan daha uzun yaşadım."

"Awww, Livy!" diye uyardı ailesi. "Şaka yapıyordum. Şaka yapıyordum!"

"Hiç komik değil," diye mırıldandı annesi arkasından.

"Siz insanların hiç mizah anlayışı yok."

"Evet. Öyle olmalı."

Livy annesinin elini sırtında hissedince biraz sarsıldı. "Kendini nasıl hissediyorsun?" Joan sordu.

Kafası karışan Livy, "Ne anlamda?" diye sordu.

Annesi öfkeli bir iç çekti ve Livy'nin tam önünde durana kadar yürüdü. "Bana doğru dürüst bir cevap vermeni istemek çok mu fazla? Sadece bir kez?"

"Ne sorduğunu bilmiyorum."

"Vuruldu, seni küçük aptal! Şimdi de nasıl hissettiğini mi soruyorum? Daha iyi mi? Daha mı kötü? *Daha mı aptal?*" "Bana bağırma, yaşlı kadın!"

"Livy." Vic kolunu Livy'nin omzuna doladı ve onu öfkeyle bakan annesinden uzaklaştırdı. "Seni babamla tanıştırmak istiyorum. Vladik Barinov. Baba, bu Olivia Kowalski."

"Bu mu? Bu küçük Livy mi? Çok güzel!"

Livy elini sıkmak için uzattı ama Vic'in babası onu yerden kaldırıp dev kollarıyla kucaklayınca birdenbire bütünüyle yutuldu, ayının içinde boğuldu.

"Baba," dedi Vic, Livy'yi Vladik'in kollarından kurtarmaya çalışarak. "Baba. Onu bana ver."

"Sadece merhaba diyorum."

"Anne! Babam Livy'nin gitmesine izin vermiyor!"

"Ne kadar büyük bir bebek," diye yakındı Vladik, sonunda oğlunun Livy'yi kollarından çıkarmasına izin verdi.

Livy tekrar kendi ayakları üzerinde durmaya başladığında Vic ona gülümseyerek, "Annemle tanışmak ister misin?" diye sordu.

Tanrım, yine mi?

"Mutfakta kahve yapıyor."

"Onunla tanıştım. Ona Nova diyebileceğimi söyledi." "Oh iyi."

"Evet. Çok iyi." Vladik Livy'nin elini tuttu. "Gel. Konuşmalıyız." Livy'yi ağır deri sandalyelerden birine götürdü ve Livy oturana kadar bekledi.

"Ee," dedi Livy herkese bakarak, "dün beni kim öldürtmeye çalıştı?"

Vladik ona baktı. "Rostislav Chumakov'du."

Livy bunu bir an düşündükten sonra, "*Sanat* patronu mu?" diye sordu. Gözlerini başka tarafa çevirdi. "Çalışmalarımdan bu kadar nefret eden birini hayal bile edemiyorum."

Vladik oğluna baktı ve Vic açıkladı: "Livy bir sanat fotoğrafçısı baba. O bir ... uh ... parçası değil." Boğazını temizledi. "Kowalski ya da Yang aile şirketlerinin bir parçası değil."

"Oh iyi!" Vladik neşelendi. "O zaman seni Balkanlar'daki kuzenin gibi tutuklatmak zorunda kalmayacağım."

Balt, dudaklarında öfkeli bir hırıltıyla neredeyse sandalyesinden kalkacaktı ki Livy önce hırladı. "*Otur* Balt Amca."

Balt sandalyesine geri döndü ama bakışları Vladik'e kilitlenmişti.

"Rostislav Chumakov hakkında bilmen gereken başka bir şey daha var, tatlı Olivia."

"Katil bir sanat patronu olması ve parlak fotoğrafçılığa pek değer vermemesi dışında mı yani?"

"O bir ayı," diye açıkladı Vladik.

"Kamçatka boz ayısı," diye ekledi Nova odaya girerken. Kahve fincanını kaldırdı ve sıvıyı soğutmak için üzerine üfledi. "Onu gerçekten kızdırmış olmalısın."

"Anne," diye uyardı Vic.

"Hayır, hayır." Livy araya girdi. "O haklı. Onu gerçekten kızdırmış olmalıyım." İçini çekti. "Ne diyebilirim ki? Bu sahip olduğum bir yetenek."

Livy ayağa kalktı. "Acıktım," dedi ve odadan dışarı çıktı. "Onu üzdük mü?"

Vic'in babası sordu.

"Hayır. Muhtemelen sadece acıkmıştır."

"Ben de acıktım," dedi Balt ve Livy'yi takip etti. Kowalski'lerin ve Yang'ların geri kalanı da onun peşinden gitti.

"Olivia'nın ne güzel bir ailesi var." "Anne."

Annesi homurdandı. "Her zaman ilginç bir zevkin olmuştur, yakışıklı oğlum. Ama bu ..."

"Seninle aşk hayatımı tartışmayacağım anne. Şimdi olmaz. Hiçbir zaman."

Vladik Semenova'ya, "Eğer annemi dinleseydim, aşkım," dedi, "ben seni büyük bir taşla öldürür ve cesedini köyümüzün yakınındaki nehre gömerdi. Onu hiç dinlemediğim için memnun değil misin?"

"Annen küçük, önemsiz bir kadındı-"

"Semenova."

Vic'in babası karısından pek bir şey istemezdi ama Vladik'in annesi hakkında konuşmak yasaktı ve her zaman da yasak olacaktı. Kadın ne kadar korkunç olursa olsun. Ve Tanrım, o kadın gerçekten de korkunçtu.

"Ondan hoşlanıyorum anne. Livy'yi çok severim. Ama senin ondan hoşlanıp hoşlanmaman benim sorunum değil."

"Ondan hoşlanıyorum," dedi Vladik ısrarla ve Nova'nın gözlerini devirmesine neden oldu. "Sadece sevimli değil, aynı zamanda on altı kurşunu sırtına alabiliyor. İşte kadın budur!"

Vic annesine baktı. "Yardıma ihtiyacımız var anne. Senin ve babamın. Bize yardım edecek misiniz?"

" 'Biz ve biz' ... bu kadar çabuk mu? Oğlum, bazı günler ayı gibi davranıyorsun."

"Anne."

"Elbette, yakışıklı oğluma ve küçük fareye yardım edeceğim."

"Anne!"

"O porsuk, aşkım," diye açıkladı Vladik, karısının sivri saldırılarından her zaman biraz habersizdi. "Bal porsuğu." Vladik Vic'i işaret etti. "Ona büyük bir palto alman gerekecek." Karısı ve oğlu ona öylece bakarken, "Bal porsukları sıcaktan doğar. Onu tatil için Moskova'ya ziyarete getirdiğinizde ya da kış ayı oyunları sırasında büyük bir paltoya ihtiyacı olacak. Bu kadar kafa karıştırıcı ne söyledim?"

Livy kütüphane kapısında belirdi. "Vic?"

"Evet?"

"Kimin evi bu?"

"Novikov'un Blayne'e düğün hediyesi. Blayne'in öğrenmemesi için spor menajerinin adıyla satın alındı ama bu ayıları bir süre peşimizden uzak tutacaktır. Eğer seni endişelendiren buysa, sanırım bir süreliğine güvendeyiz."

"Ama burası Novikov'un evi, değil mi?" "Doğru."

Livy geri çekildi ve koridorda bağırdı, "Tablolardan, gümüş takımlardan ve siz hırsız suçluların almak isteyebileceği diğer her şeyden elinizi çekin! Bu ev şu nanosaniyeden itibaren *benim* korumam altında!"

Livy'nin bu sözleri sızlanmalar ve "yumuşamakla" suçlamalarla karşılandı.

"Adam hayatımı kurtardı," dedi Livy tüm bu homurdanmaların üzerine. "*Onun eşyalarını çalmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?*"

Homurdanmalar kesildi ve Livy Vic'e baktı. "Pastırma var. Pastırma yapıyoruz."

Yürüdü gitti.

Vic gülümsedi. "Harika değil mi?" diye sordu ailesine.

Annesi içini çekti ve dışarı çıktı. Vladik kolunu Vic'in omuzlarına doladı. "Tatlı Olivia'nın vurulmasının en iyi yanı, eğer o bundan sağ çıkabiliyorsa, annenden de sağ çıkabileceğini neredeyse garanti edebiliriz."

"Biliyor musun baba, bu kulağa düşündüğün kadar olumlu gelmiyor."

"Rusya'dan çok uzun zamandır uzaktasın oğlum. Çünkü Rus ayısına göre ... bu, bizim almak istediğimiz kadar olumlu."

Livy ve ailesi büyük domuz pastırması yığınlarıyla ziyafet çekerken Vic mutfakta dev bir beyaz tahta kurdu. Yiyecekler o sabah yakındaki bir şekil değiştirene ait dükkân tarafından teslim edilmişti.

Rhode Island'daydılar. Novikov'un malikanesi oradaydı. Ve muhteşem bir evdi. Dışarıda ısıtılmalı bir havuz, içeride ısıtılmalı bir havuz ve NHL düzenlemesine uygun bir buz pateni pistini barındıran ayrı bir bina ile derbi antrenmanları için banklı bir pisti barındıran başka bir bina vardı.

Novikov dışı karşı pek sevecen bir adam olmasa da, bu evi yaptırırken belli ki müstakbel eşini düşünmüştü ve Blayne'i mutlu etmek için para harcamaktan çekinmiyordu.

Bu yüzden Vic'in Livy'nin tüm suçlu ailesini bu eve getirmesine izin vermesi, Livy'nin güvenliğini sağlamak için çok para harcadığı hediye riski atması onun için ifade edebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu.

Çünkü küçümsemekten başka bir şey ifade edemiyordu.

Beyaz tahta kurulduktan sonra Vic, ailesi ve Livy'nin ailesi odanın ortasındaki adada duran büyük tabaklardaki pastırmaları yediler ve ... bakakaldılar.

"Bu beyaz tahtayı gerçekten kullanacak mıyız?" Jake sonunda sordu.

"Chumakov'un bir resmine ihtiyacımız var," dedi Shen bambu sapının etrafına pastırma sararken. "Sonra da resmi gösteren oklara ihtiyacımız var."

"Nereden oklar?"

"Hiçbir fikrim yok. Sadece CIA'de çalışırken hep böyle göründüğünü biliyorum. Ana adamın olduğu bir sürü pano ve sonra diğer, daha küçük adamlardan ona işaret eden oklar. Ama bizde hiç adam yok."

"Ya da," diye önerdi Balt, "hepimiz Rusya'ya gidip Chumakov'un izini sürebilir ve onu sokaktaki köpek gibi öldürebiliriz."

"Bunu yaparsak," dedi Livy, "Blayne'in düğünü için zamanında dönmemiz gerekecek. Ben onların fotoğrafçısıyım."

Melly, "Yani şimdi de düğün mü yapıyorsun?" diye sorana kadar herkes Livy'ye baktı. Çünkü ben Eylül'de evleniyorum ve-

"Artık düğün yapmıyorum. Ben *bir* düğün yapıyorum."

"Yabancılar için düğün yapacaksın," diye suçladı Melly, "ama ailen için yapmayacaksın, öyle mi?"

"Beni kafamdan vurulmaktan kurtaracak kadar mükemmel bir zamanlamaya sahip olduğunuzda, *evet!*" Livy patladı. *"İşte o zaman senin lanet düğününün fotoğrafını çekeceğim!"*

"Sen çok bencil bir kaltaksın!"

"Ben mi bencil bir kaltağım? Peki sen tam olarak kiminle evleniyorsun? *Aptal kıcına karşı uzaklaştırma emri olan şu hipster ezikle mi?*"

"Aşkımızı asla anlayamayacaksınız!"

"Çünkü benim *psikozum* yok!"

"Bu kadar yeter! *İkiniz de!*" Vic'in annesi kızgın altın gözlerini Joan'a çevirmeden önce bağırdı. "Bunu neden yapmıyorsunuz? Bu," diye suçladı, "sizin çocuğunuz, değil mi? Yani gözlerine göre-"

"Anne!"

"-Renk."

Livy, Vic'in kulağına doğru fısıldadı, "Güzel yarıştı, Ruskie." "Kes şunu."

"Dinleyen var mı?" Nova talep etti.

Telefonuna bakmakla ve dokunmakla meşgul olan Joan başını kaldırdı.

"Ha?" "Chumakov'u buraya çekmeliyiz," diye önerdi Vic'in babası.

"İyi fikir," diye onayladı Balt. "Ayıyı buraya çekelim ve fok balığı gibi sopayla öldürelim."

"Hayır." Livy, Vladik'in sabrının tükenmeye başladığını görebiliyordu. "Chumakov'u buraya çekelim ki bu Whitlan denen adamın icabına Rusya'da bakabilelim."

"Dur, d u r ," diye araya girdi Vic. "Whitlan'ın Rusya'da olduğunu nereden biliyoruz?"

Chumakov onu herhangi bir yerde saklıyor olabilir."

"Güven bana," dedi babası kesin bir ifadeyle. "Eğer Whitlan Chumakov'un elindeyse, onu Anavatan'daki topraklarında tutuyordur."

"Baba, öyle deme."

"Onu korumak için en iyi yer orası."

"Bu artık Whitlan'la ilgili değil," diye hırladı Balt. "Sevgili, tatlı, savunmasız yeğenimi öldürmeleri için ayları gönderen Whitlan değildi."

"En az on altı kez vurulduktan sonra bir merdiven boşluğunda beş ayıyı öldüren savunmasız yeğen mi? O savunmasız yeğen mi?" Shen sordu.

"Sessiz ol, doldurulmuş oyuncak!" Balt tersledi. "Chumakov'u istiyorum!" diye bağırdı Vladik'e.

"Chumakov'u alamazsın, seni aptal. Tüm ayı ulusunun cehennem alevleri gibi üzerine gelmesini istemiyorsan alamazsın!"

"O haklı Baltazar Kowalski," diye araya girdi Nova. "Rostislav Chumakov BPC'de çok güçlü. Eğer onu açık bir kanıt olmadan öldürürseniz, aylar artık bal porsuklarını kanalizasyondaki fareler gibi sevimli ve şirin bulmayacaklar."

"Özellikle de BPC'nin yeni komutanı varken."

"Yeni komutan kim?" Vic sordu.

"Bayla Ben-Zeev. Eskiden İsrail komutanıydı. Babası ve annesi Nazileri avlarmış. Soğuk, hesapçı ve ayılara çok sadık. Diğer ırklar, türler onun için ikinci plandadır." Nova bir parmağını kaldırdı. "Ancak, cüssesi düşünüldüğünde ... çok hoş bir stil anlayışı var. Ona uyacak şeyler bulmak kolay olmasa gerek -erkek gibi omuzları var- ama ona giydirmeyi aklımdan bile geçirmeyeceğim kıyafetlerin altından kalkmayı başarıyor."

"Aksesuarları mı?" Joan sordu. "Çünkü iyi aksesuarlar onu dişi ayı yapabilir."

Livy Vic'e baktı ve kızgınlıkla gözlerini şaşı yaptı. "Aranızdaki moda bağını böldüğüm için çok özür dilerim ama devasa erkek omuzlarına uyan gömlekleri nereden bulabileceğinden ziyade BPC komutanının soğuk ve hesapçı doğasına geri dönebilir miyiz?"

"Eğer Chumakov'u şimdi öldürürseniz," diye açıkladı Nova, "Livy'nizi öldürmeye çalışanın o olduğuna dair herhangi bir kanıt olmadan, küçük fare kafalarınızı ezecekler."

"Bu *ratel*," diye hırladı Teddy Teyze.

"Ama kanıtımız var," dedi Jake. "Aylar elimizde. Onları teşhis edersek, belki Chumakov için çalıştıklarını kanıtlayabiliriz."

"Evet ..." Vic, pastırmaya sarılı bambu sapını daha sert çiğnemeye ve yere bakmaya başlayan Shen'e bakarak başladı.

"Ne?" diye sordu Vladik. Vladik sordu.

"Dee-Ann bizim için temizliği halletti."

"Yani?"

Vic boğazını temizledi. "Genelde bu işi bir sırtlan klanına yaptırır."

"Yani?" Vladik tekrar sordu. "Cesetleri bir yere koymuş olmalılar." "Evet... aslında bu sırtlan klanının cesetlerle yaptığı şey bu değil. Dee-Ann'in onlara verdiği bedenler. Ama yaptıkları şey etkili. Bilirsiniz. cesetleri yok etmek için."

"Ta ki," diye mırıldandı Shen, "o sırtlanlar sıçmak zorunda kalana kadar."

Vladik tiksintiyle geri çekildi. "Oh ...
oğlum!" "Sırtlanlardan bunu yapmalarını
istememedim."

"Hayır ama Smith Sürüsü' yle iş birliği yapıyorsun," diye karşılık verdi Balt.
"Yeraltı dünyasının şeytani köpekleri."

"Sonuç olarak," diye mantıklı bir açıklama yaptı Jake -başka kimse zahmet
etmeyeceği için, "elimizde kanıt yok."

Joan telefonunu indirdi. "O zaman Vladik Barinov haklı - Chumakov'u
buraya çekip Whitlan'ın peşine düşmeliyiz."

Balt ellerini adanın üzerine vurdu. "Bu ayının kızına ve kardeşime
yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin mi vereceksin?"

"Bu konuda beni sorgulama, Baltazar!" Joan Mandarin dilinde tersledi.

Balt kaşlarını çatı. "Ne?"

"Dediğimi yap," dedi ona İngilizce
olarak. "Ama-"

"O *benim* değersiz kızım!" Joan işaret etti. "Hey!"

"Damon *benim* değersiz kocamdı! Bu *benim* kararım, Baltazar Kowalski.
Senin değil." Joan sakinleşti. Gülümsedi. "Chumakov'u buraya çekelim, sonra
da Whitlan'ı Rusya'da halledelim."

"Tamam," diye kabul etti Livy, annesinin Chumakov'la işleri bu kadar
kolay halledeceğine güvenmese de bu oyunu oynamaya hazır. "Ama A:
Chumakov'u buraya nasıl çekeceğiz? Ve B: Rusya'da Whitlan'la kim
ilgililiyor?"

"B'yi bilmiyorum," diye cevap verdi Jake, "ama A için bir fikrim
var." "Hangisi?"

"Livy, onun bir sanat patronu olduğunu söylüyorsun. Aynı zamanda pislik
bir gangster. İçimden bir ses bana kayıp bir, bir bakalım... kayıp bir ... nasıl
olur? Matisse? Milyonlar değerinde. Bu onun ilgisini çekecek bir şey olabilir."

"Sormaya korkuyorum," diye iç geçirdi Vic, "ama kayıp bir
Matisse'iniz var mı?" "Hayır. Sadece kayıp bir Matisse'in iyi bir
resmine ihtiyacımız var."

"Resim mi?"

"Kitaptan çıkmış gibi."

"Peki bununla ne yapacaksınız?"

Kowalskiler hep birlikte dönüp Melly'ye baktılar. Ama o fark etmedi.
Biriyle mesajlaşmakla meşguldü. Parmaklarının hareketinden Livy onun
biriyle tartıştığını anlayabiliyordu. Muhtemelen takip ettiği, gerçek olmayan
nişanlısıyla.

Ve Melly aniden ayağa fırlayıp telefonuna, "Beni bırakmana izin vermeden önce kendimi *tekrar* kaçıracağım!" diye bağırdığında Livy haklı olduğunu anladı.

Melly başını kaldırıp akrabalarına baktı. "Hepiniz neye bakıyorsunuz? *Hiçbirinizle* konuşmuyorum," diye hırladı.

Niles "Van" Van Holtz yataktan çıkmadan önce uyuyan arkadaşını yanağından öptü. Eşofmanlarını giyip odadan çıktı ve karısını rahatsız etmemek için kapıyı arkasından dikkatlice kapattı.

Esneyerek büyük mutfağına gitti, ailesine ve katılmak isteyen sürüsüne kahvaltı hazırlamak için hazırlandı, ardından o akşamki akşam yemeği servisine hazırlanmak üzere restoranına doğru yola çıktı.

Buzdolabını açtı ve içindekileri inceledi. İlk aklına gelen waffle oldu ama kurtlar her zaman waffle yedi. Hatta geçmişte sürünün tatilleri, gidecekleri tesisin kahvaltıda waffle servis etmediği fark edilince iptal edilmişti.

"Belki Fransız tostı." Van tarçını çok severdi.

Fransız tostı ve sosiste karar kıldıktan sonra birkaç galon süt aldı ve buzdolabından uzaklaştı.

Tam o sırada Van çılgılık atıp geri sıçradı çünkü Dee-Ann Smith ölüm meleği gibi arkasında duruyordu.

"*Ne yapıyorsun lan sen?*" diye sordu. "Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim."

"Evet, korkuttun."

"Evet. Korkuttum. Ama sana bazı sorularım var ve yalanlarını düzenlemek için fazla zamanın olmasını istemedim."

Van yere düşürmediği sütü tezgâhın üzerine koymak için onun etrafından dolaştı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Whitlan davasını geri çekmemizi istediniz... Neden?"

"Ne?"

"Beni duyduğunu biliyorum." Evet.

Duymuştu.

Van yere düşürdüğü bir galon sütü aldı ve diğerlerinin yanına koydu.

"Damon Kowalski'yi biliyordun, değil mi?"

Dişi Kurt'a bakan Van kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Bazılarımız . . olayların gidişatından haberdardı."

"Olayların dönüşü mü? Buna böyle mi diyorsunuz?" "Aynen öyle."

Dişi kurt kısa bir kahkaha attı. "Anlıyorum. Bal porsuklarının kendilerinden birinin avlanıp doldurulduğunu öğrendiklerinde ne yapacaklarını biliyordunuz."

"Whitlan'ı ve onu koruyanları ortaya çıkarma şanslarının yüksek olduğunu biliyorduk. Porsuklar hepimizden daha az kuralla çalışırlar."

"Yani Livy'yi katliam için hazırladınız?"

Van ellerini indirdi. "Hadi ama Dee-Ann. Livy'ye bu şekilde saldıracakları konusunda herhangi birimizin gerçekten bir fikri olduğunu düşünüyor musun? Tam orada, Spor Merkezi'nde?"

"Anlıyorum. Hepiniz uyarılar falan bekliyordunuz." "Sanırım bekliyorduk."

"O küçük kızdan on altı kurşun çıkardılar." "Ve bunun için çok üzgünüm."

Dee-Ann gereksiz yere ona, "Şimdi işler çirkinleşecek," dedi. "Onun peşinden gelenler ayılandı. Temizlediğimiz ayılar." Van bir şey söylemeyince Dee-Ann sırtıttı. "Bu işi kendi başlarına halletmelerine izin vereceksin."

"Bal porsukları her zaman ayrı ayrı hareket etmişlerdir. Hiçbir zaman bizim bir parçamız olmak istemediler."

Van'a doğru yürüdü ve ondan sadece beş santim uzakta durdu. Van en sevdiği kuzeninin eşinden biraz daha uzundu ama Dee-Ann Seattle Seahawks'ın defans oyuncusu gibi yapılıydı.

Ve Dee-Ann'in arkasında Van, en büyük çocuğu ve tek kızı Ulva'nın, pençelerini serbest bırakmış bir halde kilerden çıktığını gördü.

"Politikacı olmaya devam edebilirsin Niles Van Holtz ama benden ya da Malone'dan yardım isterlerse alırlar. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

"Birbirimizi her zaman anlıyoruz, Dee-Ann."

"Bu iyi bir şey." Dee-Ann bir parmağını kaldırdı ve Van'a bakmaya devam ederken Van'ın kızına şöyle dedi: "Ve sen hâlâ beni alt etmeye hazır değilsin, küçük kız."

Dee-Ann'in kendisini bu kadar kolay hissetmesine şaşırان Ulva olduğu yerde durdu ve pençelerini anında geri çekti.

Dişi Kurt evine girdiği gibi sessizce çıktı ve kızı hemen onun yanında, kollarını beline dolamıştı.

"O dişi benden ölesiye korkarken nasıl sürünün Alfa'sı olabilirim baba?"

"Alfa olacaksın çünkü zaten kime meydan okuyup okumayacağını bilecek kadar akıllısın. Ve inan bana bebeğim, hayatının hiçbir döneminde Dee-Ann Smith'e ya da babasına meydan okumanı istemiyorum."

Tam insan olan annesi kadar zeki ve güzel olan kızı başını salladı.
"Tamam."

BÖLÜM 32

Özel jet New Jersey'deki küçük havaalanına indi. Dee-Ann pilot ve uçuş görevlisiyle vedalaştı ve küçük terminale girdi. Malone'un onu tek başına alması gerekiyordu, bu yüzden Dee-Ann Ric'i yanında görünce şaşırıldı. Aslında, biraz da minnettardı.

Dee-Ann onun açık kollarına gitti ve arkadaşına sıkıca sarıldı.

"Nasıl gitti?" diye sordu, ona tek kelime etmeden kuzenini görmeye gittiğinden şikâyet etme zahmetine girmeden.

"Ben ve Malone haklıydık." Geri adım attı. "BPC adına konuşamam ama Grup ve KZS en azından Damon Kowalski'yi biliyordu."

"Porsukların Whitlan'ı koruyan kişiyi ortaya çıkaracağını biliyorlardı." Ric'in yakışıklı yüzü öfkeye dönüştü. "Ve Livy'yi tehlikeye attı."

"Amcanın işlerin bu kadar çabuk kötüye gideceğini bildiğini sanmıyorum ama-"

Dee-Ann gözlerini kırptırdı, yüzüne çarpan yumruğun ardından sözleri aniden kesildi.

Tabii ki bu darbe onu ürkütmekten çok incitmemişti. Yumruğu sallayan kişinin aynı şeyi söyleyememesi çok kötü.

Toni Jean-Louis Parker, bitkin ve kızgın görünüyordu ve etrafı son derece büyük aylar ve Ricky Lee ile çevriliydi, yumruğunu tuttu ve acıdan inledi.

"Ben de seni gördüğüme sevindim Antonella."

"Benimle konuşma, pitbull. Bunu senin yaptığını biliyorum. O zaman Blayne'e ne yaptığını biliyorum ve şimdi de zavallı Olivia'ya tuzak kuruyorsun!"

"Hey!" Malone araya girdi. "Bu Dee-Ann'in hatası değil." "Nereden biliyorsun?"

"Ben biliyorum!"

Ricky Lee ellerini kaldırarak yatıştırmaya çalıştı, ki bu konuda genelde başarılıdır. "Neden hepimiz sakinleşmiyoruz?"

"Ben sakinleşmek istemiyorum," diye tersledi Toni. "Onun korkunç bir şekilde dövülmesini istiyorum!" Dee-Ann'i işaret etti. "Yakala onu, Ivan!"

Yedi ayak uzunluğundaki ayı Toni'ye baktı. "Kimi?"

"Dee-Ann'i."

"Smith'i mi? Dee-Ann *Smith*'i dövmemi mi istiyorsun?" "Evet."

Ayı etrafını saran diğer aylara baktı. "Biz kadınları dövmeye inanmayız."

"Kadın bile sayılmaz."

"Hey!"

"Üzgünüm, Ulrich. Onun senin eşin olduğunu biliyorum ama-"

"Haydi, Ivan." Dee-Ann sırtıttı. "Bize en iyi atışını yap." Ayı bir adım geri çekildi. "Hayır, teşekkür ederim."

"Bekle, bekle." Ric, Dee-Ann'in önüne geçti. "Kışkırtmayı bırak."

"Öyle olduğumu fark etmemiştim."

"Evet, biliyordun," diye mırıldandı Malone.

Tamam, biliyordu. Ama Dee-Ann gerçekten de kendini çok kötü hissediyordu. Oyuncak Kaniş Blayne'in aksine, Dee-Ann Livy'den hoşlanıyordu. Gerektiğinden fazla konuşmuyordu. Reece Lee'ye herkesten daha iyi tahammül ediyordu. Blayne'i de en az Dee-Ann kadar sinir bozucu buluyordu. Kızın sevilmeyecek nesi vardı ki? Yani tüm bu olanlar Dee-Ann'in hiç de hoşuna gitmemişti.

Dee-Ann'in orduda geçirdiği zaman birkaç kez vurulduğu anlamına geliyordu ama asla tek seferde on altı kez vurulmamıştı. Bir kurşun yeterince canını yakmıştı; bu kadar çok kurşunun üst üste gelmesini ve her an öleceğine inanmayı hayal bile edemiyordu. Kimse bunu yaşamamalıydı. Özellikle de kızın tek istediği babasını avlayıp öldüren adamken.

Bu da, en azından Dee-Ann için, büyük aylarla küçük bir dövüşün kendisini biraz daha iyi hissettirebileceği anlamına geliyordu. En azından o an için.

Ric ona gülümsedi. Dee-Ann tek kelime etmeden onu okuyabiliyordu.

"Dinle, Toni," diye başladı Ric, çakalla yüzleşmek için dönerek, "biz ..."

Ric durdu, etrafına bakındı ve sonunda Ricky Lee'ye, "Antonella nerede?" diye sordu.

Ricky Lee Reed aniden kendini beğenmiş görünen aylara baktı ve omuz silkti. "Ben hallederim."

Vic, Livy'yi yerleştirdiği yatak odasına girdiğinde onu çaresizce sırtını banyo kapısına dayamış halde buldu.

"Ne yapıyorsun?" "Sırtım çok kaşınıyor."

Vic yatak odasının kapısını kapatarak Livy'nin yanına gitti ve onu çevirdi. Livy'nin üzerindeki kazağı kaldırdı.

"Seks mi? Şimdi mi?"

Vic kıkırdadı. "Yaralarından herhangi biri enfeksiyon kapmış mı diye bakıyorum, şapşal."

"Oh. Tamam."

Livy'nin aldığı çok sayıda yarayı dikkatle inceleyen Vic, belirgin bir enfeksiyon olmadığını görmekten memnun oldu. Bunun yerine, yaralar o kadar hızlı iyileşiyor gibi görünüyordu ki, vücudu bu yüzden kaşınıyordu.

"Hepsi oldukça temiz görünüyor. Ama bence sırtına kaşıntı önleyici bir şeyler sürmeliyiz."

"Bizde var mı?"

"Novikov'un bu evin neredeyse her odasında ilk yardım *çantaları*, pistte ve derbi pistinde de ilk yardım *sandıkları* var. Süper hazırlıklı mı yoksa Blayne o kadar sakar mı bilemiyorum."

"İkisi de."

Vic banyoya gitti ve Livy'nin iyileşme sürecinin en kötü kısmını atlatmasına yardımcı olacak pamuk topları ve bir şişe kaşıntı önleyici jel çıkardı.

Yatak odasına geri döndü ve olduğu yerde durdu. Livy çıplaktı ve yatakta yüzüstü yatıyordu.

"Uh Livy? Ne yapıyorsun?"

"Yaralarım ile ilgilenmeni kolaylaştırıyorum." Omzunun üzerinden ona baktı ve sırtıttı. "Ne kadar yardımcı olduğumu görüyor musun?"

"Çok kötü bir etki bırakıyorsun." "Biliyorum."

Vic Converse spor ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı ve Livy'nin yanındaki yatağa oturdu. Başka bir şey yapmadan önce bu işi bitirmeye kararlı olan Vic kendini Livy'nin her bir yarasına odaklanmaya zorladı. Önce sırtına jeli sürdü, sonra Livy'yi yan yatırıp kalçasındakilerle ilgilendi. O çalışırken Livy onu izliyordu ve Vic onun gözlerinin üzerinde olmasının dikkatini dağıtmanın ötesinde bir şey olduğunu kabul etmek zorundaydı. Onu çok istiyordu ama acele de etmek istemiyordu. Fiziksel olarak değil. Tamamen iyi olduğunu düşünebilirdi ama Vic emin olmak istiyordu. Gerçekten emin olmak istiyordu. Onu daha fazla incitecek bir şey yapmak istemiyordu.

"Sanırım bu kadar," dedi elini geri çekip kullanılmış pamuk toplarını atarken.

"Emin misin?" Livy yavaşça doğrulduğunda sordu. "Evet."

"Güzel." Elini Livy'nin çenesinin iki yanına koydu ve onu öptü. Birdenbire ağırdan alma ya da gerçekten iyi olduğundan emin olmak için bekleme fikri adamın zayıf ve acınası zihninden uçup gitti. Livy de onu öptü ve yatağa doğru indirmeye başlamıştı ki kapı çalındı.

Livy öpücüğünü geri çekti ve "Ne?" diye hırladı.

Jake kapıyı kafasını içeri sokacak kadar açtı. "Terbiyeli mi?"

"Ahlaki açıdan mı demek istiyorsun?"

Livy'nin kuzeni gözlerini devirdi. "Giysilerini geri giy, sürtük."

Livy homurdanarak eşofmanını ve tişörtünü çekiştirdi. Ayağa kalktı. "Ne oldu?"

Jake kapıyı iterek açtı ve içeri girdiğinde arkasında duran yorgun görünümlü Toni'yi gördü.

Toni, "Seni *kaltak!*" diye bağırana kadar iki kadın uzun bir süre birbirlerine baktılar.

Bu Vic için şaşırtıcı bir tepki gibi görünüyordu ama Livy ona dönerek, "*Onu sen mi aradın?*" diye suçladı.

"Ben aramadım! Ama Ric Van Holtz her şey olur olmaz Coop, Kyle ve Cherise'i Washington'a geri gönderdiği için bunu öğrenmesine şaşırmadım."

"Dur bir dakika." Toni odaya bir adım daha yaklaştı. "Kyle'ın burada ne işi vardı? İtalya'da olması gerekiyordu."

"Ne başlattığını görüyor musun?"

Vic, Livy'nin suçlaması karşısında şaha kalktı. "Ben mi? Ben ne yaptım?" "Toni'yi o aramadı," diye araya girdi Jake. "*Ben aradım.*"

"Peki bunu neden yaptın?" Livy sordu.

"Çünkü," diye yanıtladı Toni Jake'in yerine, "on altı yaşındayken ona, başını belaya soktuğunda benden bir şey saklarsa onu yakalayıp taşaklarını keseceğimi söylemiştim!"

"Ve sen de ona inandın mı?" Livy kuzenine sordu.

Jake açıkça, "Evet," diye cevap verdi. "Evet, inandım. Konu siz ikiniz olunca" -dişilerin arasında parmağını salladı- "ben araya girmem. Mantıklı bir adam asla karışmaz."

"Beni aramadığına inanamıyorum Livy!"

"Coop ve Cherise Kyle'a göz kulak olmak için buradaydılar ve Coop bana ailenin her şeyi bildiğini söyledi!"

"Ben o aptal Kyle'dan söz etmiyorum. *Senden* söz ediyorum. Bana babandan nasıl bahsetmezsin? Vurulduğunu? *Her şeyi?*"

Livy küçük bir omuz silkti. "Endişelenmeni istemedim."

"Ve *sen!*" Toni Vic'e ters ters baktı. "Neler olduğunu bana nasıl söylemezsin?"

"Neden sürekli bu işin içine sürüklenip duruyorum?"

"Sadece bir saniyeliğine bile olsa ucube cüssen yüzünden-" "Ucube mi?"

"-ve müstehcen kalın boyun-" "Buna gerek yok!"

"-Seni de avlamayacağımı ve taşaklarını kesmeyeceğimi sanma!"

"Hey, Vic," dedi Jake sakince, "neden bize yiyecek bal bırakan biri var mı diye bakmıyoruz? Alt katta. Buradan uzakta."

İşler daha da garipleşmeden gitmenin en iyisi olacağına karar veren Vic ayağa kalktı ve odadan çıktı. Vic koridorun sonundaki merdivenlere ulaştığında Jake ona döndü.

"Kuzenim konusunda ciddi misin?"

Vic belirsiz davranmanın bir anlamı olduğunu düşünmüyordu. "Hem de çok."

"O zaman sana küçük bir tavsiye. O ikisi söz konusu olduğunda, 'Hey, neden gidip bize biraz bal getirmiyorum?' de. O zaman odadan çık."

"Ama ben-"

"Hayır, hayır. Bunu tartışmaya gerek yok. Bu, yıllardır zor kazanılmış derslerden edindiğim standart bir plan."

"Sadece-"

"Hayır, hayır. Hâlâ o ayı şeyini yapıyorsun."

"Ayı şeyi mi?"

"Mantıkla hareket ediyorum. Bir çakal ve bir bal porsuğu arkadaş olduğunda mantık yoktur. Vahşi doğada birbirlerinin yavrularını yerler. Washington banliyösünde ise birbirlerinin kardeşlerini kollarlar ve en iyi arkadaşlarına duygusal olarak zarar verdiğini düşündükleri kişileri şiddetle tehdit eder ya da onlara saldırırlar. Bu yüzden sana söylüyorum, çünkü senden hoşlanıyorum ve kuzenim hakkında ne hissettiğini anlayabiliyorum ... bir dahaki sefere sadece gülümse ve ... de. ?"

Vic gözlerini ona dikti.

"Ve de ki ... ?" Jake tekrar sordu.

Vic içini çekti ve "Hey, neden gidip bize biraz bal almıyorum?" diye tekrarladı. "İyi adam." Jake onun kolunu okşadı. "Senin için hâlâ umut olabilir."

İki kadın birbirlerine tutunurken Livy, "Lütfen ağlama," diye yalvardı. "Ben iyiyim. Söz veriyorum."

"Beni aramadığına inanamıyorum!"

"Sen Sibirya'daydın. Brooklyn'de değil. *Sibirya*'daydın."

Toni geri çekildi ve ellerinin tersiyle gözlerini sildi. "Babanın başına gelenleri ben Sibirya'ya gitmeden *önce* öğrendin ama. Değil mi?"

"Bunu kimseye söylemedim. Vic'e bile. Ancak anneme bağırdım."

"Lütfen bana o mezara koyduğumuz kişiyi gerçekten öldürmediğini söyle."

Livy komodine gitti ve kutudan bir mendil aldı. "O her kimse zaten ölmüş olduğuna yemin ediyor. Onu bu konuda zorlamamaya karar verdim."

Livy yavaşça arkadaşının yüzünü sildi. "Dürüst olacağım, Toni. Ne yapacağımı bilemedim. Babamı hiç sevmezdim ama onu böyle görmek."

Toni mendili aldı ve burnunu sildi. "Sen ne yaptın?"

"Yani vurulmaktan başka mı?" Livy omuz silkti ve yatağın kenarına oturdu. "Melly'yi dövdüm, hapse atıldım ve Vic beni Honeyville adında sadece ayların yaşadığı bir kasabaya götürdü. Sonra da mızrak dövüşü yaptım."

"Hep bunu denemek istemiştin."

"Kedilere karşı gerçekten iyiydim. Ama aylar kıcıma tekmeyi bastı."

Toni yatakta Livy'nin yanına oturdu. "Vic mızrak dövüşü yaptı mı?"

"Hayır. O da harika olurdu ama mızrak dövüşü yapmamın ne kadar tehlikeli ve aptalca olduğu konusunda bana bağırarakla meşguldü."

"Sana bağırdı çünkü sana aşık."

Livy ayaklarını kaldırdı, çıplak ayak parmaklarını inceledi. "Honeyville'de üç yüz yetmişden fazla bal çeşidi olduğunu biliyor muydun? Sanırım neredeyse hepsini denedim."

"Yani az önce söylediğim şeyi söylememişim gibi mi davranacaksın?" "Hemen hemen."

"Görüyorum ki kaçmak hâlâ arkadaşın."

"Bu aileyle başka nasıl hayatta kalmayı başardım sanıyorsun?" "Eninde sonunda bununla yüzleşmek zorunda kalacaksın," diye şarkı söyledi Toni ona.

"Çeneni kapatmak zorunda kalacaksın," diye karşılık verdi Livy.

Toni kolunu Livy'ye doladı ve başını arkadaşının omzuna koydu. "Kendini öldürtmeyi başaramadığın için çok mutluyum."

"Kurbanı suçlamanın şimdiye kadar duyduğum en güzel yolu bu." "Bu konuda gerçekten iyiyimdir. Peki Kyle Vic'ten çıplak poz vermesini istedi mi?"

"Evet. Ama çocuğu suçlayamam. Adamın inanılmaz elmacık kemikleri var."

Jocelyn kuzeninin yatak odasının kapısını iterek açtı ve içini çekti. "Bana yardım edin," diye Jake ve Shen'e emretti.

Jake hemen cevap verdi ama Shen kapı aralığında durdu ve bakakaldı. "O öldü mü?"

"Hayır," dedi Jocelyn çömelirken kayıtsızca. "Sadece zil zurna sarhoş."

"Takip ettiği erkek arkadaşıyla yine mi kavga etti?" Jake sordu. "Hayır. Artık takip edilen nişanlısı o."

"Belki de ambulans ya da başka bir şey çağırmalıyız."

"Gerek yok." Jocelyn ayağa kalktı. "Sadece onu al, Shen."

"Kaldırmak mı?"

"Kaldır onu."

Shen iç geçirerek uzandı ve Melly'yi omzuna aldı. Neredeyse hiç ağırlığı yokmuş gibi görünüyordu ve bu son derece kolaydı. Ama sonra Jake, "Eğer kıvrınmaya başlarsa, bırak onu. Üzerine işlemek üzere."

"Ve eğer homurdanırsa," diye ekledi Jocelyn, "at onu. Sıçmak ya da kusmak üzeredir."

Dehşete kapılan Shen, Melly için hazırladıkları odaya koştu. Şövaleler, boyalar ve yukarıdaki tavan penceresinden gelen parlak ışık odayı bir sanatçı için mükemmel hale getiriyordu. Ama omzunun üstündeki kadının bir sanatçı olduğuna inanmakta zorlanıyordu.

"Onu benim için ayağa kaldır," diye emretti Jocelyn.

Shen Melly'yi kendisinden uzaklaştırmaya dikkat ederek ayağa kalktı. Yine de bunun onu kurtarmayabileceğini fark etti.

Jocelyn elini geri çekip Melly'nin suratına bir tokat atmadan önce birkaç dakika kuzenine baktı. İlk tokat hiçbir işe yaramadı ama ikinci tokat Melly'nin yumruklarını savurmasına ve küfretmesine neden oldu.

"Melly. Melly!"

Bal porsuğu durdu. "Hey, Jocelyn. Neler oluyor?" "Bir süre çalışmana ihtiyacımız var."

"Canım istemiyor." Melly cebi olmayan elbisesini aradı. Shen'in tahminine göre telefonu içindi. "Beni nasıl sevemediğini anlamıyorum."

Jake Shen'e baktı ve gözlerini devirdi.

"Bunu sonra düşünüyoruz, tatlım. Çünkü şu anda bunu halletmene gerçekten ihtiyacım var."

"Neyi halletmem?"

Jocelyn, yaklaşık on yıl önce Belçika'daki bir sanat müzesinden çalınan ve bir daha bulunamayan eski bir Matisse tablosunun posterini kaldırdı.

"Ohhh," diye iç geçirdi Melly sarhoşça. "Matisse. Matisse'e bayılırım."

"Öyle olduğunu biliyorum." Jocelyn Shen'e başını salladı ve Shen Melly'nin omuzlarını bıraktı. Jocelyn tabloyu tutarak geriye doğru yürümeye başladı ve Melly tökezleyerek onun peşinden gitti. "Bunu sadece sen yapabilirsin Melly. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet. Biliyorum." Elini Jocelyn'e doğru salladı. "Sabitle. Sabitle."

Jocelyn posteri bir şövaleye tutturdu ve Melly posterin önünde durdu. Durdu. Gözlerini dikti. Biraz salındı.

Jocelyn parmağını dudaklarına götürerek adamlara gitmelerini işaret etti. Üçü birlikte dışarı çıktılar, Jake sessizce kapıyı arkalarından kapattı.

Shen bir şeyler söylemeye başladı ama Jocelyn başını salladı ve merdivenlerden aşağı inmelerini işaret etti. Başka bir kata çıktıklarında Shen sordu: "Onu yalnız bırakmamız gerektiğinden emin misin? Yine bayılmak üzere gibi görünüyor."

Jocelyn sesinde hiçbir endişe belirtisi olmadan, "İyi olacak," dedi.

Shen o kadar emin değildi ama geri dönüp her türlü iğrenç şeyle karşılaşma riskini göze alamazdı. Sadece ailenin ne yaptığını bildiğini umuyordu çünkü planladıkları pek çok şey bariz bir içki sorunu olan bipolar bal porsuğu bir kadına bağlıydı.

Toni, Vic'in bir kavanoz bal daha açıp içine bir kaşık koymasını ve Livy'ye uzatmasını izledi. "Tarçınlı olan."

"Teşekkürler."

"Ben Shen'le televizyon izlemeye gidiyorum." "Maç var mı? Belki biraz hokey?"

"Hayır. *Star Trek: The Next Generation* maratonu." "Tabii ki."

Vic onun yanağına bir öpücük kondurup dışarı çıktı ve iki kadını mutfakta yalnız bıraktı. Adanın üzerine oturdular, ayakları kenardan sarkıyordu.

"Tatlım?" Livy teklif etti.

"Baldan nefret ederim."

"Ne tür bir iblis baldan nefret eder ki?"

"Vic'e onu da sevdiğini itiraf etmen ne kadar sürer?" "Neden o lanet çeneni kapatmıyorsun?"

Toni güldü. "Aman Tanrım. Bu en iyisi. Gerçekten de sana işkence edecek bir şeyim var. Bu dünyadaki cennet gibi."

"Kapa çeneni. Kapa çeneni."

Livy'nin annesi sürgülü cam kapıyı çekerek açtı ve mutfığa girdi. Alışveriş yaptığı belliydi, elleri Chanel, Coach ve Saks Fifth Avenue gibi mağazaların poşetleriyle doluydu. Ama Livy'nin yanında oturan Toni'yi görünce durdu.

"Oh. Antonella. Ne güzel," diye alay etti annesi.

"Chuntao," dedi Toni, Livy'nin annesinin Toni ve Jacqueline'in ona kendi adıyla hitap etmesinden ne kadar nefret ettiğini biliyordu. Joan Kowalski olmak için çok çalışmıştı ve "o sanatsal züppeler" tarafından çağrılmaktan hoşlanmıyordu. "Sen nasılsın?"

"İyiyim. Çok iyiyim.
Teşekkürler." Joan mutfığa doğru ilerledi.

"Vizonu sevdim," diye yalan söyledi Toni. "Sırtında ölü bir hayvanın kürkünü taşımak her zaman güzeldir."

Joan salona açılan kapının önünde durakladı. "Geldiğine çok sevindim, Antonella canım." Omzunun üzerinden baktı ve çiftin dişlerini kolayca görebileceği şekilde gülümsedi. "Bugünlerde iyi bir arkadaş bulmak çok zor."

Joan gittikten sonra Toni Livy'ye, "Annen benden gerçekten nefret ediyor, değil mi?" diye sordu.

"Bence annenden çok daha fazla nefret ediyor. Ama sen de yakın bir ikincisin." Toni küçümseyici bir el salladı. "O zaman benim buradaki işim bitti."

Semenova yemek masasında oturmuş, yanında bir kadeh kırmızı şarapla geyik eti çiğniyor, Rus *Vogue* dergisini karıştırıyor ve etrafta sıçrayan bal porsuklarını izliyordu. Muhtemelen kendilerini "sıçrayan" olarak görmüyorlardı ama Semenova'ya öyle geliyordu. Hızla hareket ediyor, duruyor, dinliyor ve tekrar hareket ediyorlardı.

Onları seyretmek avlanma ve öldürme çılgınlığı yapma isteği uyandırıyor ama oğlunun bundan hoşlanmayacağını biliyordu. Onun yerine dergisine ve kurutulmuş geyik etine odaklandı.

Tartışma sesleri duydu ve arka bahçeye bakan büyük cam pencerelerden içeri baktı. Bu Olivia Kowalski ve annesi Chuntao "Joan" Yang'dı.

Semenova Joan Yang'ı tanıyordu. Kişisel olarak değil ama onun iş kolunda çalışan herkes Yang'ları ve Kowalski'leri, ayrıca tüm Moğol Chinbat'ları, Rus Popov'ları, Afrikalı Owusu'ları, Arnavut Dushku'ları, Amerikalı Phillips'leri ... Tanırım, bal porsuğu ailelerinin listesi uzayıp gidiyordu.

Ancak bal porsukları, şekil değiştirenler arasında her zaman benzersiz olmuştu. Çoğunlukla tam insanlarla uğraşırlar ve şekil değiştiren politikasına karışmazlardı. Bununla birlikte, kendilerini tam insan politikasına dahil ettiler çünkü bunu yapmak onları eğlendiriyordu. Bal porsuklarını insanlarla uğraşmak eğlendirirdi. Ailelerinin bir parçası olmayanları çalmak, onlara eziyet etmek ve onlarla oynamak onları eğlendiriyordu. Genel olarak şekil değiştiren ulusu ve özel olarak diğer bal porsuğu aileleri arasındaki güçlerini garantilemek için çok sayıda yetiştirdiler.

Semenova tüm şekil değiştirenler arasında dünyayı ele geçirebilecek olanların her zaman bal porsukları olduğunu düşünmüştür. Bunun yerine, dengeyi korumayı başardılar. Dünyanın sonunun gelmesini engellediler ama hiçbir şeyin mükemmel olmasına izin vermediler.

Mükemmellik bir lanetti. Mükemmellik can sıkıntısıydı ve porsuklar can sıkıntısından nefret ederdi.

Bu yüzden dünyadaki amaçlarına hizmet ettiler, ama yine de porsuklara çoğu suçlu gibi davrandı. Özellikle de Semenova ve eşinin kolluk kuvvetlerinin kontrolü elinde tutmasına yardımcı olmak için uzun süre çalıştıkları Doğu Avrupa ve Moğolistan'da.

Semenova ne diyebilirdi ki? O ve Vladik yaptıkları işte çok iyidiler. Vladik'i tatlı dilli biriydi, gangsterlerden korsanlara ve hükümet yöneticilerine kadar herkesle pazarlık ederdi.

Semenova ise ... oğlu buna ne diyordu? Ah, evet. O "Kötü Polis "ti. Sovyet Gizli Polisi olan annesi tarafından eğitilmişti. Zorlandığı ya da işe alındığı için değil, bundan zevk aldığı için. Bundan büyük keyif almıştı.

Tıpkı Semenova'nın yaptığı işten büyük keyif aldığı gibi.

Masaya aniden vurulunca Semenova başını kaldırıp dergisine baktı. Asyalı yaşlı bir dişi porsuk ona bakıyordu. Tanındığı yaşlı bir dişi porsuk.

"Merhaba kedicik," diye selamladı

porsuk. "Kadim sıçan."

Porsuk sırtıttı. "*Ratel* ... ama bunu biliyorsun." Yemek sandalyelerinden birini çekti ve yavaşça oturdu. Otururken bütün kemikleri gıcırdaadı.

Bu kadın kaç yaşındaydı? Semenova en az altı doğum belgesi görmüştü. Bazıları Çin'den, bazıları Amerika'dan. Bir tanesi Paris'ten. Yetmiş, seksen ya da doksan yaşlarında görünüyordu.

"Söylesene *Ratel*," diye sordu Semenova gülümseyerek, "senin ... İngilizcesi neydi? Kin, değil mi? Senin akrabalarından kaç tanesini ortadan kaldırdım? En azından iki kızım, bir oğlum... şu üçüncü kocan."

"Onu severdim. Gençti. Çok yakışıklıydı. Üzerinde iyi miktarda sigorta vardı. Qincheng Hapishanesi'nde trajik bir şekilde öldü." Mükemmel bakımlı elini göğsüne bastırdı. "Kalbimi kırdı."

Semenova güldü. "İkimizden birinin kalbi varmış gibi davranmak eğlenceli."

Porsuk sırtarak, üzerinde iğrenç çiçek desenleri olan büyük el çantasına uzandı ve Rusya'nın şimdiye kadar ürettiği en iyi votkadan bir şişe çıkardı.

Şişeyi masanın üzerine çarptı. "Hadi içelim, kedi. İçelim ve sohbet edelim."

Şişe masanın üzerinden kayarak Semenova'nın uzattığı eline düştü.

Meraklı ve evinden bir tat almak isteyen Semenova şişeyi açtı ve derin bir yudum aldı. "Evet, yaşlı kadın. Biraz sohbet edelim."

Vic gözlerini televizyondan ayırıp Livy'nin oturma odasına girdiğini gördü. Bacaklarının yanında yere oturdu ve büyük bir havlu uzattı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Jake ofisime uğradı ve kameramı aldı." Hasarlı ekipmanı havlunun üzerine koydu. "Tamir edip edemeyeceğime bakacağım."

"Kameraların nasıl tamir edileceğini biliyor musun?"

"Kameraları onardım. Birkaç küçük sorunu düzelttim." Ama bir kameranın içi daha önce hiç bu kadar çok parçaya ayrılmamıştı. Vic'e baktı. "O ayıları zaten öldürmemiş olsaydım. Onları kesinlikle tekrar öldürürdüm. Çünkü bu" - hâlâ o cesaret kırıcı tıkırtı seslerini çıkaran hasarlı kamera gövdesini kaldırdı- "çok *yanlış*."

Shen Vic'in etrafını görebilmek için öne doğru eğildi. "Ağlıyor musun?" Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Çünkü bu çok yanlış!"

"Ama ... seni *vurdular* ve sen ağlamadın. Babanın cesedini doldurulmuş halde bir kadının evinde buldun ve ağlamadın. Ama ayılar kameranı kırdı ve sen ağlıyorsun."

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Tamam." Shen koltuğa yaslandı ve Vic'e başıyla onay verdi. "Benden bu kadar."

Livy gözyaşlarını sildi ve boynunun bir tarafında uzun bir yara izi olan yaşlı bir bal porsuğu, bastonunu mermer zemine vurarak yavaşça oturma odasının kemerinden geçene kadar kamerasıyla uğraştı.

"Büyük Teyze Li-Li?"

"Bana aldırmayın."

"Sana aldırmiyorum," diye cevap verdi Livy. "Sadece hâlâ burada olduğunu bilmiyordum." "Evet, buradayım."

"Neden hâlâ buradasın?" "Livy."

"Ne?"

"Kibar ol." Vic eğildi ve fısıldadı, "O yaşlı."

"Evet. Ve bu onu daha az kaba yapmaz. Li-Li- Teyze." Livy konuşmayı kesti ve Vic büyük teyzesinin ortadan kaybolduğunu fark etti.

"Nereye gitti?" Shen sordu.

Vic başını salladı. "İçimden bir ses muhtemelen bilmek istemediğimizi söylüyor."

"Y a p m a y a c a ğ ı z ," diye söz verdi Livy. "Yang ailesinin reisinin bir adım altında olmak için biraz ... hadi buna uç diyelim."

"Bir adım altında mı?"

"Annesi ölene kadar bir adım aşağıda olacak."

"*Annesi* hâlâ hayatta mı?"

"Oh evet. Sekiz kocadan da fazla yaşadı." Livy Vic'e baktı. "Hatta bazıları doğal yollardan ölmüş."

"Biliyor musun," dedi Shen Vic'e alçak sesle, "ona ailesiyle ilgili sorular sormayı *gerçekten* bırakmalısın."

"Haklısın, çünkü cevaplar beni korkutmaya devam ediyor."

Livy, Vic'le paylaştığı odaya girdi. Vic yataktaydı ve bir kitap okuyordu. *Star Wars* romanı.

"İneklik seviyen tam olarak ne kadar yüksek?" diye sordu. "Oldukça yüksek. Bu senin için bir sorun mu?"

"Sadece neye bulaştığımı bilmek istiyorum."

Livy odadaki çöp kutusuna doğru yürüdü ve dijital fotoğraf makinesinden geriye kalanlarla dolu havluyu içine bıraktı.

"Öylece pes mi ediyorsun?"

"Bazen vazgeçmek zorunda kalırsın." Yatağa doğru yürümeye başladı.
"Kameram mahvoldu."

"Özür dilerim."

"Daha kötüsü de olabilirdi. Bunu Hasselblad'ıma da yapabilirlerdi. O zaman tabii ki tüm ayı ulusunu ve tüm Rusya'yı yok etmek zorunda kalırdım."

"Neden?"

"Çünkü benim Hasselblad makinem senin yeni aldığın cipinden daha pahalı."

"Bir kamera için mi?"

"*En iyi* kamera."

Livy yataktan uzaklaşıp yatak odasının kapısına yöneldiğinde kapının çalındığını duydu. Kapıyı açtı ve Vic'in babasına gülümsedi.

"Merhaba Vladik."

"Merhaba güzel Olivia," diye gürledi adam. Adamın ses kontrolü yok gibiydi. "Oğlum babasını göremeyecek kadar meşgul mü?" Eğildi ve muhtemelen fısıltı sandığı ama yine de daha çok bağırdığı bir sesle, "Siz ikiniz meşgul değildiniz, değil mi? Bölmekten nefret ediyorum."

"*Baba.*"

Vladik Livy'nin yanından geçip gitti, bir şeyi bölüp bölmediğini görmek için beklemedi. Ayıların yapmayı sevdiği gibi hantalca yanından geçip gitti.

"Ses tonu ne?" Vladik oğluna sordu. "Sadece kadını bulduğuna sevindim. Biraz endişelendim," dedi Livy'ye. "Benim yakışıklı oğlum çok utangaçtır ve annesi ile kız kardeşi onun üzerine titrerler."

"Baba, lütfen konuşmayı kes."

"Ben sadece doğruyu söylüyorum. Ama benim küçük kızım" -*Ira'nın küçük kızı*- "senden hoşlandığını söylüyor, güzel Olivia. Ufak tefeksin ama çok güçlüsün. Oğluma iyi bir eş olacaksın."

Vic elindeki kitabı yatağa fırlattı. "Baba!"

"Yine mi ses tonun! Neden ses tonun?"

Vic alnını ovuşturdu. "Olivia ve ben sadece-"

"Sadece mi? Sadece ne? Neden sadece ile vakit kaybediyoruz?" "Baba, bir şeye mi *ihtiyacın* var?"

"Gidiyoruz."

"Gitmek

mi?"

"Gidiyoruz."

"Ne zaman?"

"Şimdi."

"Sorun nedir?"

"Bir şey yok. Yapacak işlerimiz var. Senin güvende olduğundan ve güzel Olivia'nın öldürülmediğinden emin olmak için geldik. Sen güvendesin. Olivia yaşıyor. Şimdi gidiyoruz."

"Güvenli olduğuna emin misin? Chumakov-"

"Beni endişelendirmiyor. Ama aptallık etme. Ne yapacağını görüyorsun."

"Evet. Hepsi bir insanı korumak için."

Vladik homurdandı. "Whitlan'ı korumak için Whitlan'ı korumuyor."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu onun için onurla ilgili. Whitlan'a korumasını verdi. Whitlan'ı koruyamazsa, değerli onuru zarar görecektir. Tek önemseydiği bu. Bunu unutma. Şimdi gidiyoruz. Gel de annene veda et."

Vic yataktan kayarken Vladik Livy'ye sarıldı, bu bir dev tarafından kısa süreliğine boğulmak gibiydi.

"Kendine iyi bak, güzel Olivia."

"Aşağı inip Nova'ya veda edeyim mi?" İki erkek de hemen "Hayır," diye cevap verdi.

"Uzun sürmez," diye ekledi Vic mahcup bir ifadeyle.

Babasıyla birlikte dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Livy esnedi, giysilerini çıkardı ve çırılçıplak bir halde yatağa uzandı. Vic'in attığı kitabı aldı ve arka kapağını okudu. Gözlerini devirip kitabı Vic'in yattığı tarafa fırlatmadan önce ancak yarısına gelebilmişti.

Vic, Novikov'un evinin ön kapısından çıktı. Annesi kiralık arabada yanlamasına oturmuş, bacaklarını dışarı sarkıtmış ve dizlerini kavuşturmuş, bir yandan da rujunu tazeliyordu.

Merdivenlerden inen Vic, Livy'nin bal porsuğu amcalarının yanında durdu. "Anneme öyle bakmasan olur mu?" diye sordu, onların Livy'nin kan bağı olan akrabaları olduğunu aklından çıkarmamaya çalışarak.

"Annen çok güzel," dedi Balt, kardeşleri de onun yanında gülümseyerek.

Vic, evin camlarını sarsmayı başaran ve arabayı birkaç metre hareket ettiren kısa bir kükreme çıkardı.

Gülümseme porsuk alayına dönüştü. "Bu çok sinir bozucu melez," diye hırladı Balt.

"Bunun için vaktimiz yok." Vladik, Balt ve Gustav'ı arkadan yakaladı ve tıslama ve pençelere aldirmeden onları ön kapıya doğru fırlattı, hemen ardından Otto ve Kamil geldi. Tam David'e uzanıyordu ki porsuk ellerini kaldırdı.

"Yürüyeblirim, ayı. Yürüyeblirim."

"Gel." Vladik arabaya doğru ilerledi ve Mercedes-Benz'in bagajını uzaktan açtı. "Al bunu."

Vic ağır evrak çantasını açtı, içine baktı, gözlerini kırıştırdı ve babasına baktı. "Ciddi misin?"

"Al bunu. Kullan onu. Bütün gün oturup kuyruğunu o Dişi Porsuk'la uygunsuz bir şekilde kullanamazsın-"

"Baba!"

"-ve kendinizi bu durumdan kurtarmak için bir şeyler yapmıyorsunuz." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Victor," diye seslendi annesi. "Victor, canım. Annene gel."

Vic çantayı kapattı ve arabanın etrafından dolaşarak annesine doğru yürüdü. Ayakta duramayacağını bildiği için annesinin önünde çömeldi.

Çantaya dokunarak, "Al bunu," dedi. "Kullan bunu." Sesini alçaltarak fısıldadı: "Bunu porsuklardan sakla. Onlar hırsızdan başka bir şey değildir."

"Anne."

"Küçük Olivia'nı kastetmiyorum. En azından on yıldır belirgin bir sabıka kaydı yok. Bu iyi bir şey. Ama ailesi." Gözlerini devirdi. "Cüzdanını korumada iyi şanslar."

Vic annesinden durmasını isteyemeden -ya da sadece "Anne" diye tekrarlayamadan- kadın devam etti. "Unutmaman gereken şey, bu Whitlan denen adamı yakalamanın yapman gerekenlerin sadece bir parçası olduğu. Porsuğunu korumak istiyorsan, Chumakov'un iktidarsız hale getirilmesini sağlamalısın."

Vic annesinden biraz geri çekildi. "Bu kulağa doğru gelmiyor. Doğru kelimeyi kullandığından emin misin?"

"Bana hakaret etme Victor Barinov. Nankör çocuk!"

"Özür dilerim. Özür dilerim."

"Akıllı ol. Bunun icabına bak."

"Peki, hanımefendi."

"Şimdi öp beni de gidelim."

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Elimizden geleni yapmaya." "Tam olarak ne için?"

"Neden beni bu kadar sorguluyorsun?" diye bağırdı annesi. "Sanki bana güvenmiyorsun!"

"Sana güveniyorum! Sana güveniyorum!"

Vic annesini iki yanağından öptü ve babası tarafından her şeyi kapsayan kucaklamalarından biriyle yakalanıp iki yanağından iki kez öpülürken ayağa kalktı.

"Benim harika, muhteşem oğlum!" Vladik gürledi. "Sakın kendini öldürtme yoksa nadir görülen öfkem tüm dünyaya yayılır!"

"Biliyorum baba."

"Güzel. Sen de küçük Olivia'mıza iyi bak. Annen onu sevgiye layık olamayacak kadar küçük bulabilir."

"Bunu ne zaman söyledim?"

"-ama ondan hoşlanıyorum. Sana iyi geliyor ve senin garip sessizliklerini rahatsız edici bulmuyor gibi görünüyor."

"Teşekkürler baba."

Vic elinde bir evrak çantasıyla yatak odasına doğru yürüdü. Shen de yanındaydı ama Livy'yi çıplak ve yorganın üstünde görünce Vic, zavallı Shen'in yüzüne bakan pandayı odadan dışarı itti.

"Hey!" Shen kapının arkasından bağırdı. "Bu ne içindi?" "Ne yapıyorsun sen?" Vic Livy'ye sordu.

"Seni bekliyorum."

"Kıyafetlere ne dersin?"

"Canım çıplak olmak istedi."

"Canım çıplak olmak istedi de ne demek?"

"Bu cümleyi daha açık nasıl kurabilirim bilmiyorum." "Evin her yerinde insanlar var."

"Ailem beni çıplak gördü. Ve yavru falan da yok... Yani Shen'in kıcığını görmesini kıskanman dışında sorunun ne olduğundan emin değilim."

"Evet," diye yanıtladı Vic. "Senin kıcığını görmesini kıskandım."

"Güzel bir kış!" Shen kapının arkasından bağırdı. "Kendinle gurur duymalısın!"

"Teşekkür ederim!" Livy karşılık verdi.

Vic kapıyı çekerek açtı ve Livy Shen'in büyük panda ayaklarının koşarak uzaklaştığını duydu.

"Hoşuna gitti, değil mi?" diye sordu Vic kapıyı çarparak.

"Çıplak olmayı çok seviyorum," diye alay etti. "Elimde olsa bütün gün çıplak dolaşırdım."

Vic kıkırdadı. "Ve eğer yapabilseydim, sana izin verirdim."

Vic ailesinin ona verdiği çantayı dolaba yerleştirdi ve sırtını yatak başlığına dayayarak yatağa uzandı. Livy çantayı fark ettiyse de belli etmedi.

"Babam için üzgünüm," dedi Vic. "Sınırları yoktur. Özellikle de birinden hoşlandığında."

"Onun açık sözlülüğünü ferahlatıcı buluyorum. Kişilik bozukluğu olmayan Kyle gibi."

"Kyle'ın kişilik bozukluğu yok." "Hayır. O sadece başkalarında olmasını sağlıyor."

Vic kitabının kapağını inceledi ve "Babam ..." diye sordu. "Beni korkutup kaçırmadı mı?"

"Kendi alanını seviyorsun."

"Dar alanları severim ama kalabalıktan ve köşeye sıkıştırılmaktan hoşlanmam. Sana karşı böyle hissetmiyorum. Hiç hissetmedim. Bu yüzden hep senin dolaplarındaydım. Dar alan ama kalabalık yok. Ailenizin boyu ve genişliği düşünüldüğünde, bu son derece şaşırtıcı. Daha da önemlisi, sürekli unuttuğun bir şey var."

"Neymiş o?"

Livy, Vic'in kitabını bir kenara bırakıp kucağına emekledi, kalçaları Vic'in iki yanında, kolları Vic'in boynunda rahatça duruyordu. "Ben korkmam. Kyle bana korkmamamın sosyopatik doğamın bir işareti olduğunu söyledi. Ona bunun kendisini uykusunda öldüreceğim konusunda çok endişelendirmesi gerektiğini söyledim. O da bunu söylemeyi bıraktı."

Vic güldü ve Livy'nin çıplak sırtını okşadı. Parmakları iyileşmiş yaraların - artık yara izleri olduğunu tahmin ediyordu- üzerinde gezindi. Bazıları girintili çıkıntılıydı, ona açtıkları delikleri hatırlatıyordu. Diğerleri kabarık, keloiddi. Bu Vic'e Livy'yi kaybetmeye ne kadar yakın olduğunu hatırlattı.

Livy ona, "İçime işliyorsun," dedi, kolları Vic'in beline doğru inip göğsüne sokulurken. "Genelde insanlardan uzaklaşmak isterim," diye mırıldandı. "İlk kez sana *doğru* yuva kuruyorum."

Vic kollarını Livy'ye doladı ve gülümsemesini görmemesi için onu yakınında tutmaya özen gösterdi. Böylece henüz bilmiyordu.

Çünkü sözleri onun için her şey demektir. Düşündüğünden çok daha fazla.

33. BÖLÜM

Livy sallanarak uyandı, yumruğu Vic'in avucuna çarptı ama Vic yüzüne çarpmaması için yumruğunu kaldırmakta gecikmedi.

"Günaydın."

Livy boğazını temizledi. "Bunun için özür dilerim. Rüyamda azgın sincaplarla ve Blayne'le savaştığımı gördüm."

"Kazanıyor muydun?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." Doğrulup oturdu. "Dışarı mı çıkıyorsun?"

"Şehre dönüyorum." Vic başını eğdi. "Yapmam gereken önemli işler var."

"Korkunç olmaya çalışırken çok sevimli görünüyorsun."

"Korkunç görünmediğimi mi söylüyorsun?"

"Hayır. Dehşet verici görünüşünü son derece çekici bulduğumu söylüyorum. Nereye gittiğin konusunda endişelenmeli miyim?"

"Hayır. Sadece birkaç şeyi organize ediyorum. Ama bilmen gereken bir şey var."

"Ne?"

Vic garip, neredeyse suçlu bir gülümseme takındı, bu da onu sinirlendirdi.

"Şey..."

."

"Ne?"

"Blayne'den bahsetmen çok komik."

Livy dizlerinin üzerine çöktü. "O burada, değil mi? değil mi?"

"Seninle düğün hakkında konuşmak istedi. Görünüşe göre hâlâ senin fotoğrafçı olmanı planlıyor. Ama yardımını olacaksa, Gwen, Lock ve Novikov da onunla birlikte."

"Bana yalan söylemiyorsun, değil mi? O burada. Sadece bana eziyet etmek için."

Vic onu yanağından öptü. "Sana bir şeyler söylemekten kaçınıyor olabilirim, çünkü kendini kaybetmeni, eline bir ölüm ışını alıp bütün ülkeleri yok etmeye başlamanı istemiyorum ... ama sana asla yalan söylemem."

"Elime bir ölüm ışını alacağımı nereden biliyorsun?"

"Kyle estetik açıdan çekici olması gerektiği için bir tane tasarladığını ve Freddy ile Troy'a yaptıracağını söyledi."

"O zaman elime bir ölüm ışını alabilirim. Bunu bilmek güzel." "Beni endişelendiren de bu."

"Şehre yalnız mı gidiyorsun?" "Shen'i getiriyorum."

"Dikkatli olacak mısınız?"

"Olacağım. Blayne'e başka bir dolap fırlatmayacağına söz veriyor musun?" "Hayır."

"Livy, hatırladın mı? Novikov ve Lock senin hayatını kurtardı. Ve Novikov Blayne'i seviyor."

"Neden?"

"Livy."

"Nazik olacağım." Samimiyetini göstermek için gülümsemeye çalıştı ama Vic ondan uzaklaştı.

"Yapma ..." Başını iki yana salladı. "Zorlama." "O kadar kötü mü?"

"Evet. O kadar kötü."

Gwen, Lock'un yanındaki kanepeye oturdu. Garaj yoluna girdiklerinden beri sessizdi ve genel olarak konuşkan bir ayı olmamasına rağmen, hiçbir şey söylememek onun tarzı değildi.

"Neyin var senin?" diye sordu, Blayne'in kocaman arka bahçeye açılan Fransız kapılarından koşarak çıkarken çıkardığı heyecanlı ciyaklamaların duyulmaması için sesini alçaltma zahmetine girmede.

"Hiçbir şey."

"Bana yalan söylemenden nefret ediyorum."

Lock bazen sırf yapabildiği için sarkıttığı o kocaman omuzlarını silkti. "Ona bir ev aldı." Novikov'a baktı, Novikov kendi satın aldığı evden pek etkilenmiş benzemiyordu. Zaten Novikov da nadiren herhangi bir şeyden etkilenmiş gibi görünürdü. "Aslında ona bir malikane aldı. Sana bir masa yaptım."

"Atölyenizin arka odasındaki maun masayı mı?" "Gördün mü?"

"Gördüm. Çok beğendim. Onu yeni daireme taşımayı planlamıştım bile."

"Burası bir malikane değil."

"Ve sen Novikov değilsin, ben de Blayne değilim."

Blayne tekrar ciyakladı ve kapıları arkasından çarparak oturma odasına geri döndü. Diğer taraftan kapıya çarpan bir şey Blayne'i neredeyse yere düşürüyordu.

"Sincap!" diye ciyakladı.

"Ne?" Novikov sordu.

"*Sincap!*"

"Şimdi onlara ne yaptın?"

"Ben hiçbir şey yapmadım. Onlar sadece bana saldırdı!"

Novikov gözlerini devirdi ve tekrar evin etrafına bakmaya başladı. "Dostum, bu porsuklar çok özensiz. Burada kalabilmemiz için sevdiğim temizlik şirketini getirip evi tekrar gözden geçirmemiz gerekecek." Kapı bir kez daha vuruldu ve Novikov Blayne'e ters ters baktı. "Şu sincaplarla oynamayı bırakır mısın?"

"*Ben mi?* Ben hiçbir şey yapmadım!"

"Emin misin? Birini sevmeye çalışmadın mı?"

Sırtını kapıya dayayan Blayne, "Sadece arkadaş canlısı olup olmadıklarını görmek istedim," diye itiraf etti.

"Artık öyle olmadıklarını biliyorsun."

Gwen Lock'a baktı. "Ve ben onlar gibi olmama konusunda ciddi iyiyim."

Livy odaya girdi ve Gwen arkadaşını gördüğüne sevindi.

Özel olarak "kişisel koçbaşım" dediği derbi sağlıklı görünüyordu ve düşünüldüğünde şaşırtıcı derecede mutluydu.

"Selam," diye selamladı Novikov onu, yüzünde gerçek bir gülümseme vardı.

"Selam." Novikov'a başını salladı ve ardından Lock'a baktı. Livy'nin aslında söylemeden "hayatımı kurtardığın için teşekkürler" deme şekli.

"Livy! Hey!" Blayne kapıdaki yerinden tezahürat yaptı, sincapları dışarıda tutan tek şey onun bedeniydi.

Livy Blayne'i inceledi. "Ne yapıyorsun?"

"Bir sincapla ufak bir sorunum var. Ya da sincaplarla. Bu noktada muhtemelen *sincaplar*."

"Ah, evet." Livy, Blayne'e doğru yürüdü, bileğini yakaladı ve onu kapıdan çekti. Kapıyı kapıp açtı ve tısladı. Panik dolu ciyaklamalar ve gevezelikler bunu izledi ve Livy kapıları kapattı.

"Bunun için üzgünüm. Amcalarım geçen gece sarhoş oldular ve sincaplarla rakunları besleme çılgınlığına kapıldılar."

Blayne dehşete kapılarak, "Neden böyle bir şey yapsınlar ki?" diye sordu.

"Buraya yılan getirmelerine izin vermezdim ve onlar da karşı koyacak bir şey arıyorlardı."

"Teşekkürler," dedi Novikov. "Buraya yılan getirmediğiniz için." "Bir şey değil."

"Gerçekten mi?" Blayne arkadaşına sordu.

"Ne dememi istiyorsun? 'Hadi, yılanlarınızı içeri getirin' mi? Bence bu kulağa kötü planlanmış gibi geliyor."

Blayne iki elini sallayarak arkadaşını kovdu ve aniden kollarını iki yana açarak Livy'ye doğru yürüdü. Porsuk hemen elini kaldırarak Blayne'i olduğu yerde durdurdu.

"Hayır," dedi Livy

Blayne'e. "Ama-"

"Hayır. Sarılmak yok. Oradan 'seni gördüğüme sevindim' diyebilirsin." "Oh, gel-"

"Hayır." Blayne hayal kırıklığıyla ayağını yere vurunca Livy, "Şu kapıları açıp sincapları tekrar içeri alabilirim," diye teklif etti.

"Tamam. Ama tam bir sürtük gibi davranıyorsun."

"Dürüst olmak gerekirse, *ben* hiçbir zaman bir sürtük olmadım. Sadece öyleyim." Blayne Gwen'e ters ters baktı.

"Ve gülmeyi kesebilirsin."

"Yapabilirdim ... ama yapmayacağım."

Dee-Ann eşiyle paylaştığı dairenin mutfak adasında oturuyordu. Önüne bir fincan kahve koyan ve "Senin için endişeleniyorum" diyen de dostuydu.

"Nedenini bilmiyorum."

Ric onun yanına oturdu. "Çünkü biraz depresifsin. Seni daha önce hiç depresif görmemiştim. Bu beni tamamen korkutuyor."

"Başarısız oldum. Başarısızlıktan nefret ederim. Zayıflık için başka bir kelime."

"Nasıl başarısız oldun? Eğer bir şey varsa, patronlarımız başarısız olmuş gibi görünüyor.

Sefilce."

"Arkadaşlarının bana nasıl baktığını görmedin. Sanki Kowalski'yi ben vurmuşum gibi. Daha önce bana hiç güvenilmemişti."

"Dee-Ann."

İfadesini gözden geçirdi. "Aktif olarak öldürmeye çalışmadığım kişiler tarafından daha önce hiç güvenilmedim. Şimdi mutlu musun?"

"Sadece seni dürüst tutmaya çalışıyorum."

Kapı çaldı ve Ric, Dee-Ann'i alnından öptükten sonra mutfaktan çıkıp kapıyı açtı.

"Dee-Ann?" Ric sonunda seslendi. "Ne?"

Ric mutfağa geri döndü. "Bir ziyaretçin var."

Başını kaldırıp baktığında Barinov'un tüm kapıyı kapladığını gördü. "Hey, Dee-Ann."

"Ben değildim!" diye patladı aniden, odadaki herkesi, hatta kendisini bile şaşırtarak. "Ben asla kimseyi böyle bir tehlikeye atmam. Tamam, belki Blayne, ama Kowalski beni hiç bu it kadar kızdırmamıştı."

"Dee-Ann. Dee-Ann!" Barinov kıkırdadı. "O şekilde kaçtığımız için özür dilerim. O zamanlar kimseye güvenmek konusunda rahat değildim."

"Novikov'a güvenmiştin," diye hatırlatmadan edemedi. "Ve *Blayne*'e." "Bu bir it meselesi."

Ric homurdandı ve Dee arkadaşına ters ters bakınca hızla buzdolabına doğru yürüdü. "İçecek bir şey ister misin Vic? Portakal suyu? Ballı soda?"

"Hayır, teşekkürler. Aslında buraya Dee'ye haber vermek için geldim. Ballı soda mı var?"

"Hepiniz!"

"Özür dilerim. Kusura bakmayın. Whitlan'ı bulduk."

Ric buzdolabını kapattı ve Barinov'la yüzleşti. "Onu buldunuz mu?"

"Korunuyor. Ağır bir şekilde."

Dee-Ann omuz silkti. "Şeytan tarafından korunuyor olması umurumda değil, nerede o?"

"Rusya'da."

Ric hemen, "Oraya gidemezsin," diye cevap verdi.

"Van Holtz-"

"Yapma bile, Dee-Ann. Rusya'ya gidemezsin."

"Kimse beni durduramaz."

"Başbakan senden hâlâ sevgiyle Katil Dangalak diye söz ettiğine göre, sanırım başka bir seçenek bulmamız gerekiyor. Whitlan'ı Rusya'da tam olarak kim koruyor?" diye sordu Barinov'a.

"Rostislav Chumakov."

Ric'in ağzı açık kaldı ve bir adım geri çekildi. "Emin misiniz?"

"Olumlu. Onu New York'a çekmek için bir planımız var ama Rusya'da Whitlan'la ilgilenecek birine ihtiyacımız var. Rus bağlantılarımızdan birini kullanabiliriz ama Chumakov'un kim olduğunu düşünürsek ..."

"O BPC yönetim kurulunda."

"Ayrıca güçlü bir gangster. Ayılarla uğraşmak isteyen çok fazla şekil değiştiren tanımıyorum. Özellikle de Chumakov gibi bağlantılı ayılarla."

"Ben tanıyorum," dedi Dee-Ann. "Bu işi yapmaktan mutluluk duyacak birini tanıyorum."

"Dee-Ann," diye hatırlattı Ric ona, "gidemezsin."

"Ben değil. Ama hayatım pahasına güvenilebileceğim biri. Ve senin de." Dee Ann sırtıttı ve iki adam da ondan uzaklaştı.

Barinov ürperdi. "Alınma ama keşke bunu yapmasaydın."

Livy, Bo Novikov'un hazırladığı inanılmaz titizlikteki düğün mekânı çizimine baktı.

"Bu çok ... hassas," diye belirtti.

"Düğün gününe kadar gelip göremeyeceğini biliyordum."

"Çok doğru. Üniversitede mimarlık okudunuz mu?"

"Hiç üniversiteye gitmedim. Bir şey öğrenmek istersem, konu hakkında okuyacak kitaplar bulabileceğimi düşündüm."

"Anlıyorum." Toni'nin Novikov'la nasıl başa çıkacağını bu kadar iyi bilmesine şaşmamalı. O da başka bir dahiydi. Zeki ama duygusal olarak bodur.

"Yine de düğünde olacaksın, değil mi Livy?" Blayne sordu.

Çoğu gün yaptığı gibi Blayne'e eziyet edebilirdi. Ama Livy'nin bunu yapacak yüreği yoktu. Hele de düğün onun için bu kadar önemliyken.

"Bunu kaçırmazdım."

"Silahlı Rus ayıları sizi uzak tutmaz mı?"

Hepsi masanın karşısındaki Gwen'e baktı. Omuz silkti ve itiraf etti, "Kafamda çok daha komik geliyordu. Sonra gerçekten ağzımdan çıktığında ..."

Lock Gwen'in elini tuttu. "Sanırım aradığınız ifade 'çok erken'."

Livy omuz silkti. "Kowalski'ler için 'çok erken' diye bir şey yoktur."

Blayne, "Asıl berbat olan ne biliyor musun?" diye sordu. "Planladığımız bekârlığa veda partisine gelemesin. Striptizci yok."

"Gerçi annem yalvardı," diye iç geçirdi Gwen.

"Benim annem de yalvardı," diye ekledi Lock. "Ama sadece entelektüel meraktan dolayı."

"Evet, doğru," diye homurdandı Livy. Ama boz ayı ona ters ters bakınca kahkahasını bastırdı. "Şaka yapıyorum."

"Biliyor musun?" Blayne sandalyesinden fırladı ve masanın etrafında volta atmaya başladı. "Partiyi buraya taşımalıyız."

"Saklanma kavramına yabancısın, değil mi?" Livy sordu.

"Sadece birkaç arkadaşımızı davet edeceğiz. Böylece hiçbir şeyi kaçırmak zorunda kalmazsın!"

"Kulağa harika bir fikir gibi geliyor!"

Livy hırslayarak meraklı kuzenine doğru döndü. "Hayır, Jake." "Hadi ama! Herkes partileri sever."

"Bu eve nasıl davranacağın konusunda sana çok açık konuştum. Parti yok. Yılan yok. Hırsızlık yok."

Novikov Livy'nin kazağını çekiştirdi. "Yapabilecekleri ve yapamayacakları şeylerle ilgili ayrıntılı listeleri çok yararlı buluyorum. Buna sadık kalmayabilirler ama onlara söylediğinize dair kanıtınız olur."

"Bir şeyi unutuyorsunuz," dedi Blayne. "Burası *benim* evim. Müstakbel kocamdan bir düğün hediyesi. Ve eğer burada bir parti vermek istersem, parti veririm."

Lock Livy'yi işaret etti. "Gözün kontrolsüzce seğiriyor."

"Biz ailede," dedi Jake, elini Livy'nin omzuna koyarak, "buna Livy'nin söylemesi deriz."

Livy döndü ve yumruğunu kuzeninin karnına indirdi. Adam yere düşmedi ama dizleri bükülmeye hazır görünüyordu ve yüzü bembeyaz kesilmişti.

"*Bunu* sana ben mi söyledim?" Livy sordu.

"Ülkeme girmesine yardım etmemi *mi* istiyorsun?" Grigori Volkov talep etti. Vic ellerini kaldırdı. "Hayır, hayır. Onu ülkeye sokabilirim. Onu sizin aracılığınızla Chumakov'un bölgesine götürmek için sürünüze ihtiyacım var."

"Oh! Peki o zaman!" Grigori'nin sesi odanın içinde gürledi. "Hepsi bu kadar mı?" "Grigori-"

"Yanında doldurulmuş pandanı getirerek bana geliyorsun-"

Şen gözlerini telefonundaki e-postalardan ayırdı. "Hey! Ne yaptım ben?"

"-ve sen buna cüret ediyorsun," diye bağırdı Grigori, Vic'in yüzüne bakarak - bunu yapabilen birkaç adamdan biriydi - "bu uyuz *sobakayı* halkımın topraklarına götürmemi mi istiyorsun?"

Vic ellerini Grigori'nin omuzlarına koydu. "Bir kurt arkadaşına köpek diye hitap etmenin kimseye faydası yok Grigori Volkov." Vic arkadaşına bir adım daha yaklaştı. "Ama bir kurt dostuna bu konuda yardım etmek *seni* güçlü bir müttefikle ödüllendirir, eski dostum."

"Benden daha mı güçlü?"

"Bu ülkede mi? Evet."

Grigori arkasını döndü ve Vic yaşlı kurdun kafasında ittifak olasılıklarını evirip çevirdiğini biliyordu. Gerçek bir Alfa kurdu gibi Grigori de sadece duygularıyla hareket ediyormuş gibi *görünüyordu*, oysa aslında kurtlar soğuk, hesapçı bir türdü ve genellikle sadece sürülerinin bir parçası olarak gördükleri kişilere sevgi gösterirlerdi.

"Karar vermene yardımcı olması için," dedi Vic, "sana bir şey getirdim. Babamdan."

Vic babasının kendisine verdiği evrak çantasını masanın üzerine koydu ve açtı

o.

Grigori ona baktı, hızla gözlerini kaçırdı, sonra yavaşça geri döndü. "Bu Sürüm?"

"Altın tuğlalar öyle. Nakit para, ortaya çıkabilecek son dakika sorunları için. Bir iyi niyet göstergesi."

"Ailen," dedi Grigori gülümseyerek, "beni şaşırtmayı asla başaramıyor Victor Barinov."

"Var mısın?"

"Eski bir dosta yardım etmek için mi?" Grigori kollarını iki yana açtı ve mutlulukla, "*Nasıl yapmam?*" diye bağırdı.

34. BÖLÜM

Vic, Rhode Island caddesinde arabasıyla ilerliyordu. İşleri istediğinden daha uzun sürmüştü ama yine de işler yolunda gidiyor gibiydi.

Shen koluna dokundu. "Hey, Vic?"

"Ha?"

"Şu arabalar Novikov'un evine giden yolda mı?"

Vic iç çekti. "Bu gerçekten benim hatam. Blayne Thorpe'u porsuklarla dolu bir evde yalnız bıraktım. Sanki bunu ben istemişim gibiydi."

Novikov'un evinin önündeki uzun, kavisli araba yoluna girdiklerinde bütün arabaların park etmiş olduğunu, Novikov'un evinin kapı ve pencerelerinin ardına kadar açık olduğunu ve içeriden bangır bangır müzik sesi geldiğini gördüler.

"Söylemem gerekir ki," dedi Shen, "bu hiç de ihtiyatlı bir davranış değil."

Vic başını sallayarak cipinden indi. Arka koltuktan bir alışveriş çantası almak için durdu ve ardından Shen'i eve kadar takip etti. Çok geç değildi ama parti çoktan başlamıştı; Novikov'un evi kurtlar, vahşi köpekler, ayılar ve kedigillerin yanı sıra zaten orada kalmakta olan bal porsuklarıyla doluydu.

"Bana bir iyilik yap," dedi Vic Shen'e. "Melly'yi kontrol et."

"Koktuğu için mi?" Yaptığı şakaya güldü.

"Shen-"

"Buldum," dedi merdivenlere doğru ilerlerken. "Ben hallederim."

Vic evin içinde yürüdü, tanıdıklarına selam verdi, tanımadıklarına başını salladı ama başını sallamazsa yanına gelip onunla konuşacakmış gibi görünenlere başını salladı.

Hiçbir zaman kalabalıklardan hoşlanmamıştı. Küçük akşam yemeği partileri daha çok hoşuna giderdi. İyi yemek eşliğinde sessiz konuşmalar. Ama bu tür şeyler Vic'i sinirlendiriyordu. Askerdeyken çok fazla kontrolden çıkmış kalabalıkla karşılaşmıştı.

Ve içinden bir ses -farklı nedenlerle- Livy'nin de aynı şeyi hissettiğini söylüyordu. "Vic! Vic!"

Vic arkasını döndüğünde Toni'nin ceset yığınları arasında ilerlediğini gördü. Ona ulaştığında elini koluna koydu ve Vic kulağına, "Onu nerede bulacağını biliyorsun, Vic," diyebilmek için eğildi.

Vic bir an Toni'ye baktı, sonra gülümsedi. "Teşekkür ederim." "Rica ederim."

Vic kalabalığı yarararak mutfaka yöneldi.

"Vic!" diye tezahürat yaptı porsuklar, yılan zehri katılmış votka şişeleri ve yılan eti olduğunu tahmin ettiği şey adaya yayılmıştı.

"Merhaba."

"Votka?" Balt teklif etti.

"Hayır."

Porsuklar onun Rusça'yı hızlıca kullanmasına güldüler, özellikle stresli olduğu zamanlarda öğrendiği ilk dile geri döndüğünü fark etmemişlerdi.

Vic, Livy'yle birlikte en sevdikleri balları sakladıkları, ailesinin kolayca ulaşamayacağı yüksek dolaba doğru yürüdü. Kapıyı açtı ve Livy -bu kez neyse ki tamamen giyinikti- Vic'i tanıyana kadar ona ters ters baktı.

"Hangi cehennemdeydin sen?"

Vic cevap vermedi; sadece elindeki çantayı yere bıraktı ve Livy'ye uzandı. Onu dolaptan çıkardı, omzuna attı, çantasını aldı ve sürgülü mutfak kapısından dışarı kaçtı.

Livy bir adamın omzuna bir tür geyik ganimeti gibi atılmasından şikâyet etmedi. Sadece o kadar çok insanın olduğu o evden çıktığı için mutluydu.

Blayne'in bahsettiği küçük partiye ne olmuştu? "Sadece birkaç arkadaş," demişti. Yalancı kurt köpeği!

Livy fotoğraf makinesi olmadığı sürece kalabalıklardan nefret ederdi. Kamerası ona başka hiçbir şeyin veremediği harika bir ayrıksılık hissi veriyordu. Önünde bir kamera varken kendini güvende hissediyordu. Ama kamerası bir çöp kutusunda parçalara ayrılmıştı. Böylece herkes onunla konuşurken, ona sarılmaya çalışırken, şefkat göstermeye çalışırken kendini tamamen çıplak hissetti. Evet, evet, onu canlı gördükleri için mutluydular. Bu harika bir şeydi. Ama bu ona dokunmaları gerektiği anlamına gelmiyordu.

Toni onun partide kalmasına yardımcı olmaya çalışmıştı ama sonunda arkadaşı da Livy ile aynı sonuca varmıştı; Livy'nin kamera olmadan yapmak istediği tek şey insanları öldürmeye başlamaktı. Sonunda Toni herkesin dikkatini dağıtarak

Blayne'e şekerli bir içecek veriyor ama şekersiz olduğunu söylüyordu. Kurt köpeği oturma odasının zemininde ters taklalar atarken Livy de dolaba girip herkesten uzaklaşmayı başarmıştı.

Vic'e kadar.

Vic gelmişti ve parlak zırhlı bir şövalye gibi Livy'yi tüm o sinir bozucu şarkılardan, danslardan ve herkesin yaşadığı genel eğlenceden kurtararak Novikov'un evinin etrafındaki ormanlık alana götürmüştü.

Daha önce hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Ve evet, Novikov ve MacRyrie'nin hayatını kurtardığı zaman da buna dahildi. Vurulmak bir şeydi, ama sosyal ve arkadaş canlısı olmak babasının dediği gibi "bambaşka bir şeydi".

Sonunda Vic durdu ve onu bir ağacın yanına yerleştirdi, dolunay yırtıcı gözlerine her şeyi görebilecekleri kadar ışık veriyordu.

"İyi misin?" Vic onun önünde çömelerek sordu.

Livy kendini onun kollarına atarak karşılık verdi. "Tanrı'ya şükür, geldin!"

"Bu nasıl oldu?"

"Blayne'in hatasıydı," diye tükürmekten kendini alamadı Livy. "Çünkü onun aptal bekârlığa veda partisini kaçıracaktık. Sanki en başta o küçük etkinliğe gitmişim gibi."

"Sen karaokeye gittin."

Livy geri çekildi ve ağaca yaslanarak rahatladı. "Bu senin hatandı."

"Doğru."

Rahatlamış bir nefes aldı, sonunda kendini yeniden özgür hissediyordu. "Her şey yolunda gitti mi?"

"Her şey yolunda gitti." "İyi.

Döndüğüne sevindim."

Vic onun karşısına oturdu. "Sana bir şey getirdim." Kadın gülümsedi. "Bal mı?"

"Yeterince balın yok mu?"

"Dolaptayken çoğunu yedim sayılır. Özellikle de annemin 'Hadi koşturalım!' diye bağırdığını duyduktan sonra. Gerçekten, hayatım şu anda yeterince zor değil mi?"

"Görünüşe göre değil."

"Peki, bana bal getirmediysen ne getirdin? Elmas mı? Süslü bir saat mi? Köle olarak kullanabileceğim küçük bir çocuk mu?"

"Mücevher takmıyorsun, bu da elmasları ve saatleri devre dışı bırakıyor. Dahi olmadıkları sürece çocuklardan hoşlanmıyor gibisin."

"Aptal çocuklar beni sıkıyor."

"O yüzden sana bunu getirdim." Livy'nin yanına saplı büyük bir kâğıt torba koydu. Livy çantayı karıştırdı ve bir iç geçirdi. "Seni muhteşem piç kurusu," demeden önce bir süre Vic'e baktı.

Vic onun kutuları çıkarışını izledi, her birini ancak bir bağlantısının izini sürmeye çalışırken Moskova'da ziyaret ettiği Rus Ortodoks kilisesindeki kutsal adamlardan görebileceği bir hürmetle tutuyordu.

Livy uzun bir süre her şeye baktı ve sonunda, "Bana bir kamera almışsın," dedi.

"Mağazadaki adam en iyisi olduğunu söyledi. Şimdi, tamam, bir enayinin geldiğini gördüler diye düşünmeden önce, mağazayı Grigori tavsiye etti. Grigori'nin tavsiye ettiğini biliyorlardı, bu yüzden onu kızdırma riskine girmediler."

"Vic . . . Bunu kabul edemem. Sana bir servete mal olmuş olmalı."

"Grigori arkadaş indirimi, görünüşe göre yüzde elli indirim anlamına geliyor. Ve fiyat etiketini gördükten sonra ... Bu yüzde elli için çok minnettarım." Livy yine uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. "Sorun olur mu? Çünkü indirimden sonra geri almaktan nefret ederim-"

"Bu mükemmel. Profesyonel bir fotoğraf makinesi. Nikon'un ürettiği en iyisi. Yok edilenin bir adım ötesinde."

"Güzel. Markanı hatırladım. Sadece model numarasını falan değil. İstersen şimdi bir araya getirip partiye geri dönebilirsin."

Livy'nin kafası kalktı ve ona baktı. "Ha?"

"Kameran olmadan kalabalıktan nefret ettiğini biliyorum. Tabii," diye ekleme ihtiyacı hissetti, "ayılarla mızrak dövüşü yapmıyorsan. Çünkü *o kadar* gülünçsün. Ve hayır, bunun peşini bırakmayacağım."

Livy yüzünü ellerinin arasına gömerken, "Siktir," dedi. "Ne oldu? Neyin var?"

Ona baktı. Aslında daha çok kaşlarını çattı. Ona kaşlarını çattı. "Sana aşığım," diye tersledi Livy. "Ve bu senin lanet olası suçun." "Pardon?"

"Oh, kapa çeneni."

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, ben de sana aşığım."

"Aslına *bakarsan*, bu beni daha iyi hissettirmiyor. Neden biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Çünkü aşk bir tuzaktır. Annemle babama sor."

"Ama annenle baban boşanmış."

"Görünüşe göre birkaç kez. Ama kaç kez boşanmış olurlarsa olsunlar, hep birlikteydiler. Neden mi? Çünkü birbirlerine deli gibi aşıkarmış. Aptallar gibi."

"Belki de *onlar* böyle seviyordur. Biz farklıyız."

"Onların soyu beni lekeledi."

"Sen lekeli değilsin. Ben de ailem tarafından lekelenmedim." "Peki bunu nasıl anladın?"

"Bir odaya girip oradaki herkesin benimle seks yapmak ya da annem gibi beni öldürmek istemesini sağlayamam. Ama birkaç eyaleti dolaşmayan bir ses tonuyla sohbet edebilirim . Babamın aksine. Ve tıpkı annen gibi bir mil genişliğinde kötü bir çizginiz olmasına rağmen, bunu sadece Blayne üzerinde kullanıyor gibi görünüyorsunuz. Baban gibi sen de iyi bir dövüşü seviyor gibisin ama sadece Melly ve arı kovanlarıyla dövüşmekten hoşlanıyor gibisin. Ve bana göre bu, birbirimizi istediğimiz gibi sevebileceğimiz anlamına geliyor. Normal insanlar gibi bile."

"Ağız dolusu dişi ve sarkık bir kuyruğu olan normal insanları kastediyorsun."

"Kuyruğumu seviyorsun."

"Ben de ağız dolusu dişlerimi seviyorum... bu bizi normal yapmaz."

"Peki," diye sordu Vic, ne yapacağını bilemediği için, "içeri dönmek ister misin?"

"Hayır," diye tersledi Livy, "burada, bu aptal dev ağacın yanında kalıp sevişmek istiyorum." Livy ellerini havaya kaldırdı. "Gördün mü? Zavallı."

"Bazen anlaşılması çok zor bir kadın oluyorsun."

"Saçmalama benimle," diye suçladı Livy. "Beni herkesten daha iyi anlıyorsun."

"Ve bu seni çok rahatsız ediyor, değil mi?"

"Evet! Çünkü artık sana güveneyeğim. Benim için her zaman bir anlamın olacak. Hayatımda önemli olacaksın. Önemli olması gereken tek şey *sanatım*. Aşk sadece lanet bir dikkat dağıtıcı. İyi sanatı yok eder."

"Sadece izin verirsen, ki vermeyeceksin çünkü vermeyecek kadar bencilsin."

Livy başını salladı. "Bu iyi bir nokta. Ayrıca çok seyahat ediyorsun, bu yüzden her gün eve geldiğimde seni kanepede oturmuş, ilgi ve şefkatinle beni rahatsız edebilmen için orada olmamı beklerken bulmayacağım."

"Tanrı korusun."

"Evet," dedi Livy, iğnelemeyi pek anlamamıştı.

"Ama, hey, asla bilemezsin. Hâlâ öldürülebiliriz. Henüz işimiz bitmedi."

"Ama ikimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz. Ben bir bal porsuğuyum. Ve sen sadece ..

. ürkütücü."

"Teşekkür ederim."

Sanki hayal edilebilecek en kötü şeyi fark etmiş gibi iç çekti. "Sonsuza kadar birlikte ve aşık olacağız, değil mi?"

"Muhtemelen."

"Bu benim hayatımın tipik bir örneği," diye tükürdü. "Hiç ara veremiyorum."

"Özür dilerim."

"Hayır, değilsin."

"Hayır, değilim." Vic eğildi ve alnını Livy'ninkine dayadı. "Tekrar söyleyebilir misin?"

"İstemiyorum. Hayır. Bu doğru değil. İstiyorum ama istememeliyim."

"Yine de söyle. Benim için."

Uzandı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

"Gördün mü? Neden bu kadar kaba olmak zorundasın?"

Vic gülerek Livy'ye sıkıca sarıldı. "Özür dilerim. Annemden aldığım kedi h u y u n d a n olsa gerek."

"Muhtemelen."

Sonunda onca insanı atlatan Shen, derme çatma sanat atölyesine bir göz attı ve Melly'yi mükemmel bir Matisse yaratma görevi verildiğinden beri yaptığı şeyi yaparken buldu. . . oturmuş ve bakıyordu.

Bir kol ona doğru uzandı ve kapıyı usulca kapattı. Kol Jocelyn'e aitti.

Adam bir şeyler söylemeye başladı ama Jocelyn başını salladı, bir parmağı dudaklarındaydı. Adamın koluna girdi ve onu koridora doğru çekti.

"Sizden şüphe etmek istemiyorum ama orada öylece oturup bakıyor. Tek yaptığı bu." "Hazır olduğunda başlayacaktır." "Fazla vaktimiz yok."

"Bazı şeyleri aceleye getiremezsiniz."

"Evet, ama-"

"Anlaşılabilir bir şekilde, o çılgın kaltağa güvenmiyor olabilirsiniz. Ama bize güvenebilirsiniz. Biz bu tür işleri çok uzun zamandır yapıyoruz. Ne yaptığımızı biliyoruz."

"Umarım haklısınızdır. Bu işe çok şey bağlı."

"Güven bana, tatlım. Bunu biliyorum. Livy ve Jake aktif olarak öldürmeye ya da parçalamaya çalışmadığım tek kuzenlerim." Bir an düşündü. "Kesinlikle öldürmeye çalışmadım."

Orgazm Livy'nin içinden yavaşça, neredeyse durgun bir şekilde geçti ama sevdiği biriyle olduğu için daha önce yaşadığı her şeyden daha güçlüydü.

Son dalga da geçtiğinde kendini Vic'in göğsüne bıraktı, Vic'in büyük kolları onu sardı ve kuyruğu sırtını okşayıp sonunda kalçasına dolanırken onu kendine yakın tuttu. Kendisini bu kadar güvende hissettirdiği için ondan biraz nefret ediyordu. Ama bu sadece küçük bir nefretti.

O ağacın altında yatıyorlardı, konuşmaya zahmet etmiyorlardı. Livy'nin Vic'e bayıldığı bir şeydi bu. Seks sonrası sohbet yoktu. Birkaç saniye önce olan seksi analiz etmekten nefret ediyordu. Neyse ki Vic'in, nasıl geçtiğini sorarak cinsel hünerini onaylamasına gerek yoktu. Bunun yerine, onun da kendisi gibi muhtemelen yemek düşündüğünü biliyordu. Sorun, yemek almak için eve mi dönecekleri yoksa herkes gidene kadar guruldayan midelerini görmezden mi gelecekleriydi.

Yine de her iki alternatifin artılarını ve eksilerini tartışmadan Vic aniden yan döndü, Livy de onunla birlikte gitti. Havayı koklarken başını kaldırdı.

"Vic?"

Hırlamaya başladı. Livy'nin içinde yuvarlanan alçak, gürültülü bir ses; dudakları kıvrılıyor ve seğiriyor; vücudu gergin ve titriyordu.

"Vic?"

Gözlerini eve doğru diken Vic bir hırıltı çıkardı ve aniden Livy'yi serbest bıraktı. Ayağa fırladı ve vücudu iriden devasa bir hal alarak yer değiştirdi. Livy onun devasa kıcının altında ezilmemek için kaçmak zorunda kaldı.

Vic eve doğru koşmaya başladı, Livy de giysilerini kapıp onun peşinden koştu. Tam ağaçların arasından çıkmıştı ki Vic tek doğal düşmanına kilitlendi -Ve ona saldırdı.

İki melez yırtıcı havada çarpıştı, Livy Victor Barinov'un Bo Novikov'la gülünç büyüklükteki pençelerini gülünç büyüklükteki dişlerine geçirmesini izlerken hâlâ çıplak olduğunu hemen unuttu.

Birisi Livy'yi belinden yakaladı ve savaşı izleyen yırtıcı kalabalığının yanına götürdü.

"Merak etme," dedi Lock onu yere yatırıp hızla bırakırken. "Bu sadece bir oyun dövüşü. Şimdi ikisi de lai-" Lock durdu ve Livy'ye baktı. "Şimdi ikisi de kadınlarıyla bire bir zaman geçirdiler," diye düzeltti.

Ayılar. Çok kibarlar.

"Oyun kavgası mı?" Livy sordu. "Ciddi misin?"

"Öyle görünmediğini biliyorum. Ama sanırım ... bunu başka biriyle onları öldürmeden yapamadıkları için ... şimdi birbirleriyle yapıyorlar."

"Novikov'un dişlerine ne oluyor?" Livy bilmek istiyordu. "Onlar diş mi?"

"Onlar *diş* değil," diye karşı çıktı Blayne, Lock'u iterek. "Onlar diş. Eskinin kudretli kılıç dişli kedileri gibi."

Livy'nin annesi, "*Jurassic Park*'ı izlemek gibi," diye mırıldandı.

"Taş atmaya başlamadan önce," dedi Blayne, elindeki büyük olasılıkla şekerle dolu içki ona büyük bir kabadayılık veriyordu, "şu Vic'in salladığı kuyruk hakkında konuşalım."

Livy yavaşça başını çevirip Blayne'e baktı. "Ne olmuş ona?"

"Biraz ürkütücü görünüyor, tek söylediğim bu."

"Uh . . . Blayne?" Livy yer değiştirmeye başlayınca Lock başını salladı. "Yerinde olsam bunu yapmazdım."

"Haklısın," dedi Blayne hemen. "Bu çok kabaydı. Özür dilerim," dedi Livy'nin yüzüne dönerken. "Bunu asla söylememeliydim *porsuğa!*"

Toni, Livy'nin Blayne'i bir Afrika arı kovanı gibi yere serdiğini görünce irkildi. Ricky Lee'nin kolunu tuttu. "Durdurun onları."

Kurt başını salladı. "Ben bu işe karışmam."

Lock MacRyrie tiksintiyle gözlerini devirdi. "Ben icabına bakarım." Livy'nin bal porsuğu formunu Blayne'in üzerinden almak için uzandı ama Blayne hemen tökezleyerek geri çekildi, ellerini gözlerini korumak için kaldırdı. "Tamam, ben yokum! Yünlü mamutla kılıç dişli kedinin arasına girmeyi tercih ederim."

"Alın şunu üstümden!" Blayne çığlık attı. "Alın şunu üstümden!"

Toni Livy'yi tutmaya gitti ama Ricky Lee onu yakalayıp geri çekti. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Fark etmediysen söyleyeyim, bal porsukları oyun oynamaz!"

Balt ve Livy'nin amcaları kalabalığı yarararak ilerlerken, "Yürüyün, yürüyün," dediler. "Ne zayıflık ama," diye alay etti Balt, son bir saattir içtiği zehirli votka yüzünden gözleri kıpkırmızıydı.

"Hazır olun," dedi kardeşlerine, sonra da uzanıp Livy'yi ensesinden yakaladı. Onu kaldırıp Blayne'in üzerinden indirdi ve Livy'nin amcaları hemen bacaklarını yakalayıp vücudundan uzak tutarken Livy hepsine bağırıp tısladı.

"Gelin!" Balt emretti. "Sevgili yeğenimizi içeri götürelim ve onu bu zayıf türlere bakmak zorunda kalmaktan kurtaralım."

Livy eve döndüğünde Toni rahat bir nefes aldı ve Gwen Blayne'in ayağa kalkmasına yardım etti.

"İyi misin, Bland?" Toni sordu.

"*Ben Blayne!*" diye bağırды kurt köpeği.

"Aman Tanrım!" diye seslendi Toni'nin arkasından biri. "Havuzda doğru gidiyorlar!"

Elbette, iki devasa hayvan havuza yuvarlanana kadar devasa avluda mücadele etti. Ancak bu kadar çok yırtıcı hayvan, donmasını engelleyen ısıtılmış suyu olan olimpik büyüklükteki bir havuza sert bir iniş yaptı.

Toni arkasını döndü ama işe yaramadı; ilk üç sıradaki seyirciler ısıtılmış sudan sıırıslıklam olmuştu. Sadece zamanında kaçmayı başaranlar mı? Bal porsukları.

Bir grup kenarda durmuş, kuru bir şekilde votkalarını içiyor ve gülüyordu.

Peki ya buna sebep olan iki erkek? Şimdi havuzda kalan suyun içinde iki ayı yavrusu gibi çırpınıyorlardı. Artık kavga etme zahmetine katlanmıyorlardı çünkü aptalca davranmaktan fazlasıyla keyif alıyorlardı.

Gwen sudan kurtulmaya çalışarak, "Ben içeri giriyorum," dedi.

Ama Lock'un elinde bir hortumla yürüdüğünü görünce durdu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu nişanlısına.

"Havuzu dolduruyorum," diye açıkladı. Kutup ayısı Lou Crushek hortumu ondan aldı ve işini bitirmeye devam etti. "Böylece orada kayabilir ve rahatlayabiliriz. Aslında jakuzinin ayı versiyonu."

Toni başını sallayarak kuru bir havlu ve sert bir içki almak için içeri girdi. Neden olmasındı ki? Bu gece araba kullanmayacaktı.

Vic kuru bir eşofman altı ve tişört giymiş, ıslak saçlarını havluyla örtmüş, başını geriye atmış ve Crushek'in Queens'te kötü planlanmış bir mücevher soygunu sırasında üç Volkov Sürüsü kurdunu alt etme hikâyesine gülmüştü.

"İçlerinden biri kaçmaya çalıştı ve bu kalın, kurşun geçirmez cam kapılara çarptı. Kırılmadılar ama adam bayıldı."

"Asıl üzücü olan," diye itiraf etti Vic sonunda, "onları tanıyorum. Onlar Grigori'nin pek de parlak olmayan yeğenleriydi."

"Kurtlarla nasıl arkadaş oluyorsun?" Lock sordu.

"Eskiden ayı ve kedi taraflarımın bir şekilde birbirini yok ettiğini düşünürdüm. Ama sonunda bunun annemden kaynaklandığını anladım. Erkekler annemi seviyor."

Vic bir *tıkırtı* duydu ve omzunun üzerinden bakınca Livy'nin kapının önünde durmuş fotoğraflarını çektiğini gördü. Yeni fotoğraf makinesini hazırlamıştı ve artık evdeki kalabalıkla arasında bir şey olduğu için akşamın tadını çıkarıyordu.

Yine de yapmaması gerektiğini bildiği tek şey, onun yine fotoğraf makinesini kullandığına dikkat çekmekti. Birinin apaçık ortada olan bir şeyi söylemesi kadar Livy'yi sinirlendiren başka bir şey olamazdı. Bir Ağustos günü "Sıcak bir gün, ha?" ya da elinde bir fotoğraf makinesi varken "Hey! O bir fotoğraf makinesi," demek gibi.

Bunlar onu rahatsız eden şeylerdi. Bu yüzden Vic, çoğunlukla kendisi gibi yapılı ama onu spor yapmaya sürüklemeye ihtiyacı hissetmeyen erkeklerle konuşmaya geri döndü. Novikov'a göre, "İyi ki hokey oynamıyorsun çünkü benden daha iyi olabilirdin ve o zaman yoluma çıkmaman için seni yok etmem gerekirdi."

Bunu basitçe, sanki hepsinin anlaması gereken bir şeymiş gibi söylemişti ve hepsi de anlamıştı. Crushek ve MacRyrie'nin onunla aynı fikirde olmadıkları açıktı ama mantığını anlıyorlardı. Vic ise aynı fikirde sayılırdı. Oldukça rekabetçi olabiliyordu ama bunu iyi saklıyordu.

Shen elinde bardaklar ve bulduğu kırk yıllık viski şişesiyle içeri girdi.

Her birine birer bardak doldururken "Zehirsiz," diye söz verdi.

"Emin misiniz?"

"Livy ile iki kez kontrol ettim," dedi Livy'nin az önce durduğu yeri göstererek. Livy partiye katılanların fotoğraflarını çekmeye gitmişti.

"Görünüşe göre hepimiz burada yılan olmadığı için minnettar olmalıyız. Görünüşe göre etrafta dolaşan kara mambalar olmadan bir bal porsuğu partisi bal porsuğu partisi sayılmaz."

Vic ürperdi. "Yılanlardan nefret ederim," diye yakındı içkisini yudumlamadan önce. "O zaman Livy ile Kowalski-Yang buluşmalarına gitmesen iyi edersin.

dostum, çünkü hepsi böyle yapıyor."

"Menümüze yılan eklemeyi düşünüyordum," diye açıkladı Van Holtz. "Güzel bir kırmızı şarap sosuyla kobra. Ya da yılanla birlikte beyaz şarap mı içilmeli? Ya da şarap yılanın türüne göre değişmeli mi? ?" Başını iki yana salladı. "Daha fazla araştırma yapmam gerekecek."

Vic ve Novikov, ikisi de ürperip içkilerine geri dönene kadar odanın diğer ucuna bakiştılar.

Livy merdivenlerde oturmuş, kendi kendine yeni kamerasının nasıl çalıştığını öğretiyordu. Toni yanına oturdu ve ona bir kola uzattı.

"Kameranin yok edildiğini sanıyordum."

"Bozuldu. Vic bana bunu aldı."

"Sana bunu mu aldı? Pahalı bir şey olmalı."

"Öyleydi, ama iyi bir anlaşma yaptı," dedi gururla. Babasının on altıncı yaş gününde ona hediye ettiğı siyah inci kolye gibi çalıntı eşyaları almaktan pek hoşlanmazdı. Birkaç gün önce bir soygundan aldığı bir şeydi bu. Ama Livy her zaman iyi bir indirimden ya da pazarlıktan hoşlanırdı.

"Vic Barinov'a gerçekten aşkımsın, değil mi?" Toni ona sordu. "Aşığım.

Ona bunun onun hatası olduğunu ve onu asla affetmeyeceğini söyledim."

"O senin baban değil Livy."

"Ama ben öyle miyim? Onun hayatını zindan mı edeceğim?"

"Adamın evine defalarca zarar verdiniz ve bütün balını yediniz.

Eğer hala mutsuz değilse ..."

"Teşekkürler, arkadaşım."

Toni sırtıttı. "Bir şey değil. Oh!" Kot pantolonunun arka cebine girdi ve bir zarf çıkardı. "Bunu dün postadan aldım. Kyle'dan."

Livy zarfın içinden kâğıdı çıkardı, açtı ve içeri çekti. "Vay canına."

Vic'le birlikte yatakta uyurken çekilmiş bir fotoğraftı. Neyse ki ikisi de Kyle'ın onları o şekilde gördüğü sabahki gibi giyinmişlerdi.

"Bu kadar dingin görünebileceğini bilmiyordum."

"Yok edilmiş yaratıcılıkla gelen dinginlik."

Toni gözlerini devirdi. "Sen ve Kyle, aşk ve yaratıcılığın yok olması hakkındaki o saçma teorinizle." Toni fotoğraf makinesini Livy'nin elinden aldı ve dijital fotoğraf makinesinin arkasındaki ekranı kullanarak o ana kadar çektiği fotoğraflara baktı. "Şuna bak," dedi Livy'ye Vic ve Novikov'un dışarıda sohbet ederken çekilmiş bir fotoğrafını göstererek. İkisi de yeni yer değiştirmişlerdi ve henüz kıyafetlerini giymemişlerdi. Onları arkadan çekmişti. . . . evet, harika bir çekimdi. Henüz üzerinde çalışmamıştı bile ama siyah-beyaz çekmişti.

"Bu saçmalığı kesebilir miyiz lütfen?" Toni kamerayı ona doğru iterek sordu.

"Sanırım."

"Endişelenmen gereken daha büyük sorunlar yok mu?"

"Şu aylar tarafından vurulma olayını mı diyorsun?"

"Hayır. Sen onu aştın. Kuzeninin yukarıda yaptığı yasadışı şeyden bahsediyorum. Siz sadece Chumakov'u kızdıracaksınız. Görünüşe göre utandığında geri çekilecek biri değil. Tekrar peşinize düşebilir."

"Bunu yeni Rus ayı arkadaşlarından mı duydun?"

"Belki." Toni etrafına bakındı. "Zubachev nerede bu arada?"

"Mutfakta annemle uygunsuz bir şekilde flört ediyor."

"Bu konuda endişelenmezdim. O çok evli."

"Ama zehirli votkanın ve *annemin* yanında."

"Kahretsin!" Toni ayağa fırladı. "Hokey maçları için henüz sözleşme imzalamadı!"

Livy yeni kamerasıyla oynamaya devam etti. "Bazı günler bu insanları manipüle etmek çok kolay oluyor."

35. BÖLÜM

Tam üç gün sürdü ve Shen buna inanamadı. Baktığı şeye inanamıyordu.

O eski kayıp Matisse tablosunun baskısını eline aldı ve Melly Kowalski'nin yaptığı tabloya baktı.

Bu dağınık kadının -ve Tanrım, ne kadar dağınıktı- başka bir sanatçının eserinin böylesine muhteşem bir kopyasını yapabileceğine inanmak zordu. Büyük bir sanatçının eserinin. Hatta ailesinin bu tür durumlar için sakladığı eski bir tuvali kullanmış ve eseri eskitmişti.

Shen Vic'e baktı. "Bu inanılmaz."

"Kowalskilerin ona neden katlandığını şimdi anlıyorum. Görünüşe göre her sanatçıyı ya da sanatçının tarzını kopyalayabiliyor."

"Yani o bir sarhoş-savant gibi."

"Hayatımda daha önce bu kadar votka içen birini görmemiştim. Bir süreliğine kendinden geçiyor ve uyandığında yemek yemeye ve işe dönmeye hazır oluyor. Bu son derece rahatsız edici."

"Peki şimdi ne olacak?"

"Şimdi Kowalski ve Yang bağlantılarının en iyi yaptıkları şeyi yapmalarına izin vereceğiz." "Hangisini?"

"Kowalski'lerin sahte, saçma sanat eserlerini, önemli bir sanat eserine sahip olmak için yanıp tutuşan ve daha iyisini bilmeyi reddeden gülünç derecede zengin insanlara satmak."

Shen gülümsedi. "Mükemmel."

Grekina Renard kollarını açtı ve sanat atölyesine davet ettiği dev Rus ayısına sarıldı.

"Seni gördüğüme çok sevindim, Stepka Chumakov."

"Ve seni, Grekina." Onu şöyle bir süzdü. "Her zamanki gibi güzel görünüyorsun." "Şimdi, şimdi, eski dostum. Seni buraya bunların hiçbiri için çağırmadım."

"O zaman ne istiyorsun? Babam bir iki gün içinde Moskova'ya dönmemi bekliyor. Benimle gelebilirsin," diye tatlı bir teklifte bulundu. "Seninle görüşürüz."

eski vatanınız?"

"Ben sadece yarı Rus'um. Burada büyüdüm." Grekina rahat bir sandalyeye çöktü. "Bir yıl kadar önce bana yaptığınız teklifi hatırlıyor musunuz?"

"Sana pek çok teklifte bulundum."

Grekina gülümsedi. "Ben bana para kazandıracak olandan bahsediyorum." Ve o daha devam edemeden ekledi: "Eğer size eşsiz bir . . . sanat?"

"Babam sanatı sever. Ama çok seçicidir."

"Peki ya bir Matisse?"

"Bir tane var. Aslında iki tane olabilir."

"Bunu sergileyemeyecek." "Ne demek istiyorsun?"

"Birkaç yıl önce çalındı. Aslında yerel bir müzeye ait."

Rus aniden sandalyesinde doğruldu ve Grekina'nın göğüslerine bakmak yerine söylediklerine dikkat kesildi.

"Bundan emin misin?"

"Sanat dünyasında pek çok arkadaşım var. Bana bir şeyler anlatırlar." "Burada mı? Belçika'da mı?"

"Hayır. Bunun için seyahat etmeniz gerekecek. Yine de buna değecek.

İlgilenir misin?"

"Belki." Stepka ayağa kalktı. Özel dikim olması gereken takım elbisesini düzeltti çünkü adamın normal bir mağazadan alışveriş yapması mümkün değildi. "Ayrıntıları bana mesaj at, olur mu?"

"Ve, Stepka?"

"Evet?"

"Bulma ücretim?"

"Bir şey bulduğumuzda ... paranı alacaksın. Tamam mı?"

"Mükemmel."

Grekina ayağa fırladı ve stüdyosunun asansör kapısına doğru yürüdü. Asansörü kaldırdı ve tekrar indirmeden önce Stepka'ya el salladı. Büyük pencerelerden birine gitti ve adamın binadan çıkıp Mercedes-Benz marka limuzine bindiğini görene kadar sokağı izledi.

Adam uzaklaştıktan sonra Grekina kot şortunun cebinden isimsiz cep telefonunu çıkardı ve bir numara çevirdi.

"Bir gün bekleyin," dedi karşıdan gelen sese. "İçeride olduğuna emin miyim? Nereden bileyim?" Grekina sırtıttı. "Göğüslerime bakmayı iki saniyeden fazla bıraktı. Bu şekilde biliyorum."

Jocelyn oturma odasına girerken, "İyi haber ve kötü haber," diye duyurdu. Durdu ve yerde oturan kuzenlerine baktı. Her biri dizüstü bilgisayarlarının başında, kulaklıklarını takmışlardı.

"Siz ne yapıyorsunuz?"

"Bir şeyler öldürüyoruz," dedi Livy, bakışları ekranına odaklanmıştı.

"Öldürmüyoruz," dedi Vic, Jocelyn'in yanından geçerken. Büyük melez kanepeye çöktü. Saçları ıslaktı ve günün erken saatlerinde giydiklerini değiştirmişti. Bu konuda pek konuşmazdı ama Novikov'un kapalı havuzunun tadını çıkardığı belliydi. Onu suçladığından değil. "Katliam. Katliam yapıyorlar."

"Ne?"

"Bir oyuna katıldılar, bir lig oluşturdular ve şimdi herkesi öldürüp tüm eşyalarını alıyorlar."

Jake sırtarak, "Şu anda en harika zırha sahibim," dedi. "Dikenleri var. Eskiden bir savaşçı olsaydım, kesinlikle çivili bir zırhım olurdu."

"Her neyse," dedi Jocelyn, oyun oynamanın cazibesini anlamadığı için bu konuşmayı tamamen göz ardı ederek. "Chumakov'un Amerika'ya gelmeden önce tabloyu değerlendirmesi için bir sanat uzmanı göndereceği haberi geldi." Vic'e baktı. "Görünüşe göre şu anda çok temkinli davranıyor."

"Onu suçlayabilir misin?" "Hayır."

"Peki ya bir ekspertiz gönderiyorsa?" Jake parmaklarını zavallı klavyesine vurarak sordu. Jocelyn şimdi neden bir tane "iş" için, bir tane de oyun oynamak için dizüstü bilgisayarı olduğunu anlıyordu. "Kimin umurunda?"

"Buna ihtiyacımız var." Jocelyn dramatik bir etki yaratmak için bir süre bekledikten sonra, "Paris'ten Pierre-Phillipe Anwar'ı gönderiyor," dedi.

Bütün bal porsuğu gözleri Jocelyn'e döndü ve Jocelyn nedenini biliyordu. Melez bilmesede.

"Paris'ten Pierre-Phillipe Anwar kim?" Vic sordu.

"İşimiz bitti!" Jake her zaman diğerlerinden daha dramatik bir şekilde duyurdu.

"Pierre-Phillipe mi? Emin misiniz?" Livy sordu. "Eminim."

"Hâlâ kim olduğunu bilmiyorum," dedi Vic.

"Dünyanın en iyi sanat eserleri eksperlerinden biri."

Livy kulağını kaşıdı. "Jake haklı. Boku yedik." "Gerçekten o kadar kötü mü?"

"Pierre-Phillipe Anwar dünyanın en büyük ve en güçlü müzeleri için çalışıyor," diye açıkladı Jocelyn. "Birkaç akrabamız da dahil olmak üzere insanları onlarca yıl hapse mahkum eden federal ve uluslararası davalarda tanıklık yaptı."

"Zavallı Kuzen Bronislaw," diye iç geçirdi Jake, üzüntüyle başını sallayarak. "Ama Melly'nin en iyisi olduğunu sanıyordum."

"Öyle. Ama Enver de öyle. Onun işinin kokusunu alabilecek biri varsa, o da Enver'dir." "O zaman ne yapacağız?" Vic sordu.

"Ona rüşvet verebilir miyiz?" Livy sordu.

"Kuzen Bronislaw ile denedik. Bu onun federal suçlamalarına eklendi."

"Oh."

"Peki ne yapmak istiyorsun Livy?"

Hiçbir zaman acele karar veren biri olmayan Livy bunu düşünürken sessiz kaldı. Biraz düşündükten sonra, "Bakalım nasıl sonuçlanacak. Nasıl olsa üçüncü bir taraf üzerinden gidiyoruz. Eğer iş patlarsa, otuz dakikadan kısa bir süre içinde temizlenip gidebiliriz."

"Melly'ye neler olduğunu anlatmalı mıyız?"

Jocelyn Jake'in sorusuna "O burada bile değil," diye cevap verdi. "Antonella'yla birlikte şehre geri döndü. 'Erkek arkadaşıyla' buluşmak için," dedi tırnak içinde.

Jake, "Bin dolarına bahse girerim ki hafta sonuna kadar hapse girer," diye atıldı. Ne yazık ki kimse onu dikkate almadı.

"Bütün bunları anneme anlattın mı?" Livy sordu.

"Ve Bart Amca'ya." Jocelyn omuz silkti. "İkisi de sana gelmemi söyledi."

Livy gözlerini devirdi. "Umarım bunun bir tür eğitim olduğunu düşünmezler. Bu yüzden aile şirketine katılmak gibi bir planım yok."

"Öyle olduğunu sanmıyorum," diye itiraf etti Jocelyn. "Baban, senin kararların. Bu işler böyle yürür. Ayrıca, Jean-Louis Parker'ların etrafında takılmaktan çok fazla iki pençeli bir iyilik timsali oldun. Kendine hâlâ Kowalski demene izin verdiğimiz için çok şanslısın."

Livy homurdanarak gülünç oyununa geri döndü. "Sanki başka bir şey olabilirmişim gibi."

Dez, tablonun satışıyla ilgilenen Kowalski bağlantısının arkasında durdu. Bunun yasadışı olduğunun tamamen farkındaydı. Sahte olduğunu bildiği bir tabloyu satmak. Kowalskilerin yabancı bir ülkede başka bir adamı öldürebilmeleri için bir adamı bu ülkeye çekmelerine yardım etmek...

Bu yasal bir şeymiş gibi davranamazdı bile. Yasal değildi. Hem de hiç. Tabloyu değerlendirecek olan adamı tutuklamak istese bile, bunu da yapamazdı.

Ve yine de . . . Dez suçluluk hissetmiyordu. Hissetmeliydi. Hayatı beş yüz kiloluk bir aslana dönüşebilen bir koca ve bir gün beş yüz kiloluk bir aslana dönüşebilecek bir oğulla değişmeden önce çok temiz bir polisti. Gurur duyduğu bir şeydi bu.

Ama hayattaki değişimler bazen ahlaki değişimleri de beraberinde getiriyordu. En azından onun için. Çünkü ailesini korumak en önemli şey haline gelmişti. Bazen de tek şey. Bu da bir bal porsuğu ailesinin, kocası ve oğlu gibi şekil değiştirenleri spor olsun diye avlayan bir adamı bulup öldürmesine yardım etmek anlamına geliyorsa... Dez bunu yapacaktı.

Sanat eseri eksperini Dez'e baktı. Taktığı gözlüklerin arkasında küçük gözleri vardı. Küçük ve boncuk gibi. Ve Fransız aksanı onu rahatsız ediyordu. Nedenini bilmiyordu. Mace geçen yıl yıldönümleri için onu Paris'e götürdüğünde, her dakikasına bayılmıştı. Tanrım, özellikle de yemeklere. O harika yemekleri yerken neredeyse bir pantolon boyu büyümüşü. Ama bu adam . . .

Belki de onu rahatsız eden şey Fransız aksanının ve boncuk gözlerinin ardındaki kaba kibirdi. Evet. Bunu görebiliyordu.

"Kim o?" Anwar uzun, ince parmağıyla Dez'i işaret ederek sordu.

"O benim korumam," diye yanıtladı irtibat kişisi.

"Anlıyorum."

"New York'ta bir Matisse ile dolaşırken korumam olmamasını beklemiyorsun, değil mi?"

"Eğer o bir Matisse ise," diye alay etti.

Dez küçük adamın çalışmasını izledi. Saatler sürdü. Cidden saatler. Saatler.

Saatlerce baktı, elinden geldiğince test etmek için küçük ışıklar ve eşyalar çıkardı. X-ışınları ya da karbon tarihleme gibi daha yoğun testler hakkında bazı mırıldanmalar vardı. Ama bu konuda yardıma ihtiyacı olacaktı ve Chumakov'dan ne kadar para alırsa alsın, Anwar çalıntı bir Matisse'i röntgen çekirtmeye götürerek meşru müzeler ve saygın sanat tacirleri nezdindeki itibarını riske atacak değildi.

Altıncı saate girdiklerinde Dez paniklemeye başladı. Bu iş daha ne kadar sürecekti? Ya gerçek bir Matisse olmadığını düşünürse? O zaman ne olacaktı? Dez Livy'yi seviyordu. Onun güvende olmasını istiyordu. Bütün şekil değiştirenlerin güvende olmasını istiyordu, sevmedikleri bile... aklına baldızı geliyordu.

Sonunda adam ayağa kalktı ve öyle bir kokladı ki Dez mahvolduklarına ikna oldu.

Bir cep telefonu çıkardı -bütün gün kontrol ettiği telefondan farklı bir telefonda bu- birini aradı ve Rusça'ya benzeyen bir şeyler söyledi. Gerçi Dez bilmiyordu. İngilizce ve Brooklyn İngilizcesi konuşuyordu, biraz İspanyolca, biraz da bozuk İtalyanca ve Yidiş. Ama hepsi bu kadardı.

Temas kurduğu kişiyi başıyla selamladıktan sonra eşyalarını topladı ve tek kelime etmeden çıkıp gitti.

"Eee?" Dez irtibat kişisine sordu.

Güzel kız gülümsedi ve başıyla onayladı.

Dez rahatlamış bir iç çekişle cep telefonunu kot pantolonuna takılı kılıftan çıkardı ve Vic'i aradı. Brooklyn İngilizcesi'yle, "İşe yaradı," dedi. "Buna inanamıyorum ama işe yaradı."

Vic telefonunu bıraktı ve mutfak masasında birlikte Texas Hold 'Em oynadığı üç porsuğa ve pandaya baktı. Livy, Jake, Jocelyn ve Shen. Baktı ve hiçbir şey söylemedi.

Dört şekil değiştiren birden dönüp Melly'nin cep telefonuna bağıracağı sürgülü cam kapıdan dışarı baktı: *"Beni sevmekten asla vazgeçmeyeceksin! Önce ben seni öldüreceğim!"* Gözyaşlarına boğuldu. "Lütfen beni sevmekten vazgeçme," diye hıçkırdı. "Lütfen! *Seni orospu çocuğu!* "

Tekrar öne doğru baktılar, başlarını salladılar ve oyunlarına geri döndüler.

BÖLÜM 36

Bayla Ben-Zeev, kendisine rapor veren her bir bölüm başkanının mali durumunu gözden geçirdi.

Selefinin aksine Balya harcanan her kuruşun hesabını yapmıyordu.

Eğer bir boz ayı BPC'nin parasını bala harcamaktan hoşlanıyorsa ya da yaklaşık sekiz metrelik bir kutup dört yüz elli kiloluk kası için tasarlanmış ekstra güçlü bir ofis koltuğuna yatırım yapmak istiyorsa, tartışmayacaktı. Çalışanlarının yapması gereken, sandalyelerin maliyeti hakkında endişelenmekten her zaman daha önemli şeyler vardı.

Ayrıca Bayla zaman zaman bu tür meşguliyetlerden hoşlanıyordu. Rakamları ayarlamak, hangi departmanın daha fazlasına ihtiyacı olduğuna, hangisinin daha azıyla ayakta kalabileceğine karar vermek. Bu tür işler, başlangıçta İsrail halkını korumak olan gerçek işinden her zaman güzel bir mola olmuştu. Ama şimdi, ayı dostlarını koruyordu.

Her iki işten de son derece gurur duyuyordu.

Bayla'nın ofisinin kapısı açıldı ve büyük bir boz ayı hışımla içeri girdi. Kollarını iki yana açtı. "Bayla, aşkım!"

Bayla iç geçirdi, önümüzdeki birkaç dakikalık saldırı için şimdiden kulaklarından özür diliyordu.

Sandalyesine geri yaslandı. "Vladik Barinov. Seni ofisimde gördüğüme şaşırmadım."

"Gerçekten mi?" Bayla'nın asistanını bir el hareketiyle başından savdı.

Ama Bronx yerlisi siyah ayı o kadar kolay gönderilmedi. Bayla'ya baktı.

"Sorun yok Judith. Gidebilirsin."

Kapı Dişi Ayı'nın arkasından kapandı ve Vladik güçlü cüssesini Bayla'nın karşısındaki sandalyeye bıraktı.

"İyi görünüyorsun, bir tanem. Bu New York hayatı sana çok yakışmış."

Bayla bu iltifatı duymazdan geldi. Bunun yerine evrak işlerine geri döndü ve "Oğlunuz hakkında bazı şeyler duydum" dedi. Bir an düşündü.

"Victor."

"Benim harika oğlum! Çok yakışıklı! Tıpkı babası gibi!" "Ne yazık ki Vladik, oldukça tatsız biriyle arkadaş oldu."

unsur."

"Bal porsuklarının sinirlenmeye hakları var, değil mi?"

"Öyle mi?"

"Rostislav Chumakov dostum değil, sevgili Bayla."

"BPC'ye çok para veriyor."

"Onu bu yüzden mi koruyorsun?"

Bayla başını kaldırıp işine baktı. "Chumakov'u seni ya da türümüzden herhangi birini koruduğum kadar **k o r u y o r u m** . Bir ayıyı mahkûm etmeden önce kanıtı ihtiyacım var."

"Kanıtınız olacak."

"Bulacak mıyım?"

"Ah, evet. Ama bilmeli ki Bayla, herhangi bir misilleme onun için aptallık olur." Vladik sırttı. "Beni bilirsin. Ben dost canlısı bir ayıyım! Herkes Vladik'i sever! Ama oğlumun sevimli küçük porsuğunu bir daha öldürmeye kalkarsa, onu küçük parçalara ayırıp turta yaparım. Büyükannem bunu bir keresinde komşu köyde sevmediği bir insana yapmıştı." Gülümsemesi soldu. "Onu ailesine yedirdi ve onlar onu yerken güldü."

Sırtışı geri döndü. "Çünkü biz neşeli ayılarız, Barinovlar! Ve gereksiz çekişmelerden hoşlanmayız. Ne anlamı var, değil mi?"

Bayla sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bu konuda herkesin net olduğundan emin olacağım. Bildiğiniz gibi, melez ayıları da en az tam kan kardeşleri kadar korumaya inanıyorum. Bu benim için önemli."

"Bunu duymak bana neşe veriyor, güzel Bayla."

"Ama bu işin uyarıdan öteye gitmesi için Vladik'in Frankie Whitlan'ı koruduğuna dair kanıtım olsa iyi olur."

"Merak etme canım, dediğim gibi, kanıtın olacak. Büyük olasılıkla isteyebileceğinden çok daha fazla kanıt."

Biri koluna dokunduğunda Livy uyandı. "Jake?" "Chumakov şehirde."

Başını salladı ve kuzenine, "Ne yapacağını biliyorsun," dedi.

"Çoktan hallettik." Kuzeni dışarı çıktı. Livy başını kaldırdığında Vic'in uyanmış olduğunu gördü, bakışları yüzüne odaklanmıştı.

"Neyin üzerinde?" diye sordu.

"Anneme göz kulak olmaya."

"Annene mi? Neden?"

Kadın esnedi ve tekrar Vic'in göğsüne sokuldu. "Ben büyürken bana hep söylediği bir şeydi bu. Kowalskiler asla unutmaz... ama Yanglar *asla* affetmez."

"Babama kanıtımız olana kadar Chumakov'a karşı bir şey yapmayacağımıza söz verdik. Ve o zaman bile BPC'den geçmeliyiz."

"Merak etmeyin. Balt onu meşgul edecektir. Nasıl, bilmek istemiyorum. Ama bize bir şey olmaz. En azından Chumakov tekrar yola çıkana kadar."

"Güzel." Vic onun sırtını sıvazladı. "Ayrıca, Amerika'da uzun süre kalacağından şüpheliyim. Haberi alır almaz..."

Üç buçuk milyon Amerikan dolarını teslim ettikten sonra, adamlarından dördü Matisse'i paketledi ve tablonun sahibi olan tam insan bağlantıyla tanıştıkları küçük Yunan bakkalının arka kapısından çıkardı.

Rostislav Chumakov satın aldığı için o kadar mutluydu ki -çalıntı ya da değil, bir Matisse için üç buçuk milyon dolar Amerikalıların "çalıntı" dediği şeydi- küçük dükkândan çıkıp Manhattan caddesine adım attığında, en büyük oğlu tam önünde yürümeyi bırakana kadar hiçbir şeyin ters gittiğini fark etmedi.

Rostislav biraz eğildi ve kendini gülümsemeye zorladı. "Bayla Ben-Zeev," dedi oğlunun yanından geçip koca ayı kışını limuzinine dayamış olan dişi ayının yanına giderek. "Her zamanki gibi harika görünüyorsun." Onun her iki yanağını da öptü.

"Seni tekrar görmek güzel, Rostislav. Seni Amerika'ya getiren nedir?"

"Küçük bir iş için. Uzun süre kalamam."

"Sorun değil. Muhtemelen en iyisi bu. Son zamanlarda bazı düşmanlar edindiğini duydum." Ben-Zeev başını salladı. "Porsuklar mı? Şimdi de porsukları mı kızdırıyorsun?"

"BPC'nin bir ayının kişisel işlerine karıştığını bilmiyordum."

"Sahip olduklarımızı tehdit etmediği sürece karışmayız. Whitlan meselesini hallettiğiniz için adamlarımı daha önemli işler için kullanabileceğimi söylediğinizde" -omuz silkti- "sözünüze inandım. Bir ayının sözü benim için çok önemlidir, Rostislav."

"Ve ben bu işi hallediyorum. Adamlarım her an onun izini bulabilir."

Dramatik bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Bu konuda çok geç kalmış olabilirsin." "Anlamıyorum."

"Anladığım kadarıyla onu bulmuş olabilirler. Whitlan'ı yani. Aslında, sanırım işler çoktan yoluna girdi." Limuzinden uzaklaştı, elini Rostislav'ın pahalı takım elbisesine bastırdı. "Yerinde olsaydım, olayları akışına bırakırdım ... ve oluruna bırakırdım."

"Neyi?"

"Bırak gitsin, Rostislav. Kendi iyiliğin ve ailenin iyiliği için. Bırak *gitsin*." Bayla uzaklaştı. "İyi yolculuklar, eski dostum. İyi yolculuklar."

Dişi Ayı'nın köşeye doğru yürümesini, kendi limuzinine binmesini ve uzaklaşmasını izlediler.

En büyükleri Bayla'nın ardından, "Ben olsam endişelenmezdim baba," diye alay etti. "Evde her şeyin yolunda olduğuna eminim-"

Rostislav oğluna odaklandı. "Eğer 'iyi' kelimesini söylersen, seni bu sokakta öldürene kadar döverim." Oğlu başka bir şey söylemedi, ki bu iyiydi. "Şimdi beni eve götür," diye emretti. Rostislav çok geç kaldığını bilmesine rağmen.

37. BÖLÜM

Boris Krupin sıkılmıştı. Ama patronu, adamlarına iyi para ödeyen güçlü bir ayıydı. Yani Rostislav Chumakov onlardan tam bir insanı korumalarını isterse, yapacakları şey buydu.

Yine de Boris ilk kurt ulumasını duyduğunda mutlu oldu. Normalde, Chumakov bölgesine bu kadar yakın bir kurt uluması Boris'i sinirlendirirdi. Ama bu gece onu heyecanlandırmaktan başka bir işe yaramadı. Birkaç kurdu tokatlayacağı düşüncesi hoşuna gitmişti.

Boris ayı arkadaşlarına baktı ve hepsi başlarını sallayarak yer değiştirdi ve işe yaramaz tam insana göz kulak olmak için üç ayıyı geride bırakarak sızan kurtların peşinden gitti.

Frankie Whitlan uluma seslerini duydu ve 357 Magnum'unu çekti. Pencereye gitti ve evin ön tarafına baktı. Birkaç muhafızın ayıya dönüşüp gecenin içinde kaçışını izledi. Kurtları mı kovalıyorlardı? Gerçekten mi?

Bu aptallar *onu* korumak için buradaydı, pis hayvanlar gibi yerel kurtları kovalamak için değil. Bu aptalların şekil değiştirmeyen meslektaşlarından daha zeki olmaları gerekiyordu. Ama yine de aynı derecede aptal ve değersiz görünüyorlardı.

Lanet olası işlerini yapabilmeleri için onları geri getirmeye karar verdi. Frankie pencereden çalışma odasının kapısına doğru döndü ama bir köpeğinkine benzeyen soğuk sarı gözler kendisine dikilince durdu.

"Merhaba Frankie," diye hırladı bir ses, iri bir sakalın ve kalın siyah saçların arkasından.

Frankie hemen silahını kaldırdı ama büyük bir el silahını yakaladı ve silahı tuttu. Sonra bir parıltı gördü ve bir bıçak Frankie'nin boynuna saplanarak çığlık atma ve nefes alma yeteneğini anında kesti.

Ama bu onu öldüren adam için yeterli değildi. Bıçağı çevirerek Frankie'yi yere düşürdü.

"Bu," diye homurdandı sakallı ve siyah saçlı adam Frankie için her şey kararırken, "sırf seni öldürmek için köylü kırımını ta Rusya'ya kadar getirmeme neden olduğun için."

Tennessee Smith Sürüsü'nden Eggie Smith, Frankie "Fare" Whitlan'ın ölümünü izledi. Tam insan ölmemeye çalıştı ama Eggie'nin sahip olduğu tek gerçek beceri bir adamın nasıl öldürüleceğini bilmesiydi. Solunum ve kalp durduğunda, Eggie gidebileceğini biliyordu.

Böyle bir işi sadece küçük kızı için yapardı. Ama kız ondan sadece gerçekten önemli bir şey isterdi. Eggie'nin gerçekten mecbur kalmadıkça Darla'sını terk etmekten hoşlanmadığını biliyordu.

Eggie, evin geri kalanının pejmürdeliği düşünüldüğünde şaşırtıcı derecede zevkli olan çalışma odasından çıkıp koridora yürüdü. Orada kendisini bekleyen üç ayıyla karşılaştı. Silahlıydılar ama henüz silahlarını çekmemişlerdi. Muhtemelen sadece bir kurt için buna gerek olmadığını düşünmüşlerdi.

Genç ayılardan biri Rusça bir şeyler söyledi ve Eggie'ye doğru ilerlemeye başladı. Ama yaşlı ayı, saçları gümüş rengine bir boz ayı, çocuğu geri çekti.

Eggie'ye bir şeyler söyledi ama yine Rusça'ydı. "Ne?"

Yaşlı ayının başı yana eğildi. Yaşlı ayı çok yavaş ve kalın aksanlı bir İngilizceyle, "Sen kimsin, köpekçik?" diye sordu.

"Adım Eggie Smith. Tanıştığımıza memnun oldum."

Yaşlı ayının yüzündeki renk soldu ve genç ayıyı tişörtünden tutarak geri çekti.

Genç ayı bundan hoşlanmadı ve konuyu tartışmaya başladı. Ama her şey Rusça'ydı ve Eggie tek kelime bile anlamıyordu. O yüzden sabırla bekledi.

Bir süre sonra ortalık biraz kızıştı ama sonra büyük ayı gerçekten sivri bir şey söylemiş olmalıydı çünkü çocuk durdu ve Eggie'yi işaret etti. "Smith?" diye sordu.

"*Da. Smith,*" dedi yaşlı ayı.

Üç ayı da Eggie'ye baktı ve Eggie gülümsedi.

Ayılar sanki Eggie onlara ateş atmış gibi irkildiler ve Eggie'nin geçebilmesi için geri çekildiler.

Öyle yaptı ama Eggie geçerken durdu çünkü "Ve hepiniz o adamı koruduğunuz için utanmalısınız" deme ihtiyacı hissetti. Utanmalısınız," dedi.

tekrarladı. Kafaları karışmış gibi ona baktıklarında, "Araştırın," diye ekledi.

Eggie araziye çevreleyen ormana doğru yürüdü ve bir Smith'in Rusya'ya yaklaşmasına izin vermelerine şaşırdığı Volkov kurtlarına silahını fırlattı. Görünüşe göre bu kurtlar Vic Barinov meleziyle arkadaşı. Normalde Eggie böyle bir iş için sadece kendi bağlantılarına güvenirdi ama küçük kızı Barinov'a ve adamın bağlantılarına güvenilebileceğini söylemişti. Bu yüzden Eggie risk almıştı ve karşılığını da almıştı.

Sürünün Alfa Erkeği'ne başıyla selam verdi, birlikte yedikleri öğle yemeği sırasında adamın tattırdığı votkayı çok beğenmişti ve kendisini bekleyen arabaya doğru yöneldi. Ancak araca adımını atmadan önce şiddetli bir tıslama sesi duydu. Eggie bal porsuklarının kendisinin ve kurtların yanından geçip Chumakov'un bölgesine doğru ilerleyişini izledi. Eggie işin doğru yapıldığından emin olmak için getirilmiş olsa da, bu bal porsukları Moğolistan'dan gelmişti. Volkovlar onlara şakayla karışık "Moğol Sürüsü" diyordu. Ama temelde oldukları şey buydu. Eğer yollarına ayı çıkarsa, onları ezip geçerlerdi. Neden kiralandıklarını ya da onları kimin kiraladığını Eggie bilmiyordu.

biliyordu. Umurunda da değildi. İş bitmişti.

Eggie'nin ait olduğu yere, Amerika Birleşik Devletleri'ne ve Darla Mae'sine geri dönebilmesi için onu yerel havaalanına götürecek olan arabaya bindi.

38. BÖLÜM

Vic, Novikov'un Rhode Island'daki evine gittiklerinden beri paylaştıkları yatak odasına girdiğinde Livy'yi spor çantasını hazırlarken buldu.

"Neler oluyor?"

"Geri dönmem gerek. Şu kedi düğün planlayıcısı mesaj atıp duruyor. 'Ne zaman dönüyorsun?' " Livy tiz bir sesle taklit etti. " 'Başka birini mi tutsak? Aldığınız ücrete göre, her zaman nöbetçi olmanız gerekir. "

Vic yatağa, çantasının yanına oturdu. "Emin misin?"

"Sesi pek öyle gelmeyebilir ama kesinlikle mesajla şirretlik yapıyordu."

"O değil. Gitme konusunda emin misin?" "Sonsuza kadar burada saklanamam."

"Ama," dedi Vic, meselenin özüne inerek, "bir havuz var. O havuzu seviyorum."

Livy güldü ve elini Vic'in omzuna koydu. "Bunun senin için bir fedakârlık olacağını biliyorum."

"Gerçekten öyle olacak. Ama *senin* için bunu yapacağım."

Vic, Livy'nin bir torba kirli giysiyi spor çantasına tıktırıp fermuarını kapatmasını izledi. "Livy?"

"Ne?"

"Dairene geri mi dönüyorsun?" "Kendimi ateşe vermeyi tercih ederim."

Vic irkilerek güldü, "Neden?"

"Melly gibi kokacak. Kokulu Melly. Onun sarhoş kokusunun etrafımı sarmasına izin veremem. Yine de yılanlardan arınmış başka bir yer bulana kadar Toni'nin evinde kalabilirim."

"Ya da benim evimde kalabilirsin," diye teklif etti, öyle olmasa da rahat görünmek için elinden geleni yapıyordu. "Eğer istersen yani."

Livy içini çekerek çantasını kenara koydu ve Vic'in yanındaki yatağa oturdu. "Ama..." dedi tereddütle, "havuzunuz yok."

Ne yazık ki Vic'in Livy'nin şaka yaptığını anlaması gerekenden biraz daha uzun sürdü. O zamana kadar da çok utanmıştı, Livy'yi tutup kucağına çekti.

Vic Livy'nin boynunu öptü ve kaburgalarını gıdıkladı; Livy'nin gülüşü ve ondan uzaklaşmaya çalışması hoşuna gidiyordu, ta ki Livy'nin annesi kapıya gelene kadar. Yaşlı dişi porsuk kürkünü giymiş, parlak kırmızı seyahat bavulunun sapını tutmuş, arkasından yuvarlıyordu.

"Ben gidiyorum," diye duyurdu Livy'nin annesi.

"Güle güle, Joan."

Joan burnunu çekti, saçlarını savurdu ve yürüdü. "Kızdı mı?" Vic sordu.

"Kim bilir?" "Sorman gerekmez mi?"

"Ama gerçekten umurumda değil."

Vic'in cep telefonu bir kez titreyerek bir mesaj ya da e-posta aldığını haber verdi ve komodinin üzerinden aldı. Kendisine gönderilmiş olan bir resmi açtı ve arkasına yaslandı.

"Aman Tanrım."

"Ne?"

İçini çekti. "Şey... Whitlan öldü." Livy ona tekrar baktı. "Ne?"

Telefonu kaldırdı ve Livy onu inceledi. "Ah... evet. Kesinlikle öyle."

"Ama bunu Eggie Smith'in yaptığına inanamıyorum."

"Bu Smith'in yapacağı bir hareket değil. Bu tamamen bal porsuğu." "Bunu nereden biliyorsun?"

"Halkımı tanıyorum. Başka bir şekil değiştiren olsa içeri girer, Whitlan'ın işini bitirir ve yoluna devam ederdi. Ama benim halkım ... biz biraz dar kafalıyız. Çok acımasız."

Vic resme tekrar baktı, biraz daha inceledi. "Livy? Nedir o? Evin içinde."

Livy şöyle bir baktı, başını salladı. "Bu bir delik. Chumakov'un evine girmişler. İçeri girdikten sonra kim bilir ne yaptılar."

"Yani şimdi Chumakov'u *aktif olarak* kızdırıyor muyuz?"

"Görünüşe göre ailem öyle. Ben sadece bu düğün için hazırlanmaya çalışıyorum." Livy ayağa kalktı, çantasını aldı. "Haydi. Gidelim buradan. Saklanmaktan bıktım."

Chumakov'un eve dönmesi, gecikmeler ve Doğu Avrupa'nın bir kısmını vuran kar fırtınası da dahil olmak üzere iki günden fazla sürdü. Ancak arabasından inip Frankie Whitlan'ı evin önünde baş aşağı ve derisiz bir şekilde asılı gördüğünde tüm yolculuk yorgunluğu uçup gitti.

Whitlan onun için her zaman en iyi eğlenceyi sunmanın ötesinde pek bir şey ifade etmiyordu. Bunu yapacak herhangi birini bulabilirdi. Ama Whitlan'a korumasını vermişti. Rostislav Chumakov'un korumasını. Bunun bir anlamı vardı. Ya da en azından eskiden öyleydi.

Ama duyduğuna göre o kız hâlâ hayattaydı. Whitlan ölmüştü. Ve artık herkes bunu biliyordu.

"Hey, Chumakov," diye seslendi yakındaki bir köyden gelen aylardan biri. "Güzel süslemeler!"

Rostislav Chumakov'un utancını görmeye gelen diğer ayılar güldü.

"Baba," diye ısrar etti en büyükleri.

"Gitmeliyiz." "Hayır. Hepsini görmek istiyorum."

Rostislav evine girdi. Temelde iğrenç hayvanların açtığı delikler vardı. Mobilyaların üzerine işenmişti. Sadece hoşuna gittiği için aldığı küçük sanat eserleri pençelerle kesilmişti. Pahalı parçalar alınmıştı. Elektronik eşyalar alınmıştı. Kasaları kırılmış ve bütün nakit parası, altınları, elmasları, her şeyi gitmişti. Sahip olduğu tüm silahlar gitmişti ve bir orduyu donatmaya yetecek kadar silahı vardı. Pahalı halılar sökülmüş ve pahalı döşemeler yok edilmişti.

Hiçbir şeye, kesinlikle hiçbir şeye dokunulmamıştı. Havuzlarına, egzersiz ekipmanlarına bile. . . her şey.

Ve burada sadece üç ceset vardı. Whitlan ve Chumakov'un en sadık iki adamı. Ama diğer muhafızlar kaçmışlardı. Ayılar kemirgenlerden kaçırdı.

"Her şeyi almışlar!" diye bağırdı en küçük oğlu odaya geri dönerken. "Alt kattaki tabloları bile."

Rostislav karaborsadan elde ettiği sanat eserlerini özel bir kasa odasında saklıyordu. Ama hırsızlar oraya da girmişlerdi.

En büyükleri telefonuyla meşguldü ve "Banka hesaplarımızı boşaltmışlar" diye duyurdu.

"Moskova bankaları mı? Bu önemli değil."

"Bütün hesaplar, baba. *Bütün* hesaplarımızı boşaltmışlar."

Elbette Rostislav'ın hiçbir bankada olmayan parası vardı. Altın ve gümüşü vardı. İş yerleri vardı. Başka evleri de vardı. Ama bunların hiçbirisi önemli değildi. Dışarıda komşularının kahkahalarını duyarken hâlâ zengin olmasının hiçbir anlamı yoktu. Onunla alay ediyorlardı.

Ve bu, her şeyden çok, Rostislav Chumakov'un tahammül edemeyeceği bir şeydi. Şimdi değil. Hiçbir zaman.

39. BÖLÜM

Livy birkaç gün önce çektiği yeni fotoğraflardan başını kaldırdı ve şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

"Ne zamandır orada dikiliyorsun?"

Toni omuz silkti, gülümsedi. "Çok olmadı. Sadece çalışmanı izliyordum."

"Beni çalışırken izlemek mi?" Livy elindeki provalara ve her bir resmi incelemek için kullandığı büyüteçlere baktı, bu da son iki saattir aynı yerde oturduğu anlamına geliyordu. "Tamam."

Livy kanıtlardan birini işaretledi. "Şu senin Rus hokey ayıları sonunda gitti mi?"

"Zubaçev'i sevdiğini sanıyordum."

"Onunla ve Rus takımlarıyla imzaladığın anlaşmayı sevdim."

"Anlaşma harika değil mi?" Toni sırtarak sordu. "Şu anda herkes beni seviyor. Beni seviyor, seviyor, seviyor!"

Livy başını salladı, kıkırdadı. "Evet. Şu anda herkes seni seviyor. Ama bu seni her an senden daha fazlasını beklemeyecekleri konusunda yanıltmasın."

"Sorun değil. İsveç, Norveç ve Moğolistan takımlarından ilgi görmeye başladım bile."

Livy arkadaşına baktı. "Novikov bir Moğol hokey sürüsüne karşı . .
. Ben *de oradayım*."

"Biliyorum, doğru!" Toni başparmağını arkasına doğru salladı. "Bak, bu gece için eve gitmek üzereyim. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır."

"Peki sen iyi misin? İşlerin nasıl yürüdüğü konusunda?"

"Eğer seni endişelendiren buysa, hiç uykusuz kalmıyorum."

"Her şeyde uyuduğunu düşünürsek... bu benim için hiçbir zaman endişe kaynağı olmadı." Göz kırptı ve uzaklaştı. "Yarın görüşürüz."

"İyi geceler."

Livy susadığını fark edene kadar otuz dakika kadar daha çalıştı. Ayağa kalktı, kollarını başının üzerine koyarak uzun bir esneme hareketi yaptı. Bir şeyler kapmak

kot ceketini giydi, üzerine geçirdi ve ofisinden çıktı. Durdu, geri yürüdü, sırt çantasından birkaç dolarlık banknot çıkardı, sonra soda makinesine yaptığı gece yolculuğuna yeniden başladı.

Gösterisine sadece birkaç hafta, Blayne'in düğününe de sadece birkaç gün kala, tüm işlerini halledebilmek için neredeyse her geceyi geç saatlere kadar Spor Merkezi'nde geçiriyordu.

Elbette Blayne'in düğünü için hazırdı. Tüm ekipmanları kontrol edilmiş, iki kez kontrol edilmiş ve üç kez kontrol edilmişti. Bu onun geleceği olmayabilirdi ama yine de bunu ciddiye alıyordu. Ve bir kez söz verdi mi . . .

Livy durdu ve omzunun üzerinden baktı. Ana buz pateni pistinin hemen yanındaydı ve arkasında bir şey duyduğunu sandı.

Livy havayı kokladı ve güvenlik görevlilerinden birinin etrafta dolaşıp dolaşmadığını anlamaya çalıştı. Hiçbir şey göremeyince arkasını döndü ve aniden ileri atılarak pençelerini ve dişlerini çıkardı.

"Bekle! Bekle!" Dişi ayı bir elini kaldırdı ve onu korumak ve Livy'ye saldırmak üzere olan korumalar anında geri çekildi. "Olivia Kowalski mi?"

"Evet."

"Ben Bayla Ben-Zeev."

"Aferin sana." Livy dişlerini ve pençelerini geri çekti ve onun etrafından dolaşarak soda makinesine doğru ilerledi. Korumalarına geride kalmalarını emrettikten sonra Ben-Zeev de onu takip etti.

"Sadece seni uyarmak istedim." "Ne hakkında?"

"Rostislav Chumakov ortadan kayboldu. Moskova'nın derinliklerinde. Ve bunlar, bal porsuğu, derin bağırsaklardır."

"Bu iğrenç bir benzetme."

Livy gazoz makinesinin önünde durdu. Bir kola, bir şişe su ve bir paket Doritos aldı. Kola ve Doritos ona liseyi, Toni'yle geç saatlere kadar oturup sınavlara çalışmayı hatırlattı.

"Ailen o ayıyla bitirmek istemeyecekleri bir şeye başlamış olabilir."

"Öyle mi?"

"Banka hesaplarındaki tüm parasını aldılar, öldüğünü ilan ettirdiler-" Livy buna homurdandı; öyle demek istememişti ama bu Jake olmalıydı.

-"Evindeki her şeyi çaldı ve temeli yıktı. Konuştuğumuz gibi yıkılıyor."

"O son kısım Kowalski'lere ait değildi," diye itiraf etti Livy. "O Moğol porsuklarıydı. Ama eminim ailem onlardan bunu yapmalarını istemiştir."

"Rostislav'ı bu işin peşini bırakması için uyardım ama bırakmayacak. Şimdi olmaz. Ailenin yaptıklarından sonra olmaz."

"Rostislav Chumakov'un Whitlan'ı koruduğuna dair kanıt istiyordun. Şimdi kanıtın var."

"Whitlan'ın cesedini Chumakov'un evinin önüne herhangi biri yapıştırmış olabilir. Bu, adamın orada yaşadığı anlamına gelmez."

"Yani BPC hâlâ Chumakov'u mu koruyor? Şimdi bile mi?"

Ben-Zeev bir nefes aldı ve bıraktı. "Hayır, korumuyoruz. Ama Chumakov'un Whitlan'la bir ilgisi olduğuna inanmayan ayılar, arkadaşları var. Sadece parasını isteyen bal porsukları tarafından tuzağa düşürüldüğünü düşünüyorlar. Ve onu korumak istiyorlar. Onu saklamak için. Bu yüzden onun izini bulmamız biraz zaman alabilir ve bulana kadar siz ve aileniz tehlikedesiniz. Hepinizi yok edene kadar durmayacaktır."

"Evet. Bunun doğru olduğuna eminim." Dişi ayıya gülümsedi. "Haber verdiğin için teşekkürler."

Ben-Zeev'in etrafından dolaştı ve ofisine doğru yürüdü. İşte o zaman Vic'i gördü. Kaşlarını çatmasından onu aradığını anladı. Ayıların onu Spor Merkezi'nde takip etmesiyle ilgili geçmişi düşünüldüğünde bu hiç de şaşırtıcı değildi.

"Ben iyiyim," diye hemen açıkladı.

"Neler oluyor?" diye sordu. "Spor Merkezi'nin dışında BPC ayılarından oluşan küçük bir karavan var."

"Ben-Zeev buraya Chumakov'un yeraltına indiği konusunda beni uyarmaya geldi." "Ailen onunla yattığı için mi?"

Livy güldü ve Vic'in elini tuttu. "Yapacaklarını bilmiyordum ama tam olarak üzgün değilim."

"Seni koruyucu gözetim altına falan almam gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Artık saklanmak yok." Adam aşağı inene ve onu yanağından rahatça öpebilene kadar kolunu çekti. Sonra fısıldadı, "Açıkçası ben olsam fazla endişelenmezdim."

"O kindar bir pislik."

Gülümsedi ve onun çenesini okşadı. "Vic, hala anlamıyorsun. Ben bir aileden geliyorum.

kindar hıyarlar *ailesi*."

Kiril kaçmak istedi. Buradan gitmek istiyordu. Ama bir şey ona fark edilmemesi gerektiğini söylüyordu. Bu adamlar tarafından değil.

Moskova'da bir sürü iri adam vardı. Onlara alışkındı. Ama bu üç adamda bir şeyler vardı. Sonra konuşmaya başladılar. Öldürmekten bahsediyorlardı. Önce bir kızı ve erkek arkadaşını, sonra kızın annesini ve amcalarını.

Kiril dehşete kapıldı. Gangsterlerin *banya*'ya iyi bir buhar için geldiklerini biliyordu. Bazı *banyolar* sadece onlar içindi. Ama bu suçlular asla yabancıların önünde iş konuşmazlardı. Asla. Yine de bu adamlar ...

Kiril'in odada olduğunu biliyorlar mıydı? Herhangi bir fikirleri var mıydı? Yoksa onu da öldürmeyi mi planlıyorlardı? Bilmiyordu ve kaçamayacak kadar da korkuyordu. Tehlikeli bir köpekle uğraşmak gibiydi. Herhangi bir ani hareket, vahşi hayvanın size odaklanmasına neden olabilirdi. O bunu istemiyordu. Sadece eve gitmek istiyordu.

Sonunda, iki genç adam ayağa kalktı - Yüce Tanrım, ne kadar da büyüklerdi. Devasa cüsseleri!- ve yaşlı olan geride kaldı, başından aşağı su döküyordu. Genç değildi ama kasları, genel olarak vücudu hâlâ çok formdaydı. Yara izleri taşıyordu. Bazıları eski bıçak izlerine benziyordu, birkaçı silahla vurulmuştu, ama bazıları da pençe izi gibi görünüyordu.

Kiril artık kalkması gerektiğini biliyordu ama bu yaşlı adam gençlerden daha korkutucuydu. Çok daha korkutucuydu.

Başını eğip üzerine su dökerken, yaşlı adam yanındaki tahta bankı fark etmedi. Kiril'in oturduğu gibi içi boştu, her şey duvara tutturulmuştu. Ama alttaki bir tahta parçası hareket ediyordu ve aniden açıldı.

Kiril büyülenmiş ve dehşete düşmüş bir halde küçük bir kadının dışarı çıkışını izledi. Kadın yaşlıydı. Ve Asyalıydı. Çinli olabilir miydi? Boynunun bir tarafında uzun bir yara izi vardı. Hiç ses çıkarmadan, içinde bulunduğu küçücük alandan yavaşça çıktı. Oraya nasıl sığmıştı, bilmiyordu. Kiril o bankın arkasında bir havalandırma deliği olduğundan emindi ama oradan nasıl geçmişti? Zayıf değildi. Sadece geniş omuzlu yaşlı bir kadındı.

Ayağa kalktı ve Kiril elindeki bastonu gördü. Diğer eliyle bastonun başını kavradı ve ince, paslanmaz çelikten bir hançer çıkardı. Yaşlı adama doğru yaklaştı ve adam aniden yanında birinin durduğunu fark ederek başını kaldırdığında, kadın onu boğazından bıçaklamaya başladı.

Vahşı bir bıçaklama da değildi. Ama boynunun her tarafına çok kesin, derin darbeler indirdi.

Nefes nefese kalan ve kanamayı durdurmak için ellerini boğazına saran adam ayağa kalktı, tökezledi ve yere düştü. Yaşlı kadın ona doğru yürüdü ve onu sırt üstü çevirdi. Adamın cüssesi düşünüldüğünde kolay bir iş değildi ama kadın hiç zorlanmamış görünüyordu. Adamın göğsüne bindi ve sonra üzerine oturdu. Bir süre onu izledi.

"Hiç anlamadın, değil mi?" dedi mükemmel bir Rusçayla. "Kowalskiler asla unutmaz ... ama Yanglar *asla* affetmez." Sade topuzundan dökülen beyaz saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "Yine de istersen," diye alay etti, "bu sonuncusu merhametmiş gibi davranabilirsin. Ama," dedi kolunu kaldırırken, "aslında öyle olmadığını ikimiz de bileceğiz."

Sonra adamı iki gözünden bıçakladı ve bıçağı boğazına saplayarak işini bitirdi.

Adamın ölmesini beklerken biraz nefes nefese kaldı. Adam ölünce ayağa kalktı, bıçağı bastonuna geri soktu ve yavaşça odanın diğer ucuna doğru ilerledi. Banktaki açıklığın yanına çömeldi ve işte o zaman Kiril'e baktı.

Çok yaşlı bir parmağını dudaklarına götürdü. Sonra ona göz kırptı. O inanılmaz derecede küçük alana geri döndü, bir şekilde ahşap paneli yerine koymayı başardı ve gitti.

Kiril yine de kaçmadı. Yine de gitmedi. Gitmemesinin hayatını kurtardığını sonradan fark etti. Çünkü iki genç adam, babalarının cesedi olduğunu şimdi anladığı şeyin başında çılgılık atıp feryat ederek içeri girdiklerinde, çok korkmuş görüldüğü için onu hemen suçlu olarak görmemişler. Sonunda, içlerinden biri daha histerik olan diğerini yakaladı ve odadan dışarı koştular.

Kiril, kustuktan sonra nihayet dışarı çıktı ve görevlilere polise haber vermeleri gerektiğini söyledi. Şimdi.

BÖLÜM 40

Livy gelin ve damadı beklerken ışıktandırmayı kontrol etti. Toni bir kutu Sprite içerek onu izliyordu. Toni'ye bırakın. İkisinin de davet edileceği en gösterişli düğün ve Jean-Louis Parker bir kutu gazozu patlatıyor.

"Eee," diye şarkı söyledi Toni, "Bugün Michael'dan heyecanlı bir mesaj aldım, programınızın ne kadar harika olacağını söylüyordu. Ona verdiği son parti baskılar için çok heyecanlı."

"Neden benimle değil de seninle konuşuyor?" "Çünkü onu korkutuyorsun."

"Nedenini bilmiyorum."

"Ona nasıl baktığınla ilgili bir şeyler söyledi."

"Herkes baktığım gibi ona da bakıyorum."

"Evet. Ve bu bakışlarınla birçok kişiyi korkutuyorsun. Ona bundan sonra sadece benimle muhatap olacağına söz verdim."

Livy fotoğraf makinesini aldı. "Bir menajerim var."

"Menajer olarak değil. Daha çok anlaşmalar yapıldıktan sonra bir aracı gibi. Ama menajerin bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor. Yaklaşan gösterinin seni bir üst seviyeye çıkaracağından emin ama sosyal becerilerindeki eksikliğin sanatının yaratacağı iyi niyeti yok edeceğinden korkuyor."

Livy bir an bunun üzerinde düşündü. "Muhtemelen haklıdır." "Tören çok güzeldi, değil mi?"

"Tanrım," diye iç geçirdi Livy. "Şimdi de o köylü adamla evlenmekte ısrar mı edeceksin?"

"Neden? Ricky Lee'nin kız kardeşi ve Sissy Mae, Kyle'la düğünümün nasıl olması gerektiği konusunda tartışırken, Oriana da seçtiğim elbise için kıcımın çok şişman olduğunu söylesin diye mi? Sanırım cevabım hayır."

"Güzel. Çünkü ikimiz de tüm zamanımı Coop'la birlikte sana eziyet ederek geçireceğimi biliyoruz."

"Biliyorum."

"Oh, bu arada... Bu sabah hesabımdan elli dolar çekmek için ATM'ye gittim. Herhangi bir şey için fazladan paraya ihtiyacım olabilir diye. Ve orada biraz daha para buldum."

"Ne kadar ek para?"

"İki nokta sekiz milyon dolar."

Livy tam zamanında dönerek üzerine doğru gelen Sprite püskürmesinden kurtuldu.

"Ne?"

"Sesini alçalt."

"Hesabında neden bu kadar çok para var Livy?"

"Önce Jake'in dalga geçtiğini sandım ama sonra annemden geldiğini anladım."

"Annen sana para mı verdi? Annen mi?"

"Babamın hayat sigortası poliçelerinden olduğunu tahmin ediyorum."

"Yani? Annen sana hiç para vermiyor. Ailendeki diğer herkes gibi senin de çalmanı bekliyor."

"BPC'deki o dişi ayı bana birinin Chumakov'un banka hesaplarını boşalttığını söyledi. Büyük ihtimalle Jake'in yardımıyla annem yapmıştır. Yani sigortadan aldığı parayı vermek onun için kolay, ayrıca Teddy Teyze'nin yakasından düşmesi için de çok akıllıca bir yol. Ben onun tek kızıyım, bu yüzden Kowalski'ler pay alamadıkları için şikayet edemezler."

"O kadar parayla ne yapacaksın?"

Livy omuz silkti. "Bilmiyorum. Belki de birikimlerime yatırır ve bankaların tekrar batmamasını umarım."

"Bu kadar çok paran olduğuna göre biraz daha hevesli olman gerekirdi."

"Orada olduğunu bilmek güzel, özellikle de sağlık sigortamı kaybedersem. Ama çok parayla birlikte birçok sorun da geliyor." "Vic'e söyleyecek misin?"

"Hemen değil. Belki birkaç ay sonra."

"Neden bu kadar uzun?"

Livy yeni kamera donanımını havaya kaldırdı. "Hasar gören eskisinin yerine bunu almak için bir servet ödedi. Şimdi dönüp ona, ihtiyacım olsa bunlardan altmış tane alabileceğimi ve hâlâ çok param olduğunu söyleyecek değilim. İhtiyacımız olursa para orada, ama onu kazanmak için hiçbir şey yapmadığım halde bana ayak uydurmak zorunda olduğunu hissettirmeyeceğim."

"Sigorta parası sen öldükten sonra ailene yardım etmek için."

"O yaşlı piç kurusuna lanet parasına ihtiyacım olmadığını söyledim. Onun cevabı da aynen şöyle oldu: 'O zaman hiçbir şey alamayacaksın, seni küçük sürtük!'"

"Babanızla aranızda ilginç bir ilişki vardı."

"Aradığınız kelime *işlevsiz*. Bizim işlevsiz bir ilişkimiz vardı."

"Ve o öldükten sonra da işlevsiz kalmasını mı planlıyorsun?"

"Başından beri planım buydu."

Vic, Novikov'un yine saatine baktığını görünce sırtıttı.

Novikov ve MacRyrie'nin güzeller güzeli Blayne ve Gwen'le düğünlerine katılmak Vic'in planları arasında hiç yer almamıştı. Livy çalışıyor olacaktı ve o da sadece ona eşlik edecekti. Ama sonra Blayne ona ve Shen'e Bo'nun sağdıçları olmaları için *yalvarmıştı* - kelimenin tam anlamıyla yalvarmıştı. Görünüşe göre hokey takımının yarısı MacRyrie'yi destekliyordu ama Novikov'dan düğünde ne yapıp ne yapamayacaklarına dair sert bir ders alan ve ardından bu şeylerin basılı, sayfalarca açıklamasını alan iki tilki ve süper hokey hayranı Lou Crushek dışında sağdıç olacak kimse yoktu. Vic ve Shen de kabul etmişti. Özellikle de Livy Vic'e Novikov'un hayatını kurtardığını tekrar hatırlattığında.

Tören yine de iyi geçti. Blayne ağladı, Gwen ağlamadı. Nedimeler derbi kızları, vahşi köpekler, kurtlar ve kedigillerden oluşuyordu. Çiftlerin karı koca oldukları açıklandığında vahşi köpekler fena halde uludular.

Ve tüm bunlar olurken Livy oradaydı. Siyah pantolon, siyah kazak ve rahat ama şık görünümlü siyah botlar giymiş olan Livy, törendeki hareketlerini neredeyse hiç fark etmemişti. Onun çalışmasını seyretmeye bayılırdı. Dikkati her zaman çok yoğundu. Ama çalışırken kimsenin onu rahatsız etmesine tahammül edemezdi. Özellikle de düğün planlamacılarının. Cella Malone'un annesini "çekil başımdan, yaşlı kadın" diye tehdit etmişti bile.

Novikov ayağa fırlayıp gelinlerin kullandığı soyunma odasının kapısına doğru hışımla gitmeden önce saatine bir kez daha baktı. Kapıya vurdu, neredeyse menteşelerini sökecekti. "Geç kaldınız!" diye bağırdı kapının içinden.

"Senin tarafından bir programa zorlanmayacağım!" Blayne karşılık verdi. "Zorla değil! Bu programı *kabul ettin! Anlaştık!*"

"Eğer o kapıdan geri çekilmezsen, Bold Novikov, onu katır tekmeleyeceğim!"

Shen eğildi ve fısıldadı, "Bana elli dolar borçlusun. Sana on dakika dayanamayacağını söylemiştim."

"Blayne için üzülürdüm," diye fısıldadı Vic, "neye bulaştığının *farkında* olduğunu bilmesem."

"Beş dakikanız daha var!" Novikov böğürdü. "Sonra ben geliyorum!"

"Sonra ne?"

"Ve babanı da yanımda getireceğim!"

"Seni *piç*!"

Bayanların davet elbiselerini giymeyi bitirmeleri bir yirmi dakika daha sürdü. Gwen bütün bunlardan sıkılmış görünüyor, MacRyrie'ye bakmadığı sürece hiç gülümsemiyordu. Bunu sadece ve sadece onun ailesi için yaptığı açıktı; MacRyrie'ler saygıdeğer bir boz ayı ailesiydi.

Ama Blayne . . . Blayne tam ona göre idi. Ona göre bu büyük bir partiydi ve *herkesin* iyi vakit geçirmesini istiyordu. Tüm bu ayılar, kedigiller ve köpekgiller bir araya geldiğinde bir sürü kavga ve hırıltı çıkabilirdi ama Blayne tüm grupları yeterince hoşgörölü tutmayı başarmıştı. Müzik ve içki de yardımcı olacaktı elbette. Vic, Blayne ve Mitch Shaw'ın çok sayıda insanı dans pistine çıkarabileceğinden emindi.

Vic, Novikov'u ara sıra kalabalıktan ve yüksek sesli müzikten uzaklaştırmak için oradaydı. Kiralanan görkemli resepsiyon salonunun dışına çıkıp etrafta dolanıyor, Rusya ve Vic'in bildiği harika et lokantaları hakkında konuşuyorlardı. Sonunda oraya bir grup gezisi yapma planları yaptılar. Bir tatil. Novikov'un Blayne sayesinde daha çok yapmaya başladığı bir şeydi bu.

Eğer gerçekten giderlerse, Vic Polonya'da da durabileceklerini, böylece Livy'nin Kowalski akrabalarıyla biraz zaman geçirebileceğini umuyordu.

Vic bunların eğlenceli olup olmayacağını bilmiyordu ama denemeye değerdi.

Blayne aniden dans eden, eğlenen kalabalığın arasından kayarak geçti ve isteksiz Livy'yi yanına çekti.

Livy'yi Vic'in kucağına iterken, "Sana biraz ara vermeni emrediyorum," dedi Blayne. "Saatlerdir çalışıyorsun!"

"Bana bunun için para ödedin, Blayne. Çalışmam için. Senin düğününde." "Bir sürü fotoğraf çektin. Biraz ara ver."

"Malone'un annesi buna çok kızacak."

"Onunla ben ilgilenirim. Sen sadece"-biraz kıpırdandı-"Vic'le rahatla." Kıkırdadı ve on beş yüz dolarlık ayakkabılarını çıkarıp yerine pırıl pırıl beyaz dörtlü patenlerini giyerek kayarak uzaklaştı.

"Biliyor musun," dedi Livy, fotoğraf makinesini masanın üzerine koyarak, "sanırım bizi bir araya getirdiğine gerçekten inanıyor."

"Bırak inansın. Bize ne?"

"Onu böyle mutlu görmekten nefret ediyorum.

Daha da neşeleniyor." "Yer değiştirip ona tekrar saldırabilirsin."

Livy güldü. "Ne olduğunu bilmiyorum dostum ama porsuk benliğim onu *parçalamak* istiyor." Boğazını temizledi. "Ama bu onun düğün günü. Düğün gününde onu hırpalamayacağım."

"Bu senin için çok büyük bir davranış." "Öyle, değil mi?"

Kollarını onun boynuna doladı, başını omzuna yasladı. "Kameramı seviyorum," diye usulca şarkı söyledi.

"İşine yaramasına sevindim."

"Ben de. Oh. Bu arada . . . Melly hapse geri döndü."

"Yine erkek arkadaşı mı?"

"Hayır. Karısı. Yumruk yumruğa kavga etmişler." "*Karısı* mı var?"

"Bunu sana hiç söylemedim mi?"

"Hayır!"

"O evli. Ve Melly karısının yüzüne vurarak şartlı tahliyesini bozdu. Birkaç kez. Muhtemelen altı ay daha içeride kalacak."

"Belki de ona yardım almayı düşünmelisiniz." Livy başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı. "Ne için yardım?" Vic başını salladı. "Hiçbir şey için."

"Bu arada, annem beni kötü etkilediğini söylüyor." "Ben mi? Ben ne yaptım ki?"

"Hiçbir şey. Ama Melly'nin tablosunu almak için kasabaya geldiğinde Chumakov'un peşine düşüp taşaklarını koparmadığım için yumuşadığımı düşünüyor."

Livy aniden başını çevirip birkaç metre ötede duran, sabırsızca bir ayağını yere vuran ve Livy'ye ters ters bakan dişi kaplana baktı. "*Mola verdim!*" Livy böğürdü.

"Sana bu kadar para ödediğimize göre, en azından kışını kaldırıp lanet olası işini yapabilirsin!"

"Bana bir bok ödemiyorsun. Ve eğer bir kez daha üstüme gelirsen, *o lanet kafadaki gözleri çıkaracağım!*"

Blayne aniden kayarak Cella'nın düğün planlamacısı annesine yaklaştı ve onun koluna girdi. "Hadi, Barb!"

"Ama Blayne, o senden faydalanıyor!"

"Çikolata odasında bir sorun var! Ve vahşi köpekler çikolatalarını alamazlarsa ne olacağını biliyorsun! Sana ihtiyacım var!"

"Tamam!" Parmağıyla Livy'yi işaret etti. "On dakikan var ve sonra oraya gidip lanet olası işini yapsan iyi edersin!"

Livy yaşlı kadına iki orta parmağını gösterdi ve ekledi, "Ye beni!"

Blayne ve düğün organizatörü uzaklaştıktan sonra Livy tekrar Vic'e odaklandı ve sakince, "Ne diyordum ben?" diye sordu.

"Nasıl yumuşadığını."

"Doğru. Annemi çok endişelendirdiğin konusunda seni uyarmam gerektiğini düşündüm."

"Ona bir şey söylemeli miyim?"

"Hayır. Eziyet çekmesi hoşuma gidiyor. Bırak bir süre bunun içinde kalsın. Belki *ölene* kadar."

"Tamam o zaman. Yine de aşık olduğunda yumuşamanın riskli olduğunu biliyorsun."

"Gerçekten mi? Aşkın her zaman öfke uyandırıcı olduğunu düşünmüşümdür." Vic güldü ve Livy'nin alnına bir öpücük kondurdu. "Elbette öyle düşünüyorsun." "Yine de iyi bir şey, çok sakınsın."

"Öyle mi?"

"Elbette. İkimizin de kolayca öfkelenmesi kötü olurdu." "Özellikle de bir kavgada beni alt edeceğin için."

"Aynen öyle. O zaman da utançtan başka bir şey hissetmezsin."

Vic kollarını Livy'ye doladı, ona sıkıca sarıldı. "Senin için Livy. Utanç duygusuna katlanırdım."

"Bu iyi," dedi Livy, Vic'in çenesini okşayarak. "Çünkü ikimiz de biliyoruz ki ailem bunu tetiklemek için her zaman orada olacak."

"Livy... benimkiler de öyle. Ama bu utancı birlikte yaşayabileceğiz."

"Romantizm hep sende, Barinov," diye şaka yaptı. "Romantizm her zaman sizde."

BRAVA KİTAPLARI tarafından yayınlanmaktadır

Kensington Publishing Corp.

119 West 40th Street

New York, NY 10018

Telif Hakkı © 2014 Shelly Laurenston

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

Brava ve B logosu Reg. ABD Pat. & TM Off. ISBN:

978-0-7582-6524-1

Birinci Elektronik Baskı: Nisan

2014 ISBN-13: 978-1-61773-245-4

ISBN-10: 1-61773-245-1

Attributor
PROTECTED

New York Times Bestselling Author

**SHELLEY
LAURENSTON**

BITE ME

THE PRIDE SERIES

"Hot shape-shifters and even hotter passion."

—*New York Times* bestselling author Gena Showalter

İçindekiler

Ayrıca .	
göreBaşlı	
k	
Sayfasına	
BÖLÜM 1	
BÖLÜM 2	
BÖLÜM 3	
BÖLÜM 4	
BÖLÜM 5	
BÖLÜM 6	
BÖLÜM 7	
BÖLÜM 8	
BÖLÜM 9	
BÖLÜM 10	
BÖLÜM 11	
BÖLÜM 12	
BÖLÜM 13	
BÖLÜM 14	
BÖLÜM 15	
BÖLÜM 16	
BÖLÜM 17	
BÖLÜM 18	
BÖLÜM 19	
BÖLÜM 20	
21. BÖLÜM	
BÖLÜM 22	
BÖLÜM 23	
BÖLÜM 24	
25. BÖLÜM	
C BÖLÜM 26	
BÖLÜM 27	
BÖLÜM 28	
BÖLÜM 29	
BÖLÜM 30	
BÖLÜM 31	
BÖLÜM 32	

[C BÖLÜM 33](#)

[BÖLÜM 34](#)

[BÖLÜM 35](#)

[BÖLÜM 36](#)

[C BÖLÜM 37](#)

[BÖLÜM 38](#)

[BÖLÜM 39](#)

[KISIM 40](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

